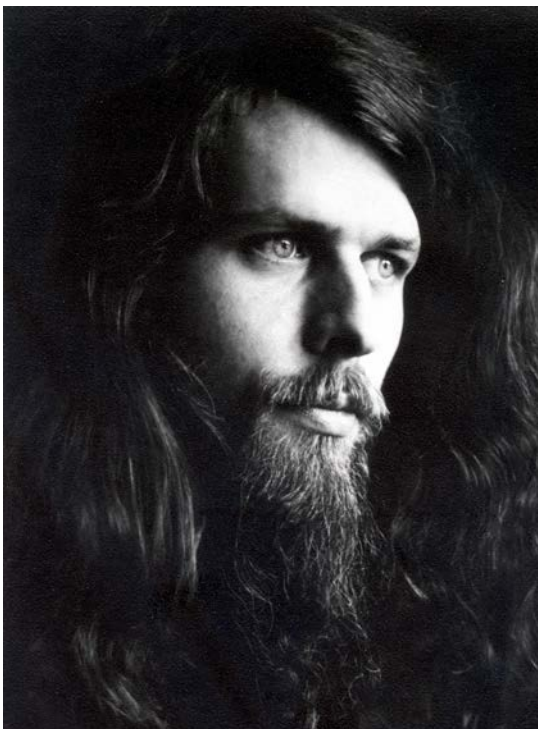

Яків Холдт

50 -річна подорож до

Коріння гніту

моменту публікації книги соціальної критики Якова Рійса, про те, як живе інша половина, був настільки ж потужний запис про те, що американський життя, як американські картини. Його презентація на Каннському кінофестивалі створила сенсацію».

Кінофестиваль Сан -Франциско

“Одна з найкращих інтерпретацій чорно -білої психології - особливо південників - з якою я коли -небудь стикався”.

Джеймс Болдуїн

Важливо !!!

Тут прийде інший текст, написаний моїм видавцем коріння гніту

Приклад тексту внутрішнього клаптя ...

Джейкоб Холдт виріс лише в 15 милях від рідного міста Якова Рійса в Данії. Як і Рійс, приїзд якого в Америку передував Холду майже до століття, він провів свої перші шість років як бродяга. І все ж подібність між ними виходить за рамки обставин їх народження, виховання та подорожей. Їх фотографія та співчутливе, досить непрохідне написання також схожа. Обидва закликають соціальну реформу, наполягаючи на тому, що “інша половина американського суспільства - це відповідальність кожного.

Коріння гноблення, однак, також є дослідженням расизму, яке сприймає, зростає в собі, коли він поступово втрачає свій сторонній статус і інтегрується у своє нове суспільство і інтерналізує також його більш нещасні цінності. Хоча без грошей, що не є, він розуміє, що його привілей білого дає йому відповідальність.

Він наполягає на тому, що його фотографії повинні розглядатися як опис не тих, хто перебуває в чорному підкласі, розчавленому наслідком такого расизму, а білого соціального захворювання, настільки тривожних, що більшість легше зосереджуватись (фотографічно чи іншим чином) на симптомах а не причина. У своєму незвичному опроміненні цього захворювання коріння гніту мають термінове повідомлення для всіх білих.

«Я побачив ваше слайд -шоу в університеті у Вашингтоні в 1980 -х роках, і це справляло на мене незаперечне враження. Коли я говорив про те, щоб зробити виставку з музеєм Луїзіани в Данії, вони відправили канал Луїзіани на відеозйомку в моїй студії в Лос -Анджелесі. І вони принесли мені вашу книгу американських фотографій як подарунок і запитали, чи трапився я це знати. І я щойно почав сміятися, тому що у мене є кілька його примірників - я купую додаткові копії для друзів щоразу, коли бачу це в книжковому магазині. Головне, що мене вразило з першого разу, коли я побачив книгу, - це те, що я просто ніколи не бачив зображень, які я відчував, що були настільки точними у їхніх рендерах Півдня, які я знав».

Артур Джафа

Приклад можливого обкладинки

Коріння гніту

Яків тримав

Коріння гніту
Макет зображення та дизайн Jacob Holdt на основі
модуля, розробленого Kite Fennestad для оригінальної
книги “Американські фотографії”
Оновлений текст 2021
© Фонд американських фотографій та Jacob Holdt
ISBN 87 - ??????????
Всі права захищені. Опубліковано ???>
Простір для тексту видавця

Книга рідко працює однією особою, а фото та туристична книга, безумовно, стає дуже спільними зусиллями. У цій книзі я вирішив не згадати або не змінити, крім декількох справжніх імен. Це засмучує мене, оскільки всі, крім декількох експлуатаційних вуличних фотографій, є результатом не тільки людей гостинності, але, як правило, їх сильної співпраці, взаємодії та довіри до мене - а також їх пізніше схвалення. Серед людей, які допомагали зробити книгу, я особливо хотів би подякувати тим, хто дав мені заохочення та фінансові пожертви під час моїх перших грошей заважати: Аліса Турак (\$ 10), Джон Рей (\$ 20), Сьюзен Кеннеді (\$ 30), Карі Сендс (\$ 50), Аллан Тунік (15 рулонів плівки). Дуже особлива подяка евеліну Генрі та Marly SockoL для зберігання моїх слайдів і до Томмі Говарда за кредитування мене свого старого Buick з декількома танками газу, щоб обійтись на зупинках у НК, де я не міг відчувати. Дякую, як до Діка Боггт, щоб пожертвувати свій автомобіль, дозволяючи мені принести слайд-шоу більшості людей у книзі після мого першого повернення до США. Для критики та відгуків протягом багатьох років, через які багато ідей у книзі зросли, я глибоко заборгував Тоні Харріса, який протягом 30 років був моїм партнером у расизмі майстернях у сотнях американських та європейських шкіл. І до тисяч студентів у моїх майстернях, які відкрили свої серця і навчили мене про набагато більш глибоким расизмом, а біль за ним, ніж я міг спочатку побачити і фотографувати як наївну та поверхневу вага. І до чорних, які - хоча моя слайд-шоу часто була занадто болісною для себе, щоб побачити у своїх переважних білих університетах, - тим не менше, наполягав на те, що білі “бачать і розуміють мій біль” і знову і знову повернули мене до своїх кампусів з цієї причини.

Більше прийти

З любов'ю Jacob Holdt
Будинок Ubuntu
Копенгаген, Данія
www.american-pictures.com

Урок при гніві

50 років чорно-білого гніту в Америці, як досвідчений та сфотографований білий мандрівник, сподіваюсь, з деякими ідеями та натхненням для виборчих винищувачів по всьому світу

Частина один - сторінка 6:

“Коріння гніту”

Основні та історичні закономірності гніту

Посередник- Сторінка 200:

“Розуміння коренів білої ненависті”

Вивчення гніту в дитинстві людей у NaatGroups і серійні вбивці чорних

Частина два - сторінка 240:

“Гетто в нашому розумі”

Розуміння того, як ми хочемо робити доброго пригноблення чорношкірі в Америці та меншинах в інших країнах

Після слова - Сторінка 456:

Мої думки про загоєння

Знайти посилання на кожній сторінці до відео з перенесеними піснями, інтерв'ю і оновлені історії включених людей у книзі. [Або перегляньте огляд тут.](#)

Точка від'їзду

Перш ніж розпочати нашу подорож, намагаючись зрозуміти і діяти на темних силах, розділяючи нас, не забудемо просвітлюючих людських віросповідань, що об'єднують нас.

“Rebel:” Немає ніде в світі “бідна істота, яка була лінчана або катувала, в якій я не вбиваю і приниженоу ...
... *Aime Cesaire: “Les Armes Miraculeuses”*

Нам просять любити або ненавидіти таку та таку країну, і такі люди. Але деякі з нас відчують себе занадто сильно наше спільне людство, щоб зробити такий вибір.

... *Albert Camus*

Ми повинні навчитися жити разом, як брати або загинуть разом, як дурні.

...*Мартін Лютер Кінг*

Ненавидять гріх, люблю грішника.

... *Махатма Ганді*

Поза питаннями правильного і неправильного, є поле. Я зустрінуся з вами там.

.... *gumi*

У Африці є поняття, відома як “Ubuntu” - глибоке відчуття, що ми є людиною лише через людство інших; Це, якщо ми повинні зробити що-небудь у цьому світі, це буде в рівній мірі обумовлена роботою та досягненням інших.

..... *Нельсон Мандела*

Ubuntu

“Людина - це людина через інших людей” - затвердження свого людства шляхом визнання “іншої” у своїй унікальності та різниці. Чи можемо ми інтегрувати цю стару “афро-мрію” - “ми тому, що ви, і тому ви, безумовно, я” - з ідеєю “американської мрії”?

“Важливо! Фотографії в цій книзі не зображують чорношкірих, і чорну культуру, ані білу та білу культуру, оскільки вони непропорційно від чорного підкласу та білого вищого класу. Вони є алегоричними візуальними твердженнями, що використовуються в притчі про гніт. І це не книга про історичний пригнічення негрів, а “історія, що спостерігається в сьогоденні”, коли я пережив її протягом своїх 50 років в Америці; Шаблони, паралельні тим, кого я бачив у своєму антираціональному роботі в третьому світі та в Данії, де я в старості створив діалоговому центрі будинку Ubuntu. У всіх утисках є жертви, але зазвичай люди жили в них так довго, що вони індивідуально не схильні бачити себе жертвами, а як сильних та стійких людей - хоча вся статистика показує, що як група вони жертвують і стримують Невидимі (нефотографічні) сили ».

Джейкоб Холдт, будинок Ubuntu, Копенгаген, Данія

Покровитель дому Ubuntu, Зінді Мандела, дочка Вінні та Нельсона Мандела

Зосереджено навколо Зінді Мандели в нашому будинку Ubuntu, ми святкуємо людяність, яку ми поділяємо через усі штучні етнічні, релігійні, сексуальні та національні кордони

1995 - Queens, NY

1995 - Queens, NY

Де все гнівав приходити з?

... То що в магазині?

Я говорю про гоночну війну!

“Збирайся разом”

“Відкрийте очі, будьте мудрі”

Гоночна війна люди вбиваються на вулицях

Кров на ногах

кінці не зустрічаються,

І на кого вони звинувачують, я?

Де ми помилилися?

Спробуйте медіа, спробуйте PD, спробуйте

телевізор,

Хтось, крім себе.

Але як тільки кулі почнуть літати

Люди починають вмирати

це все через брехню

Книги історії, які вони вчать ненависть

У мене не було втечі від расистської віри

Це як Південна Африка, ми почнемо вбивати

Расова війна, гоночна війна, гоночна війна,

гоночна війна, гоночна війна ...

Передмова до коренів гноблення

“Це було найкращим часом, це було найгіршим часом, це був вік мудрості, це був вік нерозумності, це була епоха віри, це була епоха невід’ємності, це був сезон світла, Це був сезон темряви, це була весна надії, це була зима відчаю “.
Чарльз Діккенс: казка з двох міст

Ці відомі слова описують винятково добре мої почуття, коли в 1970 році я намагався мости два суспільства - мої власні датські з моїм новим американським, а також моєю небажаною новою ідентичністю як “біле”, з окремою паралельною в “чорному” суспільстві. Надія та світло, здавалося, конвертується кожним через кілька років після торжества руху громадянських прав, які прийшли з собою обіцянку кращого та расового інтегрованого майбутнього. Так само, як темрява і відчай, здавалося, що кожен намагається зупинити вбивство мільйонів в’єтнамців. Величина забою зробила мене і мільйони молодих людей у всьому світі досить антиамериканським, і я не мав ніякого інтересу до перебування в США, коли я перейшов з Канади на моєму шляху до Латинської Америки.

Під час перших днів у країні я був утриманий у Gunpoint сердитовими чорними, але я також був запрошений жити як єдиний білий в клубі Анжели Девіс-Лумумба та взяв у групи, як чорні пантери, а також обняв Білі антивоарні групи. У цьому сліпучим сутінках між темрявою і світлом я скоро втратив свою оригінальну орієнтацію, коли я подорожував через це (північне) американське суспільство, щоб знайти свою нову ідентичність. Я повністю закохався в молодості у своєму пошуках істини - і, таким чином, з Америкою. Я не мав жодної ідеї в той час, що ця любов продовжиться, як би моя робота з молоддю, до кінця мого життя. Я написав нескінченні щоденники та листи моїм батькам про людей, які запросили мене до свого життя, і до мого щастя, яку вони відправили мені дешеву камеру напівфабрикати “, щоб ви могли відправити деякі фотографії додому про свій досвід.” Я ніколи не зробив фотографію раніше, але я знайшов це набагато швидшим способом запам’ятати людей та подій (ніж зі словами), а через майже шість років повернувся додому з 15 000 фотографій. Довгий час я використовував камеру як мій фотографічний щоденник, але після того, як я подолав мій початковий страх перед околицями гетто, який отримав мене знову, і знову ж таки, як би я був прийнятий рукою і тягнув у світ, який я мав ‘t Відома існувала. У моїх датських шкільних років ми чули про Мартін Лютер Кінг та рух громадянських прав, але це не змінило наш поширений поглядний погляд Америки як в

1973 - Denmark, SC

1973 - Washington, DC

основному білою країною. Очевидно, більшість американців також вважали за краще бачити це таким чином, і оскільки більшість водіїв, які мене підібрали, були білі, я швидко опинився у ролі посланця між двома абсолютно окремими та нерівними суспільствами. У своєму власному наївному, я не бачив цього, як (результат) расизму, але був неймовірним, що білі могли дозволити чорношкірим жити в таких жаклих умовах - часто прямо поруч, не роблячи нічого про це. Гірше, вони навіть не «бачили», або вони виправдовують це, тому що вони не бачили чорношкірих людей, як людських істот. Той же білих зробити що-небудь для мене як іноземець, і тому я повернувся їх, як пристойні люблячі люди, я не вважав їх справжнім расистами і навряд чи колись використовував слово расизм - слово, яке я пов'язав з цивільним рухом десяти Роки раніше і застосували до KU Klux Klan. Ні, я відчував, що всі ці люблячі білі були просто поінформованими, і вони могли легко змінити, наприклад, коли я взяв їх зі мною, щоб відвідати моїх чорних друзів на іншій стороні доріжок. Таким чином, розпочався мій освітній проект. Я взяв все більше і більше фотографій і поклав їх у маленькі книги з фітінгом Біблії та котирування Шекспіра, щоб показати моїм водіям і хостам на шосе.

Я також зробив це для егоїстичних причин, оскільки вони часто так перемістили, що вони дали мені пару доларів або обідній сумку “, щоб підтримати ваш проект, для цих фотографій потрібно бачити всіма американцями”. Чим більше я міг би їх перемістити, тим більше часу я б заощаджую, не маючи перепікання двічі на тиждень до великих міст і лежати в банках крові протягом чотирьох годин, щоб продати мою плазму за 5 доларів або \$ 6 - достатньо для двох рулонів фільму . Це був мій єдиний

1975 - San Quentin, California

дохід, оскільки прибуття в Америку лише з 40 доларів, сума, яка тривала п'ять років через неймовірну гостинність американців.

Через три роки я Почав Відчувати, Що Я Працював Над деяким Проект, Щоб Виховвати Білі Американці - Один за Одним. Поворотний момент Прийшов 8 Березня 1974 р. Року, коли ЖІНКА ВЗЯЛА МЕНЕ, ЩО ПОБАЧИТИ СЛАЙД-ШОУ ПРО ВУГІЛЬНІ ШАХТАРИ В КОЛЕДЖІ САНТА-ФЕ, ФЛ. Були фотографії, розповідь та музику, і хоча це було дуже примітивним, це було надзвичайно потужним, працюючи швидко змінюючи зображення, щоб він майже здавався кінематографічним. І.І.н Використовував Два Екрани, Які Я Відразу побачив, Буде Ефективний СПОСІБ ПЕРЕДАТИ СВІЙ ВЛАСНИЙ ШОК ДОСВІДУ МІЖ БІЛОЮ ТА ЧОРНОЮ АМЕРИКОЮ. Часто вчителі взяли мене і запросили мене говорити зі своїми класами у коледжах. Скільки більш ефективних буде моє повідомлення, якщо я міг би конвертувати свої маленькі книги з малюнком на слайд-шоу, представлені для всіх класів за один раз? Я повинен зізнатися, що в той час я не мав у своїй найсміливішій фантазії, яку уявив, що я лише через кілька років закінчив їх подання до 2000 студентів за один раз у американських університетах. Тим не менш, відтепер я знав, що я працював на слайд-шоу. Це було лише рік, перш ніж мені довелося втекти в Америку - рік, протягом якого я застряг у шлюбі в Сан-Франциско. Я витратив багато того часу непродуктивно, написав численні заявки, щоб отримати кошти, щоб купити кращу камеру - “Якби тільки я міг отримати справжній Nikon!” - Але марно. Навіть коли чорні були на фундаменті. Одна складність я мав у ті роки, коли всі відчували, що “расова проблема була вирішена”, і речі рухалися вперед, полягав у тому, що багато успішних чорношкірих відчував

1987 - Перед виставою в Бостонському коледжі

себе незручно з моїми образами, а не соромно, що їх власні брати все ще жили в цих умовах і навіть більше від страху, що зображення негативно стереотипними чорними в білому розуму. Моє власне почуття полягало в тому, що ці стереотипи вже були настільки глибокими, що білі, необхідні для поінформування про власну відповідальність за непропорційно змушуючи чорношкірих у бідність та злочинність. Незважаючи на те, що я не використовував слово “расизм” так само, як “система нашого повсякденного гнітючого мислення” (мій термін для “системного расизму”, до того, як фраза була спрямована, яка змусила нас відповідальним, а не “системою”) Я відчував, що мої фотографії чітко показали, що спустошення людського расизму створив навколо нас.

Багато моральних питань про те, що відбувається з вашим власним розумом, коли протягом декількох років ви рухаетесь, перш за все, в руйнуванні чорного підкласу, без великої взаємодії з кращими чорними, також буде обговорюватися в цій книзі. Один результат полягав у тому, що в минулому році я відчував, що не можу закінчити свій проект, не перейшовши до таких країн, як Гаїті, Ямайка, Куба та Бразилія, з різними формами рабства, якщо я щиро і об'єктивно хотів бачити, зрозуміти, і Опишіть різницю між “справжньою чорнотою” і “результатом пригнічення”. Бо в цьому сенсі, всі ми живемо в суспільстві з системним расизмом, є ув'язненими в печері Платона. Це, однак, було б нескінченним академічним проектом, незадовго до вищої школи, як я. Тому я не претендую з цією книгою, щоб бути більше, ніж “вуличний” печеман у моїй спробі дати голос до тих, хто не втрачений “вуличних” людей у гетто, хто завжди сказав: “Ей, людина, це це нічого, крім рабства. Чи може там, я запитую в книзі, яка переживала від погляду жаби, будьте

Часто студенти потребували такої реклами лише тоді, коли я повертався до кампусу

правдою в таких заявах у так званому “вільному суспільстві”? Як я вже згадував, що ж суспільство не дасть мені підтримку Фонду для мого проекту. Врешті-решт, я повинен був повернутися до Данії, але не до тих пір, поки не вбивство і жити в постійному страху, що ФБР збирається конфіскувати мої фотографії.

Я був дуже розчарований, коли я повернувся в моєму дитинству додому, села rectory. Мій батько, пастор, поступав мені гроші за три сухий проектори, і менш ніж за два місяці я зробив слайд-шоу у своїй місцевій церкві. У цій сільській місцевості я не мав доступу до бібліотеки, щоб робити дослідження, і Google ще не був винайдений.

Це було так, ніби п'ять років того, що соціальний гнів просто вилив з мене. Я думав, що я завжди міг зробити дослідження, коли я повернувся до Америки з “шоу” (слайд-шоу, що супроводжувався запеченою музикою), але чутки про це поширювалося так швидко, що незабаром було подано по всій Європі чорними американськими волонтерами, часто 3 тисячами підкладки, щоб побачити це (хоча я все ще не мав часу, щоб перевірити це, чорношкірі перевіряли все це).

У менш ніж за рік він був зроблений у бестселеру, і ми створили фундамент, щоб дати всі прибутки від шоу та книги на боротьбу проти апартеїду в Південній Африці. Однак лише місяць після публікації я дізнався з КДБ, що Радянський Союз мав намір використовувати його по всьому світу проти політики прав людини Президента Картера, вказуючи на свої фотографії до (неправильно) стверджуючи, що права людини були настільки ж поганими в Америці, як у Комуністична Росія.

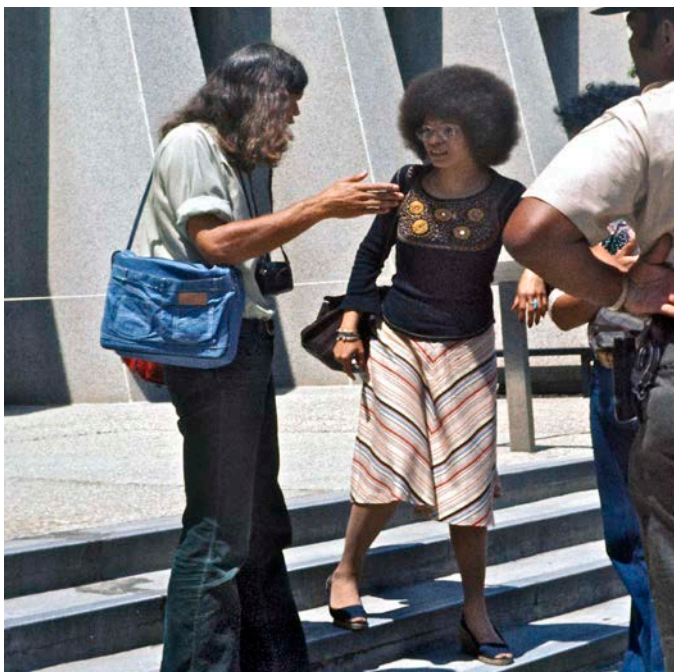
1991 - Навіть мій 10-й виступ тут, у Стенфорді, був заповнений у найбільшій аудиторії

Оскільки я був великим шанувальником Картера - першим американським президентом, щоб не повалити демократично обраних урядів по всьому третьому світу, я вирішив подати до пошуки, щоб зупинити продаж моєї книги по всьому світу. Після чого я повернувся до Америки з моїм слайд-шоу, де я відчував, що він належав.

Тут він також став миттєвим успіхом, і протягом наступних 30 років я був на сцені в новому коледжі майже кожен вечір на моїх турах - часто стоячись лише за кімнатом. Також, тут я відчував темряву і світло в той же час. Я був замкнений у темних аудиторіях п'яти годин на ніч, змінюючи слайдні лотки кожні п'ять хвилин. Після 7000 показів я закінчив, витративши 35 000 годин мого життя в темряві. Яка марна трата життя, якщо вона не була для легкого або взаємного просвітництва - я пережив на наступний день у моїх расизмі майстернях. У них взяли участь студенти "Shell-Shocked", які зараз прагнуть виконати свій власний расизм і чорношкірих, які зрозуміли, як інтерналізація расизму обрізали свої крила. Тут я дізнався більше про вартість расизму на білих, ніж коли-небудь робив протягом п'яти років бродяги через його чорне руйнування.

Тим не менш, я і Тоні Харріс, мій чорний помічник, з його глибоким психологічним розумінням та його здатністю малювати на власний досвід гетто, навряд чи колись говорив про расизм. Для цього знадобилися години, і часто цілі дні, щоб допомогти студентам усвідомлювати і зцілити травми, які вони індивідуально постраждали в їх вихованні, навіть найуспішніші та на поверхні "привілейованих" студентів Ліги Іва.

Зазвичай в кімнаті було багато вивантаження або плакати, оскільки всі вони поступово усвідомлюють, як їхній біль поділяв і як вони були в цьому човні разом - чорно-білий.

1975, Ролі, Північна Кароліна - Знову сварка з Анжелою Девіс за ідеї в шоу

Пізніше вони часто почали щотижневі "американські картини, незалежна расизм" Діалог / цілющі групи на кампусі після Тоні, і я пішов-і протягом року принесли шоу назад до кампусу, щоб допомогти шокувати більше студентів у подібні необгрунтовані групи. Ми отримали багато листів від них про те, як вона поступово "очистила їх розум" і "підняв свій інтелект". В результаті вони були більш "присутніми" в класі і отримали вищі оцінки в школі. Це було живе свідчення того, як расизм і інші пригнічення завдають шкоди нашому мислення, інтелекту та благополуччя.

Боротьба з расизмом, ми наполягали, було в нашому власному інтересі. Але ми не були настільки наївними, як думаючи, що ми можемо закінчити їх расизм. Ми тільки намагалися зробити їх вчиненими антирасистськими расистами, антифiстичними сексистами тощо. Усвідомлюючи, як вони завжди будуть жертвами системного расизму суспільства, але зобов'язані працювати на його вплив на себе у солідарності з тими, кого расизм був дробючим Особливо, коли вони потрапляють у позиції влади, що дозволяють їм допомогти змінити системний расизм. Я часто отримав запрошення приєднатися до них через 15-20 років, коли їхні групи знову зустрілися, щоб оцінити, як шоу змінило своє життя, що вони мали позиції у уряді та великому бізнесі. Значна частина того, що вони навчали мене, я намагаюся передати в цій складній книзі.

Так, "важко" для більшості. Для когось-небудь, хто знає трохи про те, що життя кампуса в Америці знає, наскільки короткий проміжок часу учнів учнів. Коли спікери приїжджають до кампусу, студенти часто починають виходити через півгодини, якщо вони не думають, що вони можуть використовувати лекцію, щоб отримати вищі оцінки. Якби вони знали, як довго мої лекції були, вони ніколи не з'явилися

1987 - Розмовляв з Джеймсом Болдуїном всю ніч після того, як він побачив 5-годинне шоу

для них. Не кажучи вже, якщо вони знали, що вони були про расизм! Таким чином, нам завжди доводилося обдурити їх, і як тільки вони були там, як вони сказали нам - вони боролися з їхніми провинами про документи, які вони абсолютно довелося писати ту ж ніч. Але вони зазвичай залишалися за повну п'ять годин. І навіть пропустили всі класи, на наступний ранок, щоб піти до наших расизму майстерня. Як я досяг цього і мав упаковані будинки - навіть у Гарвард, де, на моєму першому візиті, вони сказали мені, що в тому ж тижні вони мали три всесвітньо відомих державних діячів (які витягнули лише 20 або таких студентів)? Barrack і Michelle Obama's "Гарвардський чорний юридичний студент осла" приніс мене в 18 разів більше, ніж "стоячись лише" натовп. Це була така ж історія в інших школах Ліги Іва.

Як я це зрозумів, від читання багатьох робіт та листів про досвід, це було тому, що я (ненавмисно) пригнічував їх. Вони пройшли систематичне пригнічення-чи досить "зворотне гніт". Дозволь пояснити. Майже скрізь, я побачив учнів так само, як вони бачили себе: як в основному хороші, добре намічені, турбота про людей, які дійсно хотіли робити добро для чорношкірих, бідних, і суспільств. Вони не бачили себе расистом і часто раціоналізують його: "Я хороший християнин, тому я не можу бути расистським" і т.д.

Вони відчували, що вони роблять правильно, але більше годин шоу, я поступово зламав свою оборону і показав їм крок за кроком, як вони робили неправильно, як все, що вони були пригнічуючих чорношкірих. Під час передачі (після перших двох годин) багато хто ще матиме їх захист недоторканим, а у своїх серцях звинувачують інших (наприклад, люди на півдні) для того, щоб бути справжнім

расистами. Або кілька, таких як адміністратор лікарні у Філадельфії напад на мене, посланник. Але через п'ять годин всі їхні маршрути втечі були заблоковані, всі їхні оборони розбилися, і я побачив їх ніч після ночі, вийшло плач, голови поклонилися у винуваті. Деякі, як і адміністратор лікарні, запитав: "Як я можу покласти гроші у ваш проект, щоб його можна було поширити по всій Америці?" Коли вчителі попросили білих студентів, щоб покласти слова до своїх емоцій, я був здивований, щоб знайти, що вони вибрали майже дослівні ті ж ті ж, що чорні, перераховані, коли просять покласти слова до того, що вони страждають від щодня через наше расистське мислення, яке постійно говорить їм Вони роблять неправильно і звинувачують їх за усьому, залишаючи їх майже не втеча, ніякого світла в кінці тунелю. Коли ви себе відчуваєте, ви робите правильно, але від народження нескінченно бомбардують повідомленнями, які ви помиляєтеся, ви, звичайно, не закінчуєте дуже конструктивними почуттями. Це те, що є ефективним гніттом, і білі студенти раптово відчували це самі по собі, що було настільки шокуючим, що наступного дня вони пропустили заняття, щоб спробувати зцілити їх расизм - зміна, яку я вважаю, не міг бути досягнутий у двох -Пошукана академічна лекція (без фотографій та музики), навіть найкраще з моїх головних конкурентів на лекційній схемі, таку як Ангела Девіс або Кортта та король Йоланда. З цієї причини деякі університети, такі як консервативний Дартмут, навіть змусили всіх своїх першокурсників, щоб пройти мою програму "зворотного гніту" перед початком класів. Я повинен вказати, що я мав довготривалий конфлікт з Анжелою Девісом після інтерв'ю з нею про чорну самостійну ненависть у моєму першому шоу. Навіть після особистої презентації в її власному домі вона ніколи не погодилася зі мною і відмовилася фінансувати шоу кожного разу, коли її студенти в УКСК повернули мене. На щастя, я мав підтримку

1991, Нью-Йорк - Між лекціями в кампусі я провів ночі з бездомними

та схвалення від більшості інших провідних чорних представників, таких як Джеймс Болдуїн. Люди у Франції та Амхерст завжди намагалися привести нас. Нарешті, він їхав дві години у жахливому снігу, щоб побачити шоу, після чого ми говорили цілу ніч. Він відчув, що це була найближча річ, яку він коли-небудь відчував, щоб опирати свій погляд на білий расизм, але він вже був хворий, і, на жаль, помер лише через пару місяців з раку шлунка.

Врешті-решт, Yolanda King був моїм найсильнішим конкурентом під час місяця чорної історії, але якимось ми приєдналися до сил і зібрали шоу для президента Клінтона в центрі мистецтв Кеннеді у данині Мартіна Лютера Кінга. Я також представив це у центрі короля ненасильницьких соціальних змін в Атланті. Пізніше сім'я хотіла показати його там постійно: "Бо це показує краще, ніж все, що боролися проти, яка сьогоднішня чорна молодь не знає багато".

І тому я продовжував протягом 30 років, поки ми не отримала перший чорний президент, обираючи, після чого я пішов у відставку в переконання, що речі рухалися у правильному напрямку. Ну, знову я був трохи наївним, а решта - це історія

Расизм вибухнув у Європі та в моїй країні, Данія, де я зараз відчув, що це мій обов'язок бути таким самим розумним посланцем у розділеному суспільстві. Я спостерігав за жахом того, як Трамп був натхненний тим, як расистські європейські політики виграли вибори, використовуючи розрив, наповнений ненавистю риторикою. Після багатьох років американських політиків правильно говорять політично і лише використовуючи закодований расизм, це теж сталося в Америці. Коли в результаті ми почали бачити відкрито ненависть і расизм, що вибухнули в Америці - групи Клан, які я працював з тепер вийшов на відкритому повітрі, і расизм поліції дозволив їм відкрито виправдовуючи вбивство чорношкірих, я відчував, що це було Важко для мене сидіти

1985 - я представляю своє шоу на відкритому повітрі, щоб підтримати бойкот дивістицій Колумбійського університету.

як пасивний свідок.

І коли я побачив підйом найбільшого руху проти расизму, я відчував у всіх моїх роках в Америці, я хотів, щоб якимось підтримати це. Особливо, коли я побачив, скільки ідеалістичних молодих учасників не зрозумів, як гнів, який керує чорним житлом, рухливий рух, мав набагато глибше коріння, ніж сьогоднішні візуально записані вбивства чорних чоловіків. Як я можу допомогти візуалізувати для них всі пригнічення, що призвело до цього ефективного? Багато хороших книг тепер публікуються про це - не в останню чергу чорношкірі - але навряд чи будь-які з малюнками, які показують все це як ефективно, як сьогоднішні відео. І тоді з'явилася ідея, щоб спробувати зробити книгу, як мій старий ефективний слайд-шоу, бомбардування читача з зображеннями, що показують коріння всього гніту, я особисто став свідком. Дозвольте мені побачити, чи можу я пригнічувати своїх читачів, які піднімають всі ті ж захист і емоції у вас - на папері - як я міг з моїми аудиторіями в темних кімнатах. Я навіть включу музичні зв'язки на пісні на цьому шляху. Можливо, це займе більше 5 годин внутрішньої боротьби, щоб прочитати його як книгу, але врешті-решт ви також можете перевірити і побачити, чи ваші реакції на моє зворотне гніт така ж, як це було протягом 30 років для "найкращого і найяскравішого" студентів. Давайте підемо до початку мого "шоу":

Це мальовничий урок пригнічення та пошкодження. Найважливішим є дорослий пригнічення дітей. Скрізь у світі діти болять дуже рано за допомогою ірраціональної поведінки дорослих. Це призводить до серйозних моделей страждання, що призводить до шкідливої поведінки. Пізніше у житті ми знову вносять ці візерунки наших дітей або один на одного, наприклад, У сексистських, расистських, націоналістичних, тоталітарних, антисемітських, анти-

1978 - З моїм колегою Тоні Гаррісом у концертному домі Осло

мусульманських, гомофобних, вікових, гандикап або пригнічення класу.

У більшості з нас ці моделі стали настільки хронічними, що ми стаємо захисним, коли оскаржується і в кінцевому підсумку звинувачуючи жертв. Ми не сміємося з тим, що в таких системах ми обидва жертви, так і гнобителі. У світі існує кілька місць, де основні інгредієнти гніту, як блюба, як у відносинах між чорношкірими та білими в США. З цієї трагедії я відчуваю, ми всі можемо дізнатися щось про себе. Під час проходження цієї книги важливо зрозуміти збиток, який ми пройдемо в сегрегованому суспільстві. Чорний або білий, ми народилися природно відкритими і цікавими без вроджених расових упереджень. Тоді речі йдуть не так. Ми чуємо, як "нігери брудні, дурні та ледачі. Вони належать на дні. Для люблячої і ласкавої дитини це є ірраціональним, заплутаним і шкідливим. Поки ми боляче нашого розуму більше не вважає раціонально, а жорсткий рубчик створюється на нашому мисленні. Після багатьох років таких шкідливих повідомлень ми в кінцевому підсумку приймати та інтерналізувати ці обмежені визначення себе та нашого суспільства.

Як видно через очі іноземця, я сподіваюся, що буде легше побачити, як таке расове ставлення калічить наш характер, незалежно від нашого кольору. Хоча в Європі є безліч расизму, мені пощастило мати своє дитинство в Данії протягом багатьох років, коли я не сильно постраждав від соціальної небезпеки та расистського кондиціонування. Мені також пощастило, що перші люди, з якими я залишився в Америці, були не білими. Більшість європейських відвідувачів спочатку залишаються з білими американцями, які попередили їх, "не ходити три блоки таким чином або два блоки таким чином", і негайно лякайте їх у прийнятті білого страху та жорсткої сегрегації. Мій досвід був прямо

протилежним. Перший американський будинок, щоб взяти мене в чорний будинок на південній стороні Чикаго. З усією своєю любов'ю, теплою та відкритістю, я відразу ж відчув вдома і побачив білих лише як холодними віддаленими обличчями на телебаченні або в ворожому передмісті. Пізніше, подорожуючи в білий світ, я більше не був уразливим до своїх расистських моделей провини та страху.

Я приготував 118 000 миль і залишився у більш ніж 400 будинках у 48 штатах. Я прибув лише до 40 доларів. Двічі на тиждень я продав мою плазму крові, щоб заробити гроші, які мені потрібні для фільму. Подорож у такому глибоко розділеному суспільстві неминуче було насильницьким досвідом:

4 рази я напав грабіжники з пістолетами, 2 рази мені вдалося уникнути порізів від чоловіків з ножами, 2 рази налякана поліцейська дівчина на мені, 1 раз я був оточений 10-15 чорношкірих у темній алеї і майже вбив. 1 раз я був засвоєний Ку Клукс Клан, кілька разів я мав кулі, що летять навколо мене у відбивах, 2 рази, я був заарештований ФБР, і 4 рази на секретну службу. Я жив з 3 вбивцями та незліченими злочинцями

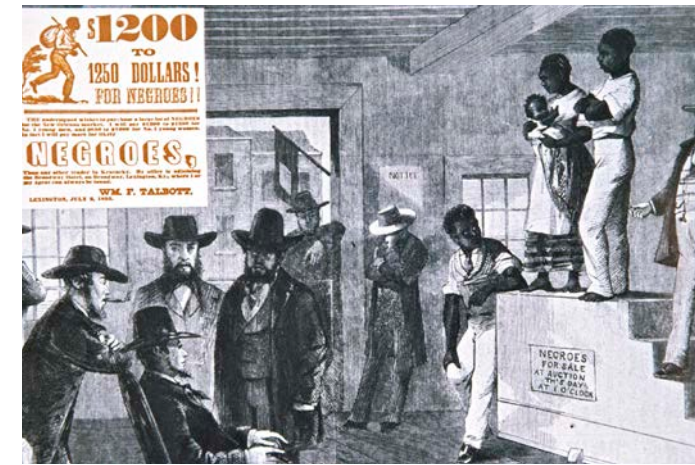
... але я ніколи не зустрічав поганий американець! Що я вижив, що я зобов'язаний моїй упертій вірі в ці слова Хосе Марті: Ви повинні мати віру в кращих у людей і недовіра найгірше. Якщо ні, найгірше перемаже.

Я сподіваюся, ви поділите мою любов до цієї країни, поки ви читаете книгу а потім буде працювати разом чорно-білий, щоб скасувати біль, який ми робимо один з одним, і тим самим виликує поділ і насильство, яке ми завдаємо Наше суспільство. Почніть нашу болочу подорож до цієї мети, давайте візьмемо поїзду на човні разом

1974 - Бартоу, Флорида. Руки Чарльза Сміта

Судно аґоу! Судно аґоу! Судно аґоу!
Наскільки ви бачите,
Чоловіки, жінки та дитячі раби
приїжджаючи до землі свободи,
де вже зроблено дизайн життя.
Так молодий і сильний
Вони просто чекають збереження
Господи, я так втомився
і я знаю, що ви теж втомилися,
Подивіться на горизонт,
бачити сонце
Спалюючи на вас ...
Судно аґоу! Судно аґоу! Судно аґоу!
Ви не можете відчувати рух океану,
Чи не можете ви відчувати холодний вітер?
Там так багато риби в морі,
Ми просто, ми просто, ми просто
Їзда на хвилях ...
хвилі ... хвилі ...

#015

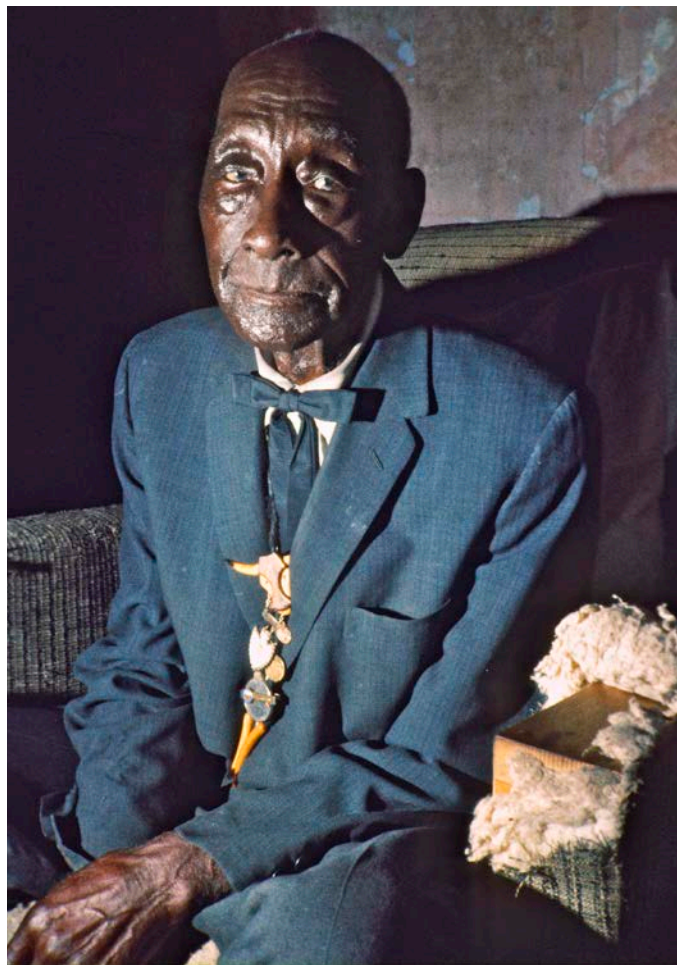
Я думав, що рабство було далеко в історії, але у Флориді я познайомився з Чарльзом Смітом, який стверджував, що 134 роки і чітко пам'ятати, як поневолити в Африку.

- Я приходжу до Сполучених Штатів, коли мені було лише дванадцять років.

- Ви продали як раб до США.

- Так, почекайте, дозвольте мені сказати вам зараз. Вони привели мене з Африки ... це було в рабському часі. Я ніколи не бачив білої людини в Африці. Ну, я запитав мою маму, я міг піти до човна і побачити білу людину. Вона сказала так, і я не бачив маму з моменту. Виросли людей, які несли дітей на суперечці, щоб побачити "цукрові дерева" у вигляді лок-отворів. Ми відчували, що човен рухався, але думав, що це вітер. Він ніколи не повернув нас назад. Ми ніколи не бачили цукрових дерев. Кольоровий хотів викинути мене. Я пам'ятаю, як би це було вчора. Legee, капітан на човні, не хотів, щоб я викинув. Ми потрапили в цю країну, і були продані в Новому Орлеані. Покласти на блок і ставку. Найвищий учасник торгів виграв ...

Чорний соціальний працівник, який підібрав мене і бачив мої фотографії, поки я був брав у Флориді, розповів мені про Чарльз Сміт і привів мене до свого маленького будинку. Обидва він, і інші чорношкірі в цьому районі сказали мені, що Чарльз Сміт відрізняється від інших чорношкірих, і насправді дивиться на них. Сміт був занадто молодий, щоб зрозуміти, чому старші африканці кинуть його за борт, який, за словами істориків, був досить поширеним, щоб врятувати дітей від рабства. Коли він був придбаний техасним фермером у 1854 році, він вже був занадто старий, щоб виховуватись як раб і страждаючи внутрішнім рубцями рабів, коли вони змушені бути покірними, щоб уникнути жорстокого покарання чи смерті при найменшій ознаці опору. Незважаючи на те, що Чарльз Сміт, ймовірно, прийняв і передає історію свого батька, як його власний, він гострий опис долі мільйонів інших захоплених африканців. Я виявив, що ця поведінка виживання все ще заважає чорним американцям, і це вразило мене, що якщо рабство залишило такі глибокі психічні шрами, справжня свобода ще не була досягнута. Багато хто з речей, які я пам'ятав з газет у моїй шкільній дні, я зараз, в моїй подорожі, побачив у новому світі. Я згадав, як у 60-х років Сполучені Штати, нарешті, стала демократією, в якій всі її громадяни мали право голосу, і тому здивувалось, що Луїзіана, наприклад, має понад 257 000 неграмотних громадян. Чи це не обов'язки демократії, щоб виховувати своїх громадян?

1974 - Bartow, Florida

1974 - Bartow, Florida

Історичне фото поліцейських собак проти чорних у Бірмінгемі, штат Алабама

Мартін Лютер Кінг, і рух громадянських прав, він прийшов до символізації, змінив найбільш відкриті та примітивні форми дискримінації. Але найважливішою частиною своєї мрії пішла до могили з ним:

“У мене є мрія, що один день на Червоних Хіллах Грузії, сини колишніх рабів та синів колишніх рабських власників зможуть сісти разом за столом братства. У мене є мрія, що мої чотири маленькі діти будуть один день жити в нації, де вони не будуть судитись на кольорі своєї шкіри, а за змістом свого характеру. У мене є мрія, що один день кожна долина буде піднесена, і кожен пагорб і гора зроблена низькою ...”

Гарні мрії Мартін Лютер короля поділяються мною та більшістю інших білих. Однак у моєму шляху я незабаром дізнався, і це було підкріплено обрання Трампа, що єдиним, хто зрозумів, може бути те, що афро-американці більше не судять за кольором шкіри, але на їхній характер. Сумна річ, що характерні риси, що розвиваються через століття пригноблення, не живуть до норм білків, чиї характерні риси та економічні “пагорби” формуються, будучи гнобителями. Побачивши, скільки афро-американських рис характеру відрізняються від тих, як білі, і чорні іммігранти допомагали мені зрозуміти величезне підпорядкування розуму, що спричиняє рабство та наше постійне виключення. Таким чином, в оптимізм громадянських прав боротьба я ніколи не мріяв, що один з Мартіна Лютера Кінга “Чотири маленьких дітей” буде одним днем стати не тільки моїм конкурентам, як оратор місяця чорної історії, але в той же час союзник у боротьбі проти продовження гніту. Або це один день я повинен був постійно показати мою слайд-шоу на вершині могили Мартіна Лютера Кінг, а його дочка Йоланда сама представила це президенту Клінтону і працював зі мною “зупинити насильство”. До остракізації та маргіналізації інших людей є вчинення насильства щодо їх людства. Те, що наша мова насильства сьогодні не тільки зрозуміла, а й сказана тим, хто повинен був почути це протягом століть, слід не було сюрпризом.

1975 - Tuskegee, AL

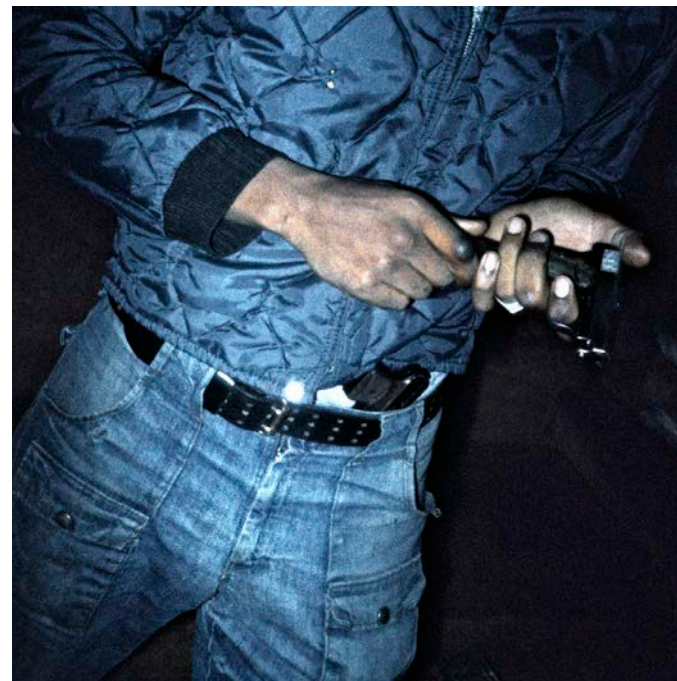
1975 - Beaumont, Texas

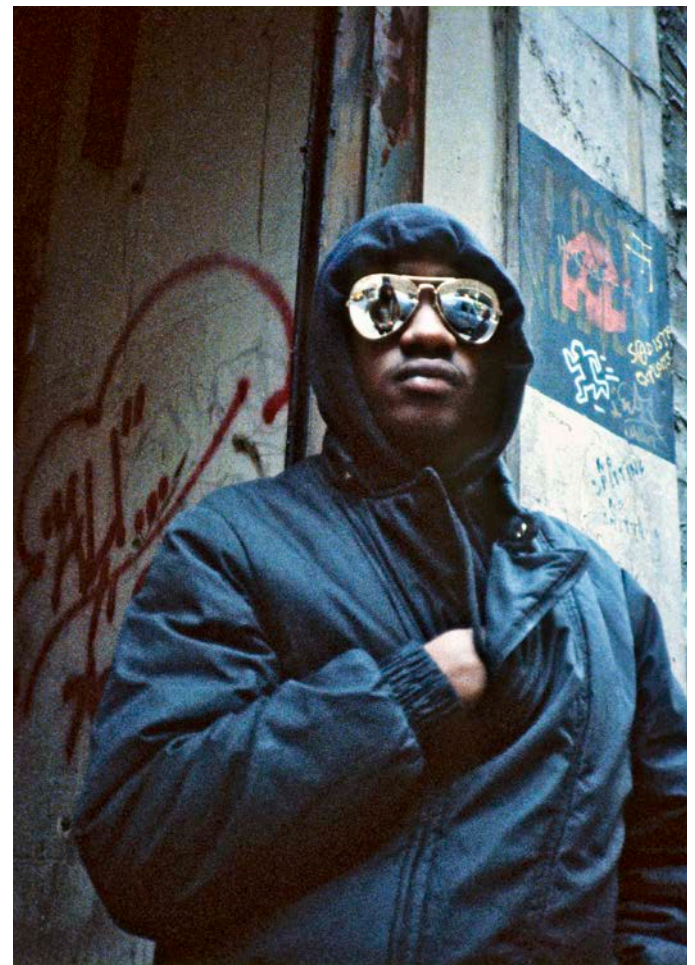
1975 - Texas

1973 - Norfolk, VA

1972 - New York

1987 - Harlem, NY

Але коли, як я, ви приїхали з Європи і, наприклад, ніколи не бачив пістолета, ви отримуєте шок, ви ніколи не забудете перший раз, коли ви чуєте тонус цієї мови. Через декілька днів у цій новій країні я відбувся бойовиком - символ типу, який я ніколи не зустрічав. Подібним чином, страх, який я відчував, був страхом, я ніколи раніше не відчував: страх перед іншою людиною.

Моя подорож пізніше стала великим ступенем подорож до цієї людини. І чим більше я зрозумів і, як ця людина, тим більше я почав бачити, як я сам міг би викликати цей гнів у гнітючу систему, який з дня змусив мене та інших іммігрантів на бік гнобителя, як Датський турист, я хотів би це чи ні. Чи можу я, через свою поведінку, навіть бути причиною цього гніву? Чи можу я коли-небудь, щоб він потрапив уперед такий гнів?

З того дня, коли я відчував, що насильницька американська реальність, я почав розуміти, наскільки страх і гнів характеризують зв'язок між гнітючем і пригнобленим.

Лист 5: 1-6

У Новому Орлеані я жив з чорним вбивцею на ім'я Нелл. Як і інші вбивці, я знав або залишився, він був досить звичайною людиною, яка тільки стала вбивцею випадково або скоріше через його соціальний фон. Природно, що це зайняло деякий час, перш ніж він розповів мені про своє минуле, оскільки він врятував від в'язниці в Неваді, і був бажаний чоловік; Але як інші злочинці, він мав потребу, щоб поділитися тим, що зважившись на нього з іншою людиною, яку він міг довіряти. Ніхто не може жити поодиночці з таким важким тягарем. Ми жили з деякими іншими людьми у східній частині Нового Орлеана, і Неелпро спробував, тому що ці обставини дозволяють, щоб привести нормальне, респектабельне життя. Оскільки він знав, що він буде відправлений назад до життя вирок у в'язниці, якщо він вступив у що-небудь, він намагався, наскільки це можливо, триматися подалі від злочину і подумав, перш за все, як донора крові. Я не думав, що його шанси залишилися вільними до кінця свого життя були дуже великі, але я намагався важко зробити свій дихальний простір свободи як щасливого та заохочення до нього. Я відчув, що він вже був достатньо покараний, перш ніж вчинити будь-яке злочин бідності та принижкове товариство, піддавало його у своєму дитинстві.

Саме, коли я висловив цю думку під час однієї з наших нічних розмов, які він довіряв мені про його злочин, а потім ми були прив'язані до ближче один до одного через цю таємну впевненість. Ми часто ходили або пішли в банк крові. В основному ми могли б вижити, продаючи плазму крові двічі на тиждень, оскільки банки крові в Новому Орлеані в той час були найвищим платою в США.: \$ 6.10. Тільки рідко я змушений викрасти сир та інші дрібні предмети з супермаркетів, щоб отримати повну. Я не хотів це зробити, тому що він міг би отримати життя за цього, а я з білою привілеєм знав, що я зможу поговорити мій шлях з такої незручної ситуації з працівниками, якщо я потрапив . На цьому шляху завжди переслідувався. Але ніколи не робив мене так сильно, як у вечір, я останній побачив його.

Ми зробили дурну помилку, гуляючи по вулиці разом у чорному районі, де ми жили, і тим самим привернув увагу поліції. Це смертний гріх для білої людини, а чорний чоловік, щоб ходити разом у чорному районі, оскільки вони негайно підозрюються у тому, що це допінг-дилерів. Але, будучи глибоким у розмові, коли ми приїхали до сусідства, ми забули розлучитися. Це не було задовго до того, як патрульний автомобіль підтягнувся разом з нами в одному з розрядних вулиць у східному гетто. Поліцейські були приємним джорнським типом, який дійсно хотів

налякати нас, і тому сказали, що ми могли б піти вільно, якщо ми просто передаємо їм сигарети марихуани. Я бачив, як поліція використовує цей метод так багато разів у чорних районах, оскільки їм не доведеться повідомити конфісковану траву, але можуть палити себе. Я не носив нічого, але знав, що Нелл мав один або два суглоби, як і більшість інших. Але раптом Неелл був захоплений Параною своєї долі - параної, і недовіра до свого товариша майже кожен з його соціального фону, - і він відмовився віддати суглоби. За свою власну частину я б не засмутив момент. Я мав повну довіру до поліцейських. Неважливо недовіри до поліцейських змусило його застрягти, як замка і діяти нерозумно. Поліція навчається спостерігати за такою реакцією у злочинців, і вони негайно вийшли з машини, щоб шукати його. Вони знайшли лише два дрібні суглоби та його нож, але оскільки він не мав жодного І.Д. Вони взяли його до станції для відбитків пальців. Я знав відразу, що я ніколи не побачу Нелл знову. Він був спонукав до параної та почуття провини, що поширюється для всіх бідних чорношкірих, незалежно від того, чи вони вчинили злочин чи ні. Це була та ж параноя, яка спочатку зробила його вбивцю.

Після того, як Нелл пішов з “цього світу”, Новий Орлеан раптом здавався, як місто-привид, і я більше не міг нести, щоб залишитися в одному будинку. Я хотів покинути місто, тому я спробував hitch-hiking у напрямку Батон-Руж. Новий Орлеан - це одне з найважчих місць в Америці, щоб отримати їзду, і я чекав на міждержавний з моїм знаком протягом декількох годин, сподіваючись підібрати, перш ніж прийшла поліція. Раптом, єдиними Rolls Royce я коли-небудь отримав ліфт з зупиненим посередині трьома дороги шосе, щоб забрати мене. Це було прямо в середині години пік, і ми відразу ж створили велику пробку автомобілів Honking. Так само, як я потрапив у машину, поліція приїхала до нас, щоб дати нам квиток, щоб нелегально зупинився. Чоловік, який мене підібрав, сказав, що він піклується про це, повернувся до поліцейських, і без слова дав їм свою картку. Коли поліція побачила його ім'я, вони стали всіма посмішками та дружелюбством і дотримувалися його назад до рулонів Рояс, плескаючи його на плечі, запевняючи його, що це була лише дрібниця, і що ми більше не повинні турбуватися про це. Я, природно, дивувався, хто цей хлопець може бути, хто вийшов так злегка без будь-якого квитка. Він сказав мені, що його ім'я було Уейн А. Кармгард, і що він зібрав мене, тому що я стояв з моїм знаком, “Touring USA з Данії”. Він ніколи не підняв автосервіру раніше, але він раптом думав, що це може бути весело, оскільки він сам був датським спуском. Зазвичай ця інформація робить мене миттєво і вийти з машини якомога швидше. Я давно втратив будь-яке бажання

1974 - Palm Beach, FL

бути з датськими-американцями, які занадто часто дають мені лише одне почуття: почуття сорому при течії. Дані, відвідуючи Америку, я даю цю пораду: Якщо ви хочете отримати гарне враження від країни, тримайтеся подалі від цієї групи популяції, яка часто представляє одну з найбільш расистських та реакційних білих груп у Сполучених Штатах. 80 відсотків з них голосувати республіканський я чув. Все, що вони можуть поговорити, - це те, як чудово воно позбавитися від високих податків назад у Данії. Вони втікають від будь-якої людини відповідальності, щоб їх знизилися податки. Я познайомився з данськими американцями, які були “червоно-гарячими” соціал-демократами додому у Данії, але хто всього за 5 років був перетворений у темні реакціонери. Датські-американці стоять за величиною контрасту до американських євреїв, які є єдиною білою групою, з якою я відчуваю сильну гармонію. Ця група має дуже глибоке розуміння умов чорношкірих та соціальних механізмів, що таким же чином зробив ім “негри” для багатьох століть.

Ну, все-таки, я не міг сказати ні до датсько-американського в Rolls Royce. Я почав розважати його відразу з подорожними історіями, щоб він запросив мене додому. Я особливо підкреслив свій досвід з Рокфеллером і Кеннеді, оскільки всі маленькі мільйонери шукають великих мільйонерів. Я знав, що він запитає мене додому, що це принесло йому трохи ближче до Рокфелерів. Він працював, і я закінчився повернувшись до Нового Орлеана. Він володів найкращим і найдорожчим готелем, прямо в центрі французького кварталу. Кожен у місті знав його, а пізніше мені сказали, що він володів великою частиною французького кварталу, і був житловий спекулянт (Slumlord). Казковий люкс у своєму готелі “Maison de

Ville” був поставлений у моєму розпорядженні, і мені сказали просто дзвонити дзвін, коли я хотів нічого. Чорні офіціанти в свіжопритульованій формі служили все для мене на срібних лотках, з надмірним слухняним. Я сидів у саду готелю, і нехай чорний офіціант принесе мені одну річ за іншою, намагаючись отримати його відкрити, але це було неможливо. Він, ймовірно, відчував, що все існування загрожує, коли я звернувся до нього як нормальну людину. Я сидів роздумуючи, як дивно, що в цей момент Нелл був “служив” білою в'язницею в пекло, поки я служив чорними офіціантами на небесах. Це було так, якби все в нашому житті, природним чином, принесли нас кожным своїм місцем, і наша коротка дружба була лише уявленням про утопію. Але це вразило мене, що Нелл, як чорний, насправді приїхав далі, бо він не був більш вільним, ніж цей зламаний слуга, який міг би лише затримати голову, навчаючись насолоджуватися своїм гнітю тут, у цьому багатству Садомазохістський Всесвіт Дайна ? Чи не був кармгард потужний гнобитель, коли водночас, здавалося б, ніжний, тиха і нещасна людина, яка навчилася експлуатувати до максимальної механізмів, надав йому у цьому суспільстві? Крім того, люди сказали, що він є найбагатшим гомосексуалістом у місті, що означало, що він сам був частиною пригнобленої групи меншин. Чи була це не така ж небезпека, як вразлива меншість, яка загнала його в цю нещасну позицію, як це вирушив багатьом євреям у Європі до аналогічної економічної безпеки через віки?

Безпека в цих оточення була нудотною. Я відчував неспокійний і самотній. Це був улюблений готель найбагатших та найбільш гламурних кіно зірок, але не було людського контакту. Чи повинен я виходити на вулицю і знайти бідну людину, з якою поділитися своїм розкішним люксом і пляшкою вина? Ні, не слід купувати дружбу з

1973 - New Orleans

багатством, я думав. Навіть не запозичені багатства. Я залишився тільки там одна ніч, жахливо самотня ніч. Протягом багатьох років я мав спільні будинки та ліжка з людьми, і це сталося як шок, щоб раптом лежати там самі. Після мого сріблястого траючого сніданку на наступний день я кинув голову назад до свободи, вирішив знайти деяких людей жити. На вулиці Бурбона дві молоді дівчата підійшли до мене, щоб отримати мій автограф. Будучи туристами, вони пішли у знаменитий готель з цікавості, і бачив мене, сидячи там під сніданком під пальмами, тому я вважав, що я був кінозіркою. На мить я відчував спокуси грати "кінозірку" і, можливо, дістатися до них, але потім вирішив сказати правду. Тоді вони втратили всі інтереси до мене, і я зрозумів, що я знову повернувся до Землі. Завдяки багатьом туристам це неможливо для бродяги, щоб знайти місце для перебування в Новому Орлеані.

До вечора я був дуже голодний і нагадав Гриль Бонні на вулиці Декатур, який колись показав мені. Бонні була надзвичайно жирною білою жінкою, яка пройшла дрібний маленький кавовий бар. Бонні був типом, який міг би тільки говорити з людьми в грубому, погано-загартованих словах і завжди був побив їх, але тим більш жорсткою вона розмовляла з людьми, тим більше вона любила їх. Вона

1973 - Натчез, Массачусетс - Моя слуга Ерлайн Гейнс - а пізніше друг на все життя

могла легко зробити хороші гроші з кафе, але замість цього вона була завжди зламана, тому що місце було відвідуване найбільш бідними вулицями, і Бонні дав вільну їжу цілий день для людей, які не мали грошей. Бонні згадав мене все правильно, і знав, що у мене не було грошей, так що вона засунула велику миску порядок перед мною, а пізніше гамбургери та інші смаколики. Вона стояла там у всій її безмірності руками на стегнах і спостерігав за мною без слова, але я знав, що мені сподобалася, тому що я знав Нелл.

Не згадуючи Нелл, вона сказала після довгої мовчання: "Ви можете прийти і жити зі мною зараз". Отже, я переїхав у льодовий і захарачений квартиру Бонні. Були воші і бліхи та кілька дюймів пилу скрізь.

Що сталося в найближчі кілька днів, була своєрідною, бо, хоча ми могли ледве спілкуватися один з одним і не мали сексуальних відносин, які ми швидко стали ближче, ніж я був у будь-якій іншій людині в моїй подорожі. Коли ми зрозуміли, що ми, мабуть, єдиними Неелла довіряли своєму минулому, ми стали нерозривно пов'язаними один з одним. Життя з Бонні була схожа на життя на вулкані людського тепла. Вона є єдиною, яку я знаю, хто все ще працює "підземний залізниця". Жити з нею було прокинути майже

1973 - Natchez, MS

кожну ніч деякою чорною людиною на бігу з закону. Тут всі вони знайшли місце притулку. Бонні любили чорні чоловіки, особливо ті, хто так чи інакше, поворот проти майстер-рабських відносин. Вона завжди була таким чином. Раніше вона жила в Джексонвіллі, штат Флорида, але була побита і вигнана з міста білими. Вона пішла до Нового Орлеана, що вважається вільним південним містом.

Власне, її власні двоє дітей були знехтували та потребували одягу, здорової їжі та вітамінів; Але, з іншого боку, вони мали, через дії своєї матері, були виховані не ненавидіти, і були набагато здоровими по-своєму, ніж більшість білих дітей. Протягом усього їхнього дитинства вони бачили вбивць, злодіїв, гвалтівників, наркомани, а інші філони займають місце свого батька у ліжку матері, але вони відчували їх усіх людей, бо вони бачили їх очима своєї матері. Бонні відмовилася прийняти і побачити лише їх пригноблену ідентичність і через цю глибшу віру в людських істот, фактично створювалися люди. Для цих дітей, таких як "вбивця" та "Ніггер", не мали сенсу, оскільки в будинку Бонні, чоловіки всі поводитися як "тато", і це було, як їх бачили. Там завжди було радіючи, коли "тато" вийшов з в'язниці. Бонні зітхнуло трохи, тому що вони ніколи не побачать Нелл знову, але вона

1973 - New Orleans

вже готувалася взяти в Новий Нелл. Бонні та я розробили спокійне розуміння і прихильність один до одного, які протягом багатьох років зросли в такій сильній любові відносини того часу, і знову я повернувся до Нового Орлеана, щоб жити з нею. Бонні не знає, чи вона єврейська або датська або ірландська або польська. Вона просто американська, каже вона.

Витяги оригінальних листів у моєму ранньому примітивному стилі

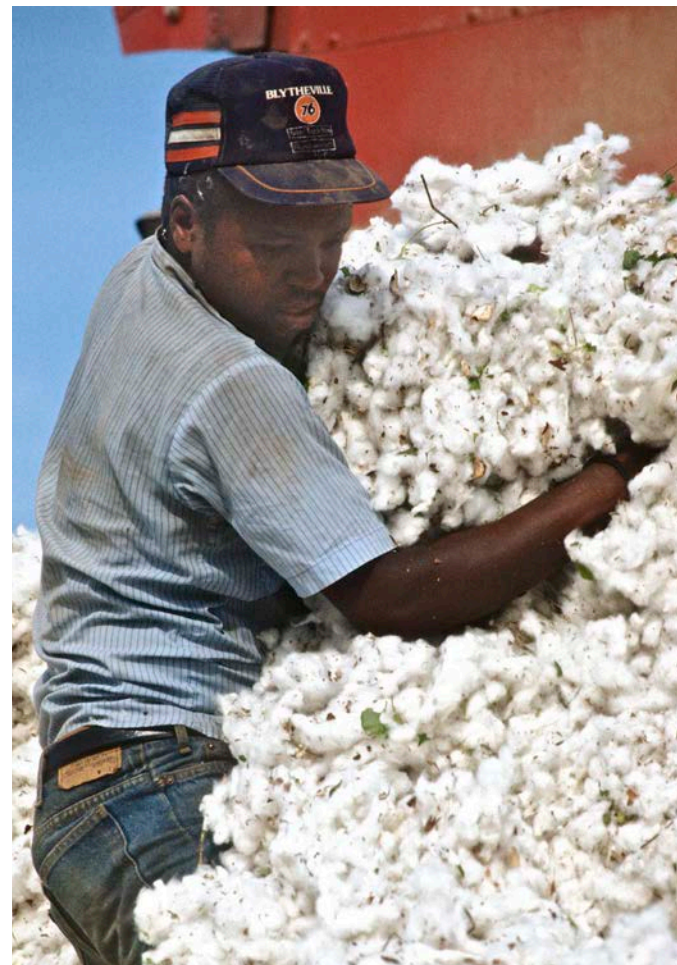

1974 - сільський Єлизаветтаун NC

1973 - Allendale County, SC

На моєму шляху до Флориди взимку я виявив, де цей страх і ворожість, який розквітав у мою страшну зустріч на північних вулицях, мали її коріння. Кілька чорношкірів сьогодні вибирають бавовну, але зустрічаються з тими, хто потрапив за бавовною зависою, посередині заможного товариства 1970-х років, здавалося, і сюрреалі, що я відразу відчув викинутий назад у історію, задушив бавовни, чия біла тиранія колись обернулася все чорна Життя на півдні. Коли я працював у бавовняних полях, я виявив, що реальність була зовсім відрізняється від того, що запропонована в історичних фотографіях та карикатурах, я нагадав про посмішку, майже дитячим вітринцям бавовни. Смайлики в цій картині фактично були єдиними, я бачив на бавовняних плантаціях, коли один з виборів не міг з'ясувати, як працювала моя камера.

2004 - Arkansas

1973 - Allendale County, SC

1973 - Allendale County, SC

1973 - Allendale County, SC

1975 - rural Macon County AL

1995 - rural Bullock County, AL

1975 - rural Edgecombe County, NC

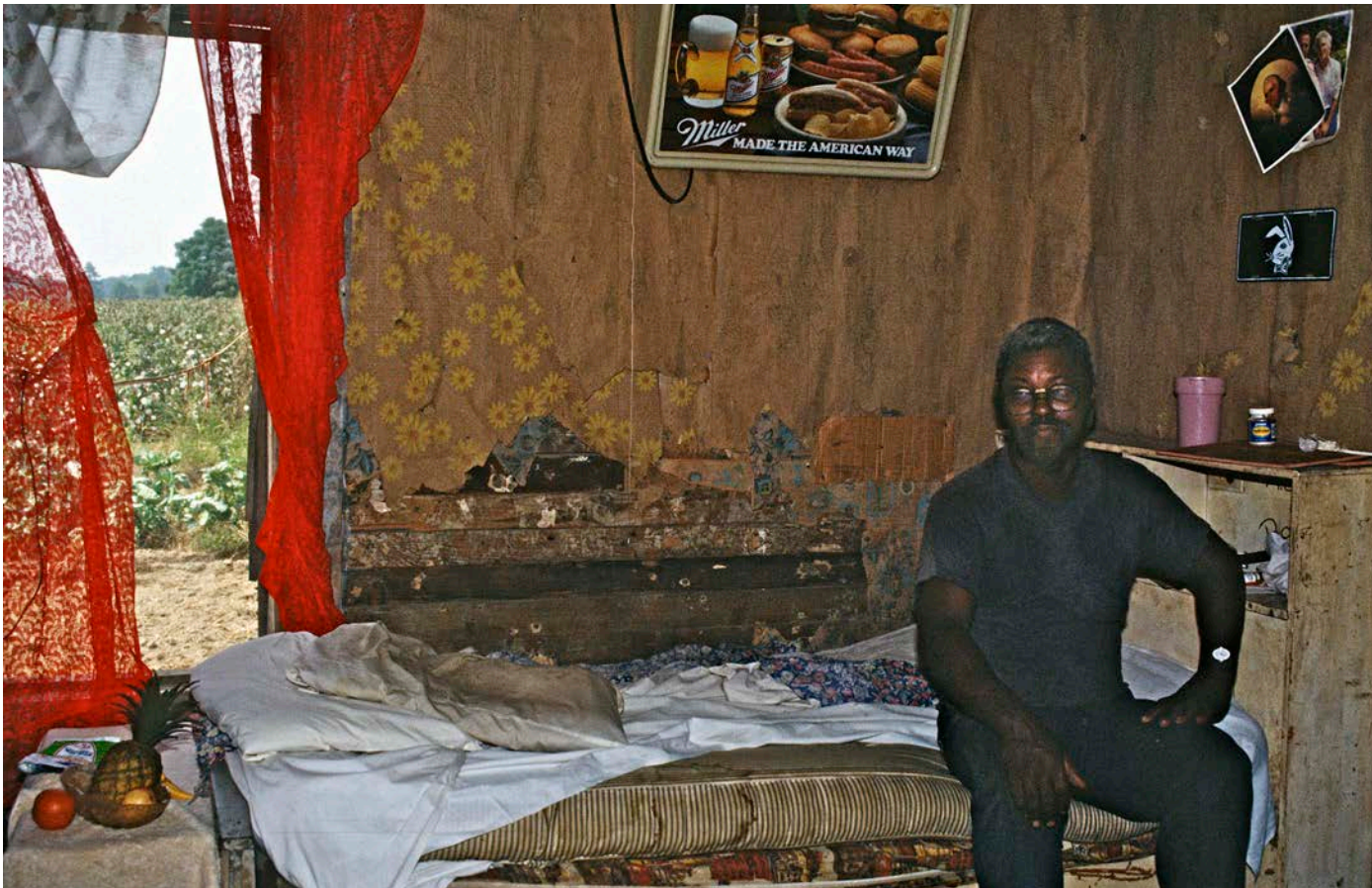
1973 - Allendale County, SC

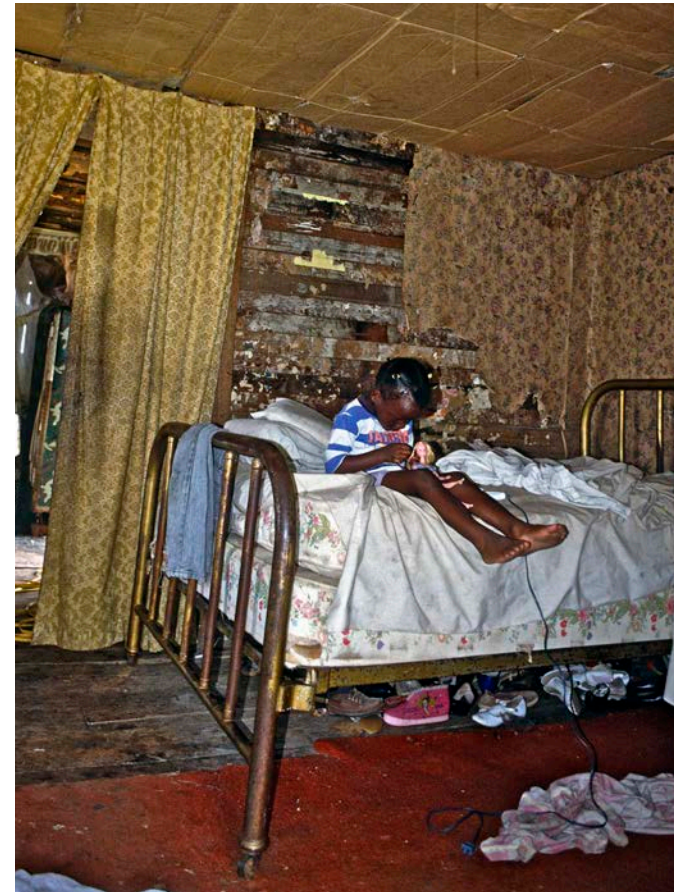
1996 - rural Selma, AL

Мені знадобилося довгий час, щоб подолати свою ворожнечу і страх від мене як білий, але врешті-решт я повинен був залишатися з Мартою та Джо на повернення, щоб дати їм всю бавовни, яку я вибрав. Хоча я працював з ранку до ночі і був більшим, я ніколи не вдалося вибирати більше чотирьох доларів на день. Інші були більш досвідчені і могли зробити понад шість доларів на день. Це було відносно те ж саме, що сьогодні, де я бачу Марту та багато інших, які працюють у Walmart і все ще не зможуть витягнути себе за допомогою завантаження. Ми працювали на основі штучної роботи і були заплачені чотири центів фунта. Тоді білий землевласник перепродує його на ринку 72 центів фунта. Я почав розуміти, як орендодавець міг дозволити собі жити у великій білій особняк, поки його чорні збирачі жили в хмарах.

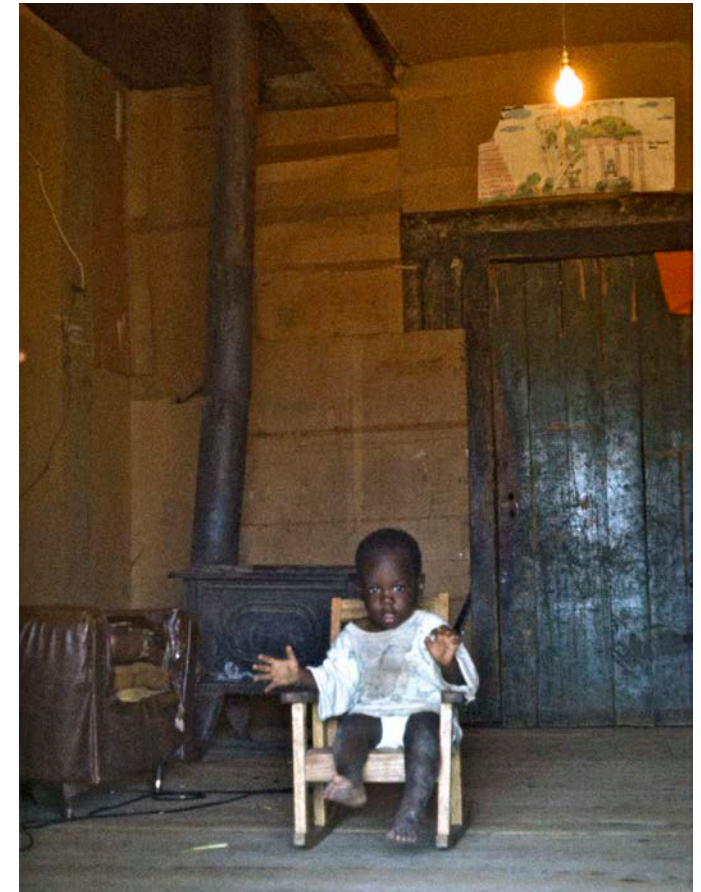
При виїзді часу син орендодавця прибув, щоб зважити бавовни і платити нам на місці. Ми були вичерпані, і не було радості при отриманні грошей, які навряд чи можна було б розтягнути, щоб покрити керосин для лампи вдома в халті, який, мабуть, не був більшим або кращим, ніж ті раби спочатку жили. Як ці люди можуть бути безкоштовно, коли все навколо них нагадує їм про старі майстра-рабські відносини?

1996 - збирач бавовни в селі Сельма, А.Л

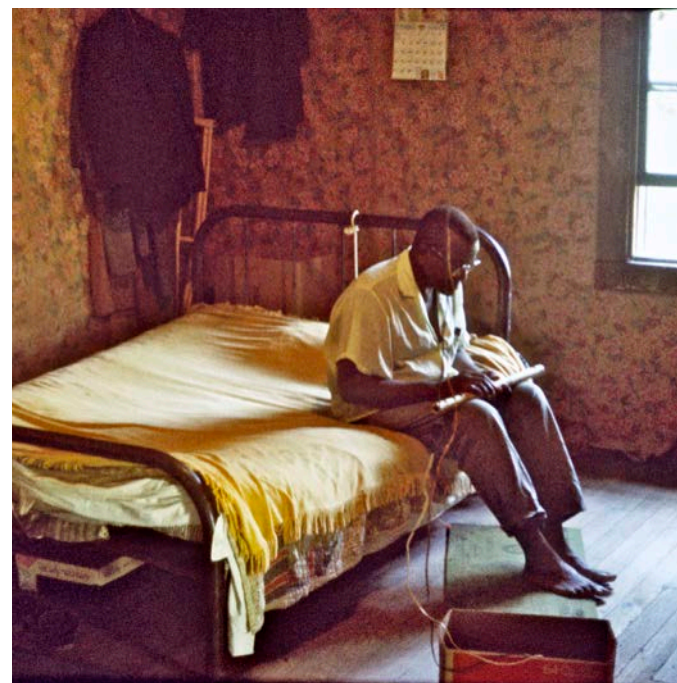
1996 - rural Selma, AL

1973 - Tunica, LA

1990 - rural Burke County, GA

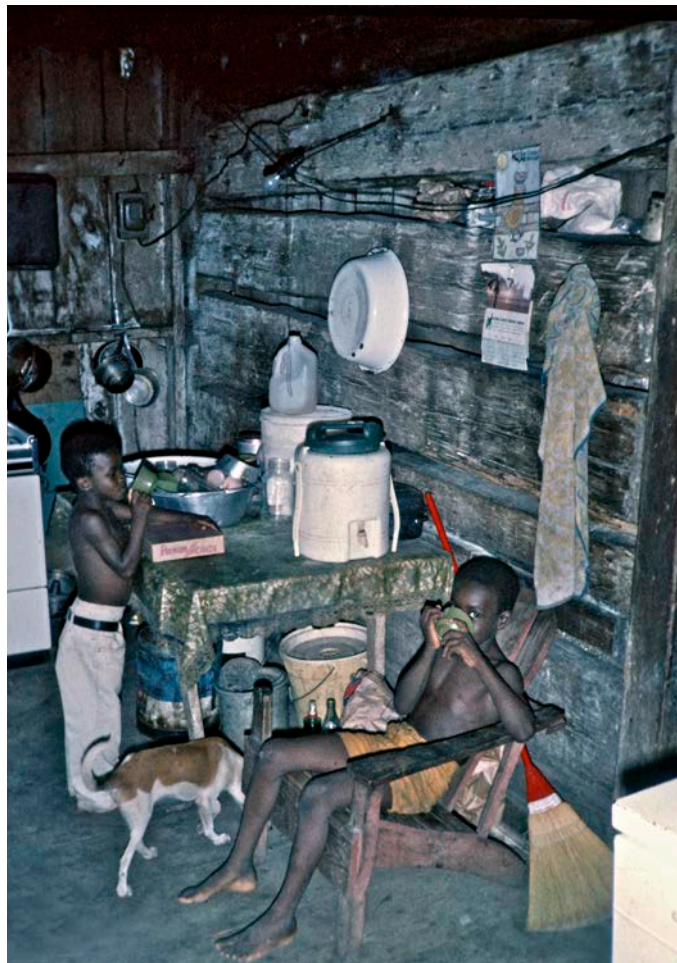
1978 - Bullock County, AL

1974 - Apopka, FL

1995 - rural Edgecombe County, NC

1975 - rural Macon County AL

1975 - rural Edgecombe County, NC

1973 - Zebulon, NC

1974 - Washington, NC

1975 - Waynesboro GA

1974 - Washington, NC

1974 - Alachua, FL

1974 - Allendale County, SC

2004 - rural Arkansas

1975 - rural Meridian, MS

Рабський водій
 Таблиці повертаються зараз
 зловити вогонь
 Тепер ви збираєтеся спалити.
 Кожен раз, коли я чую тріщину батога
 моя кров застуда
 Я пам'ятаю на рабському кораблі
 Як вони бруталізували мою душу.
 Сьогодні вони говорять
 що ми вільні
 Тільки бути прикутним у цій бідності!
 Добрий Бог
 Я думаю, що це неграмотність
 Це тільки машина, яка робить гроші.

У століття раніше, білі вважали, що їхнє “природне право” інвестувати в людських істот як приватна власність. Через годину, в оновленому варіанті цієї віри, добре-родинники прокотилися повз нас у бавовняних полях у своїх великих машинах на шляху до сонячної Флориди. (Багато з північних університетів, де я пізніше говорив, такий як Гарвард, колись відбувся рабство.) Сьогодні кожен з їхніх рухомих будинків спалюється стільки ж газу за годину, коли ми могли б купити після цілого дня збирання бавовни. Чому паперові шматки в Нью-Йорку та Массачусетс, які вже мають величезні будинки, здатні мати ці машини, коли бавовняні збирачі не мають навіть водонепроникного халу, щоб жити?

1974 - Allendale County, SC

1974 - rural Bethel, NC

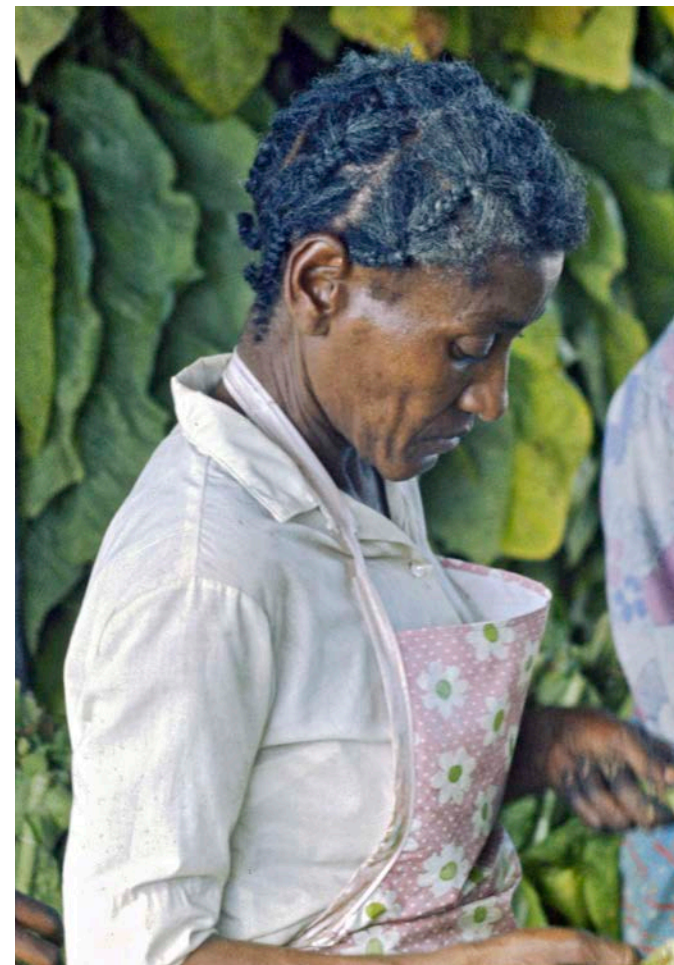
У тютюнових полях також побачив, що білі володіють і спрямованими всьому, тоді як чорношкірі довелось дотримуватися після них, як навесні, коли тютюн був висаджений, а безробітні жінки спостерігали від своїх хмарів, а в серпні, коли він був підібраний. “Це справжня нігер-робота”, я чув, що білі говорять. “Вони вже чорні, тому смола не дотримується до них стільки”. За законом працівники гарантуються мінімальною заробітною платою, але це лише 1/3 Данії. Гірше, оскільки вибирання тютюну - це сезонна робота, і ще не працює решту року, це було дійсно мізерним доходом, який вони скрепували разом. Ці люди, які могли б отримати рівність і свободу, якщо вони отримали лише пару центів на пакет проданих сигарет, носили вирази обличчя, коли вони працювали лише раб, може носити.

1988 - rural Bethel, NC

1974 - rural Bethel, NC

1974 - rural Bethel, NC

1974 - rural Bethel, NC

1986 - Wendell, NC

1986 - Wendell, NC

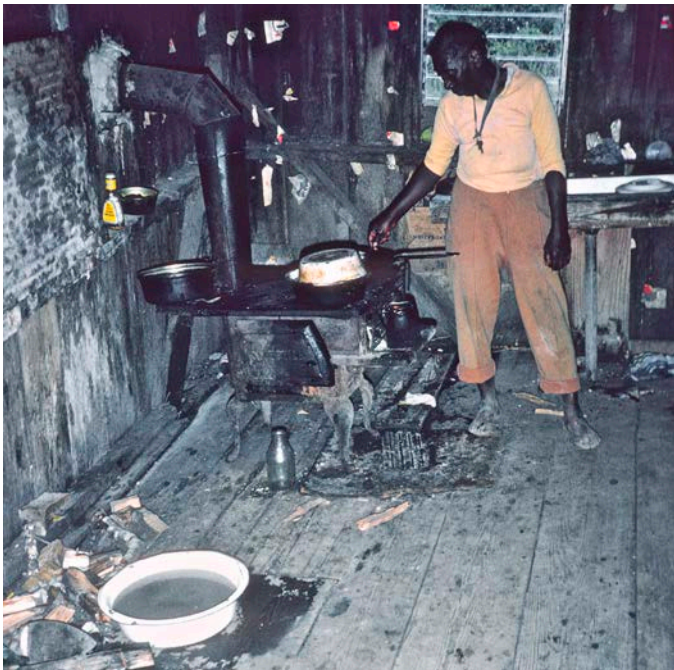
Пізніше влітку тютюн був висушений і проданий на аукціоні. У кількох інших місцях ми настільки помітно і примусово продовжують відбивати майстра-рабські відносини на свідомість чорношкірих. Куди б я не дивлюся, я бачу білих покупців з тютюнових компаній, які ходять попереду, надаючи швидкі стримані сигнали з гострими пальцями та вилягаючими головами, тоді як чорні кидаються за ними, упаковуючи тютюнові пучки. Whites диск прямо в аукціонний зал у великих крихких автомобілях. Вони їдять стейки для обіду для обіду, а чорношкірі повинні з'їсти свої обідні сумочки. Сьогодні більшість чорношкірих покинули тютюнові поля до недоплачених, незаконних іммігрантів з Латинської Америки.

1974 - rural Bethel, NC

1974 - rural Bethel, NC

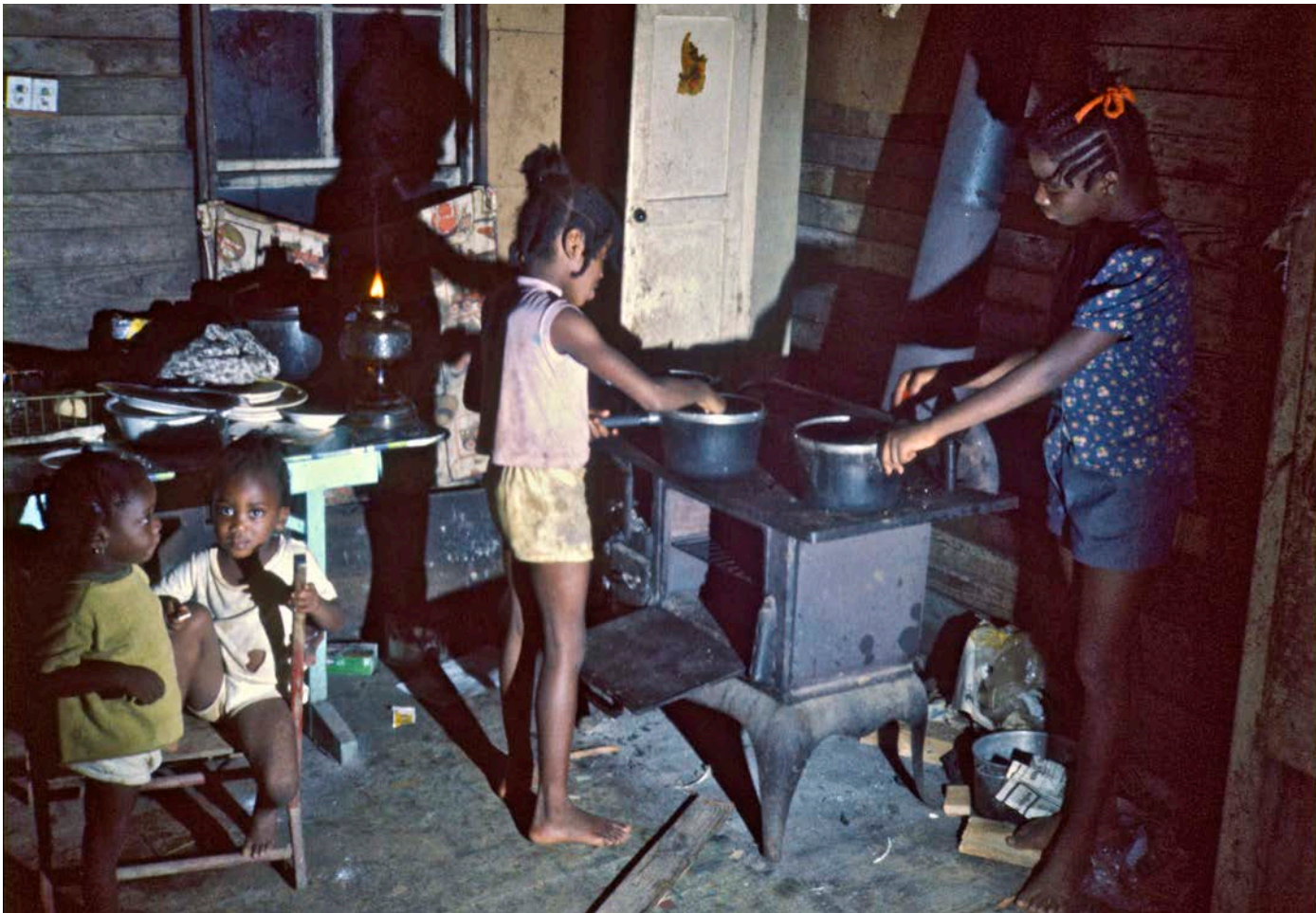
1975 - Bullock County, AL

1973 - Zebulon, NC

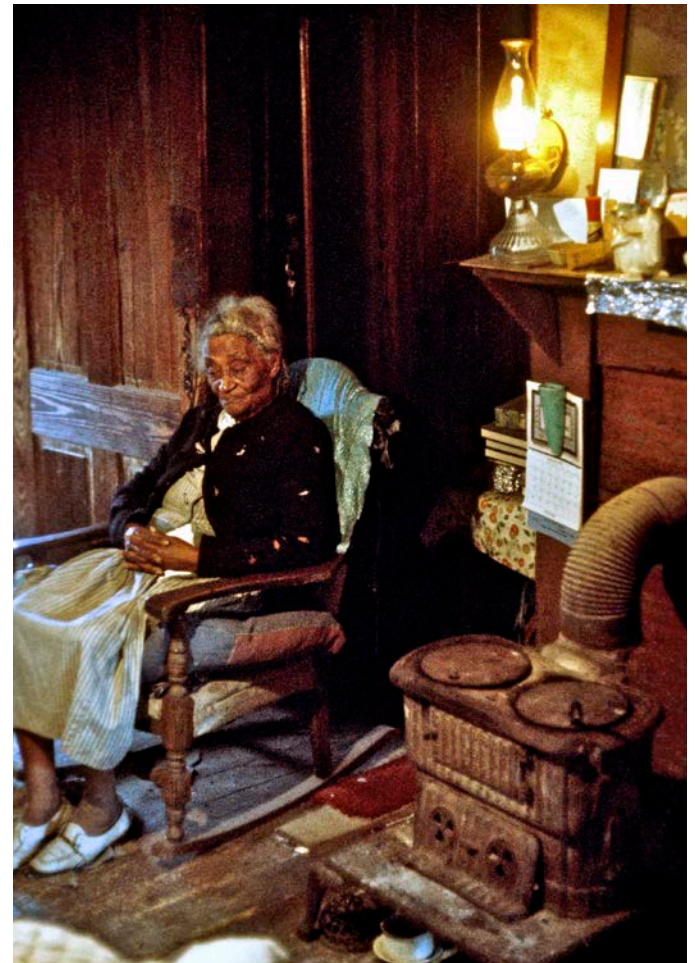
1973 - Tunica, LA

1975 - rural Meridian, MS

1975 - rural Macon County, AL

1978 - Waynesboro, GA

1975 - rural family TN

1975 - rural LA

1996 - Houma, LA

1974 - rural store LA

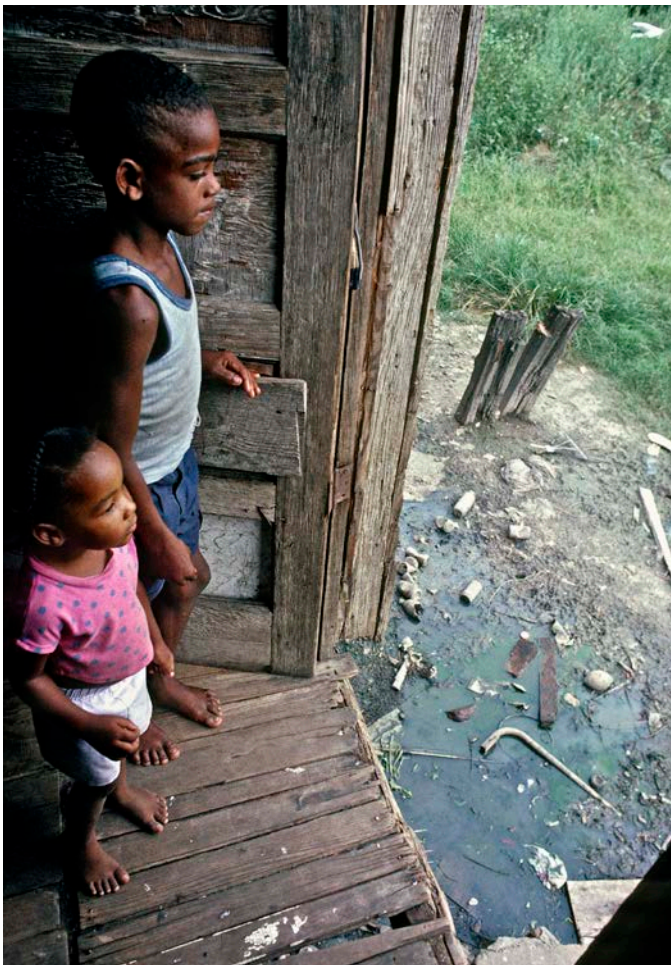

1973 - Labarre, LA

Взимку я зазвичай гуляв у найглибших південних штатах, і одного року на Різдво я опинився на цукрових плантаціях Луїзіани. Хоча я сприймав рабство на тютюнових полях Північної Кароліни насамперед як стан душі, тут я був шокований, побачивши суто феодальні, кріпосні умови. Білі володіли не тільки плантаціями, а й будинками, в яких жили чорношкірі робітники. Халупи лежали навколо його великої плантації невеликими купками — точно так, як у часи рабства. Білі також володіли всім іншим у цих маленьких селах, включаючи єдиний магазин, відомий як «фірмовий магазин». Ціни тут були на 30% вищими, ніж у магазинах у великих містах, куди робітники не могли собі дозволити і де, до речі, вони часто не могли прочитати вивіски (багато були неписьменними).

Їхній середній дохід був нижче 3000 доларів на рік, що часто доводилося утримувати сім'ю з 6–10 осіб. Тому, щоб вижити, робітники почали брати в борг у поміщика і незабаром впали в борги. Зазвичай вони не розраховувалися готівкою в його магазинах, а отримували більше кредитів і повільно були загнані в економічну кабалу.

Людей, які не отримують заробітної плати за свою роботу, можна назвати лише рабами. Потрапивши в таке замкнене коло, вони фактично були власником поміщика: вони не могли покинути його плантацію, поки не виплатять борг. А це могло статися лише дивом.

1996 - rural Montgomery County, AL

1996 - rural Montgomery County, AL

1996 - rural Montgomery County, AL

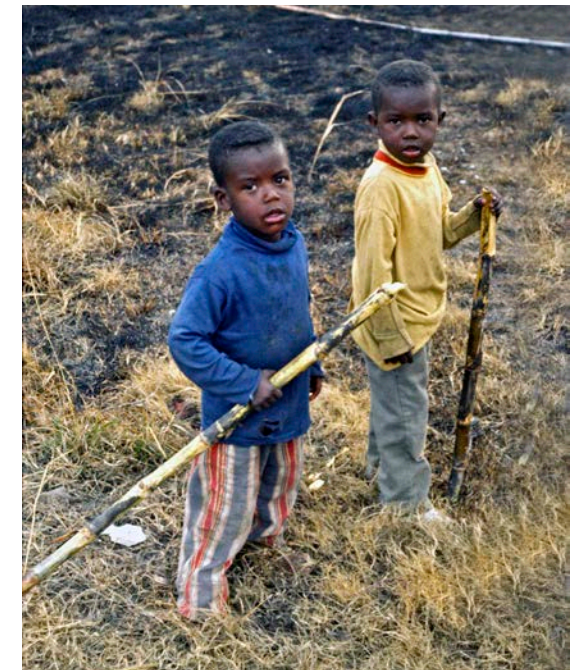

1990 - rural Burke County, GA

Коли я був у Новому Орлеані в 1973 році, одна газета публікувала статті про цей феодалізм неподалік від міста, пропонуючи сентиментальні розповіді про дітей на цукрових плантаціях, які отримували апельсин лише раз на рік — на Різдво.

Була розпочата слізлива кампанія, щоб відправити дітям різдвяні подарунки, і студенти-стоматологи організували безкоштовні стоматологічні автобуси, коли виявилось, що вони ніколи не могли дозволити собі піти до стоматолога.

Пізніше я дізнався, що інші доклали зусиль, щоб організувати цих рабів. Білий католицький священник намагався організувати чорних — збори відбувалися таємно, бо в них постійно стріляли, — але марно. Чорні, які пам'ятали попереднє повстання 1930-х років, під час якого було вбито багато людей, боялися втратити все. Хоча це, ймовірно, увійшло в історію для білих, я незабаром виявив, що скрізь у чорній громаді пам'ятає раб протягом поколінь.

1974 - rural Houma, LA

1973 - Tunica, LA

Через страх перед білими репресіями жити з плантаторами було майже неможливо. Коли я нарешті зумів знайти місце і ліг спати, чутка про мене вже прокотилася містом, як блискавка. Раптом двері ривком відчинилися, і Джордж Девіс, розлючений сусід, встромив дуло пістолета мені в живіт і вигнав мене в зимову ніч.

Пізніше тієї ж ночі Вірджинія Пейт, бідна вдова, змилювалася наді мною і дозволила мені поділитися ліжком з п'ятьма її дітьми в халупі далеко на болотах. Холодно вранці, коли піч гасне, а так як діти натягли ковдру до себе, я замерзла першу ніч. Але наступного ранку Вірджинія почала ремонтувати старі ковдри, щоб я не замерзла наступної ночі. Я ніколи не забуду цю вдову, до якої буваю майже щороку. Вона була готова кинути виклик білим, хоча сама не наважувалася залишатися зі мною під одним дахом (вона спала в халупі своєї сестри Елеонори). Я ходив на полювання в болотах разом з її сином Морганом на броненосців та інших тварин. Ми отримали питну воду з водостоку даху. Пізніше Джордж Девіс був убитий племінницею і племінником Вірджинії.

1973 - Tunica, LA

1975 - східний меридіан, MS - сьогодні торговий центр

1973 - Natchez, MS

Даючи Вірджинії Пейт мою книгу в 1978 році

Я не мав у своїй найсмівливішій фантазії, що я уявляв, що моя дружба з Вірджинією Пате триватиме майже 40 років до 2012 року, коли я прийшов попрощатися з нею незадовго до її смерті. Незліченна кількість друзів, включаючи лідера Ку-Клукс-Клана, якого я приніс із собою, щоб побачити її протягом багатьох років. Коли датські знімальні екіпажі прийшли зняти її фільми, вона взяла їх у всі місця, якими я залишився з нею та родиною. Бо через неї я також став членом її більшої родини 7 сестер та 4 братів. Як і у багатьох інших сімей у цій книзі, я зробив витончені сімейні дерева, щоб відстежувати її все більшу кількість дітей, 17 онуків та 10 правнуків. Її діти Морган, Дорета та Олівер часто виходили зі мною на сцену, щоб відповісти на запитання моєї аудиторії: “Як було для них, щоб вони поділилися ліжком з дивним виглядом білого чоловіка”.

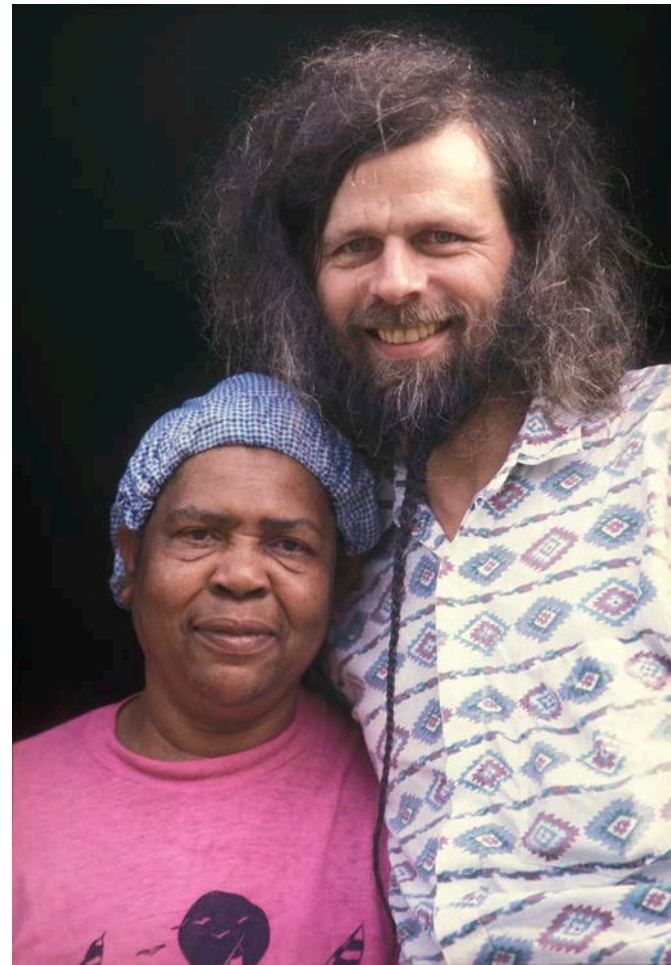
Вірджинія намагається задушити лідера Ку-клукс-клану Джеффа Беррі в 2005 році

Останній візит до Вірджинії в лікарні у 2012 році

Її сестра Берил або «чорний» розвеселили всіх моїх друзів. Хоча глибоко релігійна, як тюремний охоронець у місцевій в'язниці Анголи вона сиділа у вежі 12 годин щовечора. “Ви б стріляли у своїх двох племінників, якби вони спробували втекти?” “Звичайно, я знімаю когось, хто наближається до огорожі”. Бо це була її сестра, два близнюки Елнори, Берта та Бертрам, які вбили Джорджа Девіса, який першу ніч майже вбив мене своєю рушницею в будинку Вірджинії. Я не зустрів Берту, показану тут до 1994 року, коли її звільнили, але з його 75-річним покаранням Бертрам ніколи не вийде з Анголи.

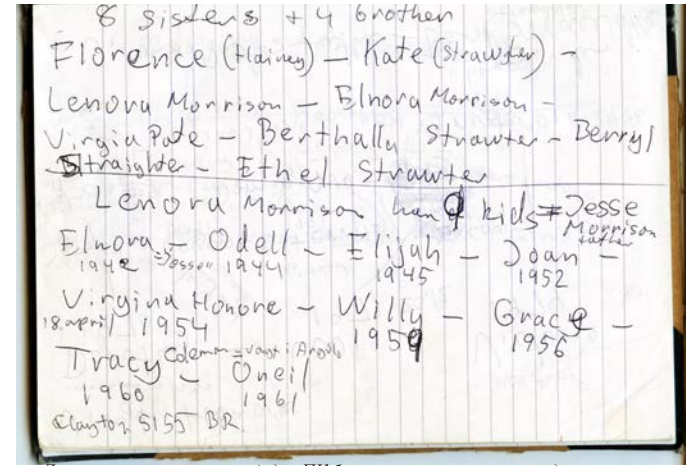
І це підводить мене до моєї думки, чому так важливо об'єднати людей. Я познайомився з ними 13 квітня 1973 року, коли я намагався потрапити до в'язниці Анголи, тому що чорні в Новому Орлеані сказали мені, що як тільки ви ввійшли туди, ви більше ніколи не виходили. Я почав фотографуватись на чорних пантерах, і за рік до трьох активістів Пантери з Нового Орлеана були помилково звинувачені у колоті білої гвардії. Повністю обрамлений для їх активності пантери, вони були кинуті в одиночне ув'язнення на все життя. У 1994 році я запросив зі мною Аніту Роддік. Вона на ніч стала мільярдером, коли вона взяла свою косметичну компанію, магазин Body, на фондовому ринку і хотіла мою допомогу інвестувати в чорну спільноту. Отже, коли я і Берта розповіли їй про “Анголу три”, вона розпочала всесвітню кампанію для їх звільнення. Їй вдалося потрапити до в'язниці, щоб відвідати трьох «політичних в'язнів», де Вудфокс говорив про виживання через навчання через чорні пантери та читання в його камері про історію чорного гноблення, «коли я почав розуміти, хто я, я вважав себе вільним». Тепер Аніта мала силу внести зміни для пригноблених людей і використала її, щоб отримати три пантери, випущені після 30-42 років в одиночній камері-найдовшій в історії Америки. Це те, що вийшло з моєї дружби з Вірджинією Пате, і чому я люблю цю фотографію, яку Аніта взяла з нас разом. Через рік після того, як Аніта запросила мене до свого замку поруч із бальморалом королеви. Привілей білого має багато облич.

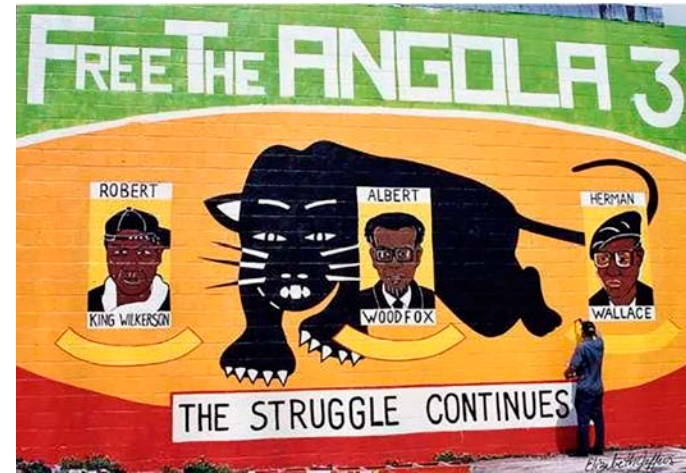
Фотографію Вірджинії Пейт і мене, зроблену Анітою Роддік у 1994 році

Аніта Роддік у 1994 році з племінницею Вірджинії Вірджинією Оноре

До появи програм генеалогії для ПК було важко встигати за родинами книги

Від боротьби за звільнення Анголи 3

Берта в 1994 році після звільнення написала своєму брату-близнюку в Анголі

1974 - Immokalee, FL

1996 - Belle Glade, FL

У мої бродячі роки, 1970–1976, генеральний прокурор Флориди звинувачував власників цукрових плантацій у рабстві. Декілька були ув'язнені за фактичне прив'язування робітників, але через деякий час таких рабовласників просто не притягали до відповідальності. Після виснажливого робочого дня чоловіків везли на вантажівках, як худобу, до таборів рабів, часто обгороджених колючим дротом. Незадовго до мого візиту дві такі вантажівки перекинулися, одна загинула і ще 125 отримали поранення. Замість компенсації чоловіків звільнили. У таборах, часто з понад 100 в кімнаті, лише один робітник наважувався зі мною розмовляти. Ми сховалися у ванній, оскільки їх звільнили за розмову з білими. Ці табори рабів належать Gulf & Western, але справжніми рабовласниками є уряд і громадськість, які платять до половини операційних витрат, щоб уникнути дешевого імпортованого цукру.

1974 - Palm Beach County, FL

4 Are Convicted of Enslaving Migrant Workers in the South

Special to The New York Times

TAMPA, Fla., Aug. 18 — A farm labor crew chief, his two sons and another man were convicted today of holding migrant workers in slavery. After a day and a half of deliberation, a Federal jury found the men guilty of forcefully keeping the workers, recruited along the East Coast in 1979 and 1980, in involuntary servitude at two Southern labor camps through threats of violence and actual beatings. Attorneys for the four defendants, Willie Warren, 49 years old, Willie Warren Jr., 26, Richard Warren, 24, said Mr. Warren was within his rights when he sold the workers food and wine. He also said that many of workers who said they were against their will were taken by Warren to doctors and social work outside the camp. "These are not the acts of a man trying to run a slave camp," Mr. Warren said in his argument at the close of a 10-day trial. Richard Simmons, 45, an unemployed cook from Atlanta, told the jury

1983 - New York Times

1996 - Benson, NC

1974 - Belle Glade, FL

1974 - rural Palm Beach County, FL

1974 - Belle Glade, FL

1974 - Belle Glade, FL

1974 - Palm Beach County, FL

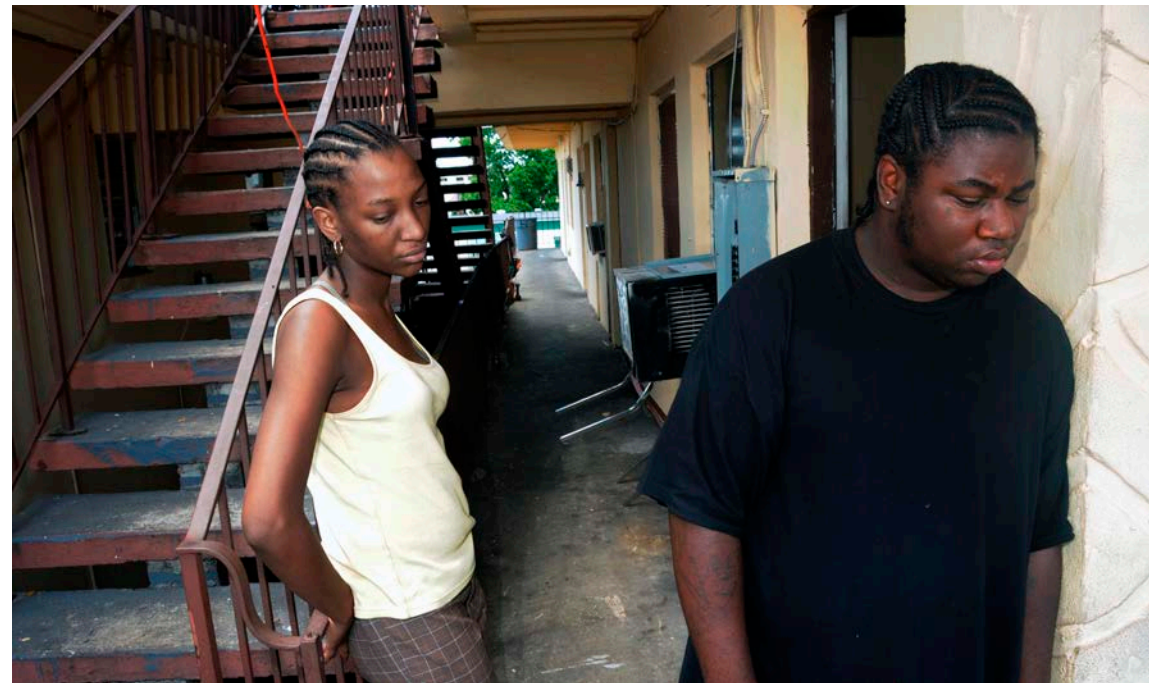
1974 - Belle Glade, FL

1974 - Hwy 29, FL

1974 - Allendale County, SC

2009 - Belle Glade, FL

1974 - rural Greenville, NC

Сьогодні я знаходжу все більше і більше таких рабських таборів і часто беру в них своїх шокованих студентів. У Північній Кароліні я знайшов бари, де «ловці рабів» викрадають п'яних чоловіків, щоб їх відвезти до своїх таборів. Ці табори роз'єднують і знищують чорну сім'ю, як це завжди робило рабство. Дружини та діти в табори не допускаються. Кілька чоловіків, з якими я спілкувався, не бачили своїх сімей до восьми місяців. Закривавлений чорний автостоп, якого я підібрав пізно ввечері після лекції, був настільки побитий охоронцями під час спроби втечі, що мені довелося лікувати його рани. Він розповів про іншого, якому охоронці розчавили ноги після спроби втечі, і який тепер змушений був ходити на милицях. «Ласкаво просимо назад у вільний світ», — сказав я. Але він похитав головою. Він прямував до Північної Кароліни табори, іголосування ногами не було справжнім вибором для когось, ув'язненого байдужими американськими виборцями в цьому ГУЛАГу. В інших місцях я бачив табори для мігрантів, де цілі сім'ї могли жити разом, але настільки залежали від заробітків один одного, що не могли дозволити своїм дітям піти з роботи, щоб йти до школи. Навіть сьогодні більшість американських фруктів збирають діти віком до 16 років. Варто пам'ятати, коли нас в Європі бомбардують дешевими американськими фруктовими продуктами, що це не лише результат зарплати, яка лише вдвічі нижча, ніж у Скандинавії, але й «виноград гніву» працівників ферми, яких ми вирішили не забезпечувати жодною системою соціального захисту, як наша. Вони не мають допомоги по безробіттю, не мають безкоштовної медичної допомоги чи освіти, субсидій на квартиру, допомоги на дитину, ясел чи садків. Коли вони захворіють, вони голодують і виселяються, як Сонні, праворуч, у 2009 році в Бель-Глейд. Дешеві фрукти, які ми ласуємо, роблять нас винними в фактичному рабстві.

1974 - Belle Glade, FL with white landlord

1992 - USA Today

2009 - Belle Glade, FL

1996 - Immokalee, FL

1974 - Apopka, FL

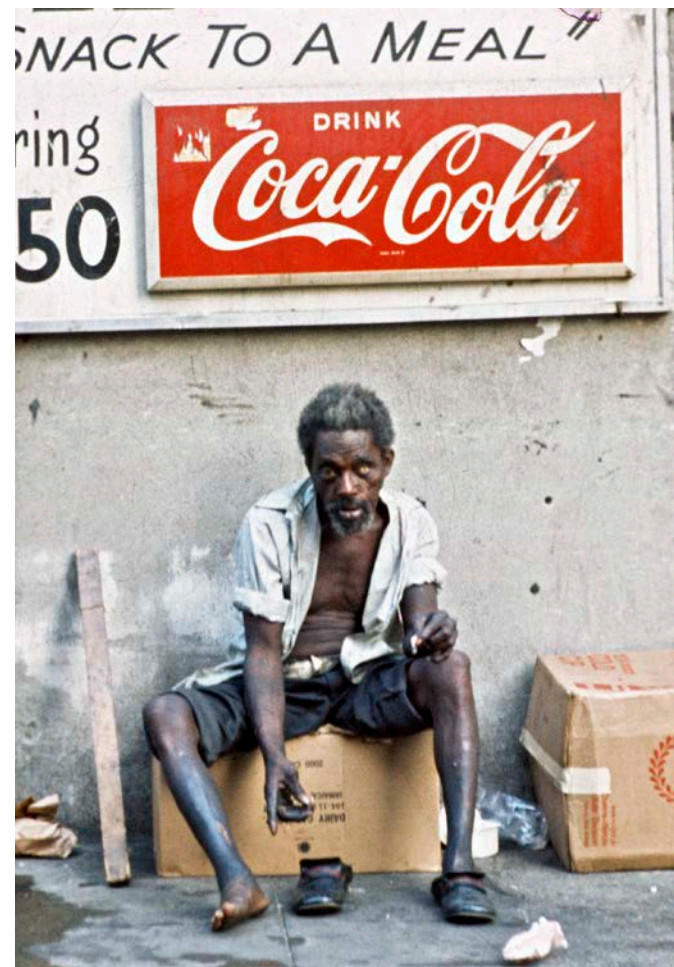
Одного разу я побачив назву Cоsa-Cola на вантажівках, які везуть апельсиновий сік з таборів до північних штатів, і дізнався, що Cоsa-Cola під назвою Minute Maid володіє чимало таких таборів для рабів. Табори для рабів Cоsa-Cola не найгірші у Флориді, хоча багато дітей страждають від дефіцитних захворювань та анемії, що робить їх виснаженими та виснаженими. Коли моя книга вперше вийшла, Cоsa-Cola надіслала мені листа, в якому визнала, наскільки жахливими були умови, але також стверджувала, що зараз приступили до реформ і запропонувала відправити мене туди, щоб я міг засвідчити, що вони покращили умови. Я був у захваті від того, що моя соціальна критика була винагороджена відпусткою у Флориді. Але коли я повернувся через кілька років, єдиною видимою зміною була зміна назви деяких димарів.

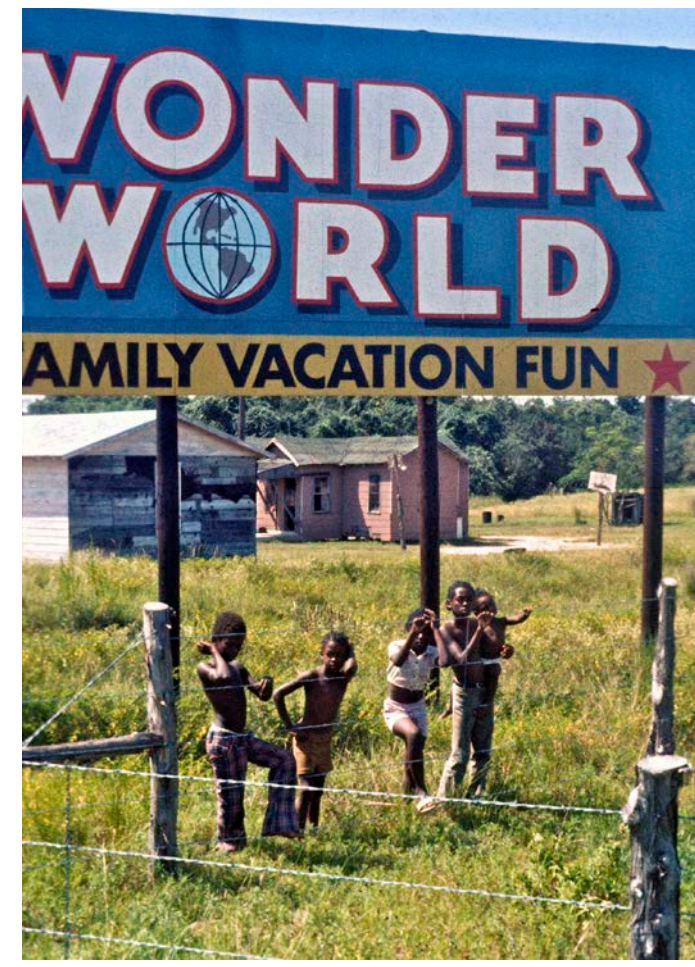
1974 - rural Homestead, FL

1974 - Hwy 29, FL

1975 - NY

1974 - rural TX

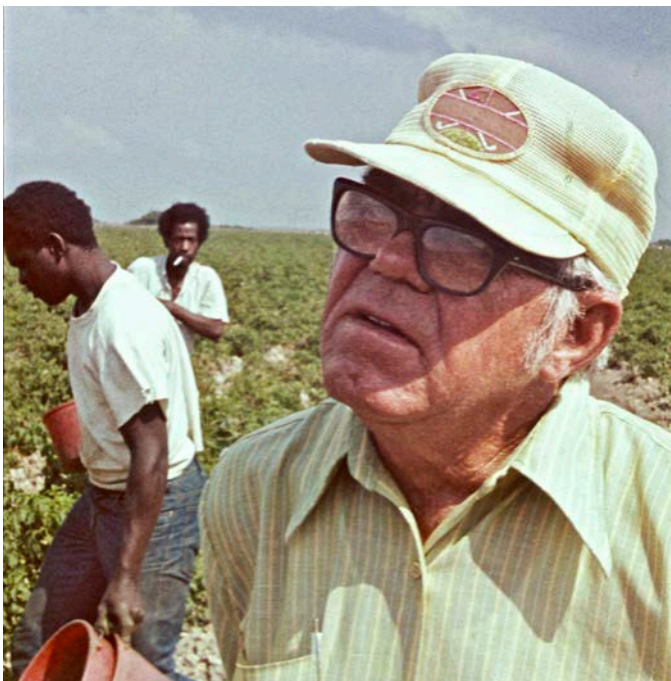

1974 - rural Homestead, FL

У Південній Флориді я приїхав жити до виробника білих помідорів, який сказав мені, що заробляє майже мільйон доларів на рік на трудових мігрантах. Мене вигнали, коли він виявив мої фотографії «негрів»:

- А тепер яка ваша головна мета? Це не просто гастролі. Я не вчора народився. Я кажу вам правду, ви з тих громадянських прав на півночі.
- Ні, я просто вивчаю сільське господарство для книги...
- Ну, якщо ти залишишся з цими нетрьобами, то у тебе буде така книга з нетрі, чи не так? Це залежить від того, з якими людьми ви розмовляєте. Ви кажете, що розмовляєте і з білими, і з кольоровими.
- Я всім довіряю.
- Тут ви знайдете до кольорових людей краще, ніж будь-де в

Сполучених Штатах. Вони щасливі. Я завжди намагався поважати чесність цих південних расистів, тому, коли мій магнітофон пізніше виявив, що я в запалі суперечки сказав йому (білу) брехню, я відчував депресію. У той час я навіть не уявляв, що мої фотографії колись потраплять у книжку.

1974 - Hwy 29, FL

1994 - rural Bullock County, AL

Пізніше мені довелося жити з деякими з його польових робітників, які були чорношкірими та мексиканцями-утікачами. Їхнє становище, м'яко кажучи, гнітюче. Багато людей занадто знищені, щоб говорити про своє становище, але ця жінка, яка була однією з небагатьох білих бідних на полях, розповіла мені у своїй маленькій орендованій халупі про умови:

- Ви коли-небудь отримували талони допомоги чи харчування?
- Якби я міг отримати це, я б отримав, тому що мені це дуже потрібно.
- Скільки зазвичай ваш чоловік заробляє на тиждень?
- Не багато, тридцять п'ять чи сорок доларів на тиждень, може. Це майже не платить за оренду і за щось поїсти.
- І ти працюєш без вихідних?
- Сім днів на тиждень за 40 доларів, так!
- Чи були випадки, коли вам не було що їсти?
- Були часи, коли я нічого не мав, навіть сигарети.
- Я був там, де щойно їв цукор, воду та хліб протягом трьох тижнів. Люди, які цього не мають, вони дійсно страждають.
- Але кого б ти звинуватив у всьому?
- Уряд. Воно намагається виморити нас голодом. -Ти не звинувачуєш нікого з людей навколо?

1974 - Hwy 29, FL

1974 - Immokalee, FL

- Ні, я не звинувачую своїх людей. Я звинувачую свій уряд.
- Я радий, що ти не звинувачуєш у цьому чорних чи мексиканців. Знаєте, багато людей так.
- Ні, це від самої влади. Ось чому були всі заворушення і все це... У мене був одяг і все згоріло тричі.

1974 - Immokalee, FL

1974 - Immokalee, FL

Було приємною несподіванкою знайти бідну білу, яка не опосередковано звинувачувала чорних у власному нещасті, оскільки бідні білі зазвичай перетворювали їх на козлів відпущення. У її місті Іммокалі кілька білих власників рабських таборів були ув'язнені генеральним прокурором Флориди.

Але умови стали набагато гіршими після моїх перших візитів, коли озброєна охорона обстрілювала всіх зловмисників. Коли NBC прибув, у журналістів стріляли, і вони нічого не зняли. Навіть білі червонолюди, схильні до насильства, застерігали мене, щоб я туди не ходив і не наважувався водити мене навіть удень. У підсумку я прожив там тиждень з кількома бідними трудовими мігрантами, але до сьогоднішнього дня я вражений, що мені вдалося втекти. Якимось чином мені вдалося подружитися з одним із чорношкірих охоронців, який дав мені трохи поїсти і пішов за мною на відстані на вулиці, щоб «захищати». І він, і начальник поліції сказали мені, що за останні півроку в цьому місті з населенням лише 3000 жителів на вулицях було знайдено 25 трупів. Кожної ночі я чув постріли.

1974 - Immokalee, FL

Я побачив там більше крові, ніж будь-де в Америці, але наважився сфотографувати лише кілька речей. Цього мексиканця закололи, коли я сидів поруч. Щоранку вздовж дороги стояла низка пошарпаних людей, яких напередодні ввечері збили й пограбували, а тепер намагалися виїхати з міста автостопом. Але багато хто так і не вийшли з цього рабського табору. Найбільше мене зацікавили не трупи, а живі — люди, в яких усе вимерло. Ці виснажені бідологи, яким вдалося вижити, наполегливо працюючи сім днів на тиждень, поволі піддалися і тепер просто лежали в очікуванні смерті. Вночі вони спали на вулицях. Один з них втиснутий між автоматами Pepsi і Coca-Cola.

Через двадцять п'ять років картина не змінилася. У 2008 році компанія Immokalee Worker's Anti-Slavery Campaign виграла позов проти того, що генеральний прокурор США назвав «відвертим рабством». Коли я їхав автостопом додому в Іммокалі в 1996 році, моя попутника, норвежка Елі Сатер, написала про подорож у своїй книзі: «Під будинком, де ми зараз знаходимося, мандрівник знайшов двох убитих людей. Одному прострелили голову. Інший отримав поранення. Я боюсь. Я не смію спати. Яків виснажений, заїхав занадто далеко. Він спить, як камінь».

1974 - Immokalee, FL

1974 - Immokalee, FL

1974 - Immokalee, FL

Невдовзі я отримав стільки погроз смертю через свою фотографію, що я, як давні втікачі чорні раби, знайшов притулок у індіанців за містом. Я жив тут з цією жінкою-семинолкою. Мені було романтично жити в хатині з пальмового листа, але роман тривав не лише пару днів. Одного разу вночі мене розбудили крики, що наказували вийти з хатини. Я відчував, що настала моя остання година, але не мав іншого вибору, окрім як вийти на світло пікапа, з якого люди зі зброєю кричали мені з мексиканським акцентом: «Ти будеш за містом до сходу сонця. Якщо ні, ви ніколи не побачите схід сонця!»

Я знав, що вони смертельно серйозні, а жінка більше не наважувалася ховати мене, тож я вислизнув з міста, мов тінь, вдячний, що семиноли дали мені притулок, як колись робили для чорношкірих.

Те, що я дійсно жив поза законом, я побачив через роки, коли повернувся і виявив, що семиноли створили перше в США індіанське казино, заклавши основу для багатомільярдної індустрії, яка замінить боротьбу з алігаторами та їхні попередні види азартні ігри. Але я не здивуюсь, якби білі давним-давно захопили його так само, як вони захопили так багато чорношкірих компаній.

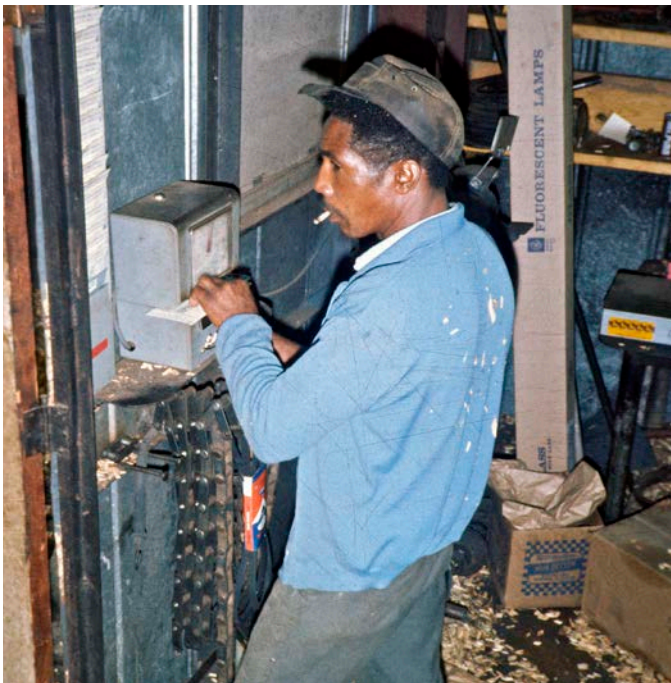
1974 - Immokalee Reservation, FL

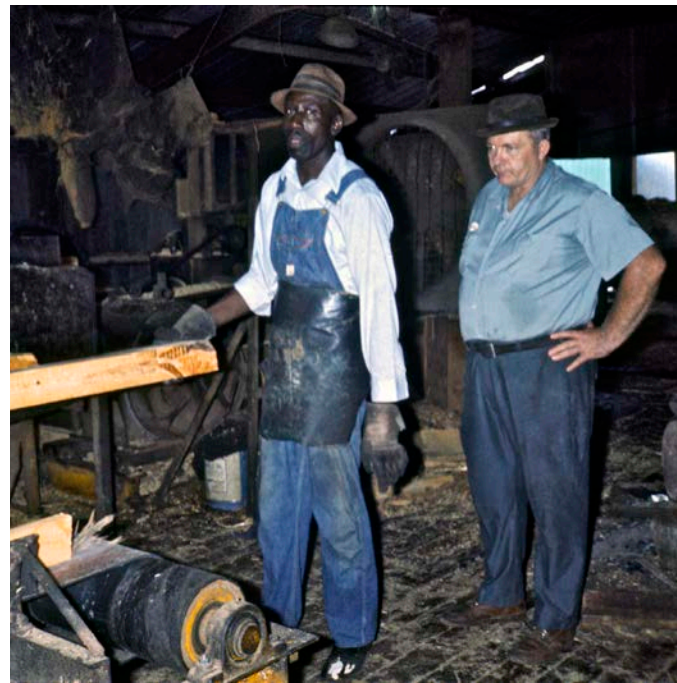
1974 - Immokalee Reservation, FL

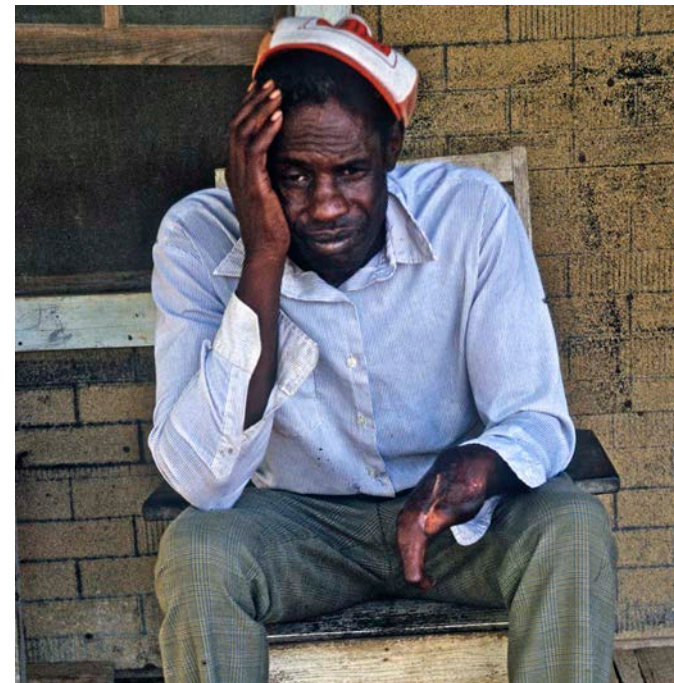
1974 - Immokalee Reservation, FL

1975 - Washington, GA

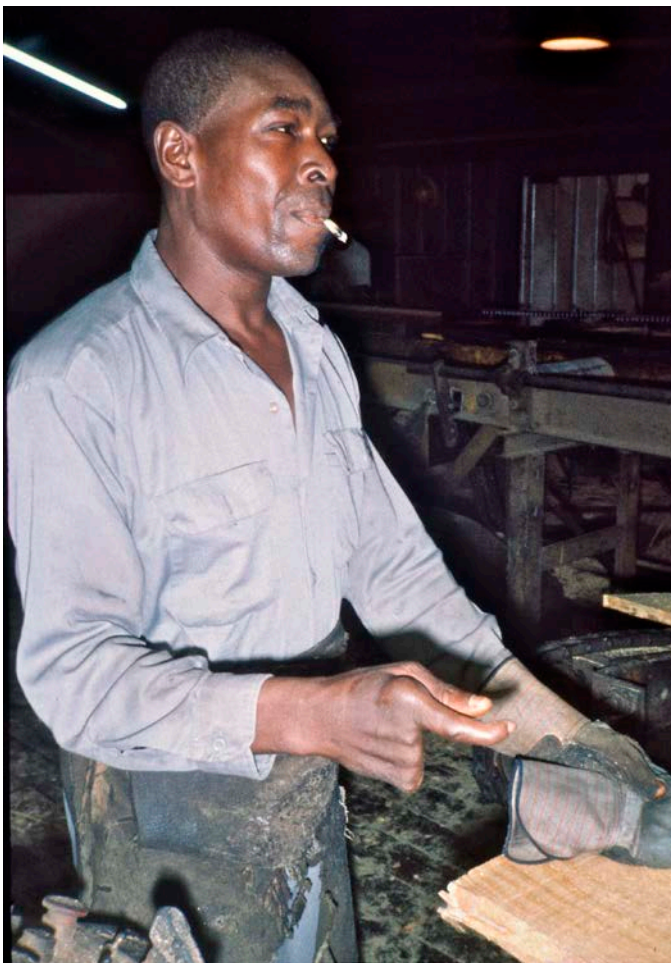

1975 - Washington, GA

1996 - rural Bullock County, AL

У суспільстві, яке робить такі насильницькі вторгнення в життя, у країні, де європейські концепції, такі як робоче управління та профспілки, знаходяться на відстані світлових років від свідомості робітника, годинник легко перетворюється на новий батіг рабовласника — символ нашого багаторічне насильство. Коли через п'ять років я повернувся до Сема Катора (фото на сторінці 65), щоб віддати йому свою книгу, я виявив, що він був забитий до смерті поліцією у тюремній камері. Подорож у світ чорношкірих американців неминуче стає подорожжю в душу та в історію кожної людини, яку ви зустрінете. Ви починаєте розуміти риси та тенденції, які ми вплинули на душі та колективну свідомість чорношкірих людей через рабство, а також те, як з тих пір ми не лише увічнили та відродили як їхні страждання, так і наші власні, але й посилили їх.

1975 - Washington, GA

1996 - Immokalee, FL

У моїх пошуках відповідей на те, чому ми постійно бачимо образ ворога в наших ближніх — образ, який ми використовуємо, щоб виправдати насильство, — я задавався питанням про умови роботи, які продовжують притупляти нас у тілі та розумі. Чорні все ще виконують грубу роботу, а білі її керують. Багато чорношкірих було вбито на цих лісопилках і ще більше відрізано ніг і пальців — як у цього робітника. У Центральній Америці я бачив, як США надають військову підтримку кривавим репресіям профспілок, але я був шокований, побачивши, що в південних штатах майже немає профспілок, які могли б захистити таких працівників. Ці працівники не отримали жодної компенсації, коли пилка відрізала їм пальці, і вони повинні були повернутися на роботу через два дні, бо, як сказали одному, «на вулиці багато голодних негрів, які чекають, щоб отримати роботу».

1973 - Tunica, LA

1996 - rural Bullock County, AL

1974 - rural Bullock County, AL

1994 - rural Bullock County, AL

1974 - Washington, NC

*Бідний раб, зніми кайдани зі свого тіла,
бідний раб, поклади кайдани на свій розум.*

*Будь ласка, вислухайте мене уважно
і якщо я помиляюся, то поправте мене.
Але якщо я правий, мою пісню хвалить,
тепер давайте подивимося, чи згодні ми:
Визначення раба
означає не зовсім вільний
тож раб все одно раб
якщо він не може мислити самостійно.*

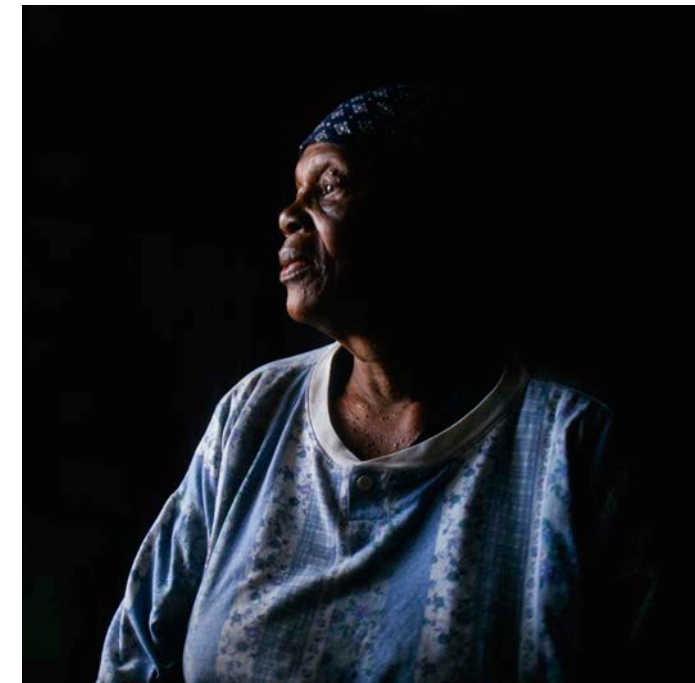
1974 - Greenville, NC

1973 - St. Francisville, LA - still Jim Crow

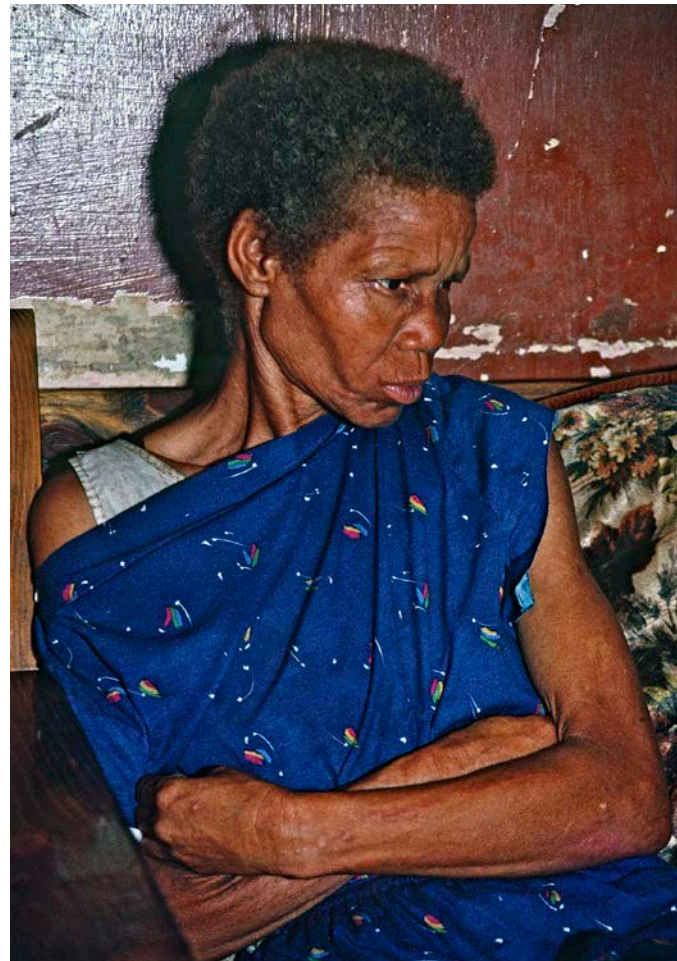
1975 - Dallas, TX

1994 - Tunica, LA

*Дерево все одно дерево
хоча скидає листя, коли приходить зима.
Але навесні знову зацвітає
бо воно зовсім не втратило свого коріння.
Але раб залишається рабом
без знання свого коріння
поки він не навчить минулого
не лише деякі, а вся правда.*

*Бідний раб, зніми кайдани зі свого тіла,
бідний раб, поклади кайдани на свій розум.*

1996 - Bullock County, AL

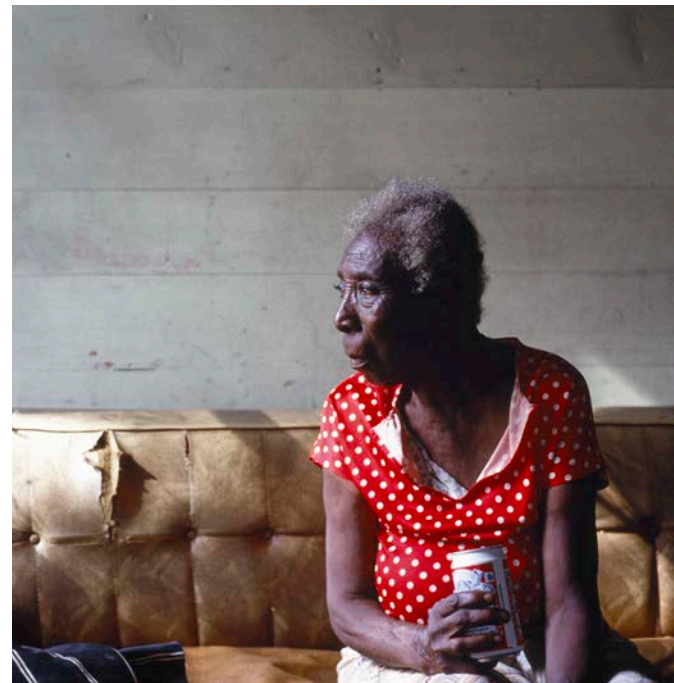
1974 - Immokalee, FL

1974 - rural Alachua, FL

1973 - Baltimore

1994 - Bullock County, AL

1974 - Washington, NC

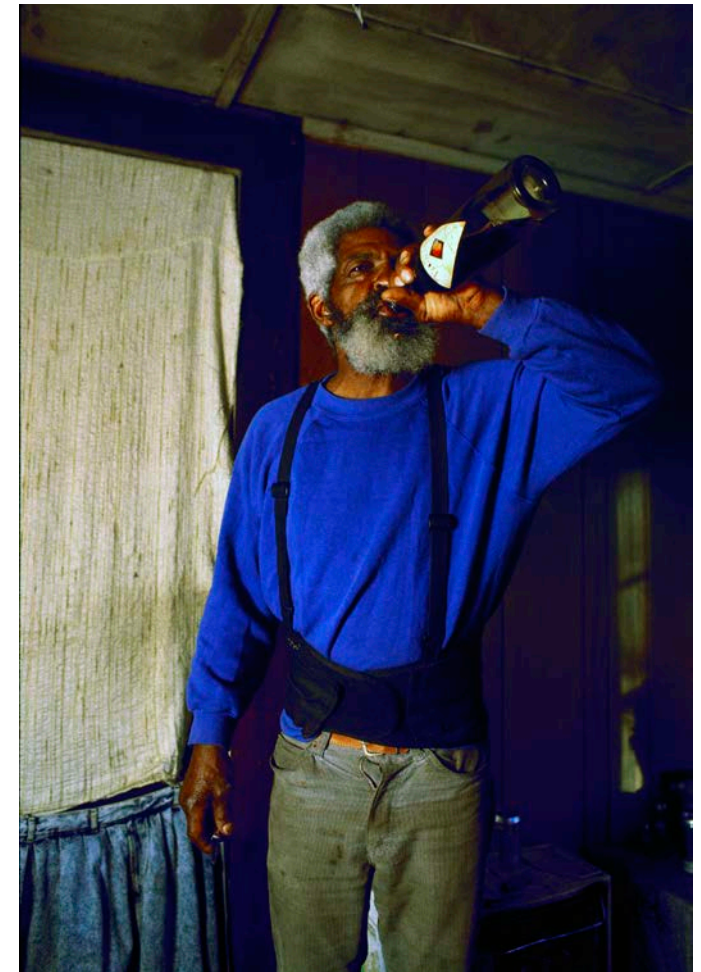

1978 - Zebulon, NC

*Днями був брат
кажучи мені, що він почувається високо
але мені на жаль довелося зітхнути
бо наркотики і випивка - це не слава,
і якби у мене була можливість піднятися
Я б сказав правду, а не брехню,
за найвищий рівень, який може отримати чоловік
від мудрості, знання та розуміння.*

*Бідний раб, звільнити тиск зі свого тіла,
бідний раб, подумай...*

#065

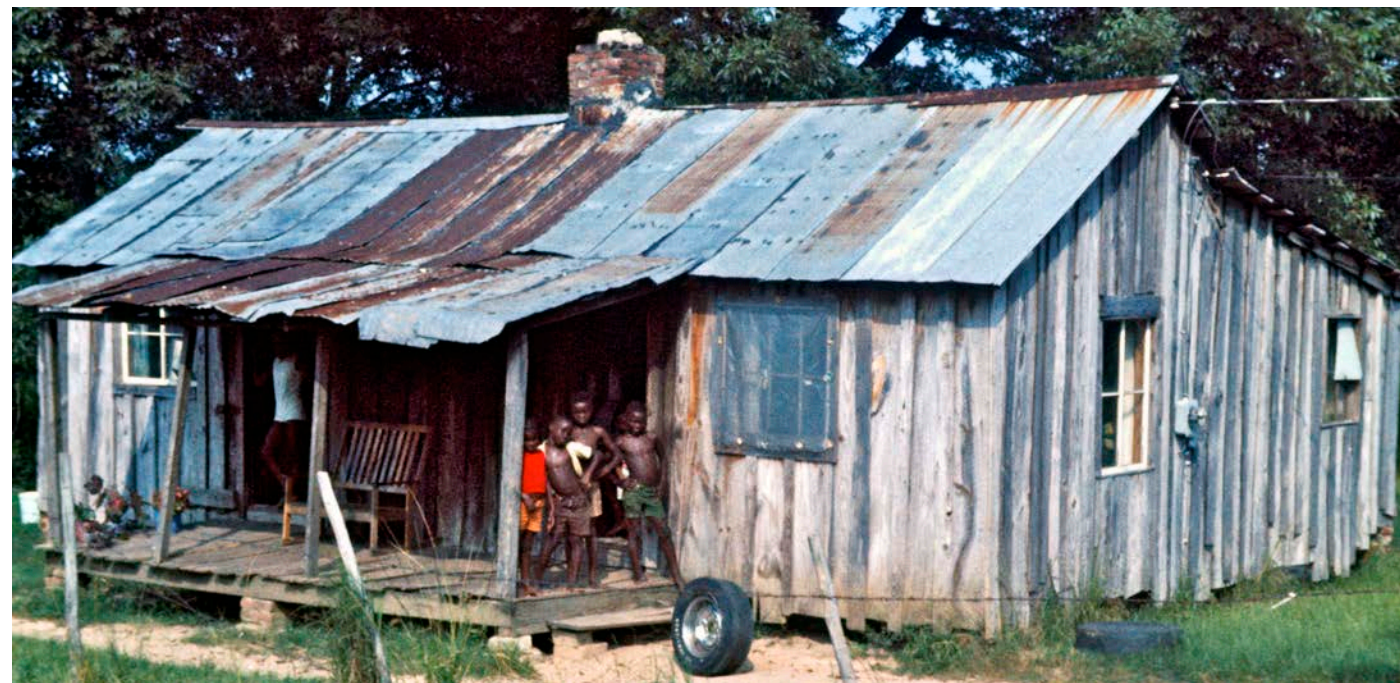

1996 - Philadelphia, MS

Коли я жив з нижчим класом, я розумів, як фізичні кайдани також стали кайданами розумові. Ці халупи, в яких ми закрили нашого вбитого брата Каїна з часів рабства, є абсолютно нелюдськими і не визнають відчуття свободи чи можливості розвиватися інтелектуально та творчо. Сто років тому ми жили по сусідству з чорношкірими. Бачити, як наші сусіди перебувають у гірших умовах життя, незрозуміло і боляче для невинної білої дитини. Виростаючи, нами повільно маніпулюють, створюючи ворожі образи, в результаті чого природна радість від перебування з чорношкірими в США або іммігрантами в Європі насильно пригнічується. Коли порочне коло гноблення завершується, Для білих стає природним розуміти, як ці ізгої живуть поруч зі своїми власними розкішними будинками в жалюгідних халупах, часто менших за цю оригінальну каюту для рабів.

1978 - Bullock County, AL

1975 - rural Bullock County, AL

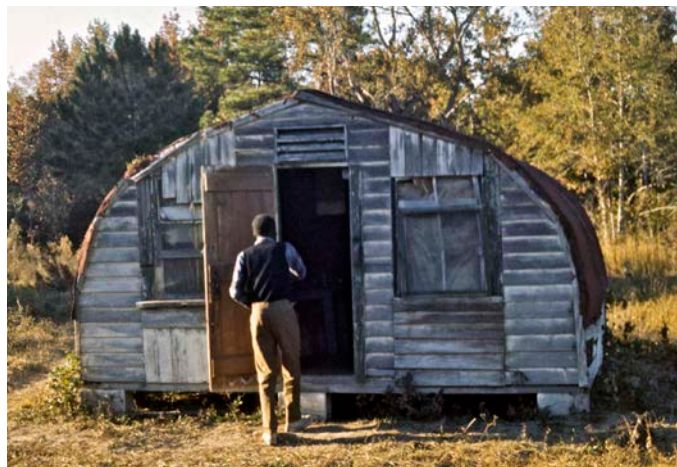

1974 - оригінальна кабіна рабів на плантації, СК

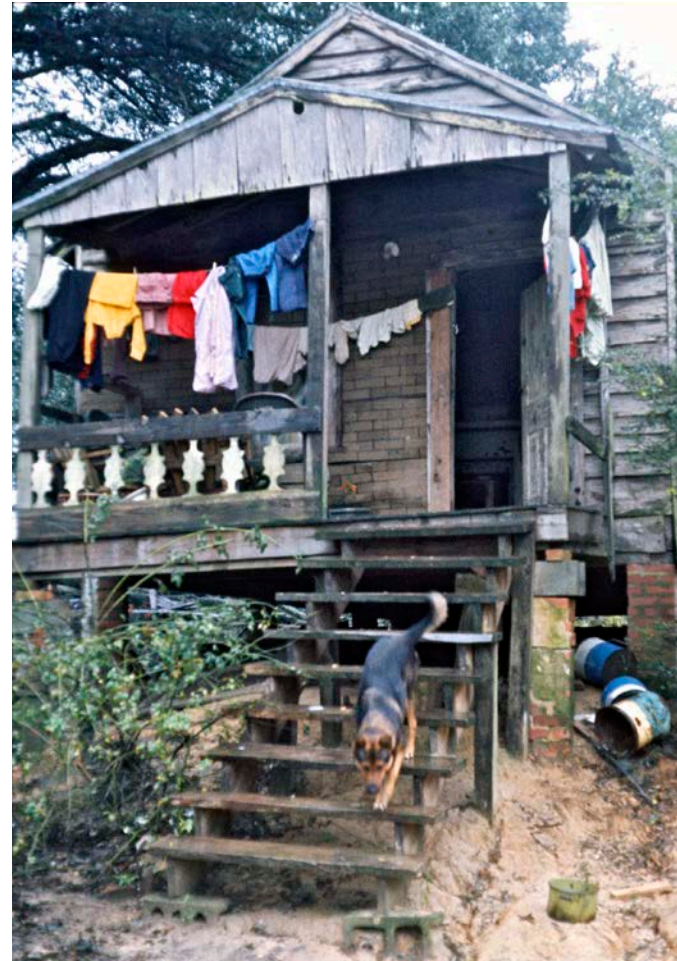

1973 - near Bamberg, SC

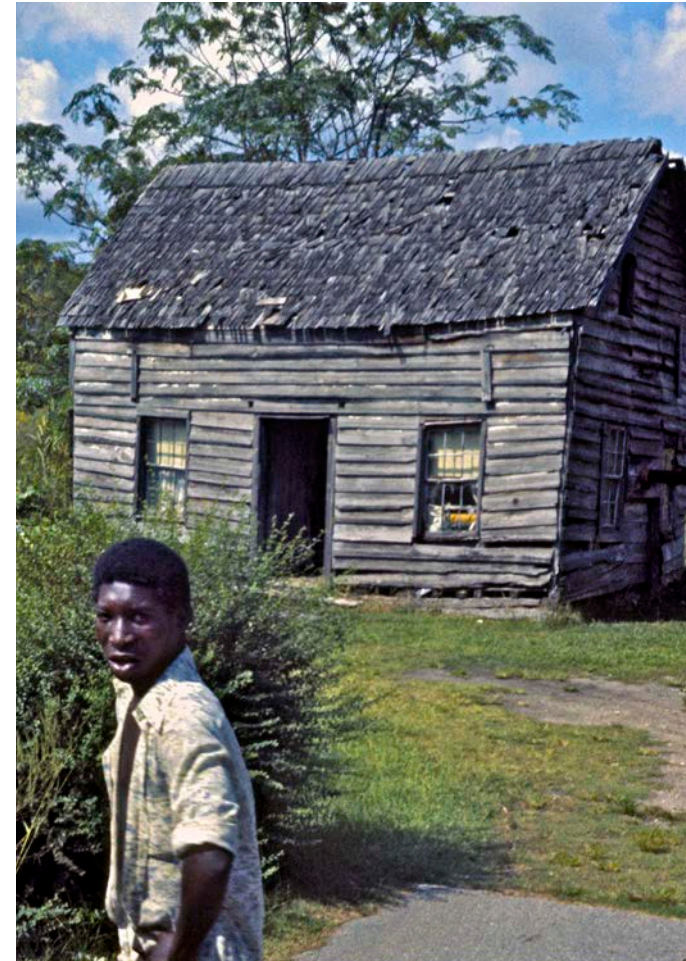
Або, як часто кажуть білі студенти після моїх лекцій: «До того, як я побачив ваше шоу, мені й на думку не спало, що в цих халупах живуть справжні люди!» Проте похмура прірва в нашій свідомості, відображена цими нетрями, набагато гірша, ніж на моїх фотографіях. На знімках не видно, як вітер свистить крізь щілини, що не дозволяє зігрітися взимку, чи провислі гнилі підлоги з такими широкими розколами, що змії та шкідники заповзають прямо у вітальню. Безсилля, яке я відчуваю, намагаючись сфотографувати ці задушливі відчуття, відображає безсилля, яке вони нав'язують нашим потрапившим у пастку жертвам. Навіть якби я міг дозволити собі ширококутний об'єктив, щоб зафіксувати вузькість, зображення не могли б показати відсутність проточної води, туалетів, душу та електрики. Я бачив, як тисячі американців виростили в сьйві газової лампи.

1974 - rural Savannah SC

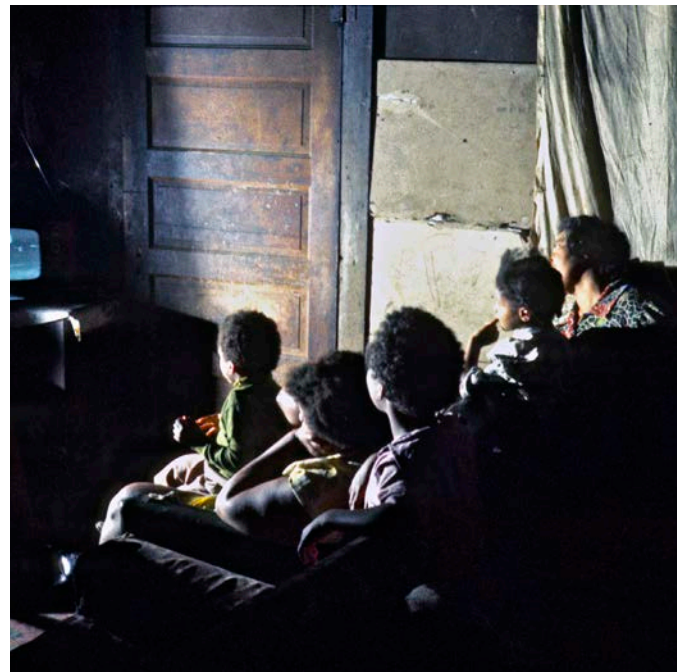
1973 - rural MS

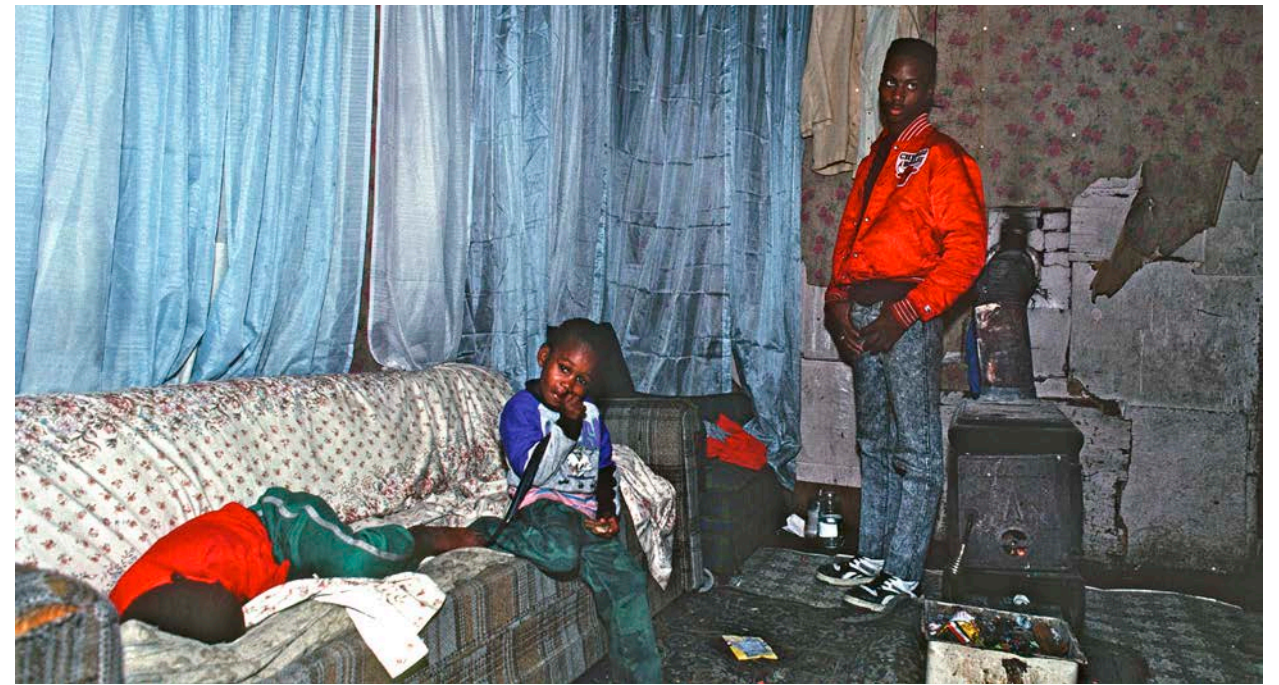
1974 - rural Savannah, SC

1974 - rural La Crosse, FL

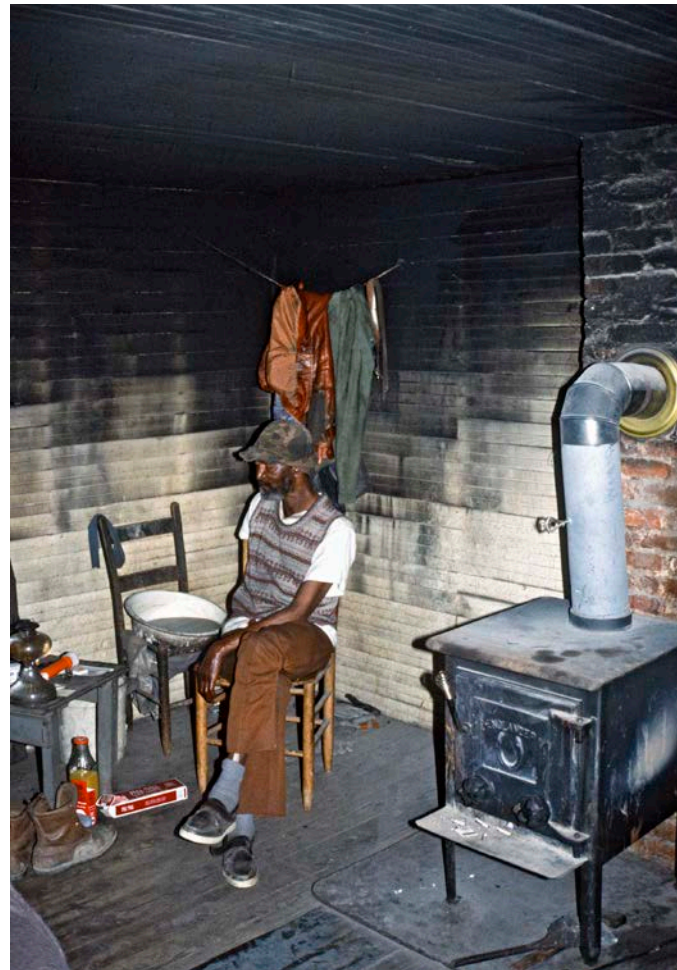
1973 - Zebulon, NC

1990 - Burke County, GA

1974 - Jacksonville, FL

1996 - rural Capron, VA

1975 - rural Burke County, GA

Так само я не відчував себе здатним зобразити дивне психічне відчуття, коли раптово мене перевели в стан, якого ми в Данії не знали останні сто років (хоча це чудово, після всього задушливого шуму, який характерний для американських будинків, раптом стояти в тиші без телевізора чи радіо). Ліберальні білі, які не бояться, що їм вимкнуть світло, іноді під час моїх лекцій сперечаються, що чорношкірі повинні бути щасливі з тієї ж причини. Таким романтизмом ми виявляємо жахливу нечутливість до психології мимовільної бідності.

І навіть якщо ви, можливо, вільні від вторгнення реклами заможного суспільства у вашу халупу, все одно вашу перспективу зруйнують агресивні всюдишні білборди прямо зовні.

Халупи сьогодні

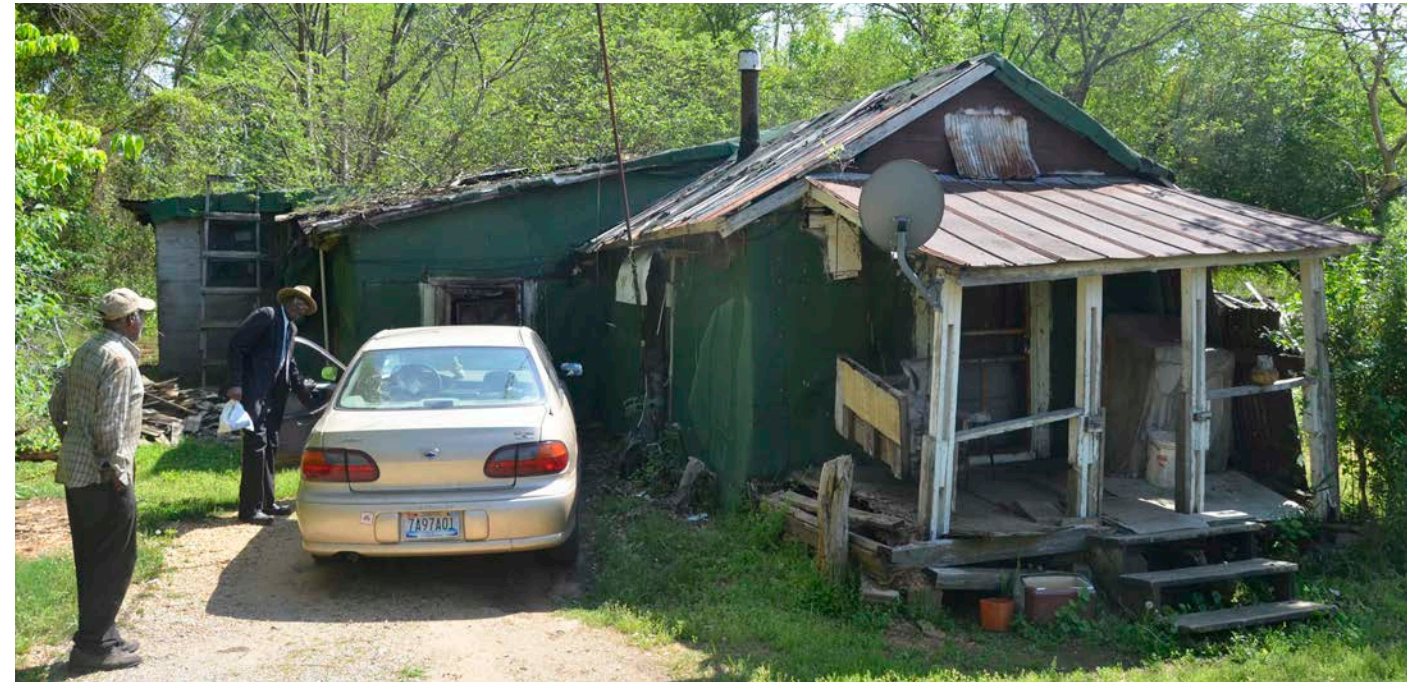
У 70-х я зробив тисячі фотографій халуп, щоб передати їх колекції Шомбурга в Гарлемі, вірячи, що вони незабаром стануть історією. Як я помилявся. Я досі бачу зруйновані халупи всюди. Ось деякі з мого останнього туру 2012 року.

2003 - Union Parish, LA

2009 - St. Francisville, LA

2012 - Проповідник повертається додому з церкви, округ Перрі, штат Алабама

2012 - Старий з мобільним телефоном у своїй халупі, округ Перрі, штат Алабама

2009 - Сент-Франсісвілл, Луїзіана - 98-річна сліпа жінка

2012 - Проповідник відпочиває у своїй халупі після церкви, округ Перрі, штат Алабама

1975 - rural Tuskegee, AL

1975 - Bullock County, AL

1973 - Orangeburg County, SC

1975 - Bullock County, AL

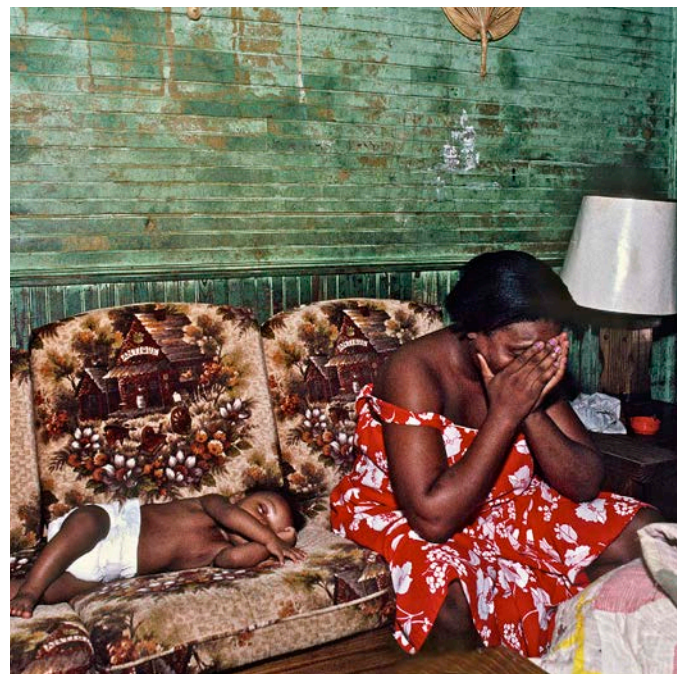
1973 - Natchez, MS

Так само мені було важко фотографувати багатий вищий клас Америки. На відміну від сьогоднішніх хвалькуватих багатіїв, багаті демонстрували провинув в 1970-х роках. Розрив між багатими та бідними різко зріс з 1970-х років, коли США досягли найбільшої рівності в історії. У той час вищий клас дозволяв по всій країні лише «скромні» особняки та ранчо. Я міг фотографувати лише одну кімнату за раз, яка жодним чином не показувала справжніх розмірів їхніх особняків. Хоча фотографічний розрив між багатими та бідними був невеликим, психічні стрибки, які я робив від халупи до будинку на плантації або від міського гетто до будинку мільйонера, завжди виглядали так, ніби я здійснив подорож із Землі на Місяць.

Тому я використав Сорена К'еркегора як свого керівництва: «Філософія нашого часу подібна багатій людині, яка темної, але зоряної ночі виходить у своїй зручній кареті зі своєю блискучою головою – світить і несе з собою своє світло й темряву. Він насолоджується своєю безпекою і світлом, яке кидається на безпосереднє оточення, але він не розуміє, що цей сильний відблиск засліплює його і не дає йому побачити зірки, які може спостерігати бідний селянин пішки або в своєму візку без лампи. досконалість у просторах неба».

1974 - Palm Beach, FL

1995 - Montgomery County, AL

1974 - Alachua County, FL

Про автостоп і екстрасенсорні стрибки

1971 - Newton, MA

1974 - Daytona Beach, FL

1974 - Cambridge, MA

1975 - Oglethorpe County, GA

1974 - Greenville, NC

1975 - rural Burke County, GA

Автостоп в Америці — це постійна спроба подолати страх людей і зробити це позитивним досвідом для них, коли вони підйдуть до вас. Коли ви бачите захоплюючі червоні стоп-сигнали, кидаєтеся в темряві й відкриваєте двері автомобіля лише для того, щоб зазирнути у ствол переляканого водійського пістолета, ви розумієте, що вам потрібно буде показати вашу взаємну вигоду та безпеку. вміст ваших кишень або паспорта таким чином. Довіру можна підвищити за допомогою гарного складного знаку. Я експериментую з різними гаслами, такими як «Збережемо паливо для вас» (під час паливної кризи 1973 року) і «Біблійний пояс – і немає доброго самарянина?», але, на жаль, єдине, що дає людям справжню довіру, це реклама того, що я не американець.

Довіра необхідна для демографічного автостопом. Поїздки з жінками вважаються серед автостопників особливим психічним підбадьоренням і безпекою після всіх агресій так званих «червоних» і «збоченців». Але жінки теж проблема. Оскільки іноземці зазвичай вважають білих американських жінок надзвичайно відкритими і, на відміну від жінок-водій в Європі, вони часто запрошують вас додому, роблячи себе надзвичайно вразливими. З одного боку, важливо завжди дозволяти жінці встановлювати межі нової дружби. Таким чином є певний шанс уникнути сексизму, неминуче нав'язаного вам як чоловікові. Суспільство ніколи не давало вам вибору: чи ніщоб стати сексистом або расистом, натомість вам залишається намагатися протидіяти негативним вчинкам, які завдають стільки страждань. Не усвідомлюючи своїх страждань, ви неодмінно завдасте болю пригнобленим своїми «господарськими вібраціями». З іншого боку, ви не можете просто так, як і чоловіки-водії, плисти в будь-якій ситуації, оскільки тоді легко можете викликати образи. Бути хорошим бродягою важче, ніж бути канатоходцем.

Навіть найкомпетентніший бродяга робить тут помилки, не в останню чергу тому, що ви самі настільки вразливі, а величезні труднощі на дорозі часто змушують вас закохуватися в типів, яких ви б ніколи не відкрили.до. Я мав вражаючий досвід подавати такі шкідливі сигнали, коли водій запропонував мені так званий «любовний наркотик» MDA, який робить вас неймовірно закоханим у всіх людей. Але наступна поїздка у мене була з жорсткою 80-річною жінкою, яка через мою некеровану любов не могла не постраждати і під час наступні години став вести себе як влюблений підліток. Отже, ми обидва були трохи пригнічені, коли сп'яніння зникло. Одне з найпрекрасніших речей, які ви переживаєте як бродяга, — це, однак, такі стосунки зі старими людьми, яких вам так чи інакше вдається уникати в звичайному житті. Вони є найбільш гармонійною групою для автостопників, оскільки вони, на відміну від працюючих

людей, живуть з тим самим відчуттям часу, що й бродяги, і, крім того, можуть надати вашій подорожі важливий четвертий вимір: історичну перспективу. Коли ви чуєте від них заяви на кшталт «Цій країні потрібна ще одна велика депресія, щоб знову звести нас усіх разом», ви відчуваєте величезну відчуженість, яка робить перебування разом із бродягою таким важливим для цих людей.

Але гіперактивні можуть убити вас своїми психічними стрибками! У Флориді мене підібрав 72-річний багатий чоловік, горезвісний «Дикий Білл» Гендалл. Коли він почув, що я фотографую, він зробив мене своїм приватним фотографом. Він хотів, щоб я викрив «брудних багатіїв» на Палм-Біч і брав мене на найексклюзивніші вечірки, де ми купалися в шампанському, жінках і мультимільонерах. Оразу після цього він візьме мене й розкішні подарунки до чорних нетрьох у Вест-Палм-Біч або до таборів рабів за містом. Тоді в наступну мить він їздив би, щоб повідомити про ці «злочинні» умови в поліцію, судита міських рад. З шостої ранку до другої ночі він штурмував і лютував через несправедливості. Якби ми заблукали, він зупинявся де завгодно, щоб запитати дорогу. Одного вечора це було біля повної приміської церкви. Він прибіг, зупинив службу, представив мене сином служителя з Данії, потім виголосив громову обурену проповідь, після якої керував хором. Через півгодини громада лежала в нападах дзвінкого сміху, і він раптом згадав про свою справжню місію і послав відвідувачів церкви до своїх машин, щоб отримати карти, після чого велике коло лежало на підлозі церкви, щоб знайти «Індійську дорогу». Кожен день у нього були нові проекти. Одного разу він дізнався від кількох молодих людей про «органічне землеробство» і так надихнувся, що ми відразу ж почали закуповувати чотири вантажівки гною з Еверглейдс, щоб перевезти його до його маєтку на Багамах. Після такого тижня я був повністю переможений від нестачі сну та пропорцій і змушений був піти. О, як я знову насолоджувався свободою на шосе!

Але наступна поїздка була з 82-річною жінкою, яка була настільки гіперактивною, що дримала лише тоді, коли я був за кермом. Якби вона не відправила мене до Філадельфії через кілька днів, щоб отримати одну з її машин і не дозволила мені скористатися її кредитною карткою, щоб запросити моїх бідних друзів з бавовняних і тютюнових полів, а також мандрівників і подорожуючих автостопом у найкращі ресторани на зворотному шляху до Флориди вона цілком могла мене повністю втомити.

Лист до Мога, американського друга.

1973 - Orangeburg County, SC

1973 - Orangeburg County, SC

1973 - Orangeburg County, SC

Однією з причин, з якої я ніколи не втомлюся подорожувати Америкою, є те, що це єдина відома мені країна, де можна робити такі екстрасенсорні стрибки майже щодня. Іноді, коли я жив, наприклад, із бідною матір'ю із соціальної допомоги в північному гетто, я їздив автостопом на північ від міста, де живуть багаті люди, щоб не обтяжувати її бюджет на харчування. Часто мене підбирав заможний бізнесмен, і коли я розважав його своїми розповідями про подорожі, мене час від часу запрошували додому на вечерю до його великого будинку з центральним кондиціонером. Під час вечері я б сказав про те, як мати з трьома дітьми в гетто рідко могла дозволити собі пристойну їжу. Якби я був у консервативної сім'ї, рано чи пізно вони зазвичай говорили, що я безумовно можу жити з ними, щоб мені не довелося повертатися до тих умов. Але ліберальні сім'ї зазвичай завантажували мене дорогими продуктами з морозильної камери і везли мене аж до кордону гетто, а решту шляху давали гроші на таксі. «Ось їде Робін Гуд», — казав я і гордо сміявся, повертаючись додому. Я зрозумів, що бути хорошим бродягою – це питання брати і давати. Один лікар у Скокі дав мені вісім смажених горщиків для матері з Південного Чикаго, а бізнесмен із Північної Філадельфії дав мені великий мішок жетонів, щоб синові з моєї родини в Південній Філлі не довелося ходити до Університету Темпл.

1973 - Orangeburg County, SC

На Півдні я рідко зустрічав таке ж гаряче співчуття до бідних, але й там я переживав психічні стрибки.

Одного ранку я рубав дрова для цієї 104-річної жінки в Південній Кароліні. Їй та її 77-річній дочці Скай Франклін зазвичай доводилося рубати дрова самостійно. Їхня халупа нагадувала середньовічні будинки в Музеї під відкритим небом у Копенгагені, хоча в ній була криниця (у багатьох не було). Чоловікові Скай було 97 років, і всі троє спали в одному ліжку, щоб зігрітися, коли вранці камінь став холодним. Їхній будинок належав білому господареві (який жив за деревами в задній частині), якому вони платили 30 доларів на місяць.

Відтоді, коли я їздив автостопом і показував водіям свої фотографії, вони казали: «Ви, мабуть, зробили це в 60-х». Я б сказав: «Ну, приходь відвідати моїх друзів у тій халупі тут, у полі». Вони сиділи з сім'єю Скай, дивлячись униз з недовірою та соромом на широкі щілини в її підлозі, потім давали їй трохи їжі, а мені кілька доларів за мою фотографію. Ці пожертви дозволили мені читати лекції протягом наступних 40 років, і я часто приводив сюди своїх багатих студентів і друзів, наприклад, мультимільонера Аніту Роддік (власниця косметичної мережі The Body Shop), щоб відвідати своїх друзів у халупах навіть після 2000 рік. Пізніше Аніта надіслала їм великі чеки і написала про них свої книги: «Бідність нас усіх соромить. Я намагався побачити, чи зможе

1994 - Аніта Роддік в окрузі Баллок, штат Алабама

The Body Shop створити невелику економічну ініціативу в громадах, які ми відвідали». Зустріч між суперкапіталістом і субпролетаріатом завжди є взаємною винагородою.

1974 - Washington, NC

1974 - Washington, NC

1974 - Washington, NC

1978 - Washington, NC

1974 - Washington, NC

1974 - Washington, NC

Так швидко змінювати середовище може бути шоком, коли фізична відстань становить лише кілька миль. Але коли ти блукаєш багато років, ти розумієш, що таке психічне бродяжництво необхідне для вашого виживання. Будучи сформований датським середовищем середнього класу, я вважав приголомшливим дуже довго жити повністю в будинках гетто з їхньою переповненістю, постійним шумом і психічним пригніченням. Через деякий час я вважав за необхідне шукати більш заможні будинки, де я міг би провести кілька днів у власній кімнаті та заспокоїтися. Але незабаром мені тут стало нудно, і я знайшов дорогу назад до будинків гетто.

У Вашингтоні, Північна Кароліна, я жив у чотирьох чорношкірих будинках, три з них без електрики та води. Коли я залишився з цією молодою жінкою, Кей Петерсон

(біля газової лампи), мені довелося спати всю ніч у кріслі, оскільки вона спала на дивані з дитиною. Більше місця не було. Моя ситуація була ще гіршою наступної ночі в будці з дробовиками, де мати кричала всю ніч у пронизливому сопрано на свого сина Джеймса Пейджа, тому що він привів додому білого хлопця, щоб він розділив його ліжко. Я сховав його пістолет у стопці одягу, боячись, що вони використають його один проти одного. В іншій халупі мене вигнав злий сусід, який ненавидів білих. Важко було зрозуміти цю постійну відмову більшості чорних, які не впускали білого до дверей. Спочатку я не помітив, що це була природна реакція на наше власне відмову від білих, коли саме в ті самі роки ми активно штовхали мільйони чорних у гетто. «Ви не повинні братися з гнобителем», — казали наші ізгої, які сьогодні паралельно спостерігаються серед маргіналізованих мусульман Європи.

Умови в цих будинках були настільки жалюгідними, що зрештою я ходив з постійним головним болем від голоду та недосипання. Одного разу вночі я був настільки хворий і втомлений, що опинився на шляху до міської в'язниці, сподіваючись, що мені дозволять там переночувати — такої втечі, якої я ніколи раніше не шукав. Але, як завжди, коли я відчував біль і страждання, відкрилися райські ворота. Без цієї майже релігійної віри бродяга не може вижити. Незадовго до в'язниці молода біла жінка підбрала мене і відвезла до найрозкішнішого будинку, в якому я жив за довгий час. У цьому місті були приватні тенісні корти та поля для гольфу, розміром з половину гетто, критий басейн — навіть літаки та вітрильники. У будинках гетто я міг почути кожен звук, будь то зовнішній чи приватний, крізь тонкі як папір стіни.

Тут у нас був домофон для зв'язку між різними частинами будинку. Коли йшов дощ, у халупах був навіть критий ставок, розміром із деякі басейни. Звідки взявся весь цей достаток? Відповідь не завжди така проста, але люди пізніше сказали мені, що батько жінки, юрист, володів багатьма напівзруйнованими халупами гетто в цьому місті, містечку, де 60% жило за межею бідності. Мені було цікаво, як я опинився в його будинку саме тоді, коли нещастя, які він допоміг створити в гетто, практично загнали мене до в'язниці. Знову я відчула звинувачення чорношкірих щодо моїх білих привілеїв і того, як усе в суспільстві змушує нас, іммігрантів, стати на білу сторону моделі гноблення в США.

1992 - New Orleans

1974 - New York, NY

1975 - з Джоан Літл, Ролі, Північна Кароліна

1975 - Анджела Девіс в Окленді, Каліфорнія

1975 - San Francisco

Іншим не пощастило. Саме тоді в міській в'язниці сиділа чорна жінка, сім'ю якої я знав. Її зґвалтував білий тюремний охоронець, і незабаром вона стала всесвітньо відомою, бо вона, Джоан Літл, вбила гвалтівника. Біле зґвалтування чорношкірих не є рідкістю на Півдні, але було вражаюче, що Джоан Літл мала мужність убити свого гвалтівника. Без масштабної правозахисної кампанії її засудили б до смертної кари в цьому штаті, де навіть крадіжка зі зломом каралася смертною карою.

У всьому світі діти народжуються з відкритим і люблячим розумом, з апетитом до життя. Але в Америці ця дивовижна невинність рано звиряється шкідливим і незрозумілим посланням уряду — що це правильно — позбавити життя іншої людини! Це жорстокість вони відтворюють пізніше в житті, внаслідок чого насильство зростає, тоді як у Данії воно зменшується, коли ми скасували смертну кару.

Екстрасенсорні стрибки, які я зробив у рідному місті Джоан Літл, випадково дали мені уявлення про економічні передумови білих переваг. Такі контрастні подорожі необхідні, щоб чітко побачити суспільство. Я не можу, наприклад, довго перебувати в білих будинках, перш ніж я почну бачити їхніми очима, бачити «негрів» як неповноцінних. Гнобителі в усьому світі розвивають цей нищівний погляд на тих, кому вони заподіяли шкоду.

Я завжди намагаюся бути відкритим до такого промивання мізків, бо якщо ви не дозволите собі увійти у світогляд гнобителів, у вас немає можливості полюбити їх і зрозуміти біль, який ми отримуємо, коли, як відкриті й люблячі діти, навчимося дегуманізувати наших найближчих сусідів. Не розуміючи наших глибоких мотивів і болю, я не зміг би зрозуміти, чому расизм продовжується покоління за поколінням, незважаючи на наш високий ідеал «любоби ближнього свого». Проте, коли я був бродягою, я зміг вирватися з цього промивання мізків і повернутися до чорної культури.

1974 - Washington, NC

Кредо

Шановна Едвіно.

Я нарешті дістався до дому з друкарською машинкою, що дає мені можливість розповісти вам трохи про те, що сталося з тих пір, як ми були разом. Я в кінцевому підсумку жив із двома молодими білими жінками тут, у Грінсборо. Вони поводяться зі мною так, ніби я потрапив у рай, що має на мене величезний вплив після останніх кількох тижнів безперспективного існування. Одна з них, Діана, модель і криміналіст лівого роду, їй настільки подобаються мої фотографії, що вона зробить все, що в її силах, щоб отримати гроші, щоб купити більше фільму. Мені доведеться почекати щонайменше півроку, але вона пообіцяла, що до того часу збере для мене трохи грошей, кажучи людям, що вони будуть використані під будинок для дітей-інвалідів чи щось таке. Мені здається, це звучить трохи неприємно, але вона каже, що, можливо, це навчить їх тому, що завдання уряду – забезпечити такі права людини, а не те, що слід залишити на приватну благодійність. Ну, я сумніваюся, що вона справді зможе щось зібрати для мене. Кожен раз, коли у мене була така маленька надія, я був розчарований. Мабуть, мені ще доведеться задовольнитися продажем крові та невеликими подарунками грошей, які я отримую в дорозі, розважаючи людей своїми фотографіями та досвідом. Минулого тижня я мав дохід у дев'ять доларів, що є найкращим за будь-який час: п'ять доларів від зацікавленого продавця, який забрав мене, два долари від чорношкірої жінки в грилі батька Тоні і два долари від хлопця із Західної Вірджинії, який знайшов мене. картинка наркоманів зі столицею на задньому плані цікава і купила. У угоду було включено його сумку для обіду, в якій було три курячі ніжки. Тепер, коли я зробив свої фотокнижки, це робить мене таким щасливим кожного разу, коли я відчуваю таку позитивну реакцію. Але це іноді мене трохи лякає. В одному місці жінка заплакала, побачивши мої фотографії, а я не знала, що робити. З американцями це дивно. Вони прожили серед цих страждань усе своє життя, не замислюючись про це, а потім раптом, коли вони бачать, що це застигло на фотографії, вони можуть почати плакати. Деякі звинувачують мене в тому, що я прикрашаю чорне, я просто цього не розумію; Я фотографую їх саме такими, якими я їх бачу, і фотографія не бреше, чи не так?

Але чим більше я розмірковую над цим, тим більше я розумію, що цей паралаксний зсув у тому, як ми бачимо чорношкірих, напевно, пов'язаний з тим, що вони жили у цих відносинах господар-раб настільки довгий час, що вони просто не є здатні сприймати чорношкірих як людей.

Але коли південні білі все-таки позитивно реагують на мої фотографії, я вважаю, що це тому, що насправді вони незадоволені тим, що бачать цими «господарськими» очима. Вони прагнуть стати людьми, і в той момент, коли я можу «довести» їм, що чорні — це люди, а не раби, вічні діти чи недолуги, це робить їх самих людьми, а не господарями чи надлюдьми чи іншим іншим. Якщо я не тлумачу це так, то як я можу пояснити, що навіть найгірші расисти тут час від часу дають мені гроші, хоча щось бурмочуть про те, що вони думають: «Це смішно, як я бігаю, фотографуючи негрів.» я повинен визнати, що часто здається складним, коли я намагаюся зобразити відносини господар-раб як інститут, щоб не зобразити їх так, ніби люди в цій системі дійсно мають таку «природу».

Часто я відчуваю, що мій власний погляд забруднюється цією прихованою отрутою на Півдні, тому що я приділяю велику увагу повазі гідності цих людей, особливо літніх людей. Вони жили в цій традиції панів і рабів усе своє життя, і як для чорних, так і для білих, я відчуваю, що спроба вирвати їх із цієї традиції було б насильством (хоча наступні покоління повинні уникати цього каліцтва розуму). Тому я ніколи не намагаюся нав'язувати їм свої погляди, а намагаюся зрозуміти їх і вчитися у них. Саме тому, що з самого початку я поважаю їхню гідність, я часто будую з ними такі міцні дружні стосунки, що завдяки цій дружбі я можу змусити їх поважати та вчитися з моєї точки зору. Як бродяга на Півдні абсолютно важливо мати можливість спілкуватися через дружбу, а не розпалювати ворожнечу та конфронтацію.

Але якщо ти вмієш це робити - і навіть отримувати постійну любов і захоплення, як мені пощастило, або майже щодня чути речення на кшталт «Я тобі заздрю» або «Ти знаєш, що ти дуже щаслива людина?» - тоді ви йдете по тонкій межі, де ви легко потрапляєте в багнюку через інтеріоризацію.

Цю прірву між моєю утопічною реальністю (любов до людей, уявляючи їх як людей у вільному суспільстві) і моєю справжньою реальністю (любити людей такими, якими вони є в їхньому теперішньому невольному стані) так само важко подолати, як і річку, яка постійно стає все ширшою. і ширше, так що ви повільно втрачаєте з поля зору інший утопічний берег, а ви помалу тонете в багнюці на власному березі. Проте, здається, що якщо правильно інтерпретувати «грязь» (справжню реальність) по цей бік річки (тобто, якщо докопатися до найглибших прагнень людей, навіть якщо вони досі не бачать зв'язку

між цим усім) , потім вони дають вам матеріал, який дозволить вам побудувати вежу зі слонової кістки настільки високу й красиву, що ви зможете сидіти там і розповідати людям внизу на березі під вами, як гарно виглядає другий берег.

Але оскільки ви самі не маєте жодного особистого контакту з іншим берегом - контакт, який міг би змінити ваш власний характер і всю душу - ви не можете повідомити своє бачення людям нижче, оскільки вони не бачать доказів того, що ви самі насправді були «торкані» або змінені. Бо далекоглядні ідеї не обов'язково роблять вас більш люблячими та співчутливими, ніж ті, хто намагається допомогти один одному тримати голову над брудом (виклик для більшості американців сьогодні). Тому вони незабаром забувають послання вашої історії, алевважаю, що сама історія моїх неамериканських фотографій настільки цікава, що вони дозволяють вам побудувати вежу зі слонової кістки ще вище, зміцнити її та прикрасити. У розчаруванні та депресії через те, що ви не можете донести до них своє повідомлення, ви стаєте все більш невпевненими і відчуваєте більше потреби у визнанні та захопленні вежею зі слонової кістки, яку ви побудували, навіть більше, ніж у визнанні того, чому ви спочатку хотіли щоб побудувати його. Нарешті ти стаєш настільки розгубленим і невпевненим, що лише їхнє впізнавання самої вежі, її краси та форми має значення для тебе. І будеш його все вище і вище, поки не піднімешся до тих цинічних висот, де вже не видно ні свого, ні протилежного берега, і вони починають схожі.

Більше того, зараз ви досягли такої висоти, що втрачає зв'язок з людьми на власному березі і вирішуєте відправити свою вежу зі слонової кістки у вигляді книги , щоб людям було чим розважитися там, у багнюці. Хоча те, що ви насправді почали робити, це побудувати міст до протилежного утопічного берега, ви в кінцевому підсумку будете вежу на власному березі. Замість того, щоб допомагати людям вибратися з багнюки, ви насправді погіршуєте їхнє становище тим, що тепер даєте їм те, чим можна радіти або плакати прямо там, де вони є, і таким чином зміцнюєте цей брудний берег річки.

Більше того, ваша вежа зі слонової кістки є моральним осудом саме тому, що вона побудована на ґрунті: ваша творчість є прямим результатом експлуатації людей, яким ви спочатку хотіли допомогти, і чим вище стає ваша вежа, тим далі ви позбутися від їхніх страждань. Саме такі думки викликали у мене депресію в останні місяці. Я постійно чую, як люди кажуть: «Як я вам заздрю, що

ви можете так подорожувати серед негрів», або тому подібне, і я розумію, що вже так далеко віддалився від бруду. І це коли я розумію, незважаючи на цеця туга, неможливість побудувати міст, що я можу впасти у такий відчай, що відчуваю, що пістолет має бути моєю справжньою зброєю, а не камерою. Але відразу ж постає питання, в який бік я б стріляв, бо я, як ви знаєте, відчуваю, що всі однаково загрузли на цьому березі річки – а отже, і винні, і невинні водночас. Де той дощ, що створив калюжу? І тому я продовжую бродити тут у багнюці, намагаючись лише підтримувати свою камеру в чистоті, щоб вона могла зафіксувати жертв, — не дуже вірячи, що вона коли-небудь принесе користь.

Ну, але те, що я дійсно хотів тобі розповісти, було трохи про те, що сталося після нашого розставання. Одним із перших, хто забрав мене, був заможний єврейський бізнесмен (євреї завжди підбирають мене, щоб подякувати, бо Данія врятувала багато людей).Євреї під час війни, хоча я тоді ще навіть не народився і все більше відчуваю, що я такий самий американець, як і датчанин). Йому не дуже хотілося брати мене додому, оскільки він був повністю в нокауті, частково тому, що його бізнес йшов погано, а частково тому, що його брат помирав від раку. Він був сильно під дією транквілізаторів, але зрозумів, що йому потрібно з ким поговорити, і тому відвів мене додому до своєї дружини. Для мене це був дуже потужний досвід. Цілком приголомшені, вони час від миті чекали дзвінка з лікарні, що брат помер, і на цьому похмурому тлі мої фотографії справили на них надзвичайно сильне враження. Коли я вилетів наступного ранку, вони дуже дякували мені, і він намагався виразити переживання зі сльозами, які текли по його щоках, цитуючи: «Я плакав, тому що у мене не було взуття, поки я не зустрів чоловіка, у якого немає ніг». Перед тим як я пішов, він купив мені 15 ролонів плівки.

Потім з Філадельфії я поїхав до Норфолка, щоб залишитися на ніч на південь. Я ходив по гетто, шукаючи місце для проживання, і розмовляв з деякими старенькими жінками, які їхали на своїх маленьких візочках збирати дрова в руїнах гетто. Одна з них сказала мені, що тепер через інфляцію вона може дозволити собі лише чотири свинячих хвоста на день замість п'яти. Дивно було чути це в тіні найбільшої у світі військово-морської бази. Я залишився з 32-річною темношкірою матір'ю-одиначкою. Вона не була з тих, хто зазвичай запрошує мене до себе, але її дядько відвів мене до своєї квартири, щоб показати, як її стеля протікає, в надії, що я був журналістом, який міг би змусити місто її

відремонтувати.

Коли він пішов, я так добре порозумівся з жінкою, що вона дозволила мені залишитися. У неї щойно народилася перша дитина, і було чудово спостерігати, як вона майже кожну хвилину доглядала за нею. Я годинами сидів і дивився. Вона також була глибоко релігійною, і коли дитина спала, ми сиділи разом і молилися, інакше вона читала мені вголос Біблію, тримаючи мене за руку. Вона довго сиділа, дивлячись на зображення Ісуса прямо під стелею, що капає, з таким напруженим і сповненим любові поглядом, що я був дуже зворушений. Після кількох днів у місті я поїхав до Вашингтона, Північна Кароліна, прибувши відразу після ночі. Я ходив цілий вечір, шукаючи притулку на ніч, але всі мене боялися , думали, що я « бюстмен ».” (поліцейський у цивільному). Спочатку чоловік сказав, що я можу залишитися в будинку його дядька на дивані. Він відвів мене до старої, пофарбованої в червоний колір халупи, яка була брудна й без світла. Його дядько вийшов з олійною лампою в руці і був дуже розлючений і використав свою палку, щоб продемонструвати це, але нам вдалося влізти, і я отримав кілька старих курячих ніжок на брудній тарілці в тому кутку халупи, яка слугувала кухнею, хоча води не було. Але старий все ще був злий і ставало все гірше і гірше, і нарешті він викинув мене своєю палицею. У нього в хаті білих не буде, заgrimів він. Потім він узяв великі дошки та дошки і прибив їх перед вікнами та дверима, боячись, що я не вломлюся, і пішов у темряву, все ще кричачи й кричачи. Він не довіряв білим. Далі по вулиці з під'їзду зателефонувала жінка, пропонуючи поділитися банкою пива. Пізніше, коли я сидів і намагався розмовляти з її хворим чоловіком, який був у інвалідному візку і не міг розмовляти, я помітив, як вона дивиться на картину Христа на стіні. Через деякий час вона вказала, що я маю зайти в неймовірно безладну спальню позаду. Мені було цікаво, що про це думає чоловік, не в змозі зробити крок. Там вона вперше мене обійняла, дивиться на мене великими водянистими очима. Потім раптом вона впала до моїх ніг і, тримаючи мої щиколотки, цілувала мої брудні черевики, шепотівши: «Ісусе, Ісусе».

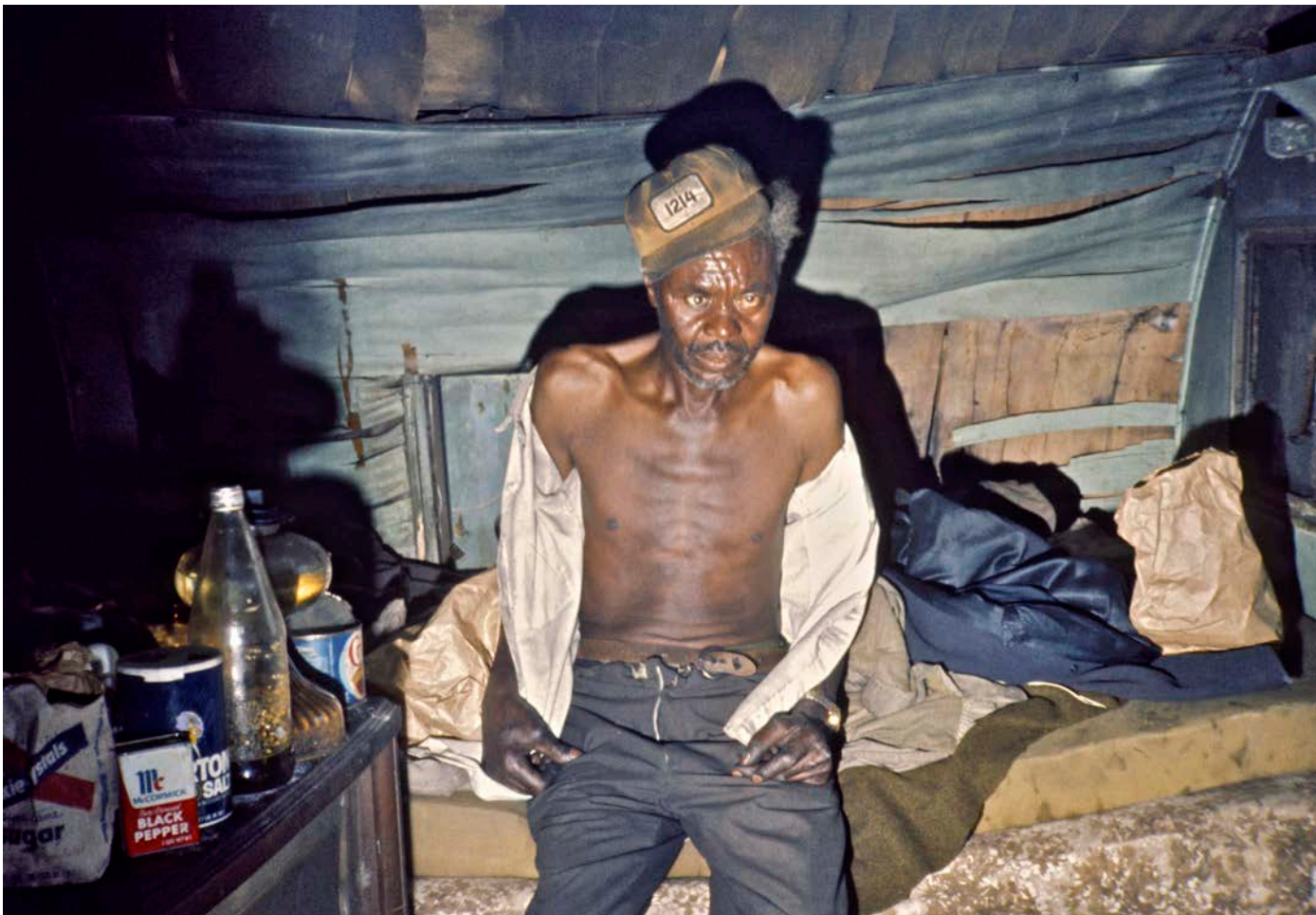
Мене, як ви знаєте, часто «помилили» за Ісуса серед чорношкірих південних людей через моє волосся (це одна з причин, чому я зберігаю свою дурну заплетену бороду), але в більшості випадків їхнє почуття гумору дозволяє нам разом посміятися з їхнього Ісуса -ідентифікація. Ви, мабуть , ще це побачите ще один приклад ототожнення «раба» з «господарем» або навіть прямого захоплення ним. Що б за цим не стояло, це,

1973 - Norfolk, VA

напевно, допоможе мені подолати расовий бар'єр. Але в такій шокуючій ситуації, як ця, я просто не мав уявлення, що сказати, оскільки не знав, чи було б неправильно виштовхнути її з її релігійного досвіду. Я шукав відповідну біблійну цитату... марність самарянки, яка піла з колодязя Якова... але я не міг донести жодного слова до вуст. Я простояв там більше години, перш ніж набрався сміливості (жорстокості) вирвати її транс. Це був такий сильний досвід, що я не відчував, що можу залишитися там на ніч.

Коли я знову блукав вулицями, близько десятої я зустрів молоду темношкіру жінку, яка, мабуть, була трохи п'яна, бо вона одразу запитала, чи не можемо ми бути друзями (незвично з мого досвіду чорних жінок у Південь). Вона сказала, що якщо я зможу знайти житло того вечора, вона прийде зупинитися зі мною. Я сумнівався, що це спрацює, але ми зайшли в один із тих південних «джойнтів» (спікізі) і поговорили з її двоюрідною сестрою про можливі місця. Раптом вона почала шалено цілувати мене і солодко запитала: «Ти хіпі?» Я сказав ні, але вона не зрозуміла. Насправді це місце було не найбезпечнішим місцем для відпочинку. Навколо нас у

1974 - rural La Crosse, FL

темряві ми тьмяно бачили від 15 до 20 «супермушок». Кілька з них підійшли і дружнім тоном попередили мене, що це небезпечне місце, але я впевнено відповів: «Мені нічого не страшно», що зазвичай їм імпонує, адже вони самі бояться власної тіні в цих суглобах. Але потім вибухнуло все пекло. Хтось, мабуть, сказав про мене хлопцеві, з яким жінка «замучилася», бо раптом він прибіг з великим ножом і першим пішов за своєю жінкою. На щастя, він не скористався ножом, але побив бідолашну жінку на шматки, вдарив її по обличчю і наніс справжнє побиття, гірше, ніж я бачив за останні місяці. Я, мабуть, був досить холонокровним того вечора, тепер, коли я про це згадав, тому що я відразу витягнув камеру і спробував приєднати спалах, але в цей час підбігли двоє хлопців і схопили мене: «Ти краще йти до біса геть звідси. Коли він закінчить з нею, він збираєтьсяйти за тобою». І вони практично винесли мене з місця. Я більше ніколи не бачив цю жінку. Хоча я так часто бачив подібні речі, я був більше засмучений, тому що певним чином я самбув причиною цього. З моїм уявним статусом гнобителя, це якщо я не можу досягти глибших людських стосунків, не ставши ні жертвою, ні катом. Здебільшого я, звісно, жертва (зрозумілого неприйняття), але оскільки я завжди намагаюся вийти

на вічі з людьми, то час від часу я перетинаю невидиму лінію, що відділяє жертву від ката. Це я ненавиджу, тому що тоді я змушений брати справу в свої руки замість того, щоб дозволяти іншим людям керувати справою. Однак цієї ночі я не зайшов так далеко, і я починаю боятися, що поступово я настільки загартований, що втратив власну силу волі. Можливо, саме ця думка змучила мене і змусила мене відреагувати інакше, ніж зазвичай, пізніше тієї ночі. Бо коли я ходив ще пару годин, Мені нарешті вдалося отримати дах над головою з двома старими бомжами. Вони були п'яні як біс, і там був неймовірний безлад. Вони не могли дозволити собі навіть гас, тому не було світла. Ми всі троє мали спати в одному ліжку. Під ним були сантиметри бруду, і кожен 25 хвилин один із нас змушений був вставати, щоб підкласти дрова, оскільки було дуже холодно. ВСпочатку я спав між ними, але потім зрозумів, що вони обидва гомосексуали. Тому я підійшов до стіни, щоб відбити лише одного, але він виявився найбільш роговим. У такій ситуації я зазвичай змирюся з тим, що трапиться, але цієї ночі мені не хотілося, можливо, через попередній досвід у цьому суглобі. Він був тим, кого можна назвати «брудним старцем» із стернями та слюнями, але причина не в цьому. Я пережив набагато гірші речі, ніж це. Я,

мабуть, шойно дійшов до того моменту, коли втомився від використання гомосексуалістів. Я ненавиджу робити людям боляче, але, мабуть, цієї ночі я намагався довести собі, що в мене залишилася хоч трохи сили волі. Так я лежав на боці обличчям до стіни. Але він так сильно чіпав і рвав мої штани, що я боявся, що вони порвуться, а оскільки це єдина пара, яку я маю, я не міг дозволити собі пожертвувати ними. Тож я обернувся обличчям до нього, але він не відступив, притиснувся до моїх ребер і почав цілувати мене по всьому — поцілунки, які смерділи яблучним вином з ферми Буна. Найгіршим було те, що він постійно шепотів мені на вухо: «Я люблю тебе. Я тебе люблю. О, як я тебе люблю». Добре Можливо, на той момент це було достатньо правдою, але це зводило мене з розуму, коли це слухала. Як ви знаєте, я відчуваю, що особливо серед чорношкірих чоловіків це слово було надмірно вживаним. Я не думаю, що це те, що можна сказати в першу ніч, коли лягаєш з кимось спати. Єдине, чого не вистачало, це того, що він сказав: «О, я тобі просто не подобаюся, тому що я чорнявий». Але, на щастя, я був позбавлений цього. Ну, нарешті він отримав свою соску, але це його не задовольнило, оскільки він був із тих гомосексуалістів, які йдуть на корму. Він просто все більше і більше збуджувався і, нарешті, став настільки збудженим, що я відчував справжню провинув, але все одно не подався ні на дюйм. Він намагався і намагався. Нарешті він знищив прекрасний шкіряний ремінь, який ти мені подарував тоді, коли я більше не міг тримати штани. Це так розлютило мене, що я схопив обома руками його велику гармату й сильно повернув її до іншого хлопця, який хропів, як пароплав. «Чому б вам двом не повеселитися один з одним і не залишити мене в спокої. Я хочу спати.» Але це не допомогло, тож боротьба тривала всю ніч, коли я кожні п'ять хвилин повертав гармату в інший бік (приблизно чотири рази між кожним новим завантаженням дров).

Нарешті хлопець пішов близько восьмої години, і я поспала пару годин. Пізніше в той же день я зустрів його в місцевій кав'ярні. Він підійшов і запитав, чи не сержуся я на нього. Я сказав: «Звичайно ні, ми все ще добрі друзі. Я був так проклятийвтомився минулої ночі». Він був такий радий, що почав танцювати навколо, змушуючи всіх там сміятися з нього. Він був одним із тих, хто є ізгоєм і серед чорних, і серед білих. Мені було дуже сумно, тому що я відчував, що щось зруйнував у собі. Я відчував глибоке роздратування, що не зміг подарувати йому любов. У його очах я був таким собі великим, і він був би щасливим, якби я віддався повністю. В середині мене було щось, що «клацнуло» тієї ночі, тож цілий наступний день я відчував глибоку ненависть до себе. Я

постійно знаходжу багато недоліків у своїх стосунках з людьми, але найстрашніше, коли мої недоліки шкодять таким людям, яких і без того всіляко ранив і знищує суспільство, що їх оточує. Якби я не міг постійно дарувати таким невдахам трохи любові, я просто не витримав би подорожей так довго, як маю. Єдине, що має для мене якусь значення в моїй подорожі, це бути разом із цими самотніми душами, що зазнали аварії. Моє фотографське хобі насправді, коли все сказано і зроблено, не що інше, як експлуатація страждань, які, ймовірно, ніколи не сприятимуть їх полегшенню. Але все-таки я не можу припинити її реєструвати, бо так чи інакше вона має вийти назовні. Та сила, яку я отримую, перебуваючи разом із цими екстремальними невдахами, і любов, яку я часто отримую від них, ось що, незважаючи на все дає мені струнку надію, що мої картини зможуть говорити навіть із переможцями суспільства. Те, що я все ж таки негативно відреагував тієї ночі, також може бути пов'язаним із тим, що нещодавно я пережив подібний досвід, який мене глибоко зашкодив. Це був той самий день, коли я залишив вас у Плейнфілді. Одним із перших, хто підібрав мене на дорозі в Нью-Джерсі, був білий хлопець років п'ятдесяти чи шістдесяти. Він відразу ж почав говорити про те, що він завжди був чорною вівцею в родині, і навіть вжив про себе вираз «брудний старий». Я часто бачу цю ненависть до себе серед літніх гомосексуалістів і перегукуюся з цим почуттям, оскільки з інших причин був чорною вівцею у своїй сім'ї.

Він попросив мене піти з ним додому і поговорити з ним, і я не міг сказати «ні», хоча мав на думці потрапити до Північної Кароліни того ж дня. Після того, як ми проговорили цілий день, він відвів мене ввечері до кінотеатру, де був кінооператором. Він знімав звичайний фільм Джона Вейна. У середині фільму він почав гладити мої стегна. Мене це не дуже здивувало, але я здався таким іронічним, що весь час, коли він стояв там, коментуючи фільм, особливо сцени з двома кулаками, підбадьорюючи Джона Вейна: «Дай їм, стукай їх».назовні» тощо. Як він міг ототожнювати себе до такої міри із страхіливим всесвітом Джона Вейна — чоловічим шовінізмом і мачо-гнобленням, які більше за все пригнічували його протягом усього життя і надіяли його лютою самоненавистю? Під час антракту я пройшовся у великому торговому центрі, де був кінотеатр. Куди б я не пішов, пластикова музика, що стимулює продажі, з гучномовців йшла за мною, і я раптом відчув жахливу огиду до Америки, яку я помилково прирівняв до досвіду Джона Вейна. Але серед цієї гидоти я відчував, що хоча ці люди в такій

мірі є своїми гнобителями, треба було вдатися до них і вирвати їх з цієї садомазохістської моделі. Увечері, прийшовши до нього додому, я намагався побачити в ньому всю красу. Це було нелегко, бо він справді належав до того типу, якого суспільство засудило як огидного та непристойного, але з усією енергією, яку я щойно отримав від перебування з тобою, у мене був такий надлишок тієї ночі, що я справді вірю, що я відчув пробіски любові до нього.

Але потім сталася річ, яка мала перемогти мене. У спеку ночі в ліжку моя перука злізла, а звідти випало моє довге волосся. Я чітко бачив його здивування та несмак, але він намагався стримати це й пробурмотів щось на кшталт: «Ну, принаймні, ти не брудний хіпі». (Коли їздив автостопом і щоб вижити серед консервативних білих, я зазвичай носив коротку перуку і закручував бороду довжиною 17 дюймів). Але з того моменту наші стосунки були розбиті на шматки, і я не міг змусити його відкритися знову. Він, напевно, волів би вигнати мене тут же, але мені дозволили залишитися, оскільки тієї ночі була сильна вода. Незважаючи на те, що він був невисокий і мав короткі короткі ноги, він був такий товстий, що мені довелося спати на краю ліжка, і я міг утриматися від падіння, лише підтримуючи себе всю ніч однією рукою на підлозі. Тому я не міг спати, а просто лежав і думав про те, як дивно, що люди можуть мати такі сильні упевдженія, що навіть кладуть їх з собою в ліжко. Оскільки наступного ранку все ще лило, я подумав, чи варто залишитися ще на день і спробувати пробитися крізь лід, але він, очевидно, не це мав на увазі. Майже не пробурмотавши жодного слова, він вигнав мене на головну дорогу поблизу Мілтауна, де я стояв під проливним дощем наступні сім годин, оскільки, як ви знаєте, люди ніколи не підберуть вас, коли вам це найбільше потрібно. Ви, мабуть, божевільні, стоячи під дощем, думають вони. Саме тоді єврейський бізнесмен нарешті виловив мене. Як ви можете зрозуміти, я був майже так само далеко, як і він, хоча я не розповів йому про свій пригнічений досвід.

Що ж, я розповім вам більше про Вашингтон, Північна Кароліна, у пізнішому листі, а закінчу тим, що зараз я виходжу з депресії, в якій я був через вас тоді, хоча пам'ятаю про вас все ще висить як важка темна хмара над моєю мандрівкою. Для мене досі залишається загадкою, як наші стосунки могли постраждати від наших стосунків і чому вони пішли в такому напрямку. Хоча ти молодший за мене, це все-таки переросло в щось на кшталт стосунків матері та сина, які я ніяк не могла уявити на початку моєї любові до тебе. Ваша

1974 - Плейнфілд, Нью-Джерсі - Сім'я Едвін в 2005 році відвідала мене в Данії

сила і мудрість не дозволили вам спокуситися на такі нереальні стосунки, якими б стали наші. Ви належите до чорної буржуазії, і хоча мені подобалося кидатися у ваші розкішні м'які меблі, я повинен був одразу зрозуміти, що це не мій світ. Ви були зачаровані моїм бродячим життям і підтримали мене в моєму проєкті своїм почуттям чорної гордості, але твоєї гордості все ж загрожував світ, який я представляю. Відразу з тих пір, коли твої предки отримали освіту від рабовласника, твоя сім'я зберегла цю класову різницю, і я не можу не відчувати, що цю велику психологічну прірву ви були виховані, щоб відчувати між собою та цим гетто. Я зазвичай переїжджаю, було щофактично знищено наші стосунки. Але як би я це не аналізував і як би не намагався зрозуміти, мені важко прийняти, що між нами все так закінчиться. Страждання, які я пережив у твоєму домі, я більше ніколи не хочу пережити, але, як бродяга, я все ж таки став таким фаталістом, що вірю, що це було для чогось добре, і це полегшить мені ототожнюватися зі стражданнями інших людей і ставати одним цілим із ними, хоча, звичайно, страждання, які я бачу навколо себе в цьому суспільстві, мають набагато більш жорстокий характер, ніж те, що я пережив із вами. Незважаючи на це, я все одно використовуватиму слово «страждання», щоб описати процес, який я пройшов з вами. Без цих страждань ти не міг би так сильно вивести мене з рівноваги. З того моменту, як ти зрозумів, що ми не підходять один одному, і твоє кохання охолонило до певної відстороненості, я відчув у собі все більший відчай. Я за своєю природою не дуже агресивний, як ви знаєте, і навіть не дуже самозахист, але зіткнувшись з вашим початковим неприйняттям, я відчув наростаючу агресію, яка ставала все більш нестерпною. Маючи

всю вашу психологічну проникливість, ви, напевно, це відчули. У будь-якому разі, він спалахнув тієї ночі, коли я переїхав у твоє ліжко без запрошення, тим самим порушивши мій усталений принцип подорожей: ніколи не порушувати гостинність людей. Маючи всю вашу психологічну проникливість, ви, напевно, це відчули. У будь-якому разі, він спалахнув тієї ночі, коли я переїхав у твоє ліжко без запрошення, тим самим порушивши мій усталений принцип подорожей: ніколи не порушувати гостинність людей. Маючи всю вашу психологічну проникливість, ви, напевно, це відчули. У будь-якому разі, він спалахнув тієї ночі, коли я переїхав у твоє ліжко без запрошення, тим самим порушивши мій усталений принцип подорожей: ніколи не порушувати гостинність людей.

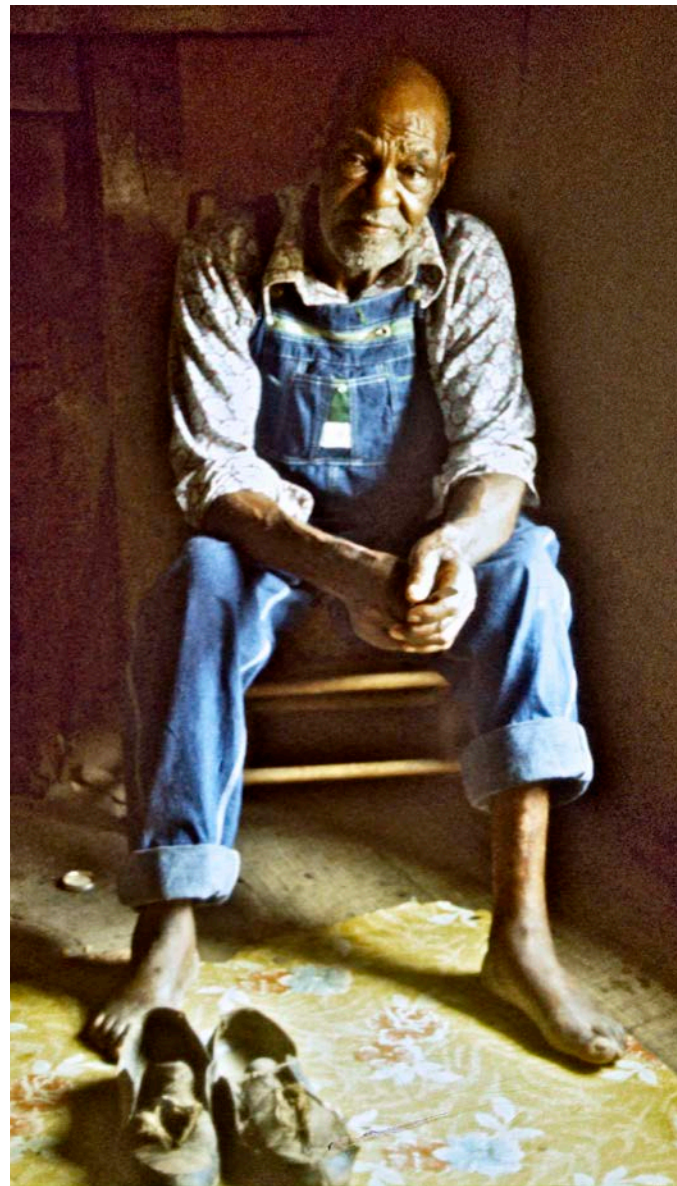
Але якщо я дійсно хочу проілюструвати психологічний відчай, який я відчував через вас у моєму коханні, відчай, сильніший за будь-який, який я коли-небудь відчував до жінки, то я не можу зробити це краще, ніж дозволити описати добре відому цитату WEB Дюбуа мій настрій: «Важко дозволити іншим побачити повний психологічний сенс кастової сегрегації. Ніби хтось, дивлячись із темної печери на узбіччя гори, що насувається, бачить світ, що минає, і розмовляє з ним; говоривши ввічливо й переконливо, показуючи їм, як цим похованим душам заважають у своєму природному русі, вираженні та розвитку; і як їхнє звільнення з тюрми було б справою не просто ввічливості, співчуття та допомоги їм, а й допомоги всьому світу. У такий спосіб можна говорити рівно й логічно, але помічає, що юрба, яка проходить повз, навіть не повертає голови, а якщо й повертає, то з цікавістю озирається й йде далі. Воно поступово проникає в свідомість в'язнів, чого не чують люди, що проходять повз; що якийсь товстий лист невидимого, але жахливо відчутного пластинчастого скла знаходиться між ними і світом. Вони збуджуються; вони говорять голосніше; вони жестикулюють. Деякі з людей, що минають, зупиняються від цікавості; ці жестикуляції здаються такими безглуздими; вони сміються і переходять. Вони все одно або зовсім не чують, або чують тьмяно, і навіть те, що чують, не розуміють. Тоді люди всередині можуть впасти в істеріку. Вони можуть кричати й кидатися на бар'єри, ледве усвідомлюючи у своєму розгубленості, що вони кричать у вакуумі нечутно і що їхні витівки можуть насправді вони здаються смішними для тих, хто дивиться всередину. Вони можуть навіть де-не-де прориватися кров'ю та спотворенням і опинитися перед нажаханою, непримиренною та досить сильною юрбою людей, наляканих за власне існування».

Я не думаю, що ця картина мого душевного стану в ті дні дуже перебільшена, настільки божевільною була моя закоханість. Але мене дивує, що на такій ранній стадії ви могли побачити, наскільки неодносторонні були наші стосунки. Подружжя між нами, коли все сказано й зроблено, мав би цю невидиму скляну перегородку між нами, зі мною всередині печери, якій я присвятив таку частину свого життя, і з тобою зовні. При всій своїй натурі вищого класу ви ніколи б не прожили життя, яке я веду в печері, і яке я намагаюся показати зовнішньому світу своїми фотографіями. Я знаю, що в тій чи іншій мірі я завжди буду всередині печери, а ти так само добре, як і я, знаєш, що ти завжди будеш зовні, незважаючи на певне уявлення про печеру. Кожного разу, коли я заривався надто глибоко в печеру й відчував себе загубленим, ти завжди міг зі своєю мудрістю та глибоким людським проникненням пояснити мені це й розглянути все у перспективі. Тому не дивно, що ти все більше ставала для мене своєрідною матір'ю, незважаючи на весь мій опір. Я боюся, що, незважаючи на ваше розуміння печери, ви все ще настільки відзначені вашим класом, що в критичній точці, коли скляний бар'єр буде зламано, коли все сказано і зроблено, вас знайдуть серед нажаханий і непримиренний наговп. Щоб уникнути цього, ми повинні продовжуйте працювати разом. Якщо шлюб між нами був нереальним, а для мене в печері неминуче руйнівний, то в усякому разі не нереально, щоб між нами була глибока дружба. Якщо ви продовжуватимете підтримувати і радити мене, ми зможемо в такій дружбі поступово зруйнувати цей скляний бар'єр і побудувати стосунки такої сили та цінності, які будуть мати наші дві раси в пострасовій Америці, коли наша спільна боротьба закінчиться. Завдяки нашій постійній дружбі я можу побудувати міст через річку, щоб моя робота не стала просто вежею білої людини зі слонові кістки. Моя любов до тебе все ще має характер більше закоханості, ніж дружби. Твоя краса і м'який, великий афро, твій ніжний глибокий (і материнський) голос і твої солодкі губи, які цілували мене вранці, досі мучать мене в думках. Але як тільки я вийду з цього печерного душевного стану, можливо, всього за кілька місяців, я повернуся в Плейнфілд, і ми зможемо почати будувати нашу дружбу - дружбу, без якої нам ніколи не вдасться розірвати вниз через скляні бар'єри і будуючи міст до нової та красивої Америки. До того часу ти залишайся моєю коханою, але далекою і недосяжною, Едвіно.

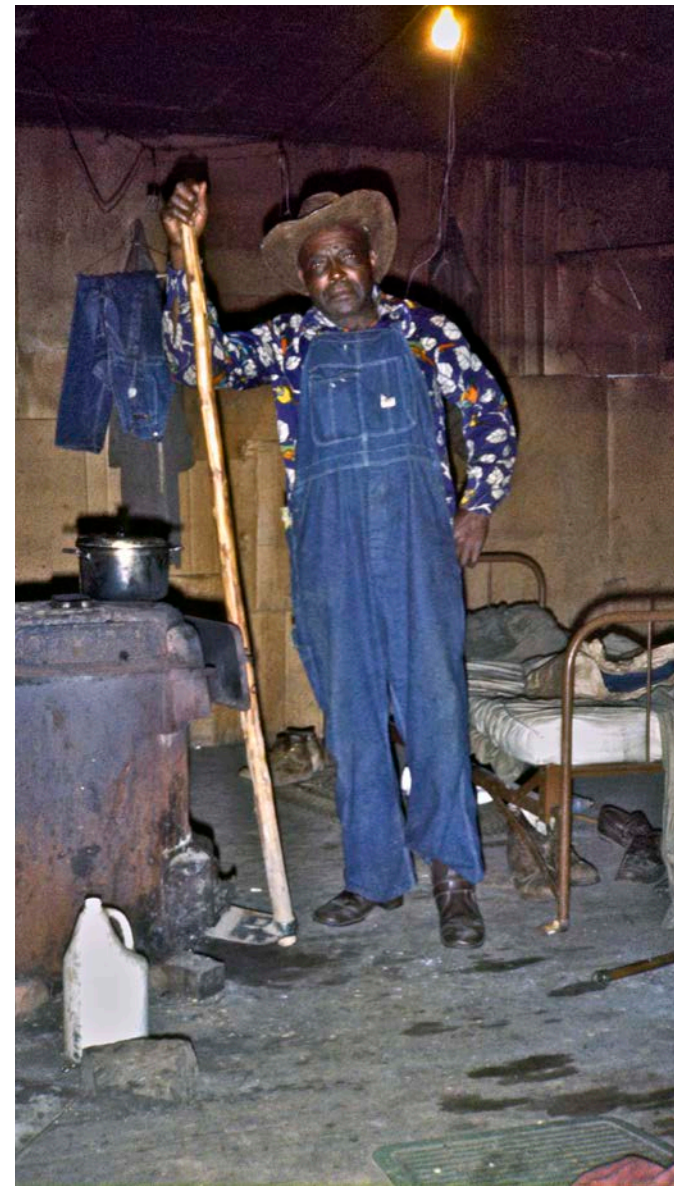
З любов'ю, Джейкобе.

1973 - Orangeburg County, SC

1975 - Bullock County, AL

1975 - Oglethorpe County, GA

1973 - Gadsden, AL

В Алабамі я жив з Джеком Ресем, який створив і володів кількома банками. Джек був одним із більш ліберальних чоловіків в Алабамі і працював негрів як касири. Він був люблячою емпатичною людиною, тому мені це боляче, коли він назвав їх “ніггерами”, як це робили люди. Часто, як бідна бродяга, я отримав сильне бажання отримати офіційну освіту, щоб розпочати кар’єру і піднятися до вищого класу, але коли я, як тут, отримав шанс жити так званим гарним життям, Зазвичай це робило мене настільки хворим, що я швидко втік на шосе. Бо де всі гроші, з якими Джек купив свій розкішний будинок за межами міста? Він сказав мені, що він заробив своє щастя, надаючи позики бідним чорним пайовникам, щоб вони могли придбати мула або переїхати з гнилої хати в обтічний пластиковий причіп і приєднатися до нового пластикового пролетаріату з понад 30 мільйонів американців. Але багато пайок не могли дозволити собі ці

сучасні халупи. У них достатньо проблем виплатити свої мули і борги як перед банком, так і з білим землевласником, якому їм часто доводилося платити більшу частку своїх культур, як ми у феодальній Європі платили церкві та сквайру. Американська система почалася після громадянської війни, коли ні плантатори, ні звільнені рабів не мали грошей. Керуючись голодом працювати на мало або нічого, знедолених чорношкірих уклала угоди зі своїми колишніми рабовласниками, щоб позичити землю, житло та насіння. Прибуток повинен був поділитися. Але борг та нечесне бухгалтерія зазвичай привозили спайки в ситуацію, істотно гірше, ніж це було під рабством (господар, принаймні, зацікавлений у їх годуванні). Система продовжується від покоління до покоління, а на вершині вічного боргу до орендодавця прийшов борг перед комісарним магазином і, нарешті, банку, все, що допомагає створити білий вищий

1973 - Gadsden, AL

клас. Вже, коли він підхопив мене в 1973 році, Джек Рей зробив себе таким багатим, що міг літати мене у своєму приватному струмені. Коли я повернувся, я виявив, що його банківська імперія зросла ще більше, і він запросив мене на вечерю в клубі лише для білих. Будучи спонсором всього, від стипендій до оркестрів, він приєднався до торгової палати в 1993 році. Сімейний парк Джека Л. Рей був присвячений йому, але жодних чорношкірих не відвідували урочистості. Можливо, тому, що його найважливіший внесок у суспільство склався з грошово-кредитної політики, яка допомогла подвоїти чисту вартість кожного білого американця, з 6 до 12 разів більше, ніж у кожного чорного американця, між нашою першою зустріччю та його смертю в 2006 році.

1974 - Charleston, SC

Пізніше я відвідав цього фермера-орендатора, який жив біля банку. І йому, і його дружині було по 78 років, і вони повинні були припинити роботу кілька років тому. Але він сказав: «Я повинен працювати, поки не впаду замертво в полі. Минулого року у моєї дружини були проблеми з серцем, тож тепер я повинен виконувати роботу сам». Двічі на рік він ходив до місцевого магазину, щоб купити трохи борошна та трохи цукру. Це все, що він коли-небудь купив. Я запитав, що вони їли на сніданок. «Склянка чаю і трохи зелені ріпи», — відповів він. А як щодо обіду? «Просто зелень ріпи», — відповів він. А що тоді на вечерю? «Здебільшого зелень ріпи».

Інший фермер-орендатор, знімаючи шкуру з кролика, говорив зі мною:

- Але часто ви лягали спати голодними?

— Так, сер, частіше за все. Але іноді люди давали нам хліба чи їсти.

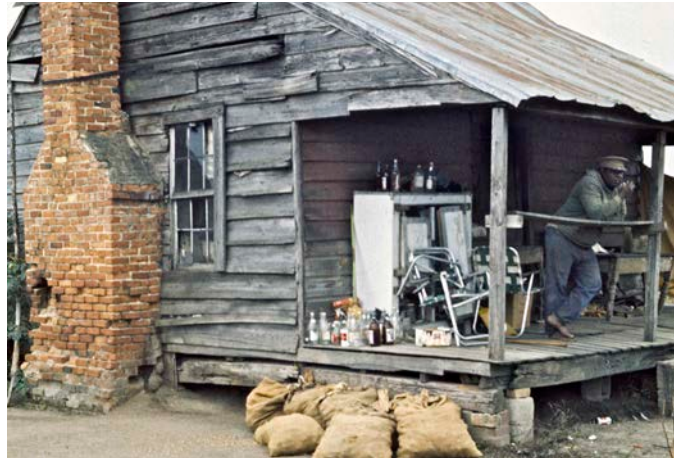
- Білі люди?

— Іноді білі, іноді кольорові. Іноді ми не мали нічого і лягали спати голодними. Ми лягали спати мільйон ночей голодними. Іноді ми хотіли пополювати, але були занадто слабкі, щоб зловити кроликів.

Мої спроби дізнатися про умови для цих дільників наштовхнулися на майже непрохідну стіну страху та залякування. Я уявляв, що цей страх був цілком історично зумовлений. Одного разу вночі, після візиту до такого дільника, я йшов 10-мильним походом у глухий кут до своєї халупи, коли на мене потрапив у «засідку» пікап з фарами на мене і стирчалими гарматами. Мені вдалося вийти з цієї пробки, але мало-помалу я зрозумів, що таке залякування глибоко вкорінене в насильницькій системі панування, яка не дозволяла дільникам і працівникам ферми втекти від своїх «боргів» через побиття, ув'язнення та вбивства. .

1973 - Yazoo City, MS

1973 - Orangeburg County, SC

1994 - Pahokee, FL

1975 - Burke County, GA

1974 - Elizabethtown, NC

1975 - Notasulga, AL

1975 - Bullock County, AL

Під час Другої світової війни (у якій США називали країною свободи) Міністерство юстиції США визнало, що «ці боргові раби утримували більше негрів, ніж фактично були рабами до Громадянської війни».

Але міністерство юстиції нічого не зробило, щоб притягнути до відповідальності цих рабовласників, які навіть торгували та продавали один одному пеони. Хоча в 1970-х роках зростала кількість справ, пов'язаних з пеонатом, лише деякі опинилися в суді, і лише найжорстокіші, як-от справа у 1980 році, коли плантатор привів своїх робітників, щоб запобігти їх втечі, дійшли до преси (і американська громадськість). У 1990-х роках «Конституція Атланти» опублікувала велику історію про землевласника, який втік на Багамські острови, податкову гавань, кинувши своїх обтяжених боргами фермерів-орендаторів, які не мали уявлення про те, куплені вони чи продані. Чим більше я починав проникати в цю підводну течію страху та терору, тим більше я відчував, що 20-е століття справило набагато сильніший вплив на психіку темношкірих, ніж рабство.

1973 - Zebulon, NC

1990 - Bullock County, AL - 96 Jahre alte Frau

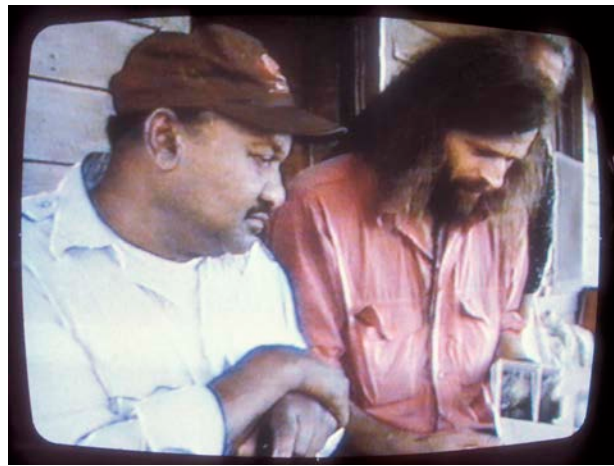
1974 - Washington, NC

1973 - Zebulon, NC - Lefus Whitley

Мозель і діти 1973 – 5-річна Гвен праворуч біля телевізора. У них завжди був телевізор.

Лефус на датському телебаченні в 1992 році

Зліва Кенні, Гвен з книгою, Рене, Бетті Джин і Мозель у 1978 році.

Лефус помер 17 березня 2004 року у віці 77 років. Я бачив Мозель незадовго до її смерті в 2008 році.

Гвен з книгою в 2003 році. Як лаборант, вона пише мені листи про сім'ю.

Наскільки важливо скитатися в четвертому вимірі – враховуючи фактор часу – показує моя дружба з Лефусом Вітлі. Бо знімки часто брешуть навіть для самого фотографа. Леп, гангстер з Нью-Йорка, у 1973 році запросив мене додому до своїх батьків у лісі Північної Кароліни. Там я сфотографував його батька Лефуса п'яним і апатичним біля телевізора на сторінці 99. Такі «чесні» фотографії Лефуса ускладнили пізніше введення моєї передачі в середні школи через страх, що вони посилять негативні упередження учнів щодо чорношкірих як «ледачий» і «апатичний». Боюся, я навіть сам бачив його таким, оскільки кожен раз, коли я протягом багатьох років відвідував його він лежав п'яний на підлозі, за винятком одного разу в 1991 році, коли ми змусили його сісти, щоб бути на датському телебаченні. Мені завжди потрібна була допомога його сина, щоб знайти його сім'ю глибоко в лісі в нових гнилих халупах, оскільки попередню він спалив у пияці. Такі упередження тривало 30 років, поки в 2003 році я не подорожував навколо, щоб робити відеоінтерв'ю зі своїми друзями про їхню власне сприйняття їхнього життя, всупереч МОЇМ інтерпретаціям у моему шоу. І родина, і сусіди підтвердили, що Лефус за все своє життя не пропускав жодного робочого дня. Будучи в молодості працьовитим фермером-орендатором, він випивав лише трохи на вихідних, але це погіршилося, коли він втратив свою

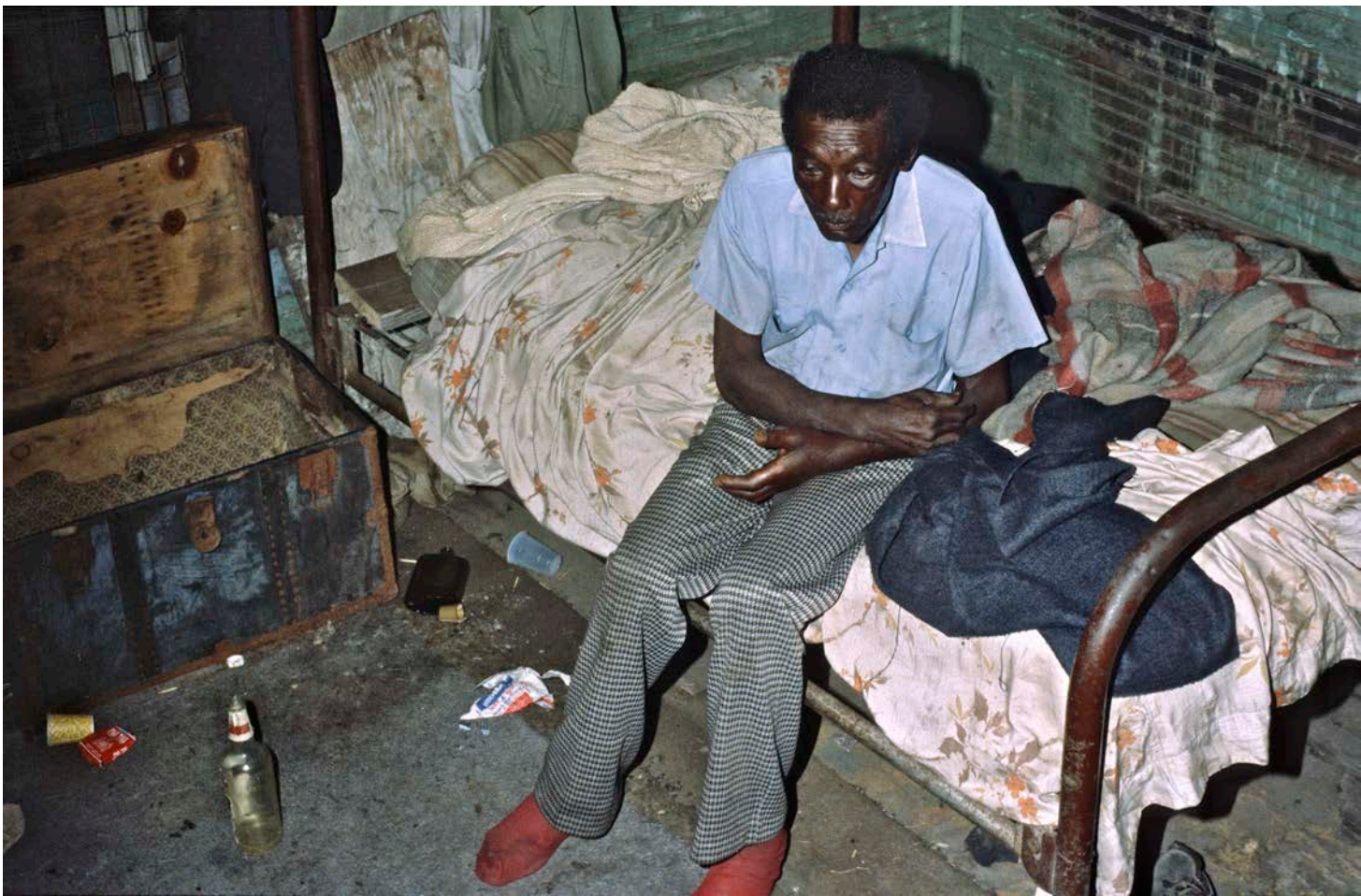

Коли я востаннє бачив Лефуса в 2003 році, він киує пити.

землю, коли білі землевласники витіснили чорних фермерів, що залишилися. Потім він став будівельником, і його бригада забирала його щоранку о п'ятій і відвозила до Ролі, де він побудував більшу частину хмарочоса, який сьогодні можна побачити в столиці штату. Усі ці роки він пив тільки після роботи і дав своїй дружині Мозель те, що їй потрібно для створення сім'ї – тобто коли я був увечері в гостях. Моя поверховість полягала в тому, що я ніколи не жила з сім'єю, тому що завжди жила з його сином Лепом. Я був «ледачим», а не Лефусом, який знову навчив мене ніколи не судити людей, поки ми не живемо з ними 24 години на добу. Через роки Брюс Спрінгстін зробив ту саму помилку, коли вкрав цю фотографію, щоб помістити свій бестселер «57 каналів і нічого не включено», не попросивши і не заплативши ні мені, ні Лефусу ні копійки. Всупереч нашому стигматизуючому уявленню про таких людей, як Лефус, як про «ледачих вільних...» до своєї смерті 17 березня 2004 року він ніколи не отримував підтримки від суспільства. То чому ж ми звинувачуємо, що «вище суспільство» обходить як землеволодінням, так і безкоштовним завнтаженням? Брюс Спрінгстін може бути «народився в США», але, як я завжди казав, «мій друг Лефус побудував Америку!»

Лефус став всевітньо відомим у 1992 році

1978 - rural La Crosse, FL

1974 - Manhattan, NY

1994 - Pahokee, FL

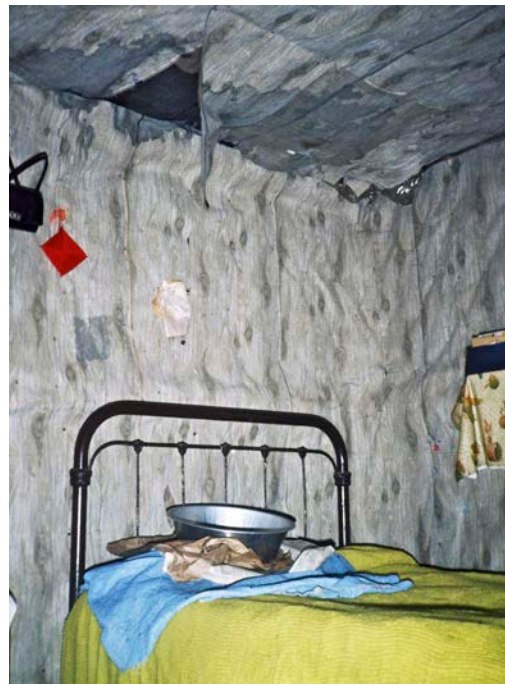
Мій друг Джек Рей, який нещодавно отримав користь від цього жорстокого невігластва, несвідомо вписав для мене ще один шматок у модель голоду та страху, яку я бачив у сільському нижньому класі 70-х.

Расизм переслідує всі країни, але більш помітний в Америці, тому що він переплітається з безжальним класовим гнітом — найбільшою прірвою між багатими та бідними в індустріально розвиненому світі. Без захисної держави добробуту, яка б тримала ринкові сили в страху, багато людей стають настільки бідними, що втрачають як свободу, так і ініціативу боротися з ринком. Коли сьогодні 2% володіють 80% всього в США, легше зрозуміти, звідки береться норкове хутро цього банкіра. Єдине, чого він не міг купити, це справжнє щастя. Знову і знову я бачу, що вищий клас змушений замінювати особисте щастя норковій шубі, алкоголь, нервово-паралітичні таблетки та кокаїн.

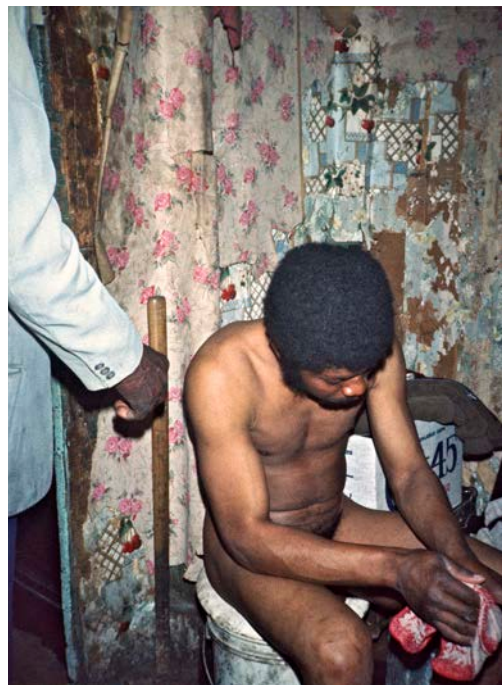
Я почав відчувати полюси окремо від панівного білого невігластва, яке, здається, вічно не може зрозуміти, чому їхні власні білі предки змогли «встигнути» за короткий час, в той час як після більш ніж 100 років «свободи» чорношкірі все ще борються.

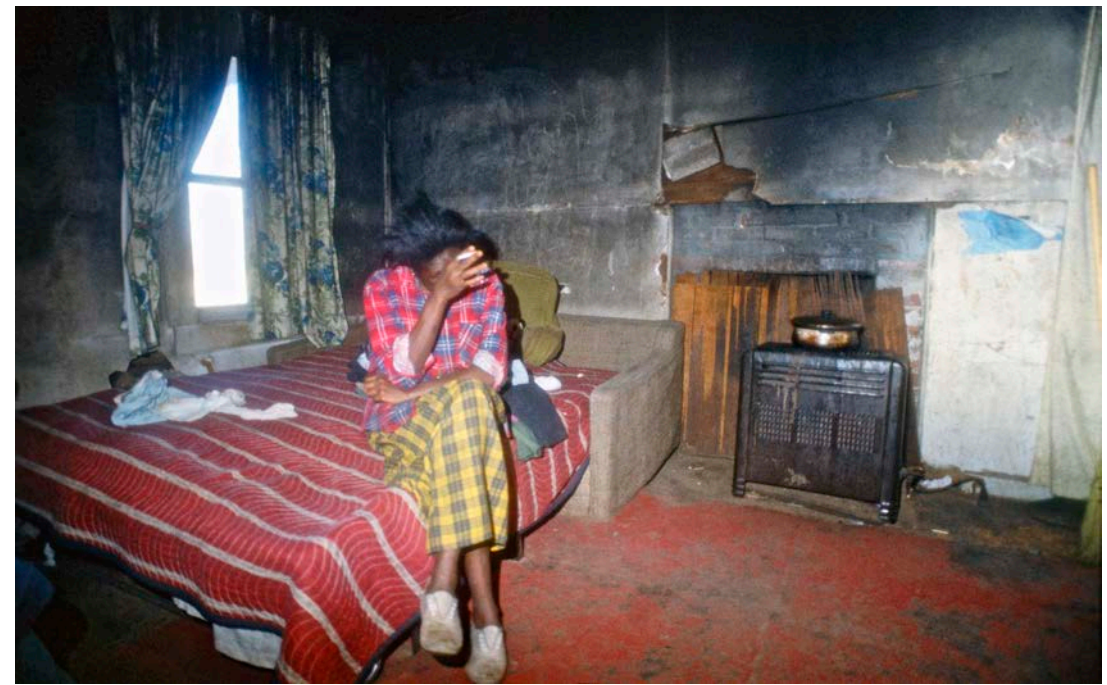
1973 - Gadsden, AL

1975 - Tuskegee, AL

1974 - Washington, NC

1996 - rural Selma, AL

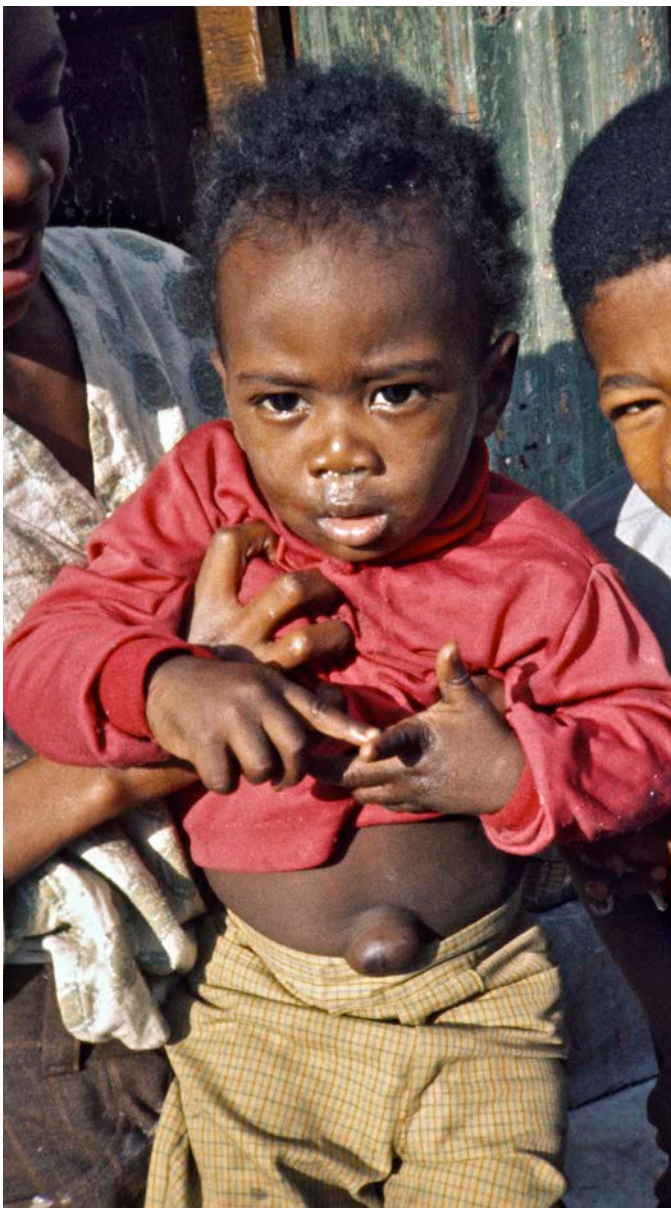
1974 - Washington, NC

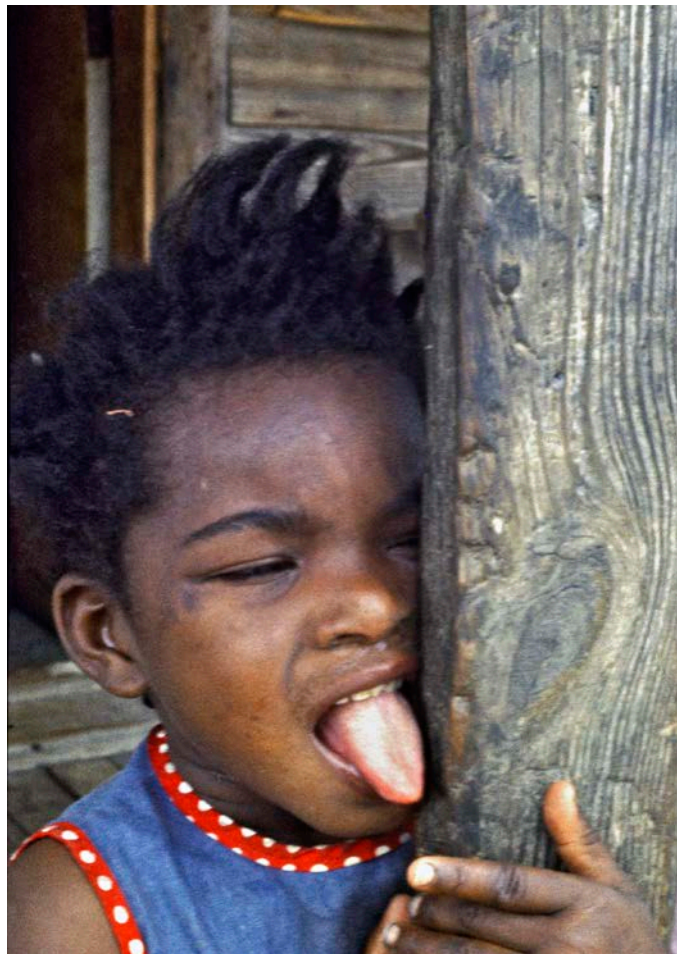
1975 - Округ Баллок, штат Алабама (дідусь Мері, 102 роки, незабаром убив дружину)

1974 - Vanceboro, NC

1973 - Baltimore

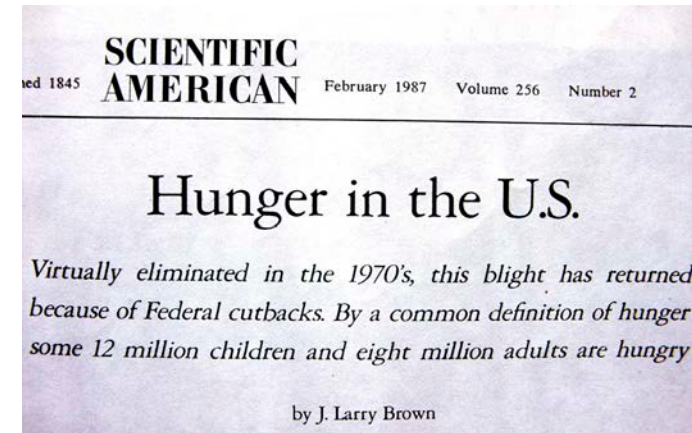
1974 - rural Greenville, NC

Голод і причини для нього, які я бачив навколо банкіра, не були унікальними. Традиційна американська мудрість наполягає на тому, що якщо людина голодна, вона винна тільки себе, тому що вона не хоче працювати. То чому я так часто бачив, як голодні працюють наполегливіше і довше, ніж ті, хто спричиняє їх голод? Саме дітям такий соціальний цинізм шкодить найбільше. Неправильне харчування призводить до зниження стійкості до хвороб, тому голодування в свідомстві про смерть зазвичай називали «пневмонією». Усюди на півдні я бачив ці крихітні надгробки, заховані в полях. У багатьох районах дитяча смертність серед чорношкірих дітей була у 8–10 разів вище, ніж серед білих. Для порівняння, рівень смертності чорношкірих дітей був лише вдвічі вищим, ніж серед білих під час рабства (як і для країни в цілому сьогодні). Іншими словами, понад 6000 чорношкірих дітей вмирають щороку, тому що вони не мають такого ж охорони здоров'я та харчування, як білі. Ще більше немовлят можна було б врятувати щороку, якби вони мали доступ до тих самих щотижневих відвідувань медсестер до і після народження, що ми сприймаємо як належне в такій державі добробуту, як Данія.

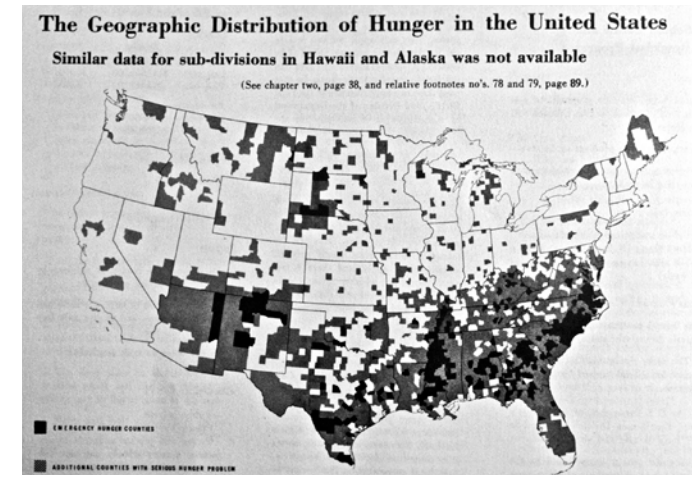

1974 - rural Pireway, NC

Мені було важко сфотографувати голод, оскільки мало хто з них був помітно виснаженим. Насправді багато людей мали надлишкову вагу, тому що їм доводилося їсти багато вуглеводів, щоб отримати достатню кількість білка, як мати Блонді Еселл (показано тут). Коли я повернувся, щоб дати їй примірник книги, їй було соромно, що я назвав її надмірною вагою. Відтоді ожиріння стало настільки звичним явищем серед бідних, що велика частина сорому зникла. Якщо раніше ми, білі з кращими умовами, критикували млявість чорношкірих, які недоїдають, то сьогодні ми критикуємо їхню ожиріння. Я часто замислювався, чи я сам як фотограф дискримінував, намагаючись змінити білих расистів своїми фотографіями — або тому, що я сам був підпорядкований їхнім расистським поглядам. Але у високорозвиненому суспільстві голоду немає виправдання. Всупереч расизму, бідність і недоїдання є виключно результатом того, як ми голосуємо. А з 1970-х років американці голосували на всіх виборах, щоб збільшити розрив між багатими та бідними. Вони забувають, що такі країни, як Данія, Швеція та Японія, які досягли найбільшої рівності в доходах та здоров'ї (і тому не придушили ініціативу такої кількості), продемонстрували найбільше економічне зростання у світі протягом 20-го століття.

1987 - Scientific American

1974 - Daytona, FL

1992 - Dayton, OH

1984 - приватна вечірка з Бі Бі Кінгом, найнятим грати в Х'юстоні

Голодуючий у Пахокі, штат Флорида, 1990 рік менше ніж за годину їзди від мільйонерів праворуч у Палм-Біч

1974 - мільйонери в Палм-Біч, Флорида

USA
1996

1996 - rural Selma, AL

USA
1975

1975 - Pitway, NC

Yes, and it's happening right here in the U.S.A. Right this minute as you read these words. Who's Caroline? One of thousands of hungry children throughout the rural South suffering from a lack of nourishment so severe it affects her present health and the development of her mind and body.

assistance has multiplied an average of nine-fold!
Thus your tax-deductible \$10 contribution to the NAACP Emergency Relief Fund buys about \$90 worth of urgently needed meat, milk and bread. Just \$25 can feed a large family for a month!
Please help by sending as little or as much as you can. Today?
Thank you.

In the words of a white Southern doctor to a Senate committee . . . "Malnutrition is not quite what we found; the boys and girls were hungry, weak, in pain, sick . . . suffering from hunger and disease and, directly or indirectly, they are dying from them—which is exactly what starvation means."

A few years ago, the NAACP Emergency Relief Fund was established to do something about this critical situation. And it's working. In the last three years, alone, 112,988 of the neediest people have been assisted. What's more, by providing the money for buying Federal food stamps, the food purchasing value of this

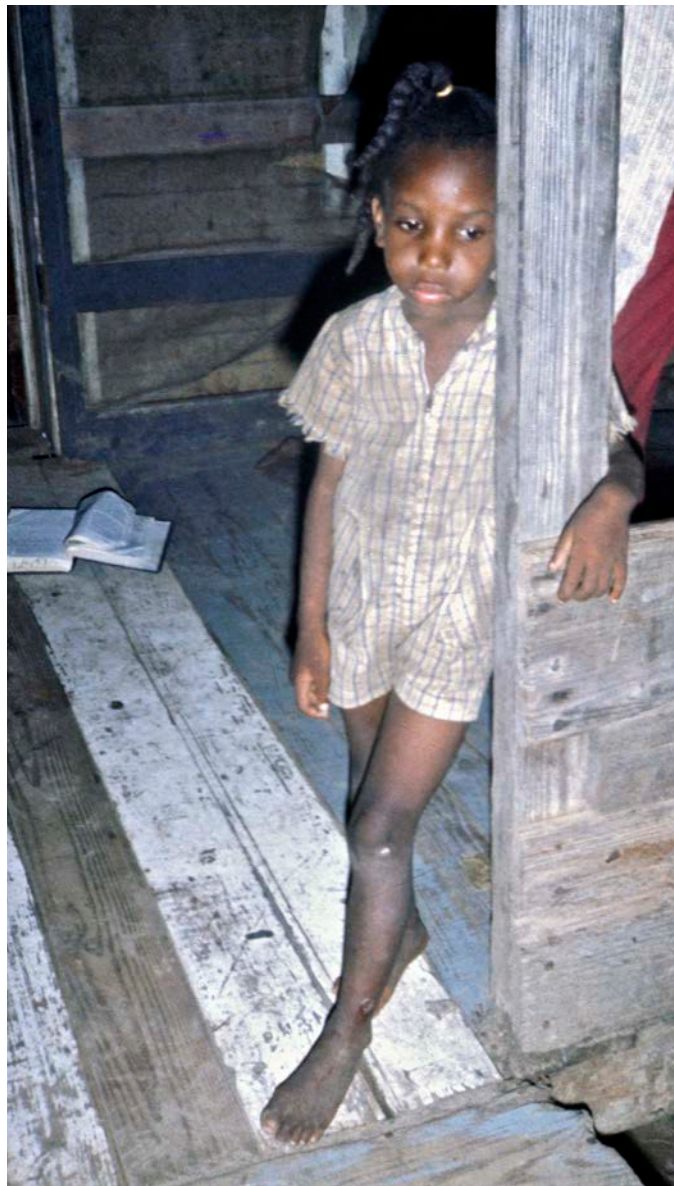
NAACP
EMERGENCY RELIEF FUND.
DEPT. 88, BOX 121.

1973 - NAACP

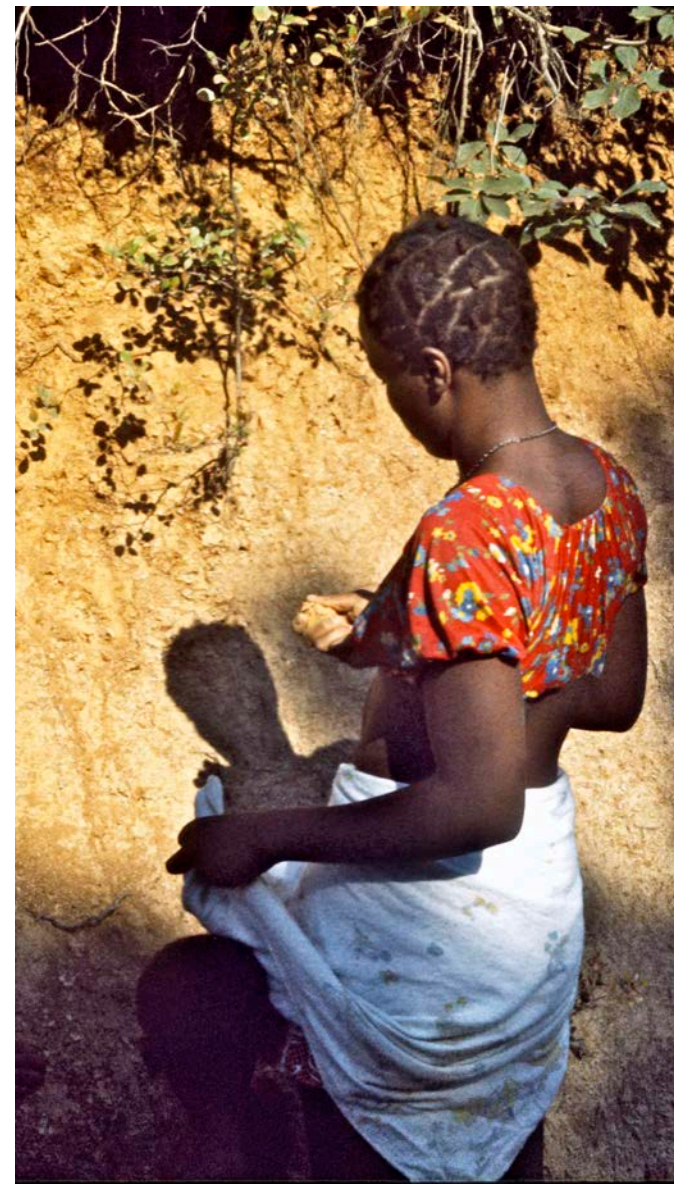
1974 - anywhere

Голод, який ми опосередковано завдаємо нашим ізгоєм, посилює наш расистський погляд на них. Протягом багатьох років, які я подорожував, я виявив, що білі все частіше звинувачують жертв, а не федеральну політику, у їх млявці. Смерть, позначена надгробками, лише представляла кінчик айсберга. Погана дієта залишає людей безперервними та сприйнятливими до численних захворювань, що є однією з причин, чому тривалість життя для негрів на сім років коротша, ніж для білих (як це знову спостерігається в умовах Covid-19). Исторично численні чорношкірі діти через голод зазнали незворотного пошкодження мозку, що також спричиняє лінь, апатію, відчуження та неможливість роботи. Мені було важко наблизитися до цих похмурих, відкликаних дітей - вони були неймовірно боялися незнайомих людей. Знову і знову, залишаючись у русійних халатах, я їв кукурудзяний хліб, крупи та запечені квасолі з грудочками

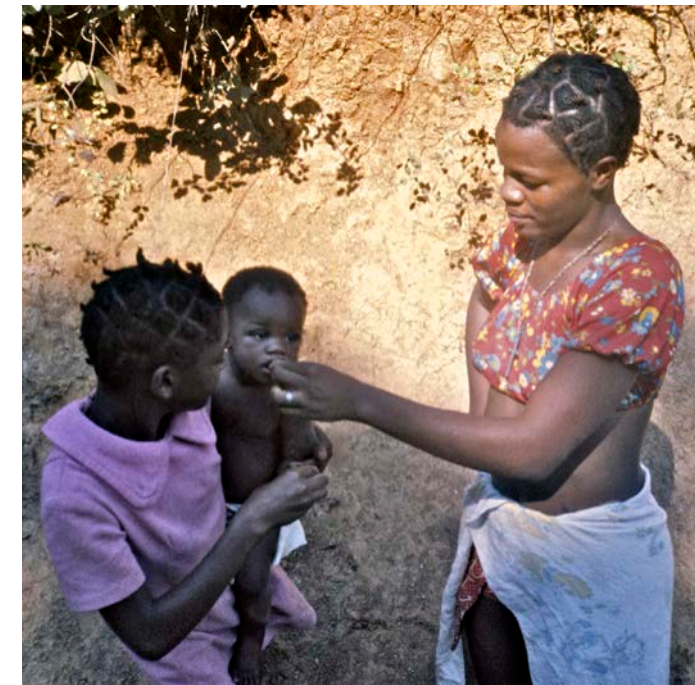
1975 - rural Meridian, MS

жиру. У кращих будинках мені подавали більш традиційні «душевні їжу», як свинячі суглоби, свиняча мая, читерлінг, свинячі вуха, стопи та хвости, а також подібні жирні крихти з столу білої людини. Сотні тисяч отримали менше 3,5 кілограмів бекону та свинини. Польову руку щотижня отримували під рабством. Я знайшов найгірший голод на віддалених зворотних дорогах та серед людей похилого віку. Голодна собака - знак, що поруч є голодні люди. Взимку, коли голод був найгіршим, я побачив, як Чорні копали коріння на білих полях. Багато чорношкірих жінок на півдні їдять бруд. Коли я вперше відвідав, майже 50% чорношкірих жінок в Алабамі, Міссісіпі та Північній Кароліні їли глину. За словами New York Times, це все ще відбувалося в 2000 році. Ця жінка, вичерпана від анемії, привела мене до схилу, де вона копала «їжу», яку вона поділила з сином.

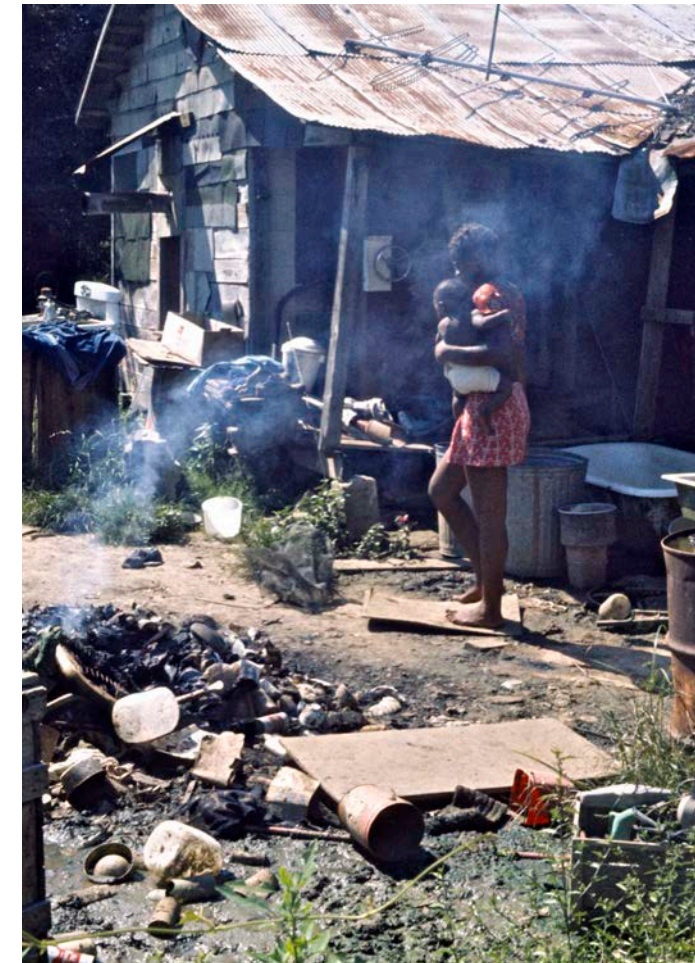

1975 - rural Meridian, MS

- Ви коли-небудь їсте бруд?
- Іноді...
- Смачно?
- Так. (З подивом) Ти ніколи його не їв?
— Ні, але я хотів би спробувати. Яка вона, глина? Червона глина?
— Так, він справді червоний ...
- Як ти це називаси?
- Ми називаємо це солодким брудом...
— Я думав, що це називається брудом Міссісіпі. Так називають це на півночі. (Я дізнався, що багатьом чорношкірим на Півночі його відправила родина з Півдня).
- Ви коли-небудь їсте пральний крохмаль?
- Іноді.
- Хто ще тут їсть бруд?
— Там моя мама й тітка. Усі, я думаю.

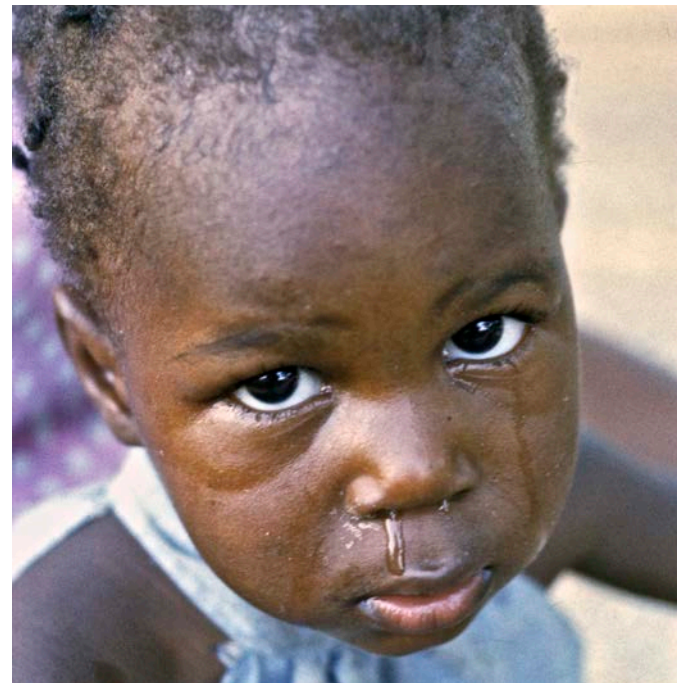
1975 - rural Meridian, MS

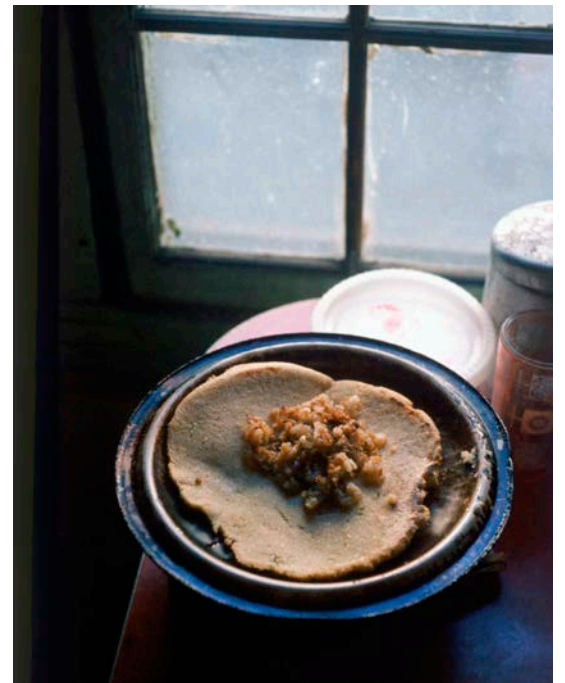
1975 - rural Meridian, MS

1975 - Philadelphia, MS

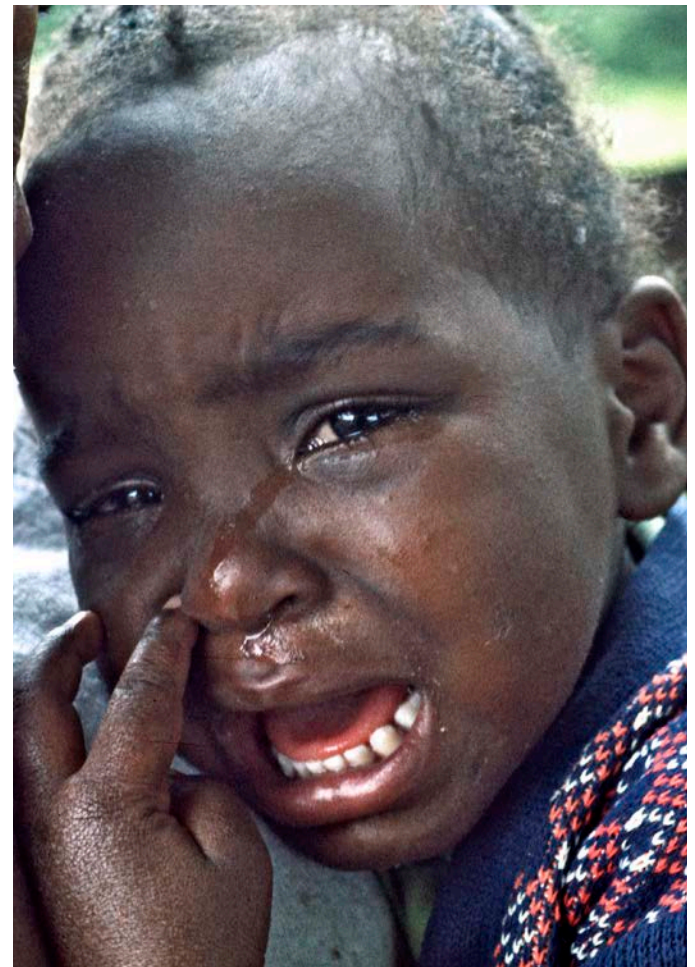
1973 - Vanceboro, NC

1974 - Greenville, NC

1973 - rural Wallace, NC

1974 - rural Morehead City, NC

1973 - New York

Особиста зустріч із постійним скуголенням, неспокій і соплі дітей, які невинно плачуть, тому довше здатний плакати. Чи ми самі можемо плакати? Коли я охолонув у нескінченних торгових центрах з їх онімніням Музака, я майже плакав на відміну від крайньої бідності, яку я щойно бачив. Про те, як легко і блискуче через такі втечі ми дозволяємо таким голоду вирізати в досвід чорношкірих протягом усієї американської історії. Я не народився в цьому гніті, але як це вплине на мене протягом мого життя, щоб засвідчити, що відбувається з душою народом? Бачити, як матері кладуть своїх дітей у могилу? Або бачити, як матері вмирають з жорстокою швидкістю (13 600 чорношкірих жінок щорічно помирають при пологах)? Лише 3,481 загинуть, якби вони мали доступ до білої медичної допомоги - якщо 2000, якби вони мали європейську медичну допомогу. Як ми можемо витратити мільярди на розробку нових моделей автомобілів щороку, засуджуючи наших дітей на посаду лише на 15-е місце в дитячій смертності (17 686 немовлят померли без потреби в 1977 році)? Чи обстрілюється рекламою для автомобілів та інших товарів сліпими до людських цінностей та страждань навколо нас? Що це говорить про наші пріоритети, що кладовище автомобіля на задньому плані огорожують, але не на кладовищі людини на передньому плані? Пріоритети, які дозволяють ГМ знищити електричні візки в американських містах у 1936 році, щоб продати більше автомобілів, назавжди захоплюючи нас у бетонних спагетті Автомобільні забруднювачі - не кажучи вже про каліки чорношкірих дітей у внутрішньому місті з отруєнням свинцю.

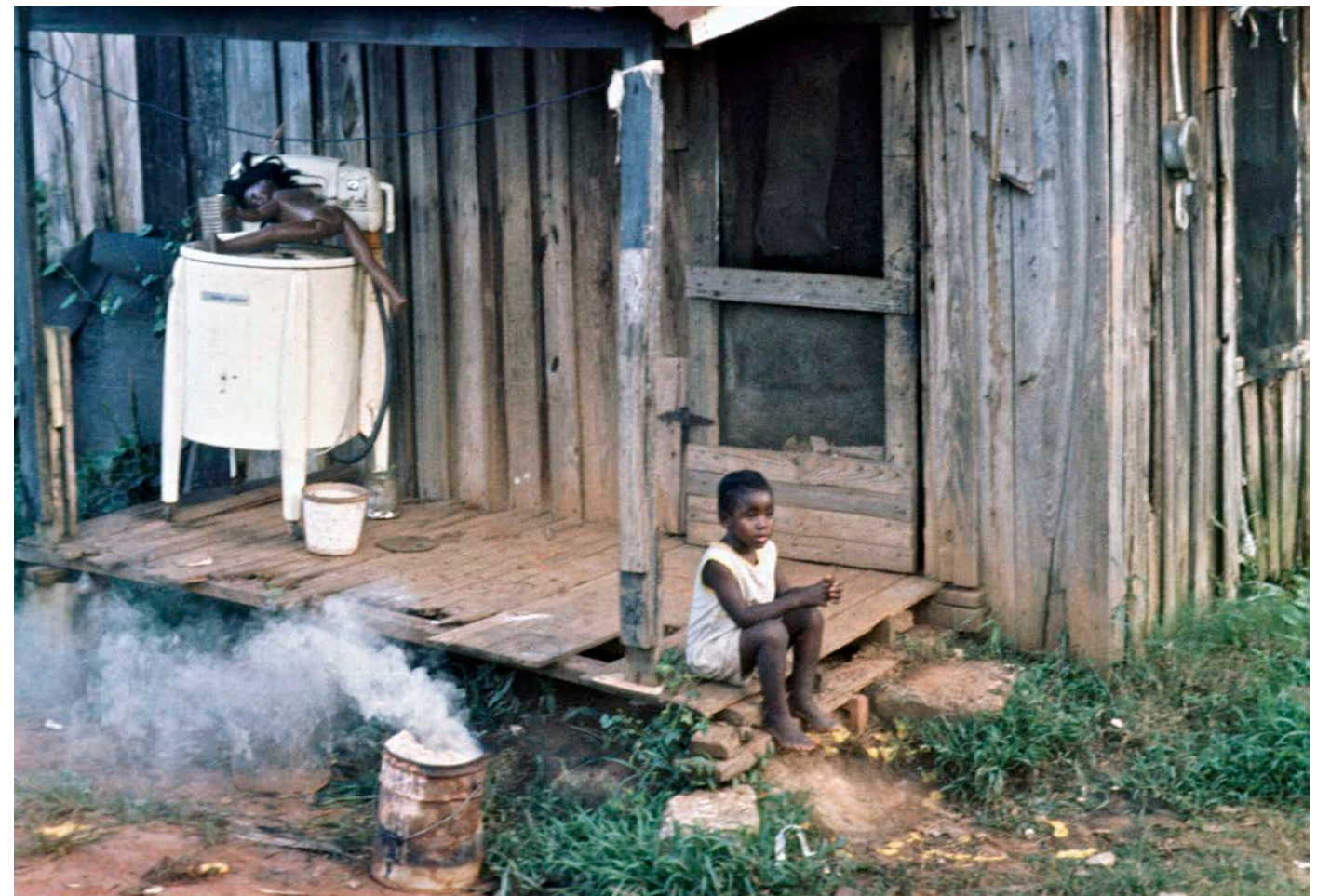
1974 - New Bern, NC

1974 - New Bern, NC

1974 - rural Eastern NC

1975 - Philadelphia, MS

1991 - New York

1974 - 42nd St, NYC

1996 - NYC

1974 - NYC

1973 - NYC. Rolls royce with black chauffeur

Ідеологічне засліплення, яке наполягає на тому, щоб люди «гребли власні човни», підтримується через наполегливі заклики до нашого егоїзму та жадібності. Закони нашої системи, невидимі для більшості людей, маніпулюють нами за допомогою безперервної пропаганди Гораціо Алджера, з історіями про Рокфеллера та «саморобного чоловіка» — уроками досягнення успіху. Величезна експлуатація та страждання, необхідні для створення, наприклад, Джеффа Безоса та його рабів-годинників, залишаються поза увагою. Дорога до успіху зображується як дорога з перешкодами, які може подолати рішуча людина з необхідними якостями. Нагорода чекає вдалині. Дорога самотня, і щоб досягти успіху, треба прийняти вовчі якості: їсти або бути з'їденим. Один може досягти успіху лише ціною невдач інших.

1974 - Miami Beach, FL

1974 - New Orleans

У 1970-х роках я був шокований, побачивши велику нерівність Америки, але було важко сфотографувати динаміку, яка призвела до багатьох жертв, які я бачив на вулицях. І все-таки іноді я був дуже далекоглядним: цей банк, EF Hutton & Co., який займався відмиванням грошей для мафії, втратив мільйони в чорний понеділок і ледь не спричинив крах глобального капіталізму в 1987 році. Потім він об'єднався з Lehman Brothers і розпочав роботу фінансова криза 2008 року майже зуміла повалити глобальний капіталізм. Роки «Рейганоміки» дерегуляція в поєднанні з марними субстандартними кредитами, багато з яких надані чорношкірому середньому класу, що бореться, змусили мільйони людей покинути їхні домівки. Тепер я бачив таких чорношкірих у Гарлемі в рядках їжі. Після кризи середній білий став у двадцять разів багатшим, ніж середній чорний, хоча білі були лише в шість разів багатшими, коли я прибув у 1970 році.

Wealth Gap Grows Between Whites and Minorities

The median wealth of white households is 20 times that of black households and 18 times that of Hispanic households, according to a Pew Research Center analysis of newly available government data from 2009.

These lopsided wealth ratios are the largest since the government began publishing such data a quarter century ago and roughly twice the size of the ratios that had prevailed between these three groups for the two decades prior to the Great Recession that ended in 2009.

20-to-1

The median wealth of white households is 20 times that of black households and 18 times that of Hispanic households, according to an analysis of newly available government data from 2009.

2011 - Pew Research Center

2009 - Harlem, NY - продовольча лінія під час фінансової кризи

1971 - Нью-Йорк. - Цей банк EF Hutton & Co. об'єднався з Lehman Brothers і спричинив фінансову кризу

1975 - San Francisco

1974 - anywhere

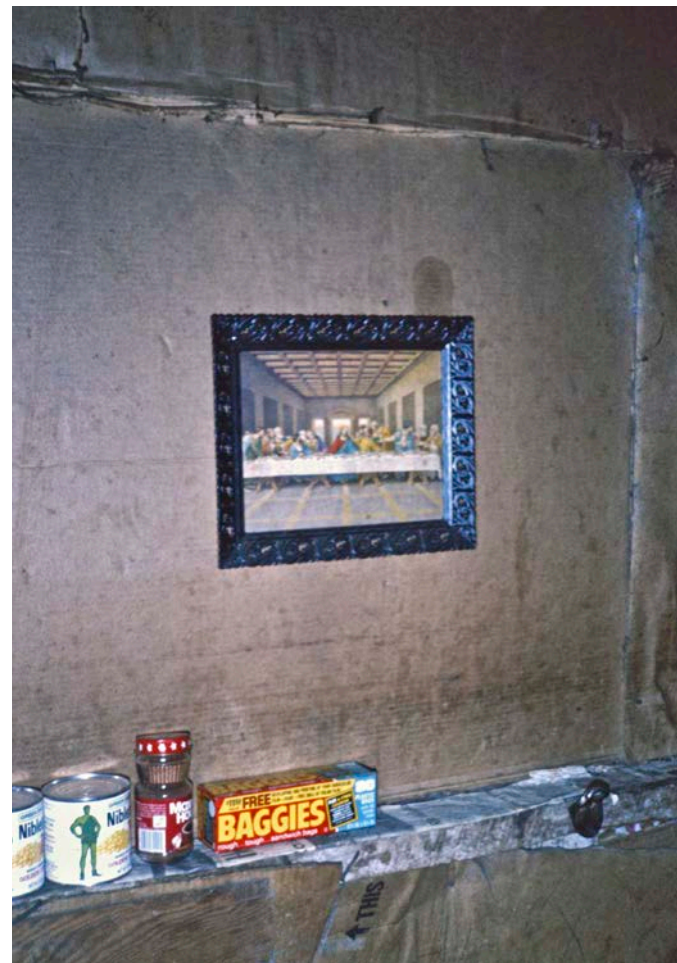
1973 - Charleston, SC

1974 - Нью-Йорк - Ви просите і не отримуєте, тому що просите неправильно

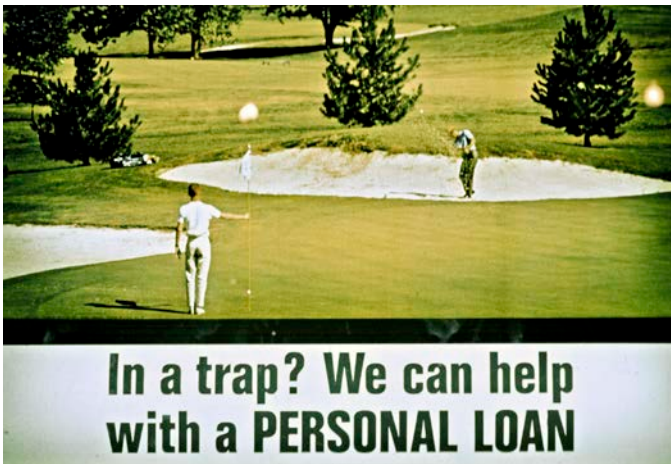
1975 - Bullock County, AL

1975 - Union Springs, AL

1978 - Waynesboro, GA

1974 - anywhere

Легко побачити, як проявляється ця вовча філософія. Гігантські грошові палаци посеред чорних нетрів становили лише один з найогидніших аспектів патологічної природи цієї філософії. Сьогодні гроші знаходяться лише в білих районах і оточені армією чорношкірих бездомних, яких не існувало в 70-х. Поруч із брудними кварталами, кишачими щурами та насильством, ви можете зайти в банки, збудовані як мармурові замки з величезними позолоченими склепіннями. Так, у банках, у страхових компаніях та у тих, хто ними є, є багато грошей. Але чому ж тоді, питаю я — з мораллю вулиці й бродяги — немає грошей на мого друга-каліку Лі, який мусить щодня сидіти на вулиці й просити копійки? Лі сказав мені, що в молодості він вивчав право в університеті, але змушений був кинути його, коли захворів на поліомієліт.

Лі був не лише жертвою власної кишенькової філософії, але й карикатурою на соціальну хворобу, яка визначає, що американські лікарі зароблятимуть стільки грошей, що бідні не можуть собі їх дозволити. У той час як у всіх інших багатих країнах є безкоштовне медичне страхування, американські лікарі працюють з метою отримання прибутку, в результаті чого тисячі помирають від причин, які не були б смертельними в Європі. До Обамасіге 50 мільйонів людей взагалі не могли дозволити собі медичне страхування. Чому середній клас повинен платити менше 4% свого доходу на охорону здоров'я, а бідні платити більше 15% (за тривале лікування третього і четвертого класів)? Результатом цього є те, що найзаможніші білі американці так само здорові, як датчани, але здоров'я (чорних) бідних можна порівняти зі здоров'ям населення в слаборозвинених країнах. Чому в чорних гетто менше лікарів на душу населення, ніж у Центральній Африці? І чому там ніколи не дзвонять додому?

У норфолкському гетто я провів цілий день, втішаючи самотнього вбитого горем чоловіка, дружина якого померла напередодні ввечері, бо він не міг доставити її до лікаря, і я не міг не відчувати почуття провини. Я згадав багато ранків у своєму дитинстві, коли просив звернутися до лікаря через «боль у животі», тому що я не зробив домашнє завдання. Мало хто може дозволити собі плакати про вовка, як я, серед суспільства вовків, де охорона здоров'я заради прибутку є

1973 - 5th Ave, NYC

справді смертельною справою: 24 000 чорношкірих вмирають щорічно від відсутності «медичної допомоги білих»; 39 500 американських жінок на рік помирають під час пологів через відсутність «скандинавської медичної допомоги», а тривалість життя американських чоловіків посідає лише 35 місце серед країн-членів ООН.

1973 - 5th Ave, NYC

1971 - New York, NY

1973 - 5th Ave, NYC

1987 - MS

Оскільки американці платять майже вдвічі більше за свою приватизовану медичну допомогу, ніж європейці, а також мають платити більше, ніж вартість житла лише за чотири роки навчання в університеті, ви розумієте, чому більшість більше не можуть дозволити собі або встигають оплачувати наші шість тижнів. канікули. Вони не розуміють, що саме тому, що датчани платять вдвічі більше податків, у нас залишилося стільки грошей, після того як усі рахунки оплачені, що навіть робітники можуть дозволити собі подорожувати по всьому світу. (Я використаву Данію як приклад, оскільки Берні Сандерс так само зробив, коли балотувався на пост президента у 2020 році).

1975 - Waynesboro, GA

Статистика смерті показує лише поверхню. Тут Віллі Вільямс цілий день сидить згорбившись у кріслі, тупо дивлячись на двох чоловіків, які колись дали йому таку надію: Мартіна Лютера Кінга та Роберта Кеннеді. Його дружина Юлія лежить у ліжку, хвора й виснажена від голоду. Вона не може дозволити собі спеціальне харчування для діабетиків, оскільки вони отримують лише 72 долари на місяць. Вони самотні, забуті суспільством у світі порожнечі, який перериває лише безрадісний дощ, що капає крізь стелю. Найнебезпечнішою з хвороб бідності, без сумніву, є апатія, стан душі, в який втягуються мільйони людей, коли усвідомлюють, що не можуть тримати себе в руках у світі оптимізму філософії вовка. Просто відмовитися від боротьби.

1975 - Waynesboro, GA

1974 - Washington, NC

1975 - Waynesboro, GA

1998 - NYC

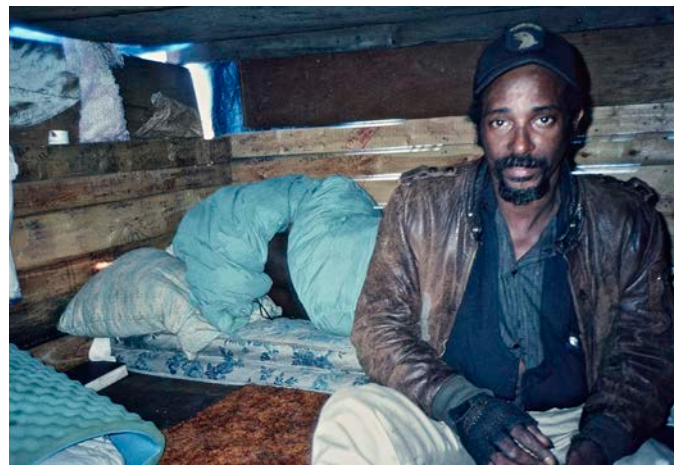
1991 - NYC

Нуждаючі в Сполучених Штатах становлять меншість і бачать достаток скрізь, куди б не глянули. Як наслідок, солідарність і гордість, які часто характерні для сільських громад у бідних країнах, відсутні; бідність тут стає жорстокішою і набагато психологічно деструктивнішою, ніж будь-де в світі.

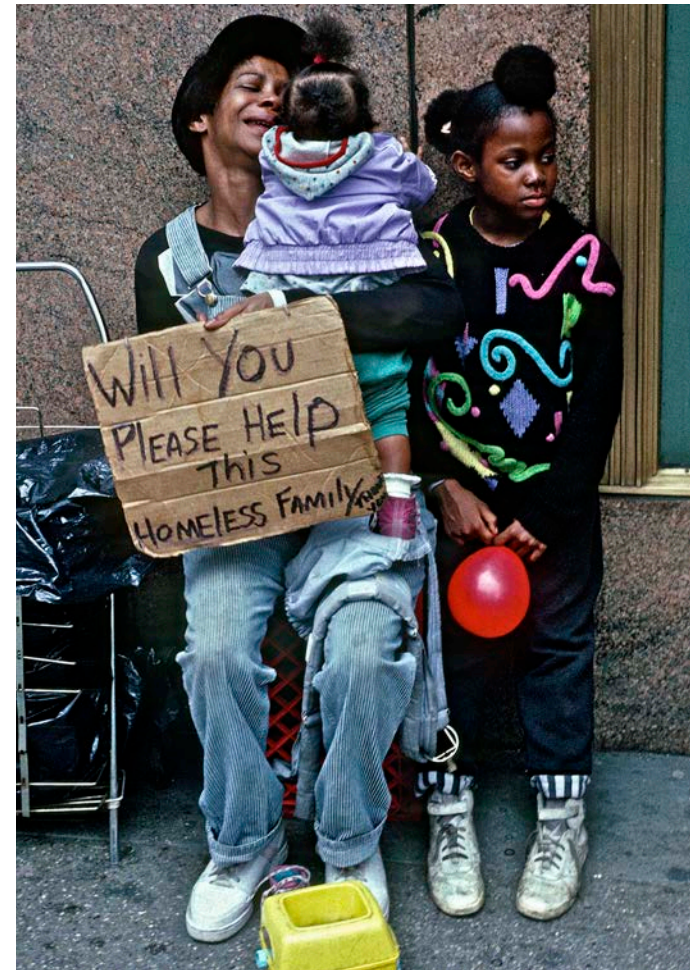
В Америці тобі постійно кажуть, що ти сам винен, якщо ти бідний. Таким чином, ти впадаєш у бурхливу ненависть до себе, хворобливий стан, якого я не вважаю ніде в світі. Такий стан душі руйнує соціальну любов, невидимі нитки взаємної взаємозалежності та довіри, які пов'язують людей у здоровому суспільстві. Знищення любові сіє недовіру і страх. Хоча страх, здається, керує всіма в такому суспільстві, насамперед він паралізує бідних.

1975 - Bullock County, AL

1990 - New York, NY

1995 - NYC

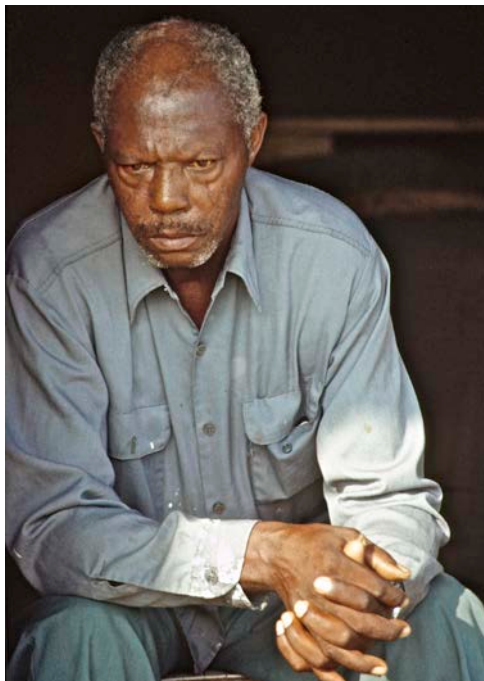
1974 - Washington, NC

1974 - Tarboro, NC

1978 - Zebulon, NC

1996 - rural Houma, LA

1995 - Bullock County, AL

Однією з речей, до яких мені найважче звикнути в Америці, є цей повсюдний страх — і його реакція. Не тільки примітивний страх перед іншими людьми, але і більш страшний інституціоналізований страх старості, хвороби та невпевненості, який, здається, затьмарює золоті роки стількох людей і змушує їх думати і діяти так, що здається абсолютно ірраціональним і самозабезпеченим. перемогти, коли, як і я, ви були сформовані безпекою соціального забезпечення «від колиски до могили». Бажання зберегти перевагу білих є однією з результатуючих моделей страждання серед жертв такого страху. Це, у свою чергу, змусило чорношкірих, як-от ця жінка, яка спочатку втекла від мене, боятися білих.

- Ти боїси тут білих?

— Чоловіче, бачиш, я з білими ні в якому разі не возюся.

- Що не так з білими?

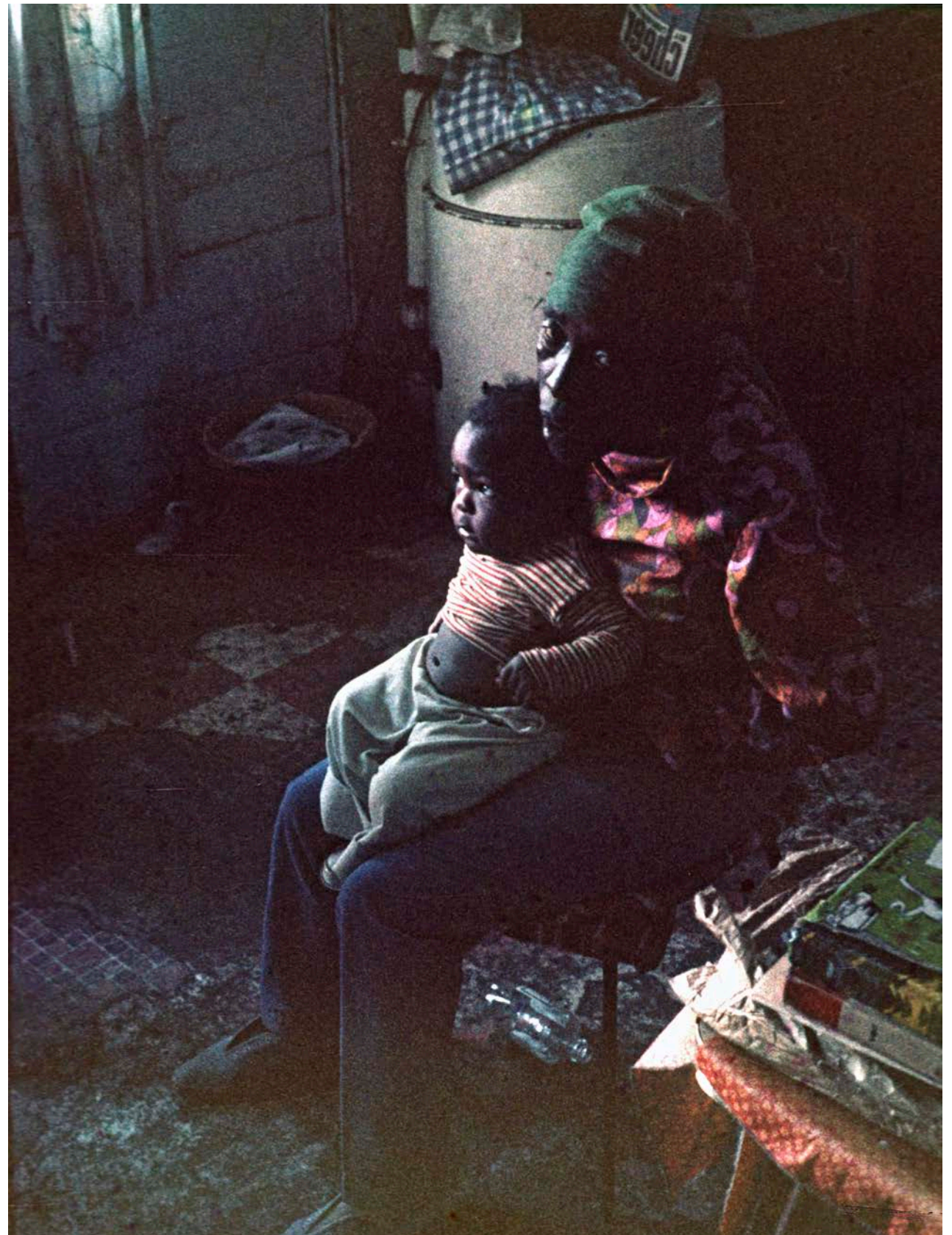
— Ці білі, вони тебе псують, чоловіче. Вони змушують вас втратити свій дім, змушують вас втратити свого чоловіка, змушують вас втратити свого чоловіка, якщо він у вас є. Вони змушують вас робити все, що не так... Я говорю про це тут... Що ви?

- Я не південний білий...

Я завжди відчував, що чорношкірі трохи перебільшують, коли розповідають мені такі речі. У мене завжди була досить наївна віра в доброту людей, напевно, тому, що я не виріс у бідності та незахищеності. Без цієї віри я не міг би мандрувати так, як мандрував, оскільки моя віра зазвичай заохочувала добрі сторони людей. Отже, я добре ладнав із південними білими, яких я більше люблю через їхню теплоту та чесність, ніж більш ліберальні, але холодніші й менш прямі білі на Півночі.

1975 - Bullock County, AL

1974 - Elizabethtown, NC

Мері вночі у своїй халупі на лісовій глухій дорозі в окрузі Баллок, 1974

Гірка правда, однак, осяяла мене, коли на вологих задушливих глухих дорогах Алабами я прийшов до Мері та її сина Джона, щоб випити склянку води. Без внутрішнього водопроводу ми в кінцевому підсумку — декількома способами — поділилися водою з колодязя самарянки. Ми з Мері романтизували наші стосунки в цьому суворому оточенні, але її довіра до людей навколо не була такою, як у мене: під ліжком у неї було три пістолети та дробовик. Це були одні з найщасливіших днів у моєму житті, і до сьогодні ми плекаємо сильні почуття один до одного. Коли я нещодавно поїхав, щоб побачити зустріч Ку-клукс-клану в Кентуккі, Мері подарувала мені срібний хрест як захист. Як виявилось, Мері потребувала захисту більше, ніж мені. Одного разу вночі без жодної причини, крім того, що з нею жив білий чоловік, троє білих кинули в її кухню вогнепальну бомбу. Увесь будинок згорів. Їй вдалося витягти сина, але її брат, який спав, загинув у вогні.

Трагедія кинула мене в дилему: чи можу я, як сторонній, мати повністю людські стосунки з тими, кого вважають паріями? Ті, хто хоче зберегти кастову систему, завжди будуть засуджувати такі стосунки. Таким чином, руйнівні системи табу можна зруйнувати лише в тому випадку, якщо на особистому рівні ми намагатимемося бути повністю людськими для кожного — з ризиком, що це тягне за собою глибші почуття та захоплення. Але ігнорування походження один одного може також, як у «Ромео і Джульєтті», означати небезпеку для себе та інших — небезпеку або, якщо це свідомий, страх, який ніколи не повинен обмежувати нас у нашій людській участі, у любові до ближнього, як до нас самих.

Мій відхід від Марії та Івана

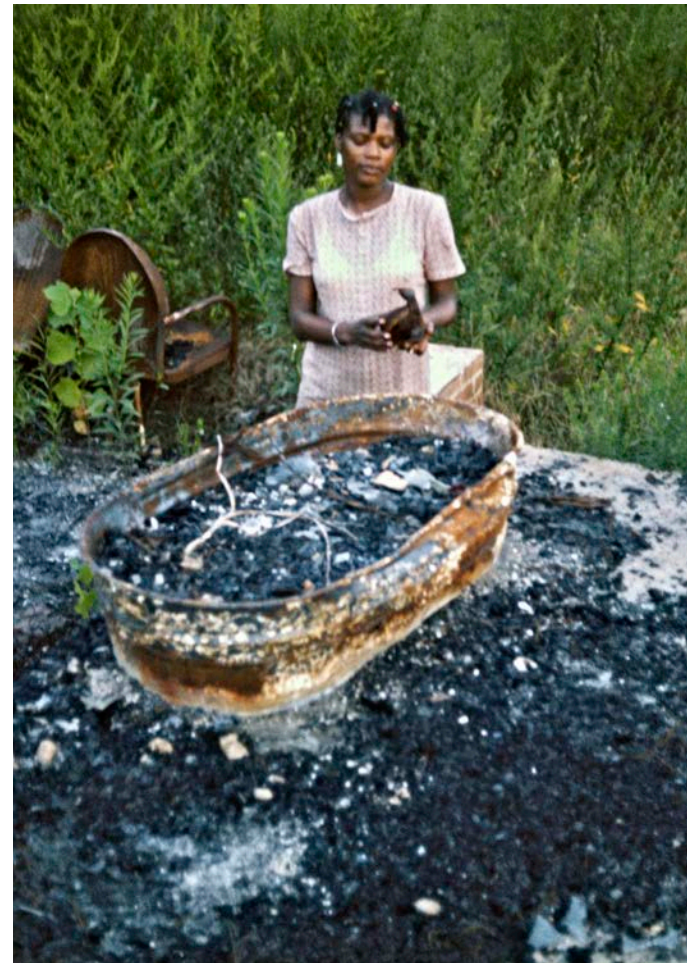
Американці часто звинувачують мене в трагедії Мері. Через почуття провини за незгадану лінію апартеїду в їхніх серцях і розумах насправді сталася наша шекспірівська трагедія. Подібним чином ми, європейці, засуджуємо американців за цей особливий опір інтимним стосункам між чорношкірими та білими, водночас забуваємо про свій примітивний опір відносинам з мусульманськими іммігрантами. Скрізь у світі розум як гнобителів, так і пригноблених поглинається незрозумілими нав'язливими запереченнями проти змішаних шлюбів і інтимних стосунків. Але для стороннього особи, яка перебуває у певному пригніченні, легко помітити, що ні гнобителів, ні пригноблених не є вільними!

Марія одягнулася до церкви в 1974 році

Мері не так довіряла людям, як я

Мері у своєму будинку після вибуху

Чи може бути «вільне кохання» за невірних умов?

Думки про мої стосунки з Мері протягом усього життя

Ми з 10-річним Джоном завжди ділили ліжко в старій халупі. 1975 рік

У роки після трагедії Мері мої глядачі майже щодня звинувачували мене в тому, що я її спричинив: «Ви не повинні були піддавати бідну темношкіру жінку такій небезпеці своєю безвідповідальною (сексуальною) експлуатацією». Цікаво, чому американці завжди уявляють собі секс, коли бачать образи оголеної жінки, а не інтимність, яку я намагався передати своїми фотографіями. У випадку з Мері вона була менш «голою» жінкою, ніж жінкою в бікіні на пляжі, але релігійні університети, такі як Бейлор у Техасі, змусили мене зняти гірку Мері перед лекцією. Одержимість сексом робить американців сліпими до глибокого гніту, якому зазнала Мері. Правда полягає в тому, що навіть якби ми з Мері хотіли займатися сексом, її обставини зробили це практично неможливим. Як бродяга, я завжди ділила ліжко її 7-річного сина Джона в їхній крихітній спальні, в якому розміщено два односпальні ліжка. І мені довелося вийти з халупи до 5 ранку, тому я часто вважав за краще спати з сусідом.

Чому я мав піти? Завдяки старій добрій нічній інтеграції між білим господарем і його улюбленою рабинею, яка почалася під час рабства. «Нічна інтеграція та денна сегрегація роблять це місце дуже заплутаним», — написала Роза Паркс, коли повстала проти обох під час свого знаменитого бойкоту автобусів у Монтгомері за кілька миль від резиденції Мері. В обмін на секс білі землевласники пропонували фінансову підтримку самотнім темношкірим жінкам, які залежали від нього, щоб вижити. Гаррі, цукровий тато Мері, завжди з'являвся о 5 ранку, розповідаючи «своїй істерично ревнивій дружині», як її називала Мері, що він виконує польову роботу. Вона завжди тепло говорила про нього, і з моральних міркувань (а також щоб не втратити їхню вигідну домовленість) займатися сексом зі мною водночас було немислимо. Коли я повернувся зі своєю книгою, яка описує бомбардування в 1978 році, у Мері було розбите серце,

Мері та її новий «хлопець» з Флориди, 1984 рік

Мері та її подруга Бертта зі своїм хлопцем 1984

Жорстокий ветеран завжди погрожував зброєю. 1978 рік

Мері зі своєю новою халупою і ще обробленим шматком землі, 1978 рік

бо Гаррі, який купив їй великий шматок землі з більшою халупою після пожежі, щойно був убитий. Я провів би з нею наступні 23 роки в цій романтичній двокімнатній халупі без особливого роману між нами — Мері, яка все ще була привабливою, одразу знайшла нового білого чоловіка, щоб підтримати її. Він був травмованим ветераном В'єтнаму, але дозволив мені залишитися в іншій кімнаті. Вони були вдячні за мій приїзд, тому що не розмовляли один з одним тижнями, і я допоміг їм стати посередником. Коли я повернувся в 1982 р.зброї, з яких я фотографував, як він стріляє.

Наступним був старий «червоний» із Флориди, який, як і двоє інших, був глибоко расистським. Він дозволив мені залишитися там і сфотографувати всю прихильність, яку Марія дарувала йому, коли він був поруч. Через Мері я зустрів цілу мережу сільських темношкірих жінок, які практикують «нічну інтеграцію». Вони навіть приходили вдень потренуватися в нашій халупі. Я сфотографував подругу Мері Бертту після того, як вона завагітніла дитиною свого цукрового тата. Усі місцеві темношкірі знали про «нічну інтеграцію», і я ніколи не розумів, чому це їх не турбує. Я також не розумів, чому, як і Мері, вони продовжували голосувати за Джорджа Уоллеса, расиста, який колись заблокував їхні двері до вищої освіти своєю політикою «сегрегації зараз, сегрегації завтра і сегрегації назавжди».

Здавалося, що ця відкрита експлуатація закінчилася для Мері у 80-х. Тим не менш, ми все ще не відчували себе вільними у наших стосунках — незважаючи на те, що наша взаємна прихильність зростає, коли ми стали старшими. Вона завжди була польовою робітницею, у дитинстві збирала бавовну замість того, щоб ходити до школи, але, не маючи прибутку цукрового тата, їй довелося багато працювати. Я робив усе можливе, щоб допомогти, тому кілька днів я стояв на сцені перед тисячею студентів, які відчувають почуття провини;

Я вимочую мокрий збір гороху з Мері в 1986 році. Фото іншого працівника поля

Наступного дня я збирав тисячу кошиків квасолі та гороху з Мері — вона лагідно називала наші стосунки «спільними розмовами». З лестностями, які я отримав від своїх студентів, з'явився ризик відчуття, що я можу ходити по воді. Так я врівноважував цю маячню ходінням у багнюці поруч із тими, чий історії я розповідав — іноді, як з Мері, просоченою водою в душний серпневий спеці.

Я відчув, що історичні відносини між господарем і рабом відродилися, коли білий землевласник прийшов о 5 ранку і кинув нас у віддаленому полі, де ми працювали під жарким сонцем до часу звільнення. Увечері ми вирощували власну їжу на «40 акрах (мінус 38) і муле» (я був мулом, який орав її два акри), які вона отримала як «репарації» від свого померлого білого коханця. «Ви практикуєте датське рабство», — сказав я їй. На відміну від рабів у США, рабам на Віргінських островах Данії та інших Карибських островах

Мері в момент розслаблення після важкого робочого дня в 1988 році

дозволялося вирощувати власну їжу на невеликих ділянках землі, працюючи у господаря протягом дня. Таким чином, їхня особиста ініціатива та підприємливість не були зламани, на відміну від того, що я все ще бачив століття потому тут, у Чорному поясі. У будь-якому випадку, коли місяць нарешті романтично зійшов над полями, ми були настільки виснажені, що буквально знепритомніли на ліжку — наші спина та статевий потяг однаково зламани. Взимку причина нашого безшлюбності була інша. Під час кожного лекційного туру я завжди знаходив час, щоб побачити Мері та інших друзів на Півдні. Оскільки у Мері не було телефону, я позвонив Еулі, старій неподалік, щоб послати її онуків повідомити про свій приїзд. Мері проводила день, готуючи мою улюблену їжу для душі: свинячі хвости, зелень ріпи, свинячі пасти тощо. Після цієї фантастичної трапези ми їздили по всьому лісу, щоб відвідати старих друзів (у минулі роки я їздив на них на велосипеді). навколо і фотографував їх у халупах). Оскільки багато з цих халуп згоріло, зазвичай у печах, лише Мері знала, куди поділися мої друзі на нескінченних ґрунтових дорогах, що прорізали темний ліс. Одним із тих, кого я фотографував у юності, був 98-річний дідусь Мері (сторінка 99). Мері розповіла мені, що він застрелив свою дружину (ліворуч) і через деякий час помер від горя. Більше, ніж будь-хто інший, Мері була відповідальна за оновлення

моїх фотографій людей, які живуть у віддалених халупах. Коли вона поруч зі мною, люди не боялися і не довіряли мені як білому чоловіку — проблем, які я намагався подолати в роки бродяги. Але тепер, коли ми були давніми друзями, вони завжди чекали, що я принесу ящики з пивом. Ніч у вечір ми пили, поки це не сталося люди не боялися й не довіряли мені як білому — проблеми, які я намагався подолати в роки бродяги. Але тепер, коли ми були давніми друзями, вони завжди чекали, що я принесу ящики з пивом. Ніч у вечір ми пили, поки це не сталося люди не боялися й не довіряли мені як білому — проблеми, які я намагався подолати в роки бродяги. Але тепер, коли ми були давніми друзями, вони завжди чекали, що я принесу ящики з пивом. Ніч у вечір ми пили, поки це не сталося пізно я не міг би доїхати додому, і ми втрачали свідомість, де б не були в лісі. Мені подобалися ці спокійні ночі з Мері, яка зі своєю чарівністю та живою індивідуальністю могла відкрити двері скрізь, окрім будь-якого статевого життя між нами. Коли ми нарешті спробували провести романтичну ніч у її халупі, по сусідству виникло так багато напруги та насильства, що п'яні гуляки з сусіднього клубу заїжджали до нашого двору, щоб покурити наркотик або зайнятися сексом у своїх машинах, що вона сіла за штори годинами з її рушницею. Вибух, який стався в нашій невинній молодості, залишив глибокі шрами в нас обох

Джон з вагітною Деброю за рік до її вбивства. 1990 рік

«Два акра і (данський) мул» у 1984 році

.Найбільше вона боялася, як виявилось, свого власного сина Джона. Джон був зачатий у насильстві: він був сином білого чоловіка, який зґвалтував Мері, коли їй було 16. Вона постійно дзвонила мені, щоб допомогти вивести його з в'язниці, як правило, за крадіжку зі зломом, крадіжку чи зберігання вогнепальної зброї чи тріщина. Вона наївна вірила, що я, як білий чоловік, маю повноваження змінити ситуацію. Будучи дворасовою, Джон страждав від кризи ідентичності протягом усього життя, а також від низької самооцінки. Він любив мене з дитинства, як бацька, якого у нього ніколи не було, але насильство супроводжувало його скрізь, куди б він не пішов. Він навіть вкрав зброю своєї матері та дорогі подарунки, які вона отримала від білих коханців, які він закладав у ломбард. Він також залишив вагітних жінок по всій Алабамі, змушуючи нас їздити по штату, втішаючи їх, а Мері безрезультатно намагалася не відставати від зростаючого числа онуків. Дебра, яку я сфотографував вагітною в нашій халупі, була однією з його наймилиціх подруг. Через рік, коли я запитав, де вона, Мері невимушено сказала: «О, Дебра, вона пішла в місто купити молоко для дитини, але її застрелили, коли вона вийшла з магазину». Я думаю, що саме страх перед насильством змусив Мері уникати чорношкірих хлопців. Був один виняток, про який я дізнався випадково. Після кількох днів з нею в лютому 1996

Мері завжди готова зі своєю зброєю захистити нас. 1994 рік

року я запитав її про її постійне сопіння. Вона пояснила, що захворіла на грип на замерзлому болоті. «Що ти там робив?» Я запитав. Майже як побічне зауваження вона сказала, що хтось намагався вбити її напередодні Нового року. У цей момент у віці п'ятдесяти років вона відмовилася від пошуку іншого білого хлопця, тому вперше в своєму житті спробувала знайти чорношкірого хлопця, чоловіка, якого звільнили після багатьох років ув'язнення. Вона зрозуміла, що він був небезпечно жорстоким, і спробувала розлучитися з ним. Він раптом під дулом зброї силоміць загнав її в свою машину і погнав у болота. Він приставив пістолет до її скроні, але вона пила кока-колу і використала пляшку, щоб розколоти йому череп. Вона цілу ніч бігала через крижані болота, перш ніж знайшла халупу. Ну, мабуть, це південний спосіб захворіти на грип, подумав я, але мені було цікаво, чому вона не розповіла мені про цей жахливий інцидент, доки я не поставив правильне запитання. чоловік, який був звільнений після багатьох років ув'язнення. Вона зрозуміла, що він був небезпечно жорстоким, і спробувала розлучитися з ним. Він раптом під дулом зброї силоміць загнав її в свою машину і погнав у болота. Він приставив пістолет до її скроні, але вона пила кока-колу і використала пляшку, щоб розколоти йому череп. Вона цілу ніч бігала через крижані болота, перш ніж знайшла халупу. Ну, мабуть, це південний спосіб

Мері 47 років, 1994 рік

захворіти на грип, подумав я, але мені було цікаво, чому вона не розповіла мені про цей жакливий інцидент, доки я не поставив правильне запитання. чоловік, який був звільнений після багатьох років ув'язнення. Вона зрозуміла, що він був небезпечно жорстоким, і спробувала розлучитися з ним. Він раптом під дулом зброї силоміць загнав її в свою машину і погнав у болота. Він приставив пістолет до її скроні, але вона пила кока-колу і використала пляшку, щоб розколоти йому череп. Вона цілу ніч бігала через крижані болота, перш ніж знайшла халупу. Ну, мабуть, це південний спосіб захворіти на грип, подумав я, але мені було цікаво, чому вона не розповіла мені про цей жакливий інцидент, доки я не поставив правильне запитання. Вона цілу ніч бігала через крижані болота, перш ніж знайшла халупу. Ну, мабуть, це південний спосіб захворіти на грип, подумав я, але мені було цікаво, чому вона не розповіла мені про цей жакливий інцидент, доки я не поставив правильне запитання.

Я вже давно звик до насильства навколо неї, але багато європейських мандрівників, яких я брав із собою, щоб зустріти Мері, яку вони завжди обожнювали, часто були шоковані. Коли мультимільйонер Аніта Роддік подорожувала зі мною в 1994 році, вона відразу ж зблизилася з Мері і захотіла найняти її в якомусь ідеалістичному бізнес-проекті, який вона планувала організувати для бідних чорношкірих в Чорному поясі. Ми пили та грали в більярд, і я сказав Аніті, що вона може просто поставити моє ліжко у фургон, а я спав у ліжку Мері. Однак Аніта була налякана всього насильства, яке вона зазнала цього, першого вечора нашого туру. П'яна двоюрідна сестра Мері, наприклад, ходила, вистрілюючи всі лампи, повз яких ми проходили. Аніта боялася спати одна в лісі й боялася, що халупу Мері знову загорять. Її компанія Body Shop наполягала на тому, щоб слідувати за нами з кількома озброєними охоронцями, але і вона, і я відмовилися, оскільки ідея полягала в тому, щоб подорожувати на моїх «вагабонських умовах». В результаті я в першу ж ніч зіткнувся з вибором, якого ніколи раніше не доводилося

Мері показує Аніті Роддік капелюхи та ковдри, які вона виготовляє 1994 року

робити. Мені спати з однією з найбагатших жінок світу чи з однією з найбідніших? Мультимільйонер чи фермер? Я знав, що якщо спати з Анітою, то ризикну образити почуття Мері, вирішивши спати з білою жінкою. Якби я спав з Мері, я ризикував втратити перелякану Аніту до кінця подорожі. Ситуація була нелегка, тому ми затягнулися, грали в більярд і пили більше пива. Близько четвертої ранку я вирішив свою дилему, сказавши Мері неправду про те, що у нас такий щільний графік, що ми повинні були виїхати тієї ж ночі, щоб зустріти когось у Міссісіпі наступного дня. НезайвимСкажимо, я був занадто п'яний, щоб керувати автомобілем, але мені вдалося проїхати милою в лісі на безлюдній дорозі, де я поділився з Анітою своєю «Магазинкою тіла» (без образу з обох боків). Згодом Аніта надіслала Мері великий чек, але насильство та відчай, з якими Аніта зустрічалася повсюдно, переконали її відмовитися від свого ідеалістичного проекту так само, як інші інвестори завжди геттоїзували та зламали ініціативу найбезсиліших людей у Чорному поясі.

Страх насильства може бути непереборним. У серпні 1990 року я виїхав з Данії до Нью-Йорка, і, як завжди, злочинці увірвалися в мій фургон на Нижньому Іст-Сайді (у першу ніч). Наступного вечора, коли я прибирав розбите скло, я почув постріли. Я виглянув із фургона й побачив двох пуерториканців, що бігли. Вони обидва впали. За звичкою я схопив фотоапарат і підбіг до них, але коли почав фотографувати, то зрозумів, що дивлюся в очі двом вмираючим. Я почав весь тремтіти. У паніці я підбіг до лесбіянок, з якими багато років жив у мансарді на проспекті D. Все ще тремтячи, я розповів Марті, що трапилося. Мій другий шок був, коли вона засміялася і сказала: «Ну, Джейкобе, ласкаво просимо назад до Америки. Вчора, коли я стояв, дивлячись у кухонне вікно на темношкіру жінку, яка чекала автобуса на Восьмій вулиці, вона раптом опустилася на землю, мертва. Потрапив випадковими кулями». Я думав про її сміх. Як інакше ці чутливі поетеси, які знімали фільми про насильство над жінками, могли впоратися з жахами свого оточення? Я планував сфотографувати епідемію креку та злочинності в їхньому районі, коли Буш брав участь у власних стрілянинах в Іраку, але я був настільки наляканий, що стрибнув у свій фургон тієї ж ночі й проїхав 1000 миль

Джон все ще відчуває сильний біль через кілька днів після урагану 2011 року

прямо до відносний спокій халупи Марії. Коли я був з Мері, я ніколи не боявся насильства в місцевому клубі, де в найкращі моменти ми любили виконувати останні танці Da' Train. У найгірші моменти я фотографував чорношкірих чоловіків, які «вдаряються» по своїх жінках (див. фото однієї з подруг Мері на сторінці 291). Мені сподобався той фанк-клуб посеред лісу Алабами.

Але найстрашніше насильство йшло не від людей. У 2011 році, коли Мері було 65 років, я прийшов з лекції в Міссісіпі. Насправді, це була скоріше спроба розширити можливості аудиторії — майже всіх жінок — історично темношкірого коледжу Tougaloo. «Де чоловіки?» Я запитав. «Вони всі у в'язниці». Ще раз Я відчув руйнування та безнадійність, викликані нашим поширеним расизмом у Чорному поясі. Після мого цілоденного семінару з розширення прав і можливостей, коли я прямував до більш елітарної чорношкірої середньої школи в Атланті, я почув по автомобільному радіо, що руйнівний ураган наближається до мене. Повідомлення про наближення «історичної надбури» ставали все гіршими, як і погода навколо мене, тому я їхав швидше, намагаючись швидше дістатися дому Мері. Вона переїхала до цегляного житла в місті, де я був би в безпеці. Але ледве я дістався свого безпечного притулкуколи Мері вибігла під дощем, кричачи, що втратила зв'язок по мобільному телефону з Джоном, який був у лісі. Маючи материнський інстинкт, вона знала, що щось не так, і наполягла, щоб ми поїхали шукати його. Тепер ураган був навколо нас, і це стало найстрашнішим досвідом у моєму житті. Ми не могли бачити ярду попереду — це було як їхати через басейн, за винятком того, що в повітрі літали дереванавколо нас. Невдовзі я втратив будь-яку надію взагалі знайти його — не кажучи вже про живого, — але Мері знала кожен вигин цих темних хрестів, і вона твердо вирішила дістатися до сина. Тоді сталося диво. Ми знайшли Джона під його вантажівкою, яка була підкинута в повітря і приземлилася йому на ногу. Ми витягли його, і хоча він кричав від болю, ми повернули його додому. Як я часто казав: «Люди, яким завжди можна вірити, але ніколи не довіряйте автомобілям — чи природі». З подругами на все життя приходять також прихильність до життя їхніх дітей. Що повертає мене до запитання: чи була Мері коли-небудь моєю

Показує лідеру клану Джеффу Беррі її новий сад у проектах 2005 року

«подругою»? Абсолютно різними у всіх сенсах, як ми були, це диво саме по собі

наші стосунки тривали все життя. Змішавши гордість і страх, ми обоє романтизували його через схожість на Ромео і Джульєтту. Оскільки ми народилися майже в один день, я навіть намагався знайти астрологічні відповіді на таємницю. Вона у всіх сенсах була результатом її насильницьких обставин. У молоді роки вона завжди лялася й кричала, особливо на чорних навколо неї — вони й самі були не менш голосними. Але незалежно від того, скільки чорних було навколо, щойно вона розмовляла зі мною, вона говорила найтихіше закоханим голосом, часто зняковіло посміхаючись про весь гнів, який вона щойно проявила. А потім чорношкірі розсміялися, тому що вони ніколи не бачили, скільки в ній «миру й любові», і, ймовірно, сумували за можливістю висловити ці давно стримані сторони себе. Але чи були це здорові стосунки? Це було природно? Яким би видом кохання воно не почалося, з роками воно природним чином переросло у все глибший і глибший фізичний потяг один до одного. Нагрівши воду на плиті (зробленої зі старої бочки), ми любили купатися один одного у ванні на підлозі вітальні. Ми любили обійматися і тримати один одного всю ніч. Одного разу я нагадав про це, коли Вібеке, моя дружина з Данії, переїхала до Бостона, щоб допомагати обробляти замовлення моєї книги поштою. Вона помилково відкрила листа від Мері, яка написала про те, як вона любила лежати в моїх обіймах всю ніч. «Чому ти можеш зробити це з Мері, але не зі мною?» — дражнила Вібеке. Я зустрів її через кілька днів після того, як моя книга була опублікована в Данії. Вона підійшла до мене і сказала: «Я щойно прочитав твою книгу...» Через деякий час я сказав: «Добре, давай одружимося, але пам'ятай, одружуючись зі мною, ви також виходите заміж за всіх людей у моїй книзі, через яких ми зустрілися». І так якпотім вона познайомилася з багатьма, дехто з них поселив у Данії, наче ми були однією великою родиною.

Ні, справжня перешкода в моїх стосунках з Марією не була морального характеру, хоча вона була глибоко релігійною і відвідувала церкву протягом усього свого життя. Вона була дуже впевнена в собі і любила грати саму себе для знімальних

Мері, 42 роки, 1989 р

груп, які я привіз із собою. Коли датське телебачення зняло, як ми сідали разом за трапезу, вона наполягла, щоб ми сказали милість разом (як ми зазвичай робили). «О ні, — подумав я, — я не хочу, щоб мене бачили в Данії, коли я піддався всій цій американській релігії, але у мене не було вибору. Моя «молитва лиха» була прийнята, бо саме тоді один із важких операторів врізався через підлогу нашої вітальні. Він стояв там, лише головою та камерою над дошками підлоги. Тепер я сподівався, що датчани не будуть дивитися зверху на мою відданість релігії, а побачать нас такими, якими ми бачили себе — трохи вище за все.

Після всіх моїх роздумів про це я нарешті зрозумів глибшу проблему, яка стоїть за нашим 40-річним безшлюбністю: щоразу, коли ми наближалися до сексуального виміру нашої любові один до одного, ми відразу ж усвідомлювали історичну пастку перед нами — ми б продовжити багатокітве звалтування чорношкірої жінки. Ми обидва хотіли відчутти себе відокремленими від «нічної інтеграції», жертвою якої стала Мері. Ми хотіли, щоб наше кохання було вільним і незаплямованим, але це було неможливо. Ми були остаточно жертвами цієї глибокої пастки, яка завадила нам повністю реалізувати те, що має бути нормальним між чоловіком і жінкою: «вільне кохання». Я часто задавався питанням, чи можливі справді здорові міжрасові стосунки в суспільстві, яке, очевидно, ще не вільне.

Промовляємо благодать перед їжею. 1991

І так Минали роки, поки одного дня в 2009 році Мері не захворіла і на рак, і на пухлину мозку, що давало нам можливість думати про інші речі. Я не звик давати кисень і вночі заплутався у всіх шлангах навколо Мері, але, на щастя, зі мною був мандрівник з Данії, який міг допомогти. Певним чином це знову було схоже на зв'язані стосунки, але перш за все я відчув радість від того, що можу допомогти людині, з якою я був близький, коли ми були молодими, раділи й думали, що зможемо змінити світ. Було дивно і водночас чудово возити важкохвору стару жінку по місту в колясці на прийом до лікаря, оплачувати її рахунки за лікування та доглядати за нею. Оскільки ми знали, що більше ніколи не побачимося, я був радий, що Маріанна, моя подруга з Данії, змогла нас багато фотографувати. Після її смерті в 2014 р. Зі мною була інша данська знімальна група, яка знімала фільм, Джейкоб Холдт — американська історія кохання. Я хотів віднести їх до старої халупи, де ми з Мері провели стільки років разом, але навряд чи міг знайти його, оскільки тепер він був повністю вкритий Індіаною Джонсом — густими джунглями. Ходити по гнилій підлозі було гнітюче і небезпечно, але я зрадів, що всі мої плакати все ще висять на стінах, хоча оператор помітив, що один із них зіпсований: хтось вирізав квадрат оголеним фото. «Ці божевільні американці», — погодилися ми всі. «Чому вони не вирізали фотографії насильства?» Команда хотіла зняти, як я там розповідаю історію свого життя з Мері, але я раптом почав нестримно плакати. З мене ніби раптом вилилися роки пригнічених емоцій. Коли моя дочка побачила це на прем'єрі фільму, вона сказала: «Тату, я ніколи раніше не бачила, щоб ти так плакав».

Але тим часом сталося ще одне диво, за три роки тому Марія на короткий час одужала від пухлини мозку. І таким ще раз були разом востаннє перед її смертю. Я ніколи не забуду той останній вечір, сидючи з нею в її будинку в місті. Вона все ще була єдиною в проектах, яка тримала сад, подібний до того, що ми мав біля її халупи, з усіма квітами, які вона любила — навіть банановим деревом, під яким я сфотографував її та лідера клану у 2005 році. Її двір стояв різко контрастує в цьому похмурому проекті, де всі інші носили лише траву

Наша звільнена халупа з моїми плакатами після того, як ми вигнали її білих цукрових татусів у 1985 році

навколо своїх будинків. Всередині вона все ще була активною, шила ковдри, капелюхи та одяг для своїх шести онуків і п'яти правнуків. З її допомогою я робив дерева предків із їхніми іменами та датами народження щоб я зміг пам'ятати їх і залишатися на зв'язку з ними після її смерті. Ось як я виявив, що багатьом з наймолодших дали африканські імена, як -от Нейката і Таків'є. Часи змінилися відтоді, як я зустрів Мері 40 років тому, коли всі вони мали рабські імена. А потім, останньої нашої спільної ночі, коли я збираюся заснути біля неї, щось сталося. Вона раптово сказала: «Чому б ти не дала мені трохи своїх солодощів зараз? Вам не здається, що настав час, поки для нас не пізно?» І, не дочекавшись відповіді, замахнула мене однією рукою на свій величезний живіт. Я був паралізований від розгубленості. Вона була надзвичайно повна від її ліків і в моїй голові Я знову почув, як аудиторія моїх лекцій звинувачує мене в «користуванні бідною чорношкірою жінкою». І тому, щоб уникнути цього і від моїх читачів, я не збираюся розкривати, що сталося — ми всі маємо право на приватність, чи не так? Але я визнаю, що ідея займатися любов'ю з прабабусею була відразливою, але водночас привабливою — з її обіцянкою, що ніколи не пізно «зробити це» і стати «Нарешті вільним, нарешті вільним, Слава Богу Всемогутній, ми нарешті вільні».

Допомагаючи Мері з її заблокованими артеріями та кисневими шлангами в 2009 році

1975 - rural AL

Запис білого чоловіка (вгорі ліворуч), який підхопив мене близько до місця Марії в Алабамі:

- Що ви думаєте про інтеграцію? - Я взагалі не ходжу на це. Нехай вони будуть самостійно і йдуть вперед. Чорт, я не вірю в те, щоб змішатися з ними, ходити до школи з ними, ходити до церкви з ними. Я ніколи не мав нічого проти негрів. Вони не можуть допомогти бути неграми більше, ніж я можу допомогти бути білим. Вони - це інша раса людей і нехай вони будуть різними ... - ти завжди голосує за Уоллес? - Я впевнений, що є ... але він нічого не мав проти негрів, що стосується їх нігерів ... є багато нігерів, які голосують за нього ... він отримує багато голосів негр ... - Що ви думали про Мартіна Лютера Кінга? - Хто ... Мартін Лютер Кінг? ... чому - (плюючи у вікно), він не був не що інше, як порушник ... комуністичний агітатор ...

Цей південний расист - це приклад підручника гніту, який ми проходимо, щоб стати гнобителями. Невинність його дитинства була систематично пригнічена ірраціональними заборонами його батьків: «Нігри брудні. Не грайте з цими дітьми; Вони вас забить». Як і у дітей по всьому Півдня, його природна неприємність, апетит до життя та прихильність до інших задихнулися. Поки йому постраждали, його розум

[#144](#)

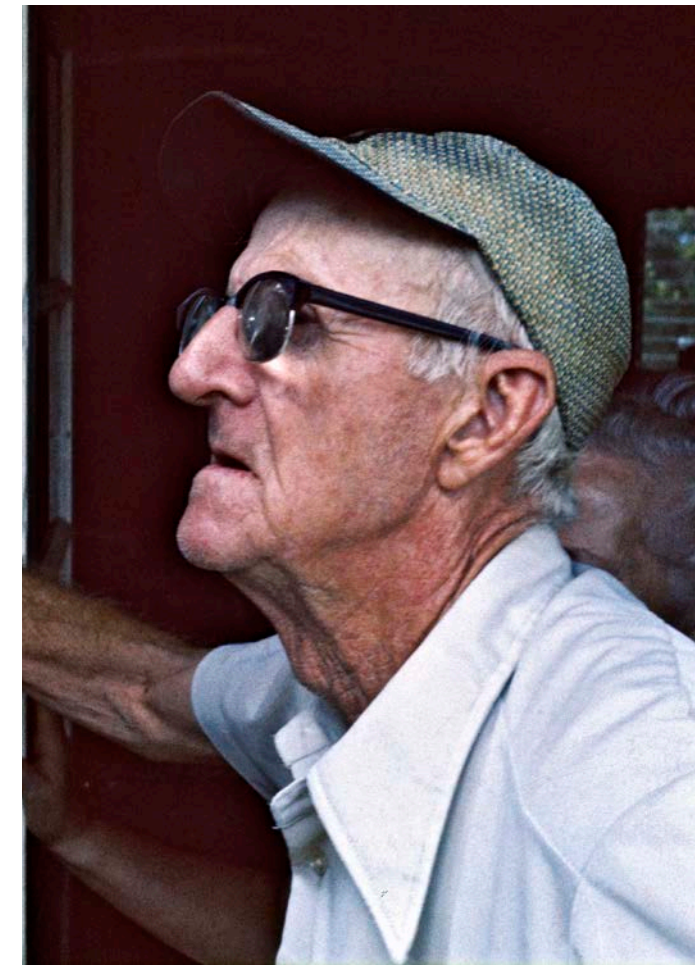

1974 - rural NC

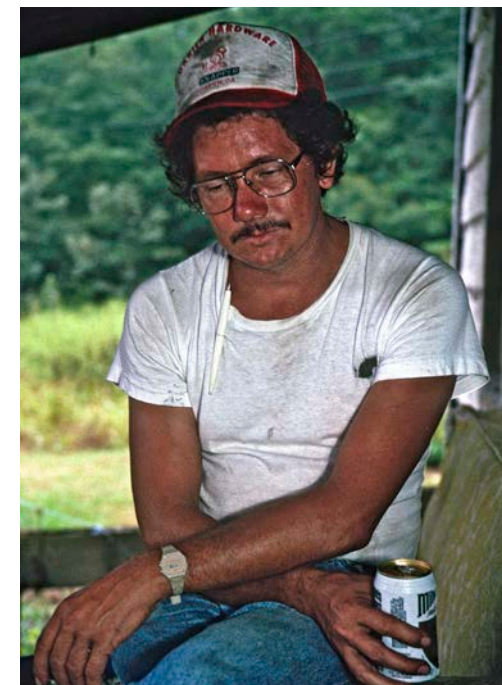
закривався, і з роками накопичення додаткового болю стало хронічними схеми. Зараз йому довелося повторити свої невключені переживання, як зламаний запис: “Негр, негр, негр”. Слухаючи такі голоси історії, я знав, що бомбардування будинку Марії є крайнім, але логічним наслідком цього гніту. Якби він виріс на півночі, він би не закінчився таким злим мисленням. І, можливо, навіть менше, якби він був вихований у Данії моєї молодості (до сьогоdnішнього расизму). Коли я показав йому свої фотографії - наприклад, Марії в ліжку - ступінь мого злочину (до південного білого) проти цієї системи апартеїду, що на мене зростає. Як “нейтральний” скандинавський, я відчував, що Марія надзвичайно красива і приваблива. Тому я отримав досить шоку, коли побачив огиду, яку ця біла людина висловлена при думці бути поруч із її “брудною, темною, відштовхуючою шкірою”. Потроху я зрозумів, що цей негативний погляд був укорінений у верховенстві білого і в кінцевому підсумку став інтерналізованим глибоко чесним переконанням, яке заражало не лише білих по всій Америці, але й погляд негрів на темношкіру красу.

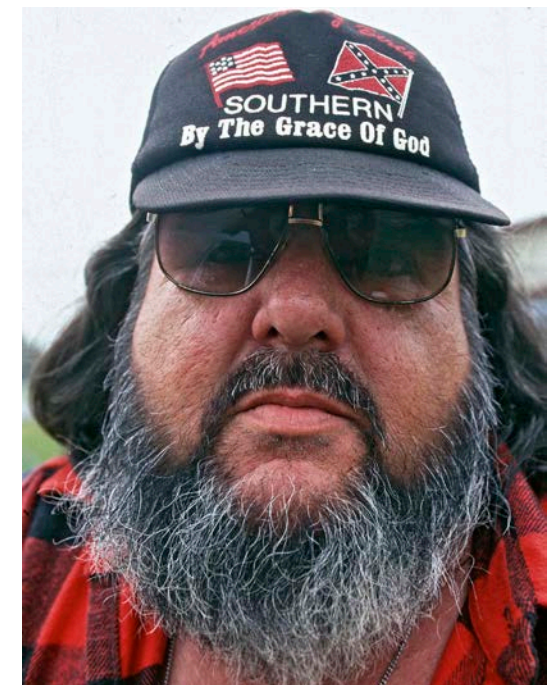
1973 - Baltimore

1975 - Troy, AL

1975 - Bullock County, AL

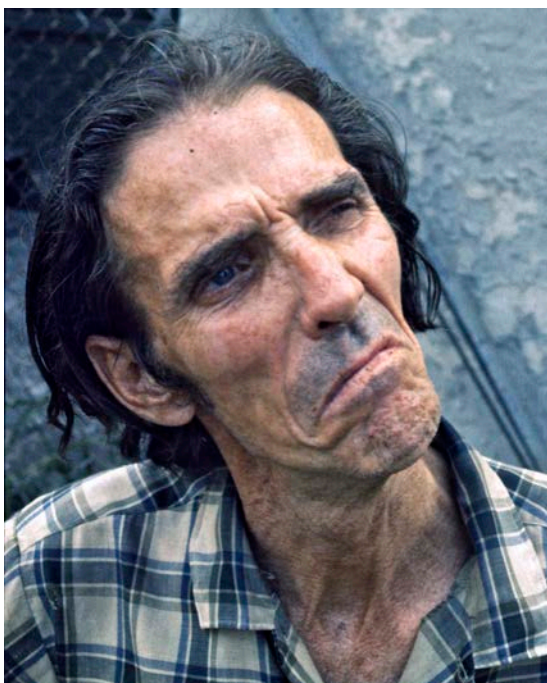
2003 - Angola, LA

1996 - Immokalee, FL

1975 - Meridian, MS

1973 - Baltimore

Вагоди та чорношкірі мають особливе відношення до бідних білих. Коли їхні гармати, що висять всередині пікапів, як символи сили, це ті, хто стріляє у автостопів пізно в п'ятницю вночі, кидає пляшки з пивом на вас інші ночі, і намагається перебігти вас у всі години. У той час як кращі білі задають тон, погана вправа значна частина прямого фізичного гніту чорношкірих людей, які презирливо називають їх "бідним білим сміттям". Саме вони отримували жорстокі та садистські ролі рабських наглядачів та ловців. Як і бідні білі сьогодні, наглядачі відчували, що вони не зневажають Планаційне товариство, і вийняли свою невпевненість і гнів на негрів через вчинки неблаганної жорстокості. Саме для них демагогічні расистські політики зверталися до себе, але коли Чорні отримали права на голосування і розгойдували політичний маятник до більш ліберальних політиків, бідні білі втратили значну частину своєї поліцейської ролі та маленьку гордість, яку вони мали.

Як і чорношкірі, вони страждають від ненависті та жорстоко реагують на оточення, наприклад, кидаючи сміття по всьому. У них теж було порушено розвідку від недоїдання та нехтування, і вони можуть бути ще більш страшними, ніж чорношкірими.

Коли я підходжу до їхніх халуп, вони часто забігають всередину й замикають двері. Коли я йду з ними на полювання і бачу їхнє жорстоке ставлення до тварин, я розумію, що джерелом їхнього насильства та образливої поведінки було їхнє власне раннє гноблення — побиті, як безпорадні діти, у свою нечутливу та репресивну соціальну роль.

Цей цикл жорстокого поводження подібний до чорних, які схильні відтворювати свій насильницький досвід на собі подібних. У бідних білих є не тільки власні діти, але й чорношкірі як уразлива та соціально санкціонована цільова група.

Завжди говорили, що білі кращі, вони відчують себе покинутими, коли бачать чорних з кращою роботою. Вони вважають, що «нігери отримали занадто багато прав» і що «жоден негр ніколи не зможе досягти такого ж статусу, як навіть найнижчий білий». Тому вони відчують, що впали з вагона, коли бачать, що багато чорношкірих сьогодні живуть краще і мають кращу роботу, ніж вони самі.

2003 - Philadelphia, MS

1986 - anywhere

1972 - Jackson, MI

1974 - rural Kinston, NC

Historical photo

Вони не розуміють внутрішньої динаміки нашої системи, яка часто залишає їх безробітними, і замість цього звинувачують когось, хто трохи інший — так само як подібні групи в Європі використовують мусульманських іммігрантів як козлів відпущення, ірландські протестанти використовують католиків, ізраїльтяни використовують палестинців, японці використовують Корейці, індіанці та африканці використовують нижчі касти та племена, і всі фантазують про євреїв — особливо там, де євреїв немає! Оскільки жодне суспільство чи система ніколи не були вільні від гноблення, ми повинні в кожному новому поколінні навчитися приймати та зцілювати зразки гніву, перш ніж вони накопичуються та проявляються як геноцид. Якщо ми не наважувомось протистояти темним сторонам самих себе, ми дуже легко діємо через витіснений гнів. Оскільки в Америці немає рівності та безпеки від колиски до могили, бідні тут особливо піддаються ризику. Їхній расизм, погана освіта та наші наполегливі нечутливі кампанії наклепу на них як на «черноколів» і «крекерів» роблять їх навіть більш правими, ніж більшість американців, і проти будь-якої системи соціального захисту, яка також принесе користь чорношкірим. Не в змозі атакувати справжні цілі свого розчарування, білий гнів часто перетворюється на расове насильство. Така гіркота змусила бідних білих лінчувати майже 5000 чорних.

1974 - NYC

1996 - rural MS

1974 - rural Elizabethtown, NC

1975 - San Francisco

1974 - Jacksonville, FL

Teenagers Kill Black, 15

Continued From Page 2

Two other residents confirmed this part of her statement.

"They were encouraging the kids to attack them," said woman. "They were shouting 'get the nigger' and 'kill the bastard.'"

Several members of the social club, which is just north of the park where Johnson was found and across the street from where Sanders was beaten have denied seeing the attack or taking any part in it.

Police have canvassed buildings in the predominantly Italian neighborhood searching for witnesses with no success.

A Post reporter also interviewed dozens of people in the area without finding any witnesses to the attack other than the woman mentioned. She asked to remain anonymous because she feared possible reprisals against her family. But he indicated she would talk to police.

Many members of the community said they'd heard about the incident but none admitted to actually seeing the attack or knowing any-

an officer close to the investigation, "because no one is talking to us. But since no white kids were hurt and around it isn't likely that we didn't find any weapons the black kids were doing the attacking."

Several incidents with racial overtones have erupted in recent months between local whites and black teenagers attending nearby Chelsea HS and Food and Maritime Trade HS. Community and religious leaders have insisted that those incidents were not racially motivated but were caused by a natural conflict of interests over the use of a local gymnasium.

Neither of the youths beat

or the others.
ng better.

1974 - New York, NY

1974 - Little Italy, NY

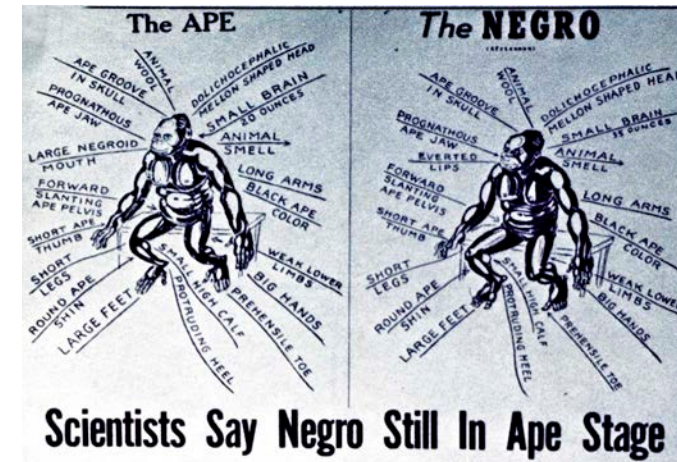

1974 - Little Italy, NY

Вліччання тривають. Дерріку Джонсону було лише 15, коли він зайшов у бідний білий район Нью-Йорка. Білі батьки зазвичай прищеплюють своїм дітям ксенофобію та расизм з почуттям провини та витонченості, але тут вони стояли на порозі, закликаючи своїх дітей «Вбити негра» і «Вбити сволока». Діти серед білого дня напали на Дерріка з бейсбольними битами. Коли поліція опитувала людей по сусідству, ніхто не надав жодної інформації. З європейського досвіду ми знаємо, що такими бідними озлобленими білими можна маніпулювати у бік фашизму чи комунізму, але їхня вузькість та авторитарний світогляд часто спонукали їх прийняти насильницький правий радикалізм, який був набагато смертоноснішим і більш загрозливим для вигнання меншин у Європі, ніж у Європі. США за останні 100 років.

1973 - Baltimore

Scientists Say Negro Still In Ape Stage

Мій друг нацист тут, у Балтіморі, вперше приєднався до комуністів, але виявив, що вони хочуть рівності для чорношкірих, і перейшов до нацистів, які кажуть, що білі перевершують чорних, і вони «відправлять усіх негрів назад до Африки». У той час як нацисти, таким чином, дотримуються загального бажання в Північних штатах (як і більшість білих європейців) тримати наших ізгоїв поза полем зору («ухильний расизм»), сьогоденній Ку-клукс-клан не хоче позбутися чорношкірих, лише щоб зберегти їх «на їхньому місці» («домінуючий расизм»). На півдні я бачив, як поліція працювала з кланом, роззброюючи всіх чорних у зоні зборів клану, але не членів клану з пістолетами та автоматами. Одного разу вночі, одягнений у білий халат, мені вдалося проникнути на одну з їхніх церемоній спалення хреста, де я записав цю промову:

1974 - Little Italy, NY

1972 - Miami, FL

1978 - rural Gadsden, AL

1972 - Baltimore

1974 - Gainesville, AL

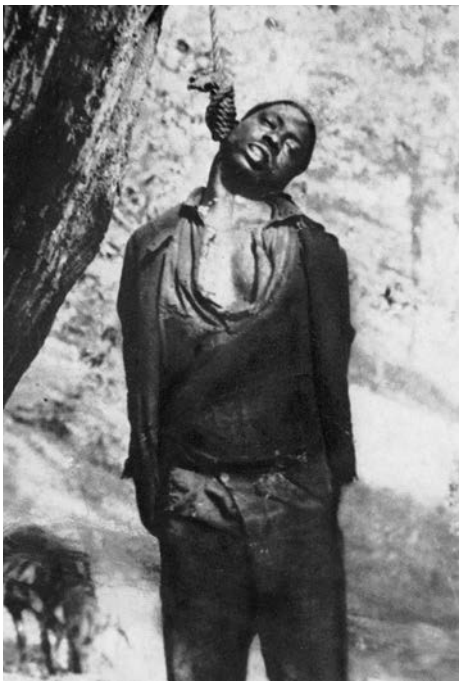
1973 - rural LA

1978 - rural Gadsden, AL

1975 - Tarboro, NC

Historical photo

«Так, змова дає нам багато над чим подумати... і більшість із вас просто думає про цих мавп, які бігають, смакаючи власні хвости. Вас досі роздратують і збуджують усі ті мавпочки, які бігають і кричать: «Мене дискримінують, я хочу, щоб того міліціонера звільнили» і всякий мотлох. І це спонукає вас до бажання щось зробити. Але друзі, змова глибша, ніж купа кишить дикими джунглями негрів Убангі. І є три речі, які ви не можете їм дати! Абсолютно лише три речі: негру не можна дати товсту губу, чорне око і роботу! (Оплески) ... Іншого разу ми загнали цих чотирьох негрів і були готові... до... (вказуючи на лінчування) (Оплески) ... і якраз тоді, коли ми були готові запустити наші ракети в бік їхнього задира- голови, хтось сказав: «Почекай, вони у нас є, і ми дякуємо, що ви їх зловили». Тому вони їх зняли та зачинили. А наступного ранку мер сказав нашому чиновнику: «Пане, вибачте, але ми змушені були їх відпустити, бо я не хочу, щоб моє місто розривали». І ці негри підстрибували, істеричне сміючись «Ха, Ха, Ха», як мавпи, що стрибають і смакають хвости. (сміх)

Друзі, кілька років тому Клан був викликаний до Вашингтона, щоб звернутися до слідчого комітету — вірите чи ні — щодо вбивства Кінга. Вони передали цей комітет двом — не чорним. Я буду називати їх неграми, тому що вони розтратили п'ять мільйонів ваших тяжко зароблених податків, щоб знайти відповідь на вбивство Кінга! Ну, перше : ти не можеш вбити негра! (Оплески) Ви можете вбити лише державного діяча або людину з відомим характером і здібностями. Ви не вбивайте сміття!»

Окремо, ці самотні й зневірени невдахи часто боялися мене так само, як і я їх. Незважаючи на всю свою упередженість, я не міг не любити їх як особистості. Людські істоти, які готові вбивати те, що вони називають «сміттям», — це люди, яким суспільство постійно навіває базове відчуття, що вони самі є

1978 - rural Gadsden, AL

Historical photo

сміттям. Їхня невпевненість і самозневага викликають у них дивну категоричну потребу ненавидіти інших.

Так, це те, що я написав у своїй книзі в 1984 році, коли я намагався зрозуміти Клан після того, як підібрав бідного автостопщика під час моєї лекційної подорожі. Під час нашої довгої поїздки він розкрив речі, які змусили мене запідозрити, що він став жертвою інцесту. Така з любов'ю запитав про його дитинство, і, звичайно, він розповів, як батько знову і знову гвалтував його. Тим не менш, він намагався захистити свого батька, і, з мого досвіду, такі жертви починають перенаправляти свій гнів і козлами відпущення інших. Я також зрозумів, що, як і більшість дітей, з якими я маю справу, він ніколи не отримував допомоги. Нам, які є більш забезпеченими, не подобаються недовірливі

1978 - rural Gadsden, AL

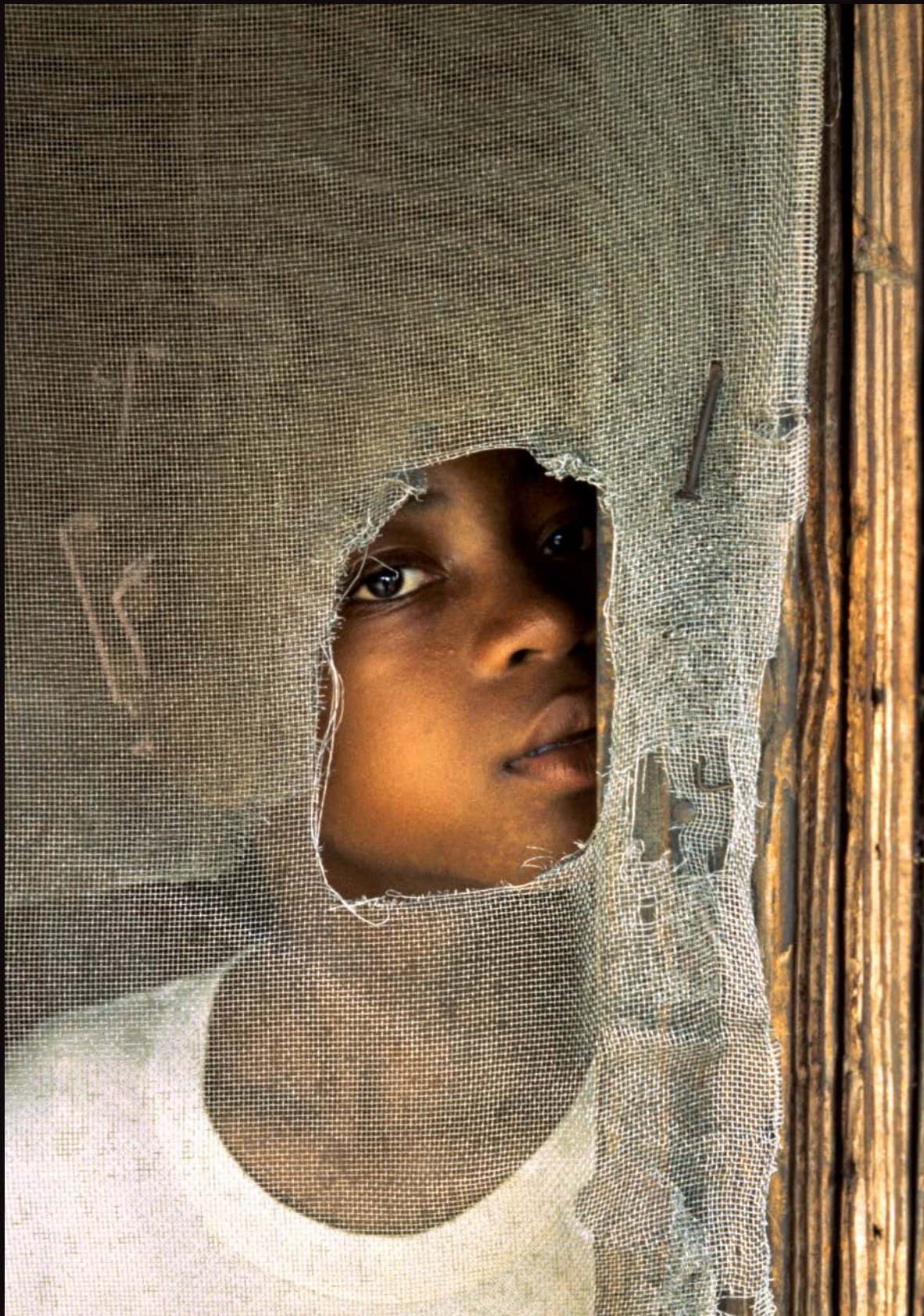

Лінчування Майкла Дональда в 1981 році в Мобілі, штат Алабама. Члени Ку-клукс-клану викрали під дулом зброї випадково вибраного 19-річного студента коледжу на міській вулиці, щоб «показати силу клану в Алабамі». Наступного ранку його тіло знайшли повішеним за шию в чорному районі. Одного з членів клану, Джеймса Ноулза, пізніше відправили на електричне крісло. Морріс Діз з Юридичного центру південної бідності розповідає, як глядачі плакали, коли лінчер, який зізнався, розповідав, як Майкл благав його життя, а члени кланів готували йому петлю на шию. Фото поліції

вібрації, які ми отримуємо від дітей болю, і зберігаємо свою любов до дітей, здатних випромінювати любов, яку вони самі були сформовані. І ніде у вас немає більше часу, щоб дати їм емоційну терапію, ніж на нескінченних американських магістралях. Вони завжди неймовірно вдячні, а потім зроблять для вас все.

І тому, показавши йому мою книгу, він попросив мене піти з ним на це зібрання клану. Спочатку на відкриту денну зустріч з набору кадрів, де я не міг не відчувати співчуття до бідних білих симпатиків, показаних вище. Перш ніж ми пішли до таємного хрестового освітлення (тільки для членів), я дав йому поїсти і дозволив йому зателефонувати матері за допомогою моєї телефонної картки. Але його обличчя раптом скривилося від гніву й болю, коли мати розповіла йому, що двоє чорношкірих шойно вбили його дядька. Він пообіцяв захистити мене і прикрити капюшоном, але чи наважився я тепер піти з ним і 50 божевільними членами клану зі зброєю вглиб темного лісу, коли він знав, що я антирасист (“любитель негрів”)? Чи зрадив би він мене? Я так злякався, що зателефонував своїй родині в Данію і сказав: «Якщо я не передзвоню до півночі, повідомте поліцію». Як наївно! Я вже бачив, як вони працювали з поліцією. Але він ніколи не зрадив мене, що знову дало мені один із найважливіших уроків у житті:

Усі люди, які страждають від болю — а тепер він страждав як від знущань, так і від вбивства свого улюбленого дядька, — більше прагнуть НАШОЇ любові, ніж висловити свій біль і гнів у формі ненависті та насильства.

1975 - Waynesboro, GA

1978 - rural Gadsden, AL

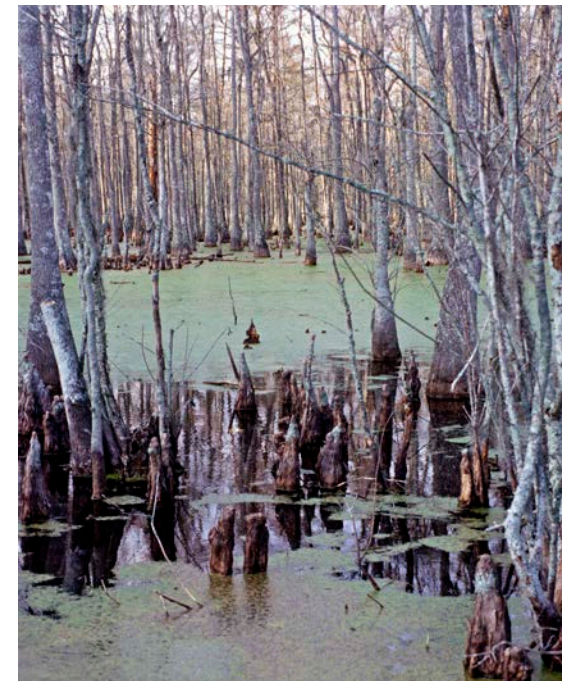
1991 - Вуді тієї ночі, коли я його підняв

1973 - Immokalee, MS

1975 - Waynesboro, GA

1996 - болота, Лос-Анджелес

У мої бродячі роки в 70-х більшість американців, здавалося, відчували себе добре, і я майже не виявляв ніякої діяльності клану. Але зростаюче жорстоке поводження з дітьми, яке я бачив відтоді, здається, йде рука об руку зі зростанням клану та груп з перевагою білих при президенті Обамі та Трампі. Ось про те, як я потрапив у сім'ю пізніших прихильників Трампа. Одного вечора в 1991 році я взяв Вуді, цього брудного біднякаавтостопом у Міссісіпі, який розповів мені, що він і два його брати особисто вбили стільки чорношкірих, що втратили їх з рахунку.

- Я не знаю, чи він убив перших двох, від яких я потрапив у кров, я знаю, що він дуже сильно розбив голову.

- Хм

- Джон розкрив йому голову дуже, дуже погано... Вирвав з голови цілий великий шматок - і тоді на мене попала кров.

Тому я тримав чувака. Кожного разу, коли його серце билось, кров бризкала приблизно на 5-6 футів, чоловіче.

Хлопець пробіг кроків десять, потім просто впав – обличчям спочатку. Сьогодні ввечері я навіть проведу вас біля старої пошти і покажу вам це саме там, де це сталося. Потім вони отримали великий знак «Нігерам заборонено», коли ви йдете туди на шосе.

- Ще? який це рік?

- Зараз 91, планується 92, і вони отримали табличку з написом «Нігерам заборонено».

- Коли ви вийшли вбивати їх, він говорив би про це цілий день, чи ви просто випадково...?

- Ні, це просто сталося. Це була одна з тих речей. Він йшов по вулиці, і йому просто хотілося це зробити. Він бачив їх, тому зробив це...

— Ось ось, куди цей хлопець впав після того, як мій брат вдарив його ножом. Це можуть бути поліцейські. Саме тут він упав. Я покажу тобі, де його вдарили. Його вдарили прямо з іншого боку цього телефонного стовпа, прямо тут. А потім він пробіг десять футів і впав. Ходімо, поки поліцейські не приїхали, бо їм тут погано вночі.

- Що він насправді сказав?

- Він насправді сказав: "Я вб'ю себе негра сьогодні ввечері".

Він говорив це цілий день, і коли ми повернулися з-за колій, Семмі сказав йому: «Б'юся об заклад, ти не вб'єш цього тут же». А це був великий негр, знаєте. І Джон каже: «Стався зі мною!». А Семмі каже: «Біду об заклад». А він каже: «Не байдуї про ставки». Він підійшов туди й каже: "Гей, ти зустрів свого творця?" і він ударив його ножом. Очі хлопця закотилися до потилиці, Джон покрутив ніж, а потім витяг його. Кров, коли вийшла, вдарила мене і Семмі.

- Як це сталося, коли...?

— Він виходить і вбиває негрів заради розваги. Він каже мені, що йому подобається бачити страх на їхніх обличчях, коли вони вмирають. Це було як коли ми були їдучи по Рівер-роуд, я розповідав вам про те, як Семмі викликав одного до машини, а Джон вискочив і застрелив його. Ну, двоє з них розійшлися, а один залишився там, знаєте, він злякався. Мабуть, він був молодий чи що, знаєте. Семмі почав бити його по голові якоюсь пляшкою, що в нього була. А потім Джон почав бити його ногами і таке інше – і коли вони лежали на землі, стікаючи кров'ю, і там, де він не міг рухатися, Джон просто тупав його, поки він не помер. Єдине, що я ніколи не бачив, як Джон робив, це вийшов і наїхав на негрів, яких він колись виходив і переїжджав. Але я бачив кров на машині і... як я вже сказав, я дістав футболки, сорочки і таке інше з-під машини після того, як він їх наїхав. Я бачив, як він багато разів бив багато-багато негрів і залишав їх умирати.

#160

— Скільки б ви сказали?

- Скільки? Більше, ніж я можу порахувати на пальцях рук і ніг.

Як завжди у буйних людей, я запитав про його дитинство. Його очі наповнилися сльозами, коли він розповів мені, як трьох братів постійно били та знущалися їхні батьки-алкоголіки.

— Скільки себе пам'ятаю, мене від мами б'ють батогом. Вона приходила п'яна... Вона вдарила б вас, де тільки могла. Коли вона шмагає вас дошкою, якщо ви рухаетесь, і вона вдаряється в інше місце, ви не повинні були рухатися.....

Важливо завжди давати таким дітям болю всю любов і прихильність, яку ми можемо зібрати.

У моїх подорожах я часто дивувався, як мало потрібно турботи, щоб ці залишені й знеохочені люди знову підняли голову й почувалися краще.

Люди, які відчувають себе добре, не будуть навмисно ображати інших людей або навіть погано про них думати. Лише люди, які страждають від глибокого болю, бажають нашкодити іншим. Усі жорстокі расисти, яких я зустрічаю в ці дні, без винятку зазнавали поганого поводження чи приниження в дитинстві.

Горіння хрестів і свастики — це лише їхній невдалий крик про нашу допомогу та увагу, і нам потрібно так неймовірно мало піклування, щоб допомогти їм вийти з їхнього гнітючого шаблону.

Через п'ять років я знайшов деяких жертв Вуді, наприклад сім'ю Сари, яку Вуді зарізав уві сні.. (Прочитайте на сторінці 213, що сталося пізніше).

Їхнє зруйноване життя потребувало подібного піклування,

щоб не бути знищеним паралізуючим страхом і неблаганною ненавистю, які вони розвинули до співгромадян. Знаючи, як легко така ненависть зберігається, новий чорношкірий уряд у Південній Африці пробачив усі расові злочини, скоєні під час апартеїду.

Мій друг Вуді починає розуміти, що оскільки у нього ніколи не було нікого, хто б допоміг йому залікувати його біль, він так жадливо звернув це проти чорних, що міг описати, як вони катували та вбивали кожну зі своїх жертв і кидали їх в річках і болотах Міссісіпі.

- Ви зазвичай позбавлялися від них, кидаючи їх у річки та болота?

- Ага, багато разів ми їх скидали в болота...

Ось до штату Міссісіпі

бо під її межами диявол не проводить межі.

Якщо ви потягнете її каламутними річками безіменні тіла, ви знайдете.

О, заводи лісів приховали тисячу злочинів.

Календар бреше, коли відображає теперішній час.

О, ось земля, з якої ти вирвав серце:

Міссісіпі, знайди собі іншу країну, частиною якої будеш!

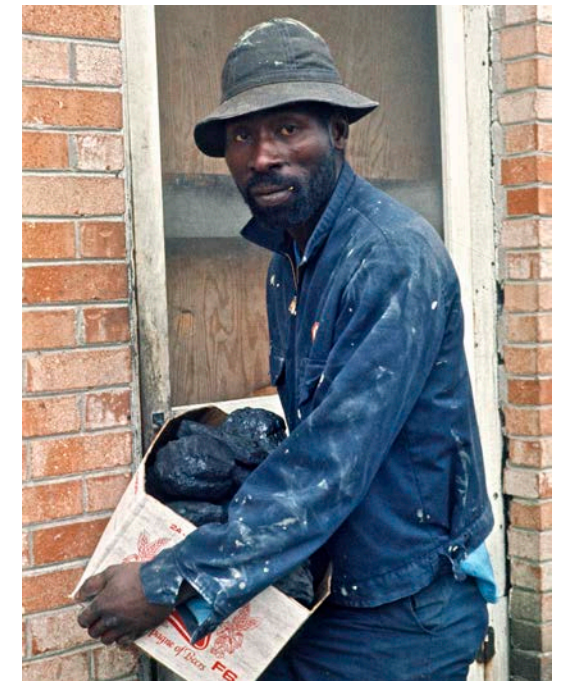
1975 - будинок Татпера, Вашингтон, Джорджія

1975 - Washington, GA

1975 - будинок Татпер Планації, Вашингтон, Джорджія

1975 - Washington, GA

1975 - будинок Татпер Планації, Вашингтон, Джорджія

У Джорджії, де я жив із родиною Барнеттів у старому будинку на плантації, я дізнався про свого роду расизм, заснований не на ненависті, а на історично обумовленій патерналістичній любові до чорношкірих. Місіс Барнет днями проводила мене до сімей, якими колись володіла її сім'я — мабуть, зовсім недавно в її уяві (і, як я виявив, у чорній свідомості також).

Місіс Барнетт: Це вексель мого прадіда від містера Кедмена для Люсінди, її дітей та її прибутку назавжди. Ціна була 1400 доларів.

Місіс Хілл (її подруга з іншого будинку плантації): Але, бачите, коли вони прийшли сюди, вони були дикунами, і я думаю, що замість того, щоб звинувачувати Південь, як Північ звинувачувала нас, я думаю, що ми заслуговуємо на певну повагу. Вони продали їх нам і знали, що продають нам дикунів. Але вони просто продовжували їх надсилати. А потім почали говорити про наше жорстоке поводження, але ви знаєте, коли на вас працювали люди, ви все робили для них, годували їх, давали їм одяг і житло, доглядали за ними.

Місіс Барнетт: Білі люди зроблять для негрів все, що завгодно, окрім того, як вони кажуть, щоб зійти з них. (сміх) Одне можна сказати точно. Ми досі сумуємо за ними.

Місіс Хілл: Так, ми сумуємо за ними.

Коли «домашній раб» увійшов із післяобіднім чаєм, розмова, як завжди в південній аристократії, звернулася до дурості їхніх слуг — спосіб зберегти їхне патерналістичне ставлення до чорношкірих і таким чином надати собі соціальну відмінність попередніх часів. .

1975 - Washington, GA

1975 - Washington, GA

Те, чого місіс Барнетт не вистачає, так це не рабів як робочої сили чи власності, а колишньої симбіотичної залежності раба і господаря. Той факт, що через хворобу можна втратити раба вартістю понад 1400 доларів, виховував у білого вищого класу батьківську турботу та почуття відповідальності за своїх рабів. У місіс Барнетт ця любов виявилася в її роботі від імені чорношкірих, ув'язнених на все життя, — іншими словами, у потребі висловити любов до групи чорношкірих, які, як і раби, не є вільними.

Чи це був такий поблажливий расизм, який я сам відчував в Америці? Як довго я міг триматися наївної думки, що як іноземний іммігрант я зможу триматися на плаву в океані расизму, який потопив усіх інших?

1975 - Філа, ср. Рейчел тут була зґвалтована та вбита, коли їй було 14 років

1973 - Natchez, MS

1975 - Philadelphia, MS

1973 - Natchez, MS

На Півдні я відчув дві абсолютно протилежні реакції білих на наших пригноблених: ненависть і любов. Чим більше я бачив ці специфічні моделі страждання як продукти багатокласової системи, тим більше розпадалися оцінні судження, такі як добро і зло. Незважаючи на їхній слід знищення, я більше не міг ненавидіти цих білих. З того моменту, як я виявив до них повагу і розуміння, двері почали відкриватися всюди: двері південної гостинності. Коли я пізніше подорожував серед південноафриканських білих, мене зустріли з ще більшою гостинністю, яка здавалася прямо пропорційною більшій класовій різниці між чорними та білими. Як і в Південній Африці, чорношкірі на Півдні відчувають традиційну дружелюбність до тих пір, як вони мають статус нижчого класу. Їм платять не стільки за роботу, скільки за раболепство і смирення, за те, що знають «своє місце» і залежать. Їх пасивний опір цьому підкоренню розглядається як «безвідповідальність» і «беззмінність», що ще більше підтверджує «необхідність» батьківських відносин, тим самим підвищуючи статус білого. Цей штучно високий статус додає психічний надлишок, який проявляється, наприклад, у неабиякій гостинності та дружелюбності до окремої людини, але не до групи, як-от «негри», «янки» чи «комуністи».

До одного будинку на плантації я прибув із короткою перукою, але господиня, Емелі Келлі, все більше закохалася в мене, і однієї ночі я здивував вечерку, показавши все своє волосся. Емелі вибухнула: «Я знаю, що ти комуніст, але все одно ти мені подобається».

Цей гостинний клас, можливо, не бере участі в білих терористичних актах, але отримує пряму вигоду від такого контролю. Жоден із плантаційних будинків, в яких я жив, не був замкнений, хоча вони були наповнені золотом, сріблом і дорогими картинами — прямо поруч із найбіднішими

людьми на землі, яких я часто бачив, як вчинили насильницькі злочини один проти одного.

Однією з причин, чому я міг пересуватися навіть у найжорстокіших гетто на Півдні, не боячись за своє життя, було моє усвідомлення того, що рабство 1970-х скрізь тримало на мені свою захисну парасольку. І коли ви стикаєтесь із системою, яка настільки глибоко вкорінена, що навіть ваш «скандинавський блакитноокий ідеалізм» не розуміється, ви здаєтесь і стаєте учасником. Таким чином, я незабаром навчився самокалічного й незручного мистецтва, коли чорні покоївки подають мені сніданок у ліжку з балдахіном (в окремій від господині кімнаті), уникаючи при цьому злочину — застеляти моє ліжко. У Міссісіпі я бачив, як слуги цілими днями вдягали білих «красунь» у довоєнні сукні, щоб ми могли продовжити старі бали Конфедерації, де чорношкірі присутні лише у вигляді білої жінки з чорним обличчям, яка виконує роль «мами». Мені подобалися ці, здавалося б, непохитні, але неймовірно теплі відкриті й чарівні красуні, чия непорушна «біла жіночність» була однією з фіктивних причин загибелі тисяч чорношкірих чоловіків у жаху, спричиненому виключно бажанням увічнити перевагу білих. Але коли я вперше повернувся до Натчеза в 1978 році і виявив, що місто надзвичайно засмучене статтею в New York Times, в якій плантаційні будинки описуються як «декадентські та безладні», мені довелося розсміятися, оскільки я сам відчув саме це.

1975 - Філадельфія, MS. Карл по праву став проповідником, його брат провів життя у в'язниці

1973 - Natchez, MS

Сказавши так

Найбільша свобода, яку я знаю, — це мати можливість сказати «так»; свобода кидатися в обійми кожної людини, яку ви зустрінете. Особливо як бродяга, ви маєте свободу, енергію і час, щоб бути повністю людським по відношенню до кожної особи, яку ви зустрінете. Найфантастичніша лотерея, яку я можу придумати, — це автостоп. Кожен раз є приз. Кожна людина може чогось вас навчити. Я ніколи не казав «ні» поїздці — навіть якщо на передньому сидінні лежали пістолети, чи четверо зловісних чоловіків у сонцезахисних окулярах сиділи в машині. Кожна людина як вікно, через яке можна побачити ширше суспільство. Один чоловік із Нью-Йорка попросив мене відвезти причеп U-Haul до Флориди. Він не сказав, що було всередині. Ми домовилися, що я отримаю за це шістдесят доларів, але грошей я так і не отримав. З різних джерел я дізнався, що це була мафія, на яку я працював — вони воліли використовувати наївного іноземця для такого нелегального транспортування наркотиків тощо. А може, це була зброя для кубинських вигнанців у Маямі? Іншого разу, в Алабамі, ця бідна старенька 87 років попросила мене відвезти її до Фінікса, штат Арізона. Вона хотіла туди померти. Я допоміг їй забити вікна в її напівзруйнованій халупі біля Нотасулги, тому що вона добре знала, вона ніколи не повернеться, вона все ще не хотіла, щоб місцеві чорношкірі переїжджали туди. Всю дорогу вона сиділа з пістолетом у руці. Вона дуже боялася мене через моє довге волосся та бороду, але у неї не було іншого способу дістатися до Арізони. Вона була настільки слабка, що мені доводилося носити її, коли їй доводилося виходити з машини, але, незважаючи на це, вона продовжувала чіплятися за пістолет. Автомобіль був такий старий, що ми могли їхати лише зі швидкістю тридцять миль на годину, тому поїздка зайняла у нас чотири дні. Вона роками економила, щоб грошей на бензин вистачало, а на їжу у неї не було, тож мені довелося кілька разів вилазити й красти моркву та інші їстівні речі вздовж дороги. Більшу частину подорожі вона розповідала про губернатора Воллеса і про те, як вона сподівалася, що він стане президентом перед її смертю. Під час цієї подорожі я дізнався про Алабаму більше, ніж міг би дізнатися, читаючи за все життя.

У Флориді дві молоді жінки підібрали мене і запропонували брауні. Оскільки я був дуже голодний і сидів на задньому сидінні, я скористався нагодою і з'їв чотири цілих брауні. Я завжди їм те, що мені пропонують люди, навіть якщо це таблетки, чи бруд, чи ще гірше. І кожного разу це дає мені певне уявлення про суспільство. Так і було в цей день. Виявилося, що це були брауні з гашем, і я з'їв занадто багато. Я зійшов з глузду і не міг більше їздити автостопом того дня, оскільки не міг спілкуватися з водіями. Я зайшов у Джексонвілл і сидів у парку, чекаючи, поки кайф закінчиться. Підійшли двоє нешкідливих бомжів і сіли біля мене, але

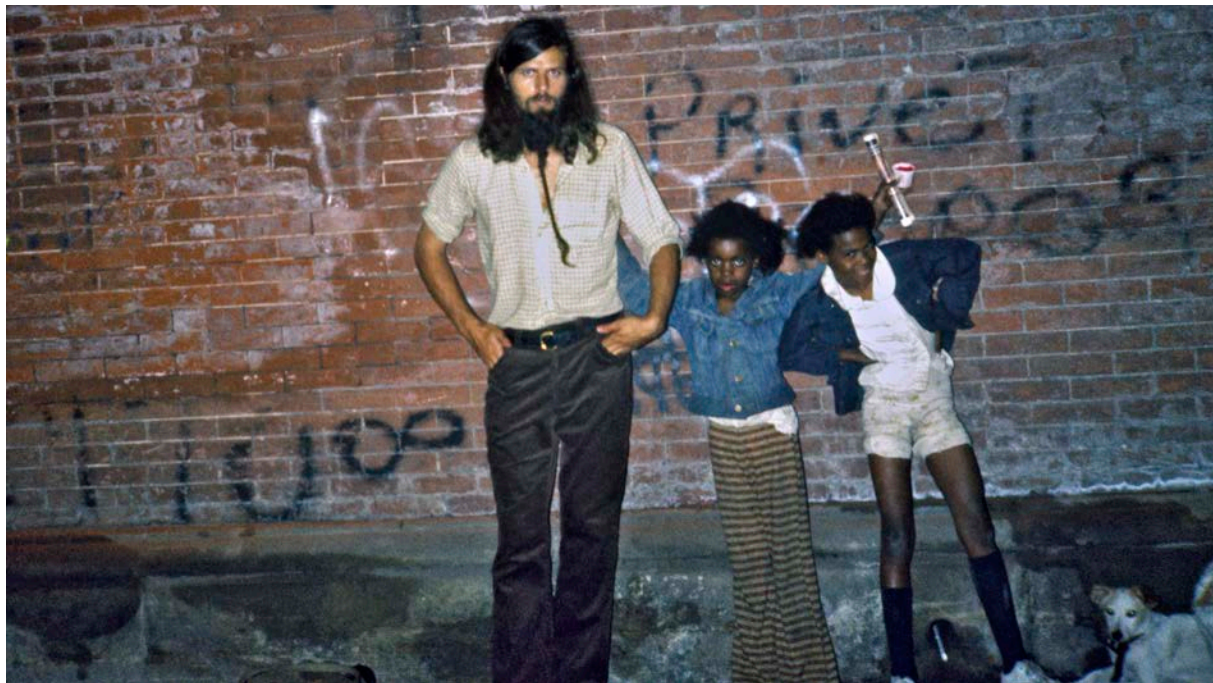
раптом я їх страшенно злякався і кинувся на автовокзал. Я не наважувався вийти на вулицю навіть удень. (Геш зробив мене надзвичайно параноїком, і саме тоді, коли ви посилаєте вібрацію страху іншим людям, вас підстрибують). Того дня я зрозумів мучливий страх, який несе більшість американців і нічого не може вдіяти. З того дня я краще розумію реакцію людей в Америці. Іноді я теж боюся інших людей. Одного вечора в Нью-Йорку я почув голос, який кликав мене з темного провулку вниз у зловісному районі поблизу Дев'ятої авеню. Я був абсолютно впевнений, що якщо вийду в провулок, на мене нападуть. Але я більше боявся, що якщо я цього не зроблю, це створить прецедент, і тоді я буду паралізований, як і багато інших в Америці. Я змусив себе зайти туди. Звісно, це виявився лише поношений п'ятидоларовий вуличний. Я дізнався про страждання, з якими ніколи раніше не стикався, що ще раз довело мені, що ніколи не завадить сказати «так». Як правило, ви отримуєте за це пряму винагороду.

У Детройті п'ятирічний хлопчик наполегливо просив мене піти з ним додому і сфотографувати його маму. Я не встигла того дня, але все одно вирішила піти з ним. Коли ми прийшли до нього додому, я побачив, що його мати хвора, а четверо із семи його братів і сестер мали великі укуси щурів на спинах і ногах.

На початку я сприймав неможливість сказати людям «ні» як слабкість, оскільки завжди був дуже поступливим. Але тепер я переконався, що це сила, і тому зробив це звичкою, куди б я не був. Майже щодня, коли я їду автостопом, мене в якийсь момент запрошує водій у ресторан. Я отримую меню, але я не можу вибрати. Після сором'язливо довгої паузи водій зазвичай щось підказує, а я одразу кажу «так». Мене байдуже, що вони мені служать. Їжа — це лише засіб продовжити роботу.

Я виявив, що навіть неможливість вибору має свої переваги, коли ви подорожуєте. Коли я був у банку крові в Новому Орлеані і, як завжди, пробивався через «гомосексуальну стіну» з цього міста з багатьма геями, піднявшись, щоб побачити повені в дельті Міссісіпі, мене підвезли з товстою антикварною дилер. Він продовжував тиснути на мене, щоб я пішла з ним у темний ліс з обіцянками на кшталт: «Після я поселю вас із багатою білою леді». Я не хотів витратити час на іншого «брудного старого», але не міг змусити себе прямо сказати «ні». Так зрештою, я дозволив йому слідувати за своїми пожадливістю в лісі, і, правда, згодом він відвіз мене до одного з великих плантаційних будинків у Натчезі, де його друг, власниця Емелі Келлі, негайно запросила мене на не менш інтимні враження. Я вже давно дізнався, що, не сказавши «так» невеликому болю, не потрапиш у рай. Після

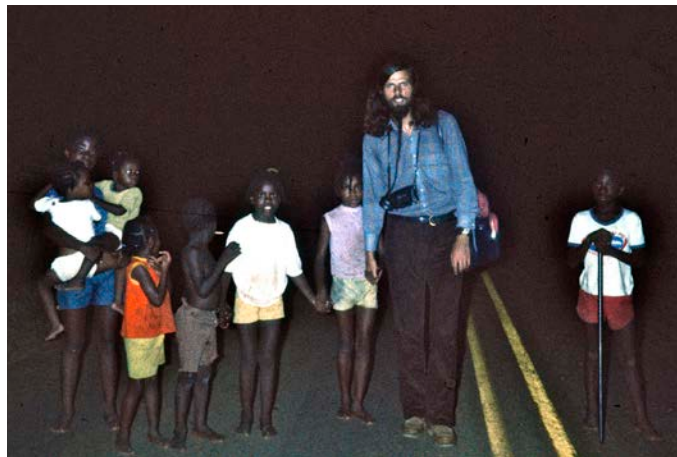
1974 - Harlem, NY

1974 - New York, NY

1973 - Natchez, MS

1975 - rural Meridian, MS

1973 - Boston, MA

1974 - Norfolk, VA

тижнів голоду було справді потрапити в рай, коли чорні слуги обслуговують нас на срібних підносах у ліжках з балдахіном.

Але важливо знову спуститися на землю, тому, коли через два тижні я залишив особняк, того ж вечора я зупивився разом із темношкірим сутенером у Грінвілі, у бідному районі Дельти. Ми стали хорошими друзями, і він сказав, що через нашу дружбу віддасть мені одну зі своїх повій. Я нічого не сказав. Він відвів мене до бару, де стояли чотири його «дівчатки». «Вибирайте будь-яку кицьку, яку хочете. Ви можете отримати це безкоштовно», – сказав він. Я не знав, що в світі робити. Я полюбив таких чорношкірих повій з їхньою фантастичною сумішшю жорстокості та сильної ніжності. Від чорношкірої повії за один день можна дізнатися більше про суспільство, ніж від десяти університетських лекцій. Але мені було просто неможливо вибрати.*)

Тоді Ед, як його називали, знову відвів мене додому. Відтоді він став більш відкритим і виявилось, що він поставив мене на випробування. Його дуже цікавили речі, які я йому сказав, але він ніколи не зустрічав білого, якому міг би довіряти, і тепер хотів побачити, чи я схожий на інших білих у Міссісіпі. Ця ніч стала одним із найсильніших переживань, які я коли-небудь мав. Ми обидва лежали в ліжку, як він звичайно використовував у своїх справах, і всю ніч він розповідав мені про своє дитинство. Все це стало для мене відкриттям. Це був перший раз, коли я був у Міссісіпі, і, мабуть, це справило на мене особливо сильний вплив, тому що я щойно провів два тижні, живучи у величезних будинках на плантаціях з тими величезними довоєнними сукнями і скрізь золотом і блиском. Він розповів мені про голод, про те, як йому доводилося збирати бавовну з п'яти років за два долари на день, про те, як він насправді ніколи не ходив до школи, бо мусив збирати бавовну, і про всі приниження, які йому

постійно доводилося терпіти з боку білих. Тоді він просто не прийняв би це більше. «До біса ні», — повторював він знову і знову. Він хотів вибратися з того бавовняного пекла. Так він став сутенером. І він, і його дівчата погодилися, що краще займатися повією таким чином, ніж займатися повією на бавовняних полях. В обох випадках прибуток отримує білий чоловік, але таким чином вони заробляли більше грошей: п'ятнадцять доларів за ніч на дівчину. Він все життя вивчав білу людину, кожен її жест і думку. Він відчував, що знає білу людину краще, ніж знав себе, але все ж не розумів його. Але його досвід зробив його хорошим сутенером, хоча йому було всього дев'ятнадцять років. Він точно знав, як зв'язати білих чоловіків зі своїми дівчатами. Але йому було боляче це робити. Залишила глибоку рану. Він відчував, що продає і свою расу, і свою гордість; але в нього не було вибору. Він ненавидів білої людини всім своїм серцем, але ніколи не наважувався цього показати. Тієї ночі я зрозумів, що якщо багато чорношкірих у Міссісіпі почуватимуться, як Ед, настане день, коли для білих все буде виглядати погано. Я був настільки вражений після тієї ночі, що протягом наступних кількох днів я не міг дивитися білим в очі. Того дня мені пощастило, що хтось подарував мені батарейки для магнітофона. Тому я зміг записати багато з того, що він сказав тієї ночі. Тепер, коли я подорожую серед білих у Міссісіпі й живу з ними Тому я зміг записати багато з того, що він сказав тієї ночі. Тепер, коли я подорожую серед білих у Міссісіпі й живу з ними Тому я зміг записати багато з того, що він сказав тієї ночі. Тепер, коли я подорожую серед білих у Міссісіпі й живу з ними їх часто пускаю собі цю стрічку ввечері. Я хочу уникати занадто сильного ототожнення з їхньою точкою зору. З їхніми чарівними акцентами та величезною людською теплою важко не дати себе спокусити. Хитрість полягає в тому, щоб зберегти холодну голову серед киплячого відьомського котла Півдня.

Я вважав це випадковим збігом обставин, що Ед відкрив мені себе, бо мені справді більше подобається бути з повією. Але тепер я починаю вірити, що це був не просто випадковість. Ніби завжди щось приводить мене в правильні ситуації.

Лист до американського друга

* (З тих пір я виявив, що ці невисукані речення з цього оригінального листа про мою любов до повій як пригнобленої групи в США та Великобританії часто неправильно розуміють у сексуальному, а не в політичному плані. Для більш чіткого розуміння моїх стосунків з повіями, див. сторінку 381).

1973 - Natchez, MS

1975 - Philadelphia, MS

1996 - Bullock County, AL

1975 - Philadelphia, MS

1975 - Philadelphia, MS

1990 - Georgetown County, SC

1974 - rural Tarboro, NC

1974 - Greenville, NC

Одним із найособливіших аспектів південної гостинності є бажання негайно «подарувати» відвідувачеві-чоловіку дуже привабливу «дівчину». Не тільки серед старої аристократії, але й серед «попередніх» мільйонерів. Рідко проходило більше дня, перш ніж вони надали мені «побачення» з того самого класу (або, частіше, того, хто прагнув стати членом цього класу), часто не запитуючи мене. Коли я жив у Міссісіпі з родичами сенатора Стенніса, архіконсерватора, мені дали список можливих красунь на вибір. Джек Рей, банкір з Алабами, абсолютно наполягав на тому, щоб дати мені на ніч особистого секретаря сенатора Аллана.

Їхнє ставлення до «білої жіночності» здавалося трохи кращим, ніж їхні історичні стосунки з чорношкірою жіночністю, але ця священна біла жіночність використовується як одне з багатьох виправдань для насильницького придушення чорношкірих і для вселяння страху в білих. Мабуть, справжньому коханню процвітати під кришталевими люстрами так само важко, як і в світінні газової лампи серед тих, хто «сидить разом».

1975 - Las Vegas, NV

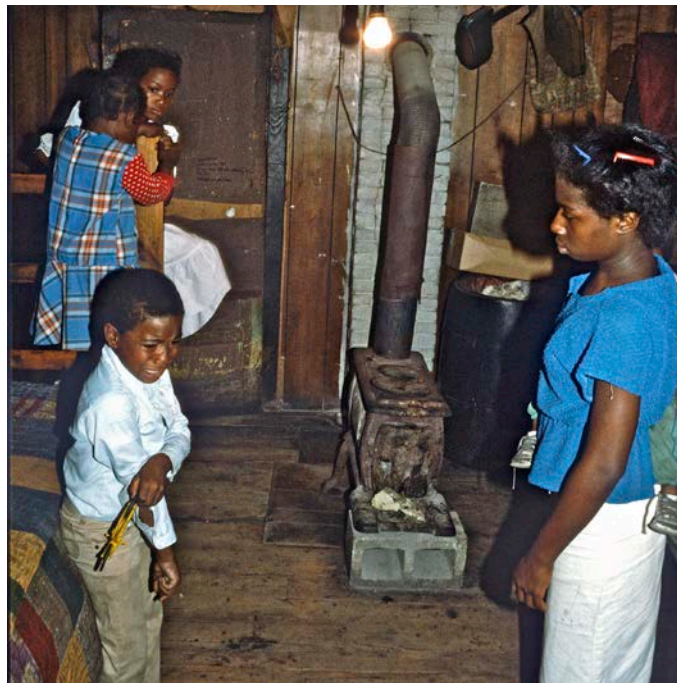
1974 - Tarboro, NC

1974 - американські студенти на весняних канікулах у Форт -Лодердейлі, штат Флорида

1996 - Tunica, MS

1990 - Burke County, GA

Я відчуваю, що жоден білий не може повністю усвідомити величезний психологічний тиск, під яким перебувають чорні, постійно бомбардовані повідомленням, що вони коштують менше, ніж білі. Найгірша шкода настає, коли жертва починає вірити упередженням гнобителя. Я часто чую жорстокі заперечення на кшталт «Ти не лайно, негр», що лунають у сім'ях з низьким класом. Вони вселяють один одному наші глибокі расистські почуття до них разом із похмурою перспективою бути назавжди вигнаними в тінь білого суспільства. Надія, яку я колись знайшов серед чорношкірих у 70-х, я з тих пір бачив, як скрізь замінюється самозвинуваченням.

1989 - Bullock County, AL

1973 - Charleston, SC

1990 - Burke County, GA

1991 - Montgomery County, AL

1992 - Montgomery County, AL

1991 - Montgomery County, AL

Між лекціями на кампусі в 90-х роках я любив цілодобові дискусії про расові проблеми, які я мав з Вільмою у її маленькій халупі. Вона була добре освічена, але озвучена чорними словами, що думає моя біла аудиторія, але не наважиться сказати:

- Моя власна дитина мене стримує. Я їх боюся. Моє життя загрожує моїм власним народом.
- Ви втратили віру в чорношкірих людей?
- Так, у мене є, через те, як вони ставилися до мене.
- Чи білі ніколи не завдали вам шкоди?
- Ніколи, в Алабамі та Нью-Йорку я ніколи не мав проблем з боку білих. Завжди мої власні люди.
- Ви тримаєте це проти теми?
- Так.
- але я сказав вам, перш ніж ви ніколи не повинні забувати справжнього ...
- Так, ви називаєте це інтерналізованим гнобленням, правда? Але я не бачу цього так. Я думаю, що це просто природа їх бути такою ...
- Ні-ні-ні!
- Я не думаю, що це інтерналізований гніт.
- але ви ніколи не повинні втратити віру в людину.
- У мене вільна віра в них, так, у мене є.

#180

- але все це походить з гору, це походить від расизму. Коли люди так болять, і ви знаєте, що чорношкірі люди болять, вони виводять це один на одного.
- Так, але те, про що ви говорите, трапилось 100 років тому. Я знаю, що ви говорите, це правда, але ми пройшли довгий шлях з тих пір. Двері відкрилися для нас. Але ми тримаємо одне одного з ненавистю, егоїзмом і цю. Зараз це не білі, які стримують нас, ми стримуємо один одного.
- Вілма, ти зараз говориш про лайно білих. Це те, що вони говорять. Хто такі роботодавці в цій країні? Вони білі, і кому вони не дають роботи?
- Я знаю, я знаю, але можу говорити лише про те, що переживаю. Вони мене тримають. Моя власна дитина стримує мене.
- Ось як усі чорношкірі відчують дні тези, і саме тому вони в кінцевому підсумку завдають один одному більше шкоди. Коли люди ненавидять тематики, вони виводять всі ці речі один на одного ...
- Я знаю. Все, що я просто хочу, - це піти від теми.
- Кому ти підеш?
- Я ще не знаю, але я працюю над цим ...

1992 - Montgomery County, AL

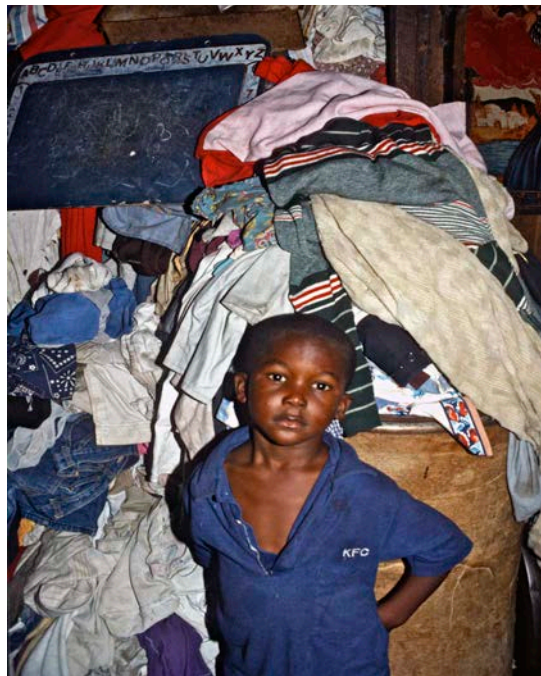

1973 - rural Wendell, NC

1975 - Bullock County, AL

Після надії та оптимізму 70 -х я коли -небудь повірив би, що расизм може носити стільки, що я одного дня сиджу і захищав жертв один від одного. Люди можуть пережити перевагу, якщо Теаууге здатний чітко визначити свого гнобителя і, таким чином, уникати самовинувачення. У минулому це розуміння нехай чорношкірі бачили світло в кінці тунелю. Сто років тому ми жили в тісній фізичній близькості до негрів. Але сьогодні ми стали настільки ізольованими від кожного ОАШН, що чорні, чому ми безжально бомбардуємо фантазії про те, наскільки вони вільні, ускладнюють їх труднощі визначити їхнього опрестора - і тому там шукайте приводу для приводу наростаючого болю. І як тільки ми змогли переконати людей, які вони є власними найгіршими гнобителями, все розпадається. Ні їх заробіток, ні почуття самоцінності не є достатньо великими, щоб відтворити ядерну сім'ю, яку ми постійно вважаємо ідеалом. Ця коси безнадійності та невдачі розводить сім'ї. Ніхто не почуває себе добре в тематиках, не міг пригнічувати іншу групу настільки руйнівно, як ми сьогодні. А жертви - це не лише родина ізгоя, а все більше дітей.

1990 - Burke County, GA

1998 - Natchez, MS

Ми білі любимо сказати, що "мій найкращий друг - чорний", щоб досягти морального зростання та чорного визнання. І ми любимо заперечувати більш примітивний расизм інших, але забувати, що такі фанати, як КKK та нацисти, - це тематики настільки глибоко травмовані, що не мають реальної сили впливати на загальну якість негрів у США чи мусульманах Європи. Ні, наші жертви добре знають, що саме ми, «добрі» громадяни, що дотримуються законів, які сьогодні мовчки примушують мільйони наших ізгоїв у гетто, до психологічної ізоляції та розповсюдження. У нашій білій провині над не змішаною, щоб жити до наших високих ідеалів та ліберальних християнських цінностей, ми тікаємо в чорні телешоу Escapist, щоб приховати для нашого остаточного розгрому чорної родини. Сьогодні понад 70% чорношкірих дітей ростуть з -під 10 - 10 без ефірного батька - удвічі, коли я вперше приїхав до Америки і тричі, як і під рабством.

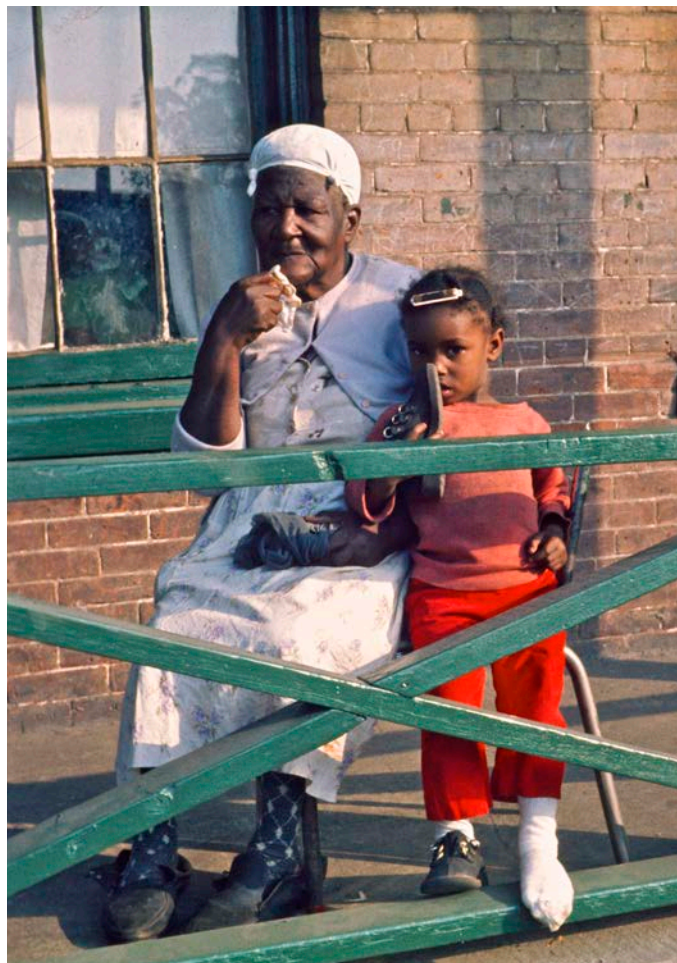
1974 - Jersey City, NJ

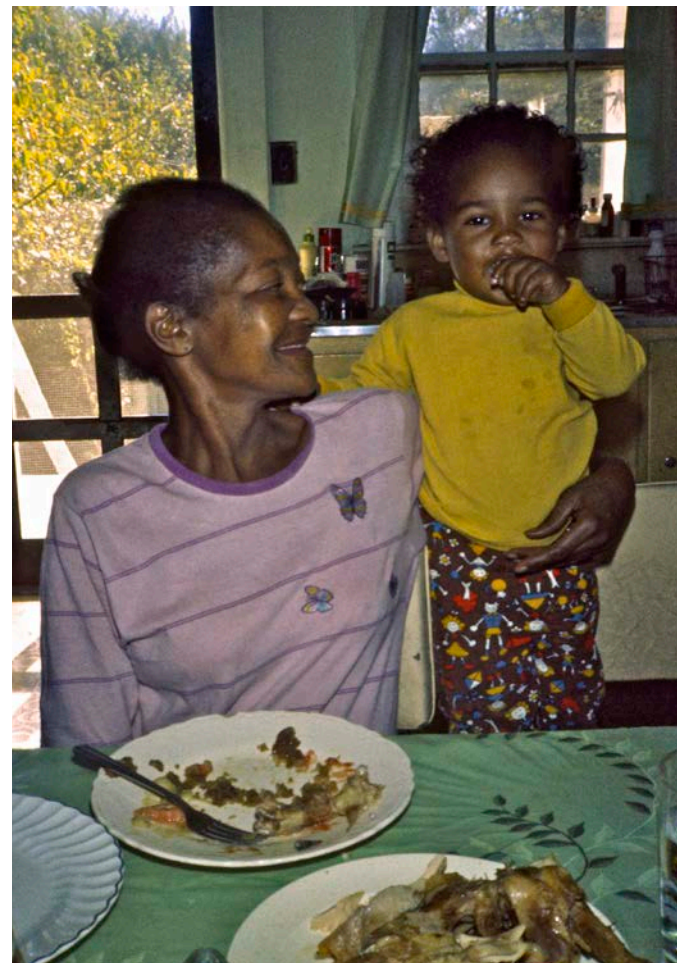
1973 - rural Wendell, NC

1975 - Notasulga, AL

1974 - Norfolk, VA

1973 - Greensboro, NC

1974 - Washington, NC

Тому бабуся повинна подбати про них. Чорношкірі студенти, які здатні досягти, незважаючи на найгірший пригнічений аукціон рабів, часто говорять мені, що бабуся - це їхній рятувальний ангел.

*Руки бабусі
Плескав у церкві в неділю вранці.
Руки бабусі
Так добре грав у бубіні.
Руки бабусі використовувались для виведення попередження,
Вона скаже, Біллі не ти біжиш майже,
might fall on a piece of glass -
Можє бути змії там у тій траві.*

1975 - Waynesboro, GA

1978 - Bullock County, AL

1974 - Palm Beach, FL

1974 - Palm Beach, FL

Тюремний транспорт, Palm Beach FL

1973 - в'язниця Анголи, Туніка, Луїзіана

1974 - Palm Beach, FL

Історична картина ланцюгових банд

1974 - Palm Beach, FL

Навіть під найбільш безнадійним гнобленням люди мають непереможну здатність виживати, і тому концепція розширеної родини як одиниці виживання часто стала останнім відчайдушним засобом сім'ї Чорної родини. Але, де концепція в Африці означала тісно пов'язану сім'ю, яка проживає в одному селі, вона в Америці означала жорстоке викорінення та насильницьке розмежування членів сім'ї через великі фізичні дії. Коли ліберали виправдовують знищення чорної родини, співчутливо розмовляючи про це як про "спадщину від рабства" - як якщо сім'я, яка не була, не повинна бути переконана в цій спадщині з покоління - сини для злого системи, яка існувала 100 Роки тому, щоб вони могли не відчувати себе відповідальністю. Те, що я бачив знову і знову, не було чорним спадщиною від рабства, а спадщина суспільства від рабства. Коли вся система, в якій вони живуть, навряд чи відрізняється від (і сприймається як) рабством, зрозуміло, що спадщина від рабства - це сім'я чорної.

Багато хто з відсутніх батьків дисертації з часом побудували шосе Південні в ланцюгових бандах. Сьогодні немає ланцюгів, оскільки Bloodhounds та Submachineguns набагато ефективніші. Дотримуючись деяких тюремних вантажівок, я виявив, що, серед іншого, тюремні працівники кланують навколо особняків та приватних пляжів найбагатших людей у світі в Палм - Біч. Один з них - Трамп, який як президент з найбільшим зниженням податку в історії допоміг трильйонерам платити менше податку, ніж робітничий клас. Працювати тут під гарматами білих наглядачів навряд чи можна сприймати чорну свідомість як будь - що, крім прямого продовження рабовласницької роботи, що колишня, що проводиться навколо великих будинків з білого плантації. Так само, як раби вважали виправданим викрасти, щоб пережити труднощі, примушені на них, багато хто з сьогоднішніх ув'язнених виправдовують злочин, як це необхідно, щоб пережити теза бідності білих мільйонерів на них. Активна боротьба заможних зворотних класів означала перерозподіл грошей від бідних до багатих, далеко від відносної економічної рівності, за якою я свідчу в 70 -х. Коли це факт, що чорношкірі всюди в Америці отримують набагато довші вироки, ніж білі для подібного кабінету, сприйняття рабства стає конкретною реальністю. Чорні часто отримують довічне покарання за звинувачення в тому, що білі були б виправдані. Багато тисяч, які страждають від цієї примусової спадщини рабства, можуть в певному сенсі називатися нашими політичними в'язнями.

1974 - Palm Beach, FL

Я знаходжу більшість своїх друзів у цій книзі у родичі Елі гірше, сьогодні я вперше їх зустрів. Але тут, на Палм -Біч та Майамі -Біч, з найбагатшими сім'ями Америки - це люди, які знизили податки Рейгана, Буша та Трампа ще багатшими. До декількох років тому негрів (крім слуг) не дозволяли ступити сюди - будь -які часто заарештовані, якщо вони це роблять. Однак іноді жебрак потрапляє і отримує копійку від мультимільйонерів.

Саме тут президенти Америки грають у гольф на одних з найкращих курсів у світі - і використовують чорні кадри, яких вони платять менше 5 - 6 доларів за годину. І саме тут теза чорношкірих рабовласників можуть бачити, як білі мільйонери виходять із своїх Rolls Royces, щоб прочитати останні цитати з Уолл -стріт.

1974 Палм-Біч, Флорида - Жебрак серед мільйонерів

Тим не менш, я знайшов лівого мільйонера, Білла Гандалла, з яким я провів кілька кумедних днів і хто дозволив мені позичити його Mercedes, щоб я міг слідувати за тюремними рабами в цьому пеклі грошей. Якщо ви використовуєте ув'язнених, щоб працювати на вас, ви, звичайно Так і політику поруч. Коли ви вбили любов і довіру до суспільства, всіх телевізійних камер та електронного обладнання для спостереження у світі недостатньо. Було б горіти, щоб ваші діти викрали; Краще зачинити їх у холодному ізольованому світі, як Таня та її маленька сестра, і кубинська няня піклується про них. А для зайнятих батьків у кар'єрі, мабуть, мудріше перетворити їх на рабів телевізора, ніж дозволити навколишньому світу на вулиці, де живуть лише в декількох милях, Лінда та її родина.

1974 - La Crosse, FL

1974 - La Crosse, FL

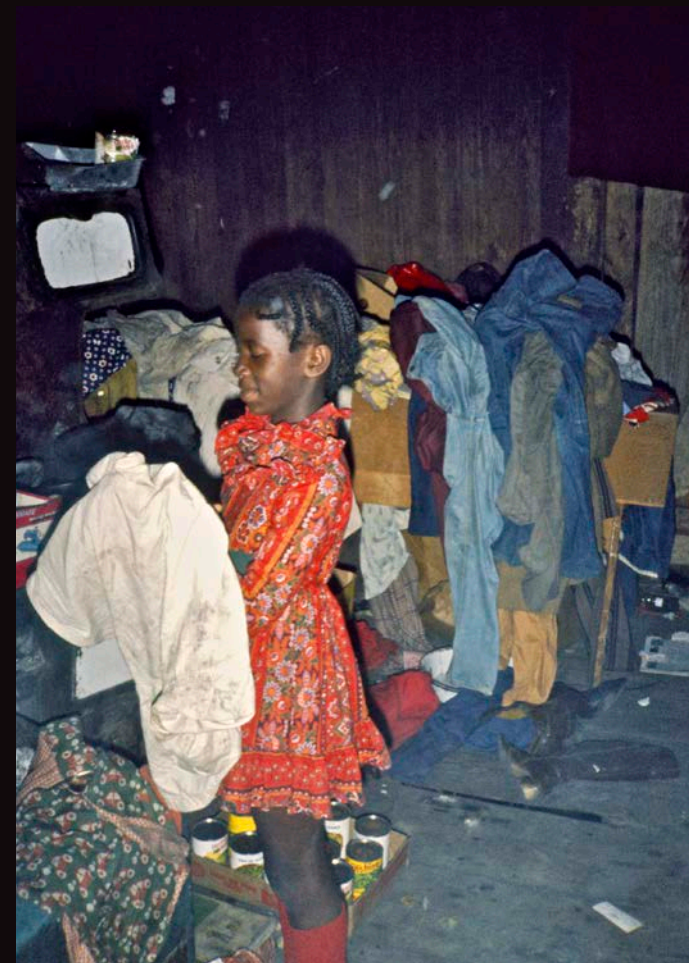
1972 - Miami Beach, FL

1974 - Палм-Біч, Флорида з Біллом Гендаллом

1974 - Miami Beach, FL

1974 - La Crosse, FL

1974 - Miami Beach, FL

1974 - Miami Beach, FL

1974 - La Crosse, FL

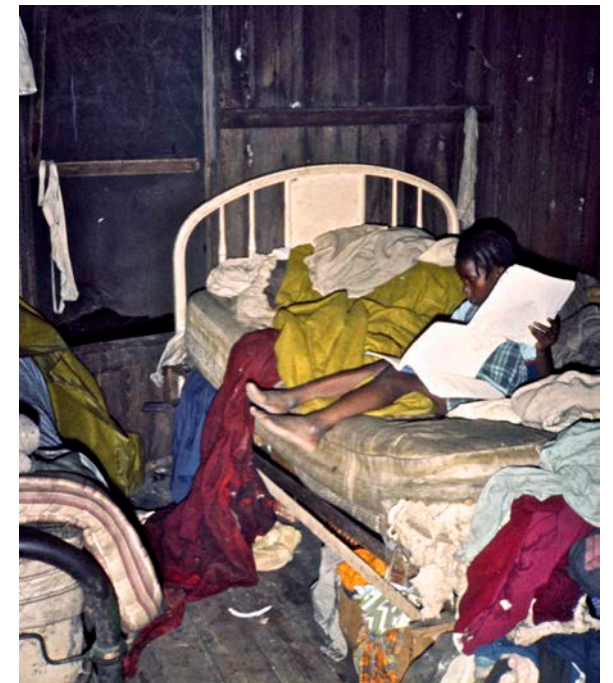
1974 - Miami Beach, FL

1974 - La Crosse, FL

1974 - La Crosse, FL

1974 - La Crosse, FL

1974 - La Crosse, FL

Лінда жила недалеко від світу Діснея, але я не скажу, що занадто голосно їй ніколи не було грошей. Настільки бідні вони були в Лінді, що вони рідко мали світло, перш ніж я переїхав із темою. У мене було трохи грошей з мільйонером, щоб я міг придбати гас для їхньої старої лампи. Це був день радості сім'ї. Батько Лінди працював з раннього ранку до пізньої ночі, піклуючись про корів для білого землевласника, і після трьох миль ходьби, часто на босах, він не повернувся додому до 10 вечора. Але того вечора ми хочемо насолодити його здивуванням, і коли ми побачили, як він приходить у темряві, Лінда вибігла і лякала в руки, кричачи: «Тату, тато, ми отримали подарунок? Озеро? Світло! У нас світло!» Після цього Лінда та її брат танцювали на вулиці у сяйві лампи. Була радість пошуку над тим світлом, що це мене дуже зіграло, особливо відразу після мого досвіду послідовності будинків холодного мільйонера. Здебільшого я не знайшов багато чого радувати. Їжу завжди доводилося готувати над вогнем на відкритому повітрі, і мати Лінди могла сидіти нерішуче цілий день в одному кріслі через болісну хворобу, від якої вона страждала. Лінді довелося виконати домашнє завдання перед заходом сонця, але іноді я бачив, як вона читає при місячному світлі. Часто минули години, поки вона читала мені на ліжку.

Лінда мала без порівняння мого яскравого тесту та найбільш обнадійливого досвіду в Америці. Я сім'я Кам в той час, коли я був глибоко пригнічений і зневірений після місяців подорожей через бідність Чорного Півдня, який я вважав більш руйнівним і дегуманізуючим, ніж інша бідність у світі. Я подивився на Лінду і цікавився, чому вона не була піддана духом і тілом, як і багато інших бідних дітей, яких я зустрів у нижньому класі. Що це дозволило її родині залишатися разом посеред цього нелюдського існування? І чому вони мали більш глибоку любов один до одного, ніж я знайшов у будь-якому іншому будинку, в якому я був в Америці?

Бути в будинку Лінди було схоже на вступ у голлівудський фільм романтизуючи бідність. У той час як бідність скрізь в Америці є огидною і дає людям, і оточенню відштовхуючим обличчям, тут воно дозволило любити вижити. Цей досвід, щоб знайти любов у розпал світу потворності, що так, і шокує, що я був загальним.

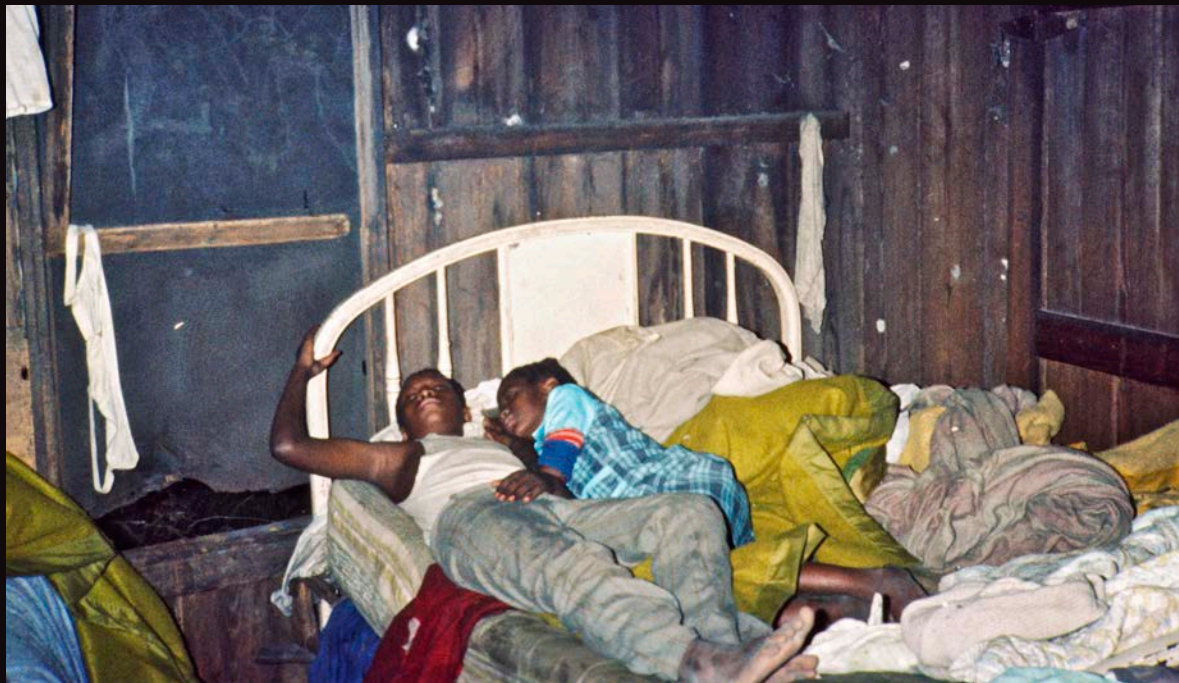
1974 - Miami Beach, FL

1974 - La Crosse, FL

1974 - La Crosse, FL

1974 - La Crosse, FL

Miami Beach

1974 - La Crosse, FL

1974 - La Crosse, FL

*Тепер, коли ми знайшли любов
Що ми з цим будемо робити?
Давайте дамо шанс
Нехай він контролює нашу долю.
Ми вдячні собі
жити щасливим вічно.*

*О, любов - це те, на що ми сподівалися,
І любов - це те, що ми бджоли шукають.
Тепер, коли я отримав це прямо тут, в руці,
Я пошлю його по всій країні.*

*Тепер, коли ми знайшли любов
Що ми з цим будемо робити?
Давайте пробачимо і забудемо
Нехай жодна думка не буде вашим ворогом.
Я ніколи не почував себе так добре,
Я такий щасливий, щасливий, щасливий
Як людина могла бути.
Любов - це те, чого ми чекали,
Любов - це те, на що ми сподівалися.
Тепер, коли я отримав це прямо тут, в руці
Я пошлю його по всій країні ...*

1974 - La Crosse, FL

1974 - La Crosse, FL

1975 - Troy, AL

1974 - La Crosse, FL

Посередник

розуміння...

Коріння білої ненависті

У мої бродячі роки я не міг зрозуміти чи навіть побачити білу ненависть, але всюди бачив і фотографував її слід руйнування. З тієї ж причини моє внутрішнє мислення було переважно негативним по відношенню до ненависних білих, таких як Ку-клукс-клан, які, таким чином, ніколи не відкрилися мені. Все, що я міг бачити, це їхні рекламні щити, які були підняті високо на сталевих прутах, оскільки чорні весь час їх спалювали.

Проте, озброєні любов'ю, яку я отримав від студентів протягом 30 років семінарів – показуючи їм руйнування, завдані їхнім «невинним» расизмом, а вони, у свою чергу, відкрили мені свої серця, розкриваючи біль, що стоїть за цим – раптом, після 11 вересня, все це почало впливати на мої стосунки з групою, яка була для мене невидимою. Тепер вони прийшли звідусіль і взяли мене за руку, щоб показати мені свій світ болю. Ось історії деяких моїх нових друзів.

Чи можемо ми любити Ку-Клукс-Клан?

Люблю їх? Протягом 25 років я вимовляв пусту риторику в американських університетах про прийняття клану — що не завжди було легко для чорношкірих та єврейських студентів, — але ніколи не замислювався над тим, щоб втілити слова в справу, щоб «розмовляти». Як завжди, нам потрібна рука допомоги, щоб інтегруватися з тими, кого боїмося чи зневажаємо, бо як я міг би «обійняти», не приєднавшись? Або, як я зазвичай жартую, «Як я став картковим членом клану?»

Ось як для оголошеного «антирасиста» сталося немислиме. Датське телебачення хотіло зняти фільм про мою роботу в Америці, і йому прийшла божевільна ідея поставити мене віч-на-віч із Джеффом Беррі, найбільшим і найненависнішим лідером клану Америки. «Добре зі мною, якщо я вільний. Я мав справу з багатьма студентами-расистами, і я не можу уявити, що лідер клану може бути гіршим», — сказав я. Але в той день, коли ми мали летіти до штаб-квартири Клану в Індіані, лекцію в Мен було перенесено через сніг. Тому замість цього вони встановили камеру в Нью-Йорку і сказали: «Скажи щось лідеру клану, що ми можемо йому показати». Що ви скажете лідеру клану, коли вас оточують чорношкірі та євреї в Нью-Йорку? Я почав розповідати йому про всіх бідних білих «дітей болю», яких я знайшов протягом багатьох років, які розповідали мені про нескінченні побиття в дитинстві або сексуальне насильство, і як вони вирости, щоб приєднатися до клану або подібних груп. І як їхні історії про жорстоке поводження здавалися такими схожими, що я бачив у багатьох чорношкірих нижчого класу. Щоб дражнити лідера клану, я навіть мав нахабство порівняти розлючених чорношкірих із клану, «і тому відчуваю таке ж співчуття до вас у клані, як і до моїх чорношкірих друзів». Коли він побачив відео, він був зворушений до сліз і одразу надіслав мені відкрите запрошення. (Пізніше його дружина розповіла мені, що я вразив, мертву точку, найглибші шари болю з його дитинства, коли він був насильним.)

Ну, я зазвичай щодня читав лекції в університеті і не мав часу зустрітися з ним. Але наступного року мій лекторський агент Муваккіл був винен мені стільки грошей, що я звільнив його (на деякий час), і він скасував 41 лекцію на знак помсти. Я пам'ятаю, з яким полегшенням я відчув всю цю свободу приєднатися до справжніх людей замість того, щоб читати про них лекції студентам. Я зателефонував Мувваккілу, який темношкірий, і дражнив: «Добре, тоді я приєднаюся до клану, щоб змусити вас заплатити».

Тим часом Джеффа Беррі засудили (спочатку) до 30 років ув'язнення, тож як я міг взяти змістовну відпустку? Ну, я переїхав жити до його дружини Памели, яка зараз була лідером клану. Коли я побачив, що її ліжка таке ж безладне,

як ліжка інших бідних білих — членські картки всюди, — я допоміг їй прибратися і заради розваги запитав: «Якщо я напишу себе на одній із цих карток, чи стану я членом клану?» На мій подив, вона з ентузіазмом вибухнула: «Так, будь ласка. У нас ніколи не було антирасиста як члена. Для нас це так багато означало б». А наступного дня вона з гордістю зателефонувала своєму чоловікові, щоб розповісти, як вони зараз завербували антирасиста. Знову ж таки, я дізнався, як легко приєднатися до будь-якої групи чи інтегруватися в неї, коли ти ставишся до них із співчуттям і любов'ю, а не з антагонізмом чи ненавистю.

Те, чого я навчився, живучи разом із кланом протягом наступних років, належить до іншої книги. Ось лише кілька основних моментів. Я провів довгі відеоінтерв'ю з Памелою про сексуальне насильство, якого вона зазнала в дитинстві, і вона розповіла, як Джефф пережив такі жахливі побиття у своїй «неблагополучній сім'ї», що в дитинстві втік з дому й жив відтоді. вулиця як «хастер». Джефф розповідав мені у в'язниці, як його мати, героїнова наркоманка і повія, нехтувала і не любила його. «Але сьогодні вона прекрасна жінка після того, як темношкірий клієнт одружився з нею і врятував її від усіх цих знущань. Я люблю свого вітчима за це».

2002 - Дворецький, ІН. Допомогати Памелі прибрати безлад

2002 - Мій перший недільний обід з Гранд Дракон Жаном і Деннісом

Памела постійно говорила мені, що в Джеффі не було ненависті — «у нього багато чорношкірих друзів... Я просто не люблю, коли він говорить ненависно про педиків на наших мітингах. Я досі відчуваю глибокий біль через втрату моєї найкращої подруги, чорношкірої жінки, коли я приєднався до клану».

Усі в клані любили мене, і вони почали запрошувати Великих Драконів з інших штатів на недільний обід з «нашим новим антирасистським членом». Опитуючи їх, я виявив ту саму модель глибокого насильства в дитинстві. Через рік після мого обіду з Гранд Дракон Джином та її офіційним охоронцем Деннісом (Денніс так пишався тим, що був охоронцем власної дружини), я прийшов відвідати їх у їхній бідний будинок в Іллінойсі. Побачивши мене, вона вибігла мене обійняти. «Джейкобе, Джейкобе, я так радий тебе знову бачити. Денніс щойно помер від серцевого нападу. Тепер я вільна жінка». Вона затягнула мене прямо до їхньої спальні й повністю роздяглася за мене. Правда, вона сфотографувала мене за рік до того, як зробити пропозицію Памелі — на колінах з червоними трояндами в руці й одягнений у костюм Клана — виконуючи мою філософію «лягати спати з ворогом»,

2005 - Grand Dragon Jean біля її будинку

Онука лідера клану замітала символами ненависті

2003 - Кохання між нацистом і ККК

На щастя, вона просто хотіла показати мені, як її груди, геніталії та все тіло тепер покриті татуваннями. Для неї це було «бути вільною жінкою» тепер, коли Денніс помер. Чому? У мене є довгі записи інтерв'ю з ним про жорстокі побиття, які він отримав у дитинстві від жорстокого п'яного вітчима, покритого татуваннями. І ця татуйована рука, яка нескінченно б'є його, була таким кошмаром, що він відмовився дозволити Джін робити татування. «Але ти розумієш, Джейкобе, що ти не є справжньою жінкою клану, якщо ти гордо не носиш відзнаки клану на своїх інтимних місцях», — заявив Джин. Вона була офіційною швачкою різнокольорового одягу Клану і хотіла зробити мені його «всього за 80 доларів через нашу давню дружбу». Я назвав їх «костюми клоуна,», що завжди викликало у них роздратування, оскільки вони добре знали, що сьогодні ККК – це клоунада для всіх нас у цих історичних костюмах у відчайдушній спробі привернути трохи уваги. Те, що вони одягнулися в запозичені пір'я ненависті, я також відчув, коли їхні два папуги не давали мені спати всю ніч, кричачи: «Біла сила!» Я почув їх не як крики расизму, а як двох глибоко пригнічених птахів, які все життя сиділи біля автовідповідача й усвідомили його повідомлення, яке я невдовзі почув як «бідна сила білого сміття» — крик про допомогу від глибоко остракованої групи американців, які ніколи жодним чином не відчували себе частиною структури білої влади, з якої інші Те, що вони одягнулися в запозичені пір'я ненависті, я також відчув, коли їхні два папуги не давали мені спати всю ніч, кричачи: «Біла сила!» Я почув їх не як крики расизму, а як двох глибоко пригнічених птахів, які все життя сиділи біля автовідповідача й усвідомили його повідомлення, яке я невдовзі почув як «бідна сила білого сміття» — крик про допомогу від глибоко остракованої групи американців, які ніколи жодним чином не відчували себе частиною структури білої влади, з якої інші Те, що вони одягнулися в запозичені

Папуги кажуть нецензурну лексику ненависті

пір'я ненависті, я також відчув, коли їхні два папуги не давали мені спати всю ніч, кричачи: «Біла сила!» Я почув їх не як крики расизму, а як двох глибоко пригнічених птахів, які все життя сиділи біля автовідповідача й усвідомили його повідомлення, яке я невдовзі почув як «бідна сила білого сміття» — крик про допомогу від глибоко остракованої групи американців, які ніколи жодним чином не відчували себе частиною структури білої влади, з якої іншікористь білих . Коли я побачив, як мої наївні друзі з Клану обдурили, що Трамп, мільярдер, врятує їх, я зрозумів, наскільки вони зловживають і експлуатують.

Я бачив багато прикладів того, як вони відчувають біль і збентеження, коли ми називаємо їх ненависними. Вони постійно попереджали мене про те, що я хочу відвідати Воллі, нациста, який одружився з дочкою лідера клану

2003 - Воллі, на жаль Джеффа, взяв під контроль ККК, щоб поширювати ненависть

Таною, «бо нацисти повні ненависті» (на відміну від нас). Знову ж таки, я бачу цю тенденцію, як ми, люди, повинні бачити деяких людей гіршими за себе, щоб триматися морально осторонь і виправдовувати наше власне невинне расистське мислення. Проте, після однієї ночі спілкування з Воллі я виявив біль у його житті. Він сказав мені, що був щасливим у шлюбі в Нью-Йорку, але одного разу побачив, що його дружина та дочка, які потрапили під перехресний вогонь між чорними вуличними бандами, були вбиті випадковими кулями. Він збожеволів і пішов до нацистів. Через деякий час він побачив лідера клану та його дочку на шоу Джеррі Спрінгера, закохався в неї, і поїхав аж до Індіани, щоб зробити пропозицію. Мої друзі з клану казали, що одружений із Таною «ми залучив у наш гордий клан покидька-нациста», через що їм було глибоко соромно. Джефф сказав мені у в'язниці, як він був розлючений, що за його відсутності Воллі

і Таня захопили радіостанцію Клану, «тож усі американці тепер думають, що ми про ненависть, а не про справедливість і громадянські права білих». Я зробив багато фотографій, на яких Воллі вітає Гітлера зі своєю новою дочкою Катрін, але не хвилювався, що їй промиють мізки в злісного расиста, тому що я бачив, наскільки вона була розпечена батьківською любов'ю. Воллі так боявся втратити нову дочку, що відмовився працювати, проводячи весь свій час з Катрін. День за днем я бачив, як він сидів і читав їй дитячі книжки, і з роками я спостерігав, як вона вступила до середньої школи і стала теплою, здоровою жінкою, на відміну від багатьох у Клані, яких знущалися або вирости нелюбими.

Моя довга і постійна дружба з кланом дала мені гарний шанс випробувати їх, так само, як я впевнений, що вони мене. Я перевіряв їх на їх почуття до чорношкірих, іммігрантів, мусульман, гомосексуалістів, євреїв тощо. Мусульмани: «Хороші богобоязливі люди» (ну, це було до того, як Трамп популяризував ісламофобію). Деякі зневажали лише гомосексуалістів, наприклад Джеффа, але коли я змінив запитання на «Що б ви сказали, якби ваша власна дитина була геєм?» вони зазвичай казали: «О, тоді я б любив їх, як інших своїх дітей» — відповіді, яку я тоді не отримав від більшості республіканців. У деяких питаннях, як-от смертна кара, вони були лівішими, ніж більшість американців. Найбільше антисемітів я чув від Жана. Одного разу вона запитала мене, чи вірю я в Голокост. Я відчув, що вона прочитала деякі з диких заперечень Голокосту в Інтернеті, і прочитала їй довгу лекцію. Почувши мою відповідь, вона відчула явне полегшення, і з тих пір вони називали мене «професором», що говорило більше про їхню низьку освіту, ніж про мене, що закінчив школу.

2002 - навчання внучки лідера клану

2003 - Чорно-біле кохання в Ку-клукс-клані

Джефф — єдиний лідер КKK, який коли-небудь марширував на Манхеттені, як видно тут.

То чому б не спробувати заспокоїти такого провокаційного лідера клану?

Коли я почав читати в Данії лекції про те, що я бачив менше ненависті в клані, ніж у датчан, і їхнє ставлення до іммігрантів, розлючена темношкіра жінка встала і сказала: «Джейкобе, моя мати повела мене дивитися American Pictures, коли мені було 14, і ти тоді був моїм великим героєм. Я ходив з футболкою з написом: «Бомбуйте Клан». Але тепер я повинен сказати, що ви з'їхали з глузду». Цій жінці Рікке Маррот, зараз мені 34, я сказав: «Я чую, що у вас є упередження щодо клану, і, як ви знаєте з моєї лекції, якщо у вас є упередження до когось, ви можете зробити лише одну річ: вилікувати свою ненависть, перейшовши до них бачити в них людей. Чому б тобі не поїхати зі мною в Америку і не переїхати до клану? Тоді ви можете бомбити їх скільки завгодно. Я люблю робити такі фотографії». Рікке взяла лікарняний з роботи моделі, щоб піти зі мною. Це був мій шанс випробувати і її, і клан. Я знав, що станеться; вони в кінцевому підсумку полюбили один одного, і пізніше вона написала книгу про те, що вона, як темношкіра, не знайшла жодної ненависті в клані — принаймні, не так сильно, як у данців. Мені подобалося знімати відео, коли вона розважала Клан, розповідаючи про те, як її «чорна сім'я вбила сотні білих. Повстання Мау, неосвічений Клан розумів це лише в чорно-білому американському контексті і сидів у безмовному захопленні відважним чорним воїном, який увійшов у їхнє життя. «Я хочу познайомитися з нашим новим темношкірим членом, щоб вразити 5000 чорношкірих, якими я оточений тут, у в'язниці», – сказав Джефф Беррі. Тож ми провели 11 годин їзди до в'язниці, але виявили, що вони не пускають Рікке. Пем і Рікке стояли, обіймаючи один одного в сльозах розчарування. Коли Рікке побачила глибоку любов між Пем і Джеффом, вона вирішила щось зі мною зробити.

Ось чому важливо перейти до тих, до кого ви маєте упередження. Якби я не жив з Памелою, я б не підслухав телефонну розмову між нею та сусідкою, під час якої я раптом зрозумів, що Джефф невинний у злочині, за який сидів у в'язниці. Це було насправді його власного жорстокого сина, який постійно брав участь у бійках у барі, який погрожував комусь зброєю, сперечаючись із ворожими журналістами. Нічого б не сталося, якби мої друзі з Юридичного центру південної бідності зрештою не почули про це. Вони роблять чудову роботу, стежачи за всіма ненависниками в Америці, роботу, яку я давно підтримував. Вони звинуватили сина Джеффа у «спробі викрадення», але Джефф не міг зіткнутися з перспективою того, що його син потрапить у в'язницю, тому він зізнався у скоєному. І коли ви лідер клану в Америці, вас легко засудять до 30 років ув'язнення, навіть якщо не було свідків, ніхто не був поранений, а Джефф ніколи не був засуджений за насильницький злочин.

Коли ми з Рікке дізналися, що він у в'язниці за кохання, а не за ненависть, ми разом із його темношкірим адвокатом влаштували для нього величезний захист. Ми побігли до юристів, суддів і місцевих газет, і я почав писати в Інтернеті клопотання про захист, назвавши одне «Ромео і Джульєтта в Кланівських Гудах». Весь час я дражнив Рікке: «Гей, я думаю, ти прийшов бомбити Клан, а не звільнити їхнього лідера». Наші спільні зусилля вдалися, і Джефф був звільнений. Глибоко вдячний за свого «антирасистського» рятівника, він провів мене, щоб зустріти всіх своїх бідних місцевих друзів. На жаль, він втратив роботу, і оскільки під час своїх візитів у в'язницю я розповідав йому, як дозволив чорним дилерам, яких я знав у гетто, продавати мою книгу як альтернативу продажу наркотиків, він сказав: «Джейкобе,

я не можу продавати твою книгу теж?» І ось як я змусив найбільшого лідера американського клану їздити, продаючи мою антирасистську книгу. Він сміявся так само, як і я, над іронією, але чому б, запитали ми, не приєднатися до створіння, яких Бог посилає нам, щоб заробити трохи грошей і трохи розважитися?

І коли я побачив, як примітивний веб-сайт клану був повністю занедбаний під час відсутності Джеффа, я отримав його дозвіл бути офіційним веб-майстром клану і вільно змінити його. На мій подив, я майже не виявив ненависті, яку мені довелося викинути (тільки до педофілів). Тепер я зрозумів передумови цього, тому дозволив їм зберегти це, тому що ми всі маємо потребу щось ненавидіти, коли нам боляче. Як я сказав своїм чорношкірим і єврейським друзям: «Тепер я маю як гарантію, що на веб-сайті клану не

буде нічого расистського чи антисемітського. Ви отримуете таку владу над кланом, лише наділяючи їх любов'ю та прихильністю. Якщо ви нападате на них з ненавистю та упередженням, вони лише погіршать себе, щоб виправдати роль «поганих хлопців» — негативну увагу, яку вони завжди прагнули у своїй глибокій ненависті до себе». Здавалося, що зараз я не можу зробити нічого поганого, і Клан почав організовувати для мене шалені вечірки щоразу, коли я приходив на лекції, зазвичай приймаючи з собою високоосвічених антирасистських активістів, щоб допомогти їм позбутися їхньої сліпої ненависті до КKK. Це було неважко, коли нас іноді вітав лідер клану: «О, проклятий Джейкобе, чому ти прийшов так пізно? Тобі сподобалася б дика вечірка, яку ми влаштували минулої ночі. З нами було так багато ваших чорношкірих і мексиканських друзів, що прийшли навіть деякі місцеві аміші...»

American Knights of the Ku Klux Klan

National Office
American Knights
Po Box 62 Garrett, IN 46738

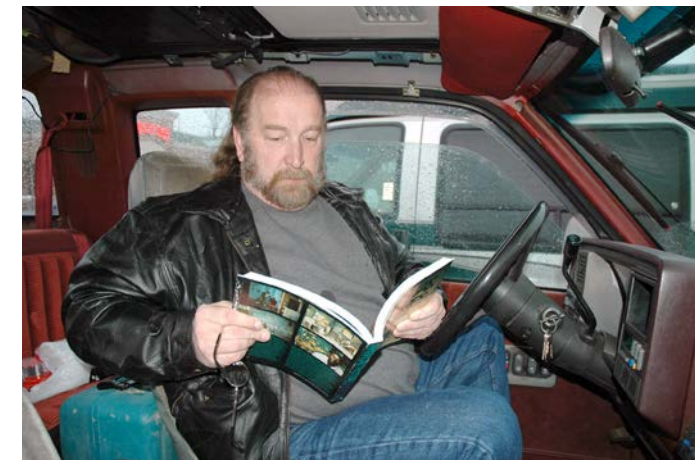
Rev. Jeffery L. Berry
National Imperial Wizard

Be A Man
Join The KLAN

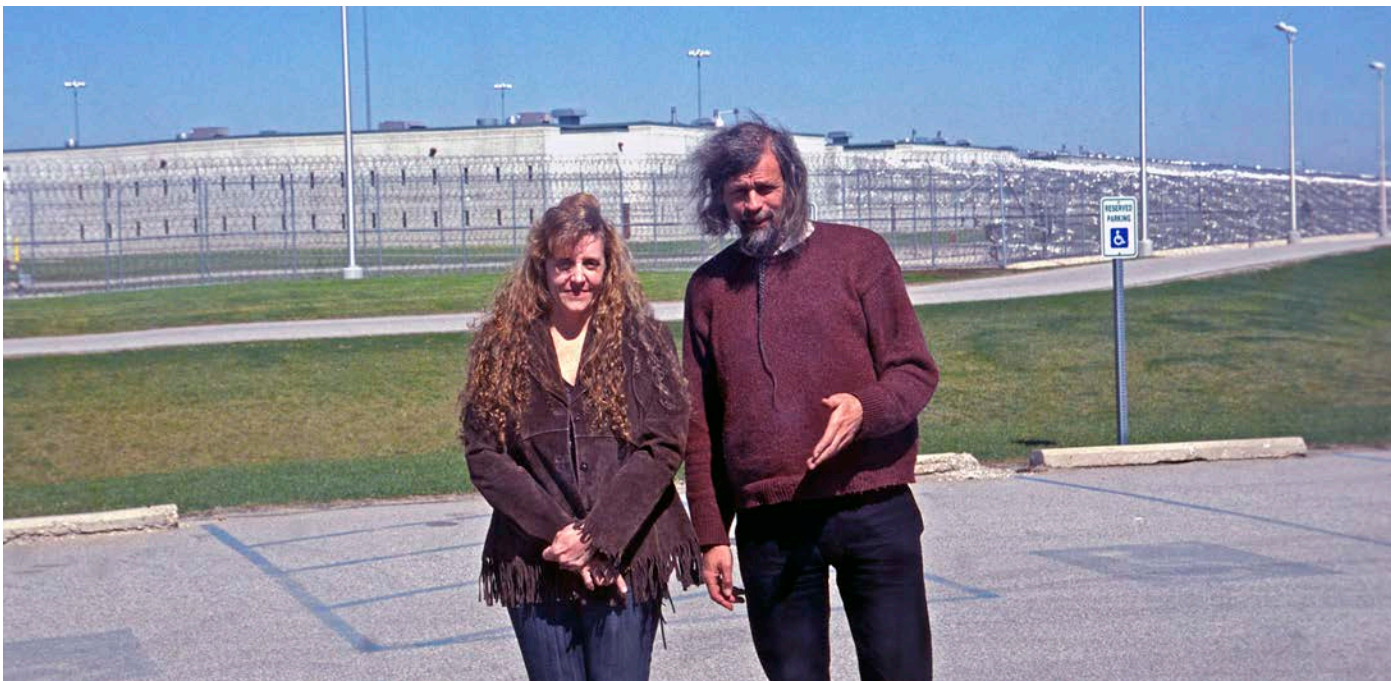
Equal Rights For All - Special Rights For None - Rev. Jeffery L. Berry

What we are about Making your life count What the Klan Believes Application
Realms Jesus Christ is the light of the world Why We Light The Cross
Remembrances to Joe Dear Mommy Look for sex offenders in your State

Приклад з моєї роботи офіційного веб-дизайнера для Ку-клукс-клану

Лідер клану на дорозі продає мою антирасистську книгу

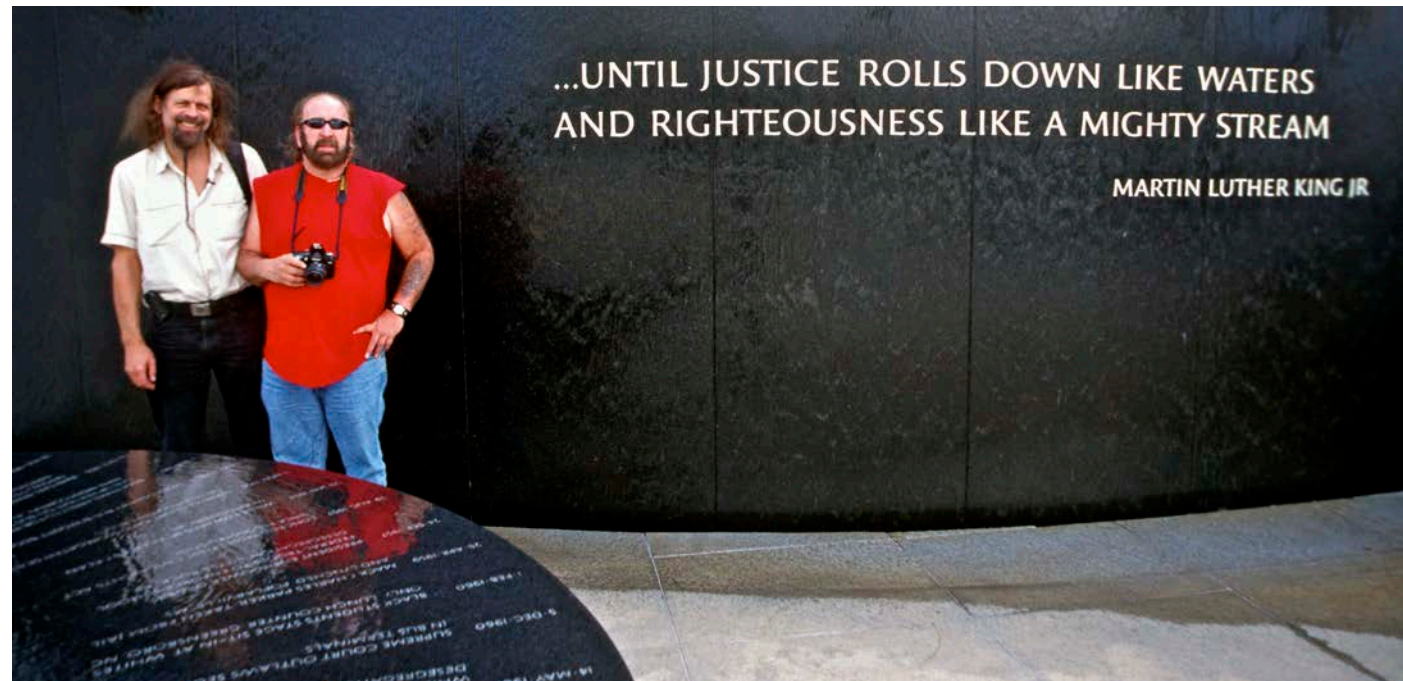
Ми провели цілий день, щоб побачити Джеффа у в'язниці, де лідер клану хотів справити враження на своїх нових чорношкірих друзів з Рікке.

Нарешті, завдяки нашій тривалій дружбі, я хотів поставити Джеффа на остаточне випробування, провівши його по Америці, щоб зустріти всіх моїх старих чорношкірих друзів, згаданих у цій книзі. Я знав, як він відреагує, але запросив датського телерепортера зі мною в якості свідка, щоб допомогти данським школярам вийти з їх нескінченної освіти «поклоніння дияволу» і почати брати відповідальність за расизм у собі, а не бачити, промінь в оці їхнього брата. Була лише одна проблема, яку я не передбачав. Наодинці я ніколи не знайшов у Джеффі глибокого расизму, але він, як і всі члени клану, добре знав, що якби вони були самими собою, ніхто б не культивував їх як «злих людей» — єдину роль, яку вони могли б отримати. трохи уваги і світової слави. Такщоразу, коли оператор ставив свій об'єктив на Джеффа, Джефф починав усю свою безглузду риторіку Клану. Це мене вразило. Він ніколи не говорив так наодинці чи серед своїх друзів із клану. А ще більше мене вразило те, що він тепер змусив мене в протилежну роль, граючи великого антирасиста (також щоб не втратити обличчя для телеглядачів). Ми обидва зненавиділи ЗМІ за те, що вони завжди продавали ненависть і розкол і майже зруйнували нашу дружбу. Джефф любив зустрічатися з моїми чорношкірими друзями, такими як Мері, [сторінка 130], будинок якої був підірваний расистами, і Вірджинія Пейт [стор. 44], літня вдова, у якій я залишився болота. І повага була взаємна. Коли ми приїхали до Вірджинії Оноре [стор. 37], яку я знав із 16 років, і ми фліртували один з одним, і яка вийшла заміж за тюремного охоронця в Анголі, Джефф так багато їздив за кермом, що заснув і дрімив у машині. Так Поки ми сиділи на ганку і розмовляли, я раптом сказав Вірджинії: «Я завжди знав вас як турботливого християнина, який може пробачити будь-кого. Але що, якби я одного дня привів лідера Ку-клукс-клану?» Вона сказала: «Ти знаєш, що я буду любити його так само, як і інших дітей Бога. Ніколи не

має значення, яких друзів ти привів із собою до моєї халупи протягом багатьох років — мультимільйонерів, як-от Аніта Роддік, чи найбільш бродяг, щоб дати їм душ». Я сказав: «Ну, насправді зі мною цього разу є найбільший, найбільш ненависний лідер клану Америки». Я вийшов з ганку й розбудив Джеффа. Не моргнувши вією, Вірджинія зайшла до дому, щоб принести йому що-небудь поїсти та випити. Це був незабутній вечір зі сміхом і довгими дискусіями, під час яких, на мій подив, вони домовилися майже про все (з моральної точки зору), наприклад, їх опозиція проти змішаних шлюбів. «Дженні, — поклікала Вірджинія, — прийди сюди й почуй від самого кланівця, що тобі недобре зустрічатися зі своїм

Лідер клану з Вірджинією та Говардом, відомий з фільму «Мертвий ходячий»

Я 24 години їхав з лідером клану, щоб показати йому пам'ятник громадянським правам у Монтгомері з 41 іменами людей, убитих насильством клану

білим хлопцем. Дітям буде боляче вирости мулатом». Ібезперечно, вони обоє вірили, що ні в'язниці, ні смертна кара не дадуть нічого хорошого. Вірджинія була одружена з Говардом, охоронцем в'язниці Анголі. Колись вони усиновили 16-річного хлопчика, щоб уберегти його від злочину, але він вчинив жорстоке вбивство, і тепер робота Говарда полягала в тому, щоб привести свого прийомного сина до страти. (Говард виступав у ролі замітника у фільмі Мертвець ходить.)

Джефф отримав люблячий і прощаючий прийом серед усіх моїх чорношкірих друзів — навіть коли я привів його до збору старої халупної церкви мого колишнього тестя у Філадельфії, штат Массачусетс, містечку, відомому тим, що Ку-клукс-клан убив трьох дітей. Працівники громадянських прав, інсценований у фільмі, що горить Міссісіпі. Я завжди вірив і практикував об'єднання людей як найкращий спосіб допомогти їм вибратися з їхніх в'язниць страху та демонізації. Звісно, на лідера клану справило глибоке і неминуче враження зустріти все це прощення чорношкірих, просто Джефф і я вплинули один на одного через нашу довгу дружбу. Проте я не очікував, що допомогти лідеру з клану буде так легко (це ніколи не було метою моєї участі), але незабаром після поїздки Джефф розпустив всю свою групу клану. Він був у ККК усе своє життя. Це була вся його особистість і єдине претендування на світову славу, але для нього це більше не мало сенсу. Те, що сталося далі, мене шокувало. Деякі з учасників, включаючи його власного сина, якого він врятував із в'язниці, настільки розлютилися, що спробували вбити Джеффа. Його так сильно побили, що він перебував у комі два місяці, і його лікарі сумнівалися, що він виживе. Коли він прокинувся, він був сліпий і інвалід на все життя. Але коли я прийшов до нього і Памелу, вони були такі щасливі, що дали мені своє ліжко. Тепер він проповідував

любов у церкві, а не ненависть у лісі. Я не бачив різниці від старого Джеффа до нового. Тепер для нього стало більше сенсу шукати уваги, якого він так жадав, використовуючи світло замість темряви — святий хрест, а не палаючий хрест. Глибока любов всередині нього була,

З Джеффом, тепер паралізованим і сліпим на все життя.

Любов, замаскована під ненависть

У книгах про ККК Роберта Мура описують як одного з найнебезпечніших Великих Драконів у США. Він погрожував, що «його кланівці відкриють вогонь по контрдемонстрантах, які наважуться протистояти» його мітингам, «і не дай Боже, якщо там будуть діти». Я визнаю, що така запальна мова може бути небезпечною для слабких душ, тому, коли я зустрів Роберта на вечірці в штаб-квартирі клану, мені було цікаво дізнатися, з чого він зроблений. Звичайноцею маленьким товстим боязким і мовчазним чоловіком міг би виглядати страшно з усіма своїми ненависними татуваннями, але, я думав, ніколи не суди про людей за зовнішнім виглядом; подивіться, що вони тримають у своїх серцях (незважаючи на всі ці шари пивного жиру). Я отримав свій шанс, поки ми пили. Він постійно запитував, чи може він поїхати зі мною до Міссісіпі, оскільки я прямував до Нового Орлеана. «Чому ти хочеш туди?» Я запитав. Я був здивований, оскільки він жив у Північній Кароліні і навіть не міг дозволити собі купити квиток на автобус додому. Він не відповідав би перед іншими клановцями. (Ти не хвалишся вчинками кохання в Клані.) Але після того, як ми випили багато пива, він розслабився і тихо розповів мені свою історію.

Ось коротка версія. Колишній водій вантажівки, він був у Клані все своє життя. Нещодавно він переніс кілька

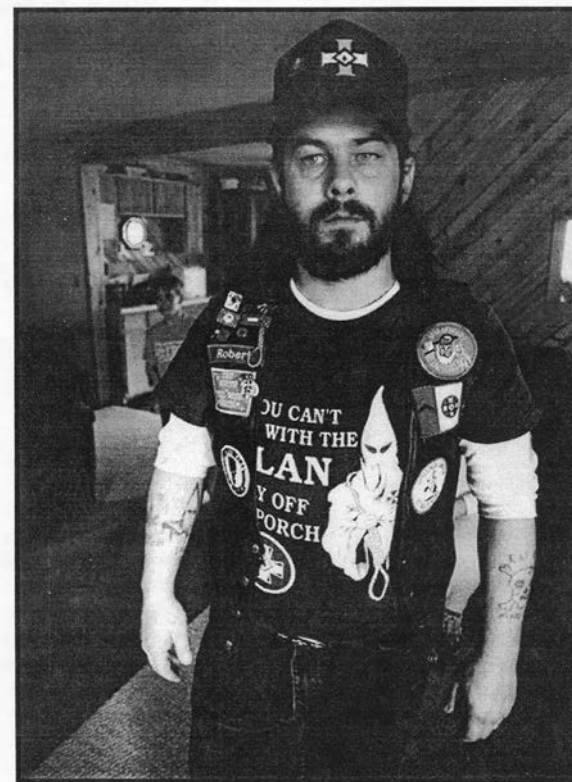
небезпечних операцій на серці, після яких лікарі заборонили йому працювати. Він отримав інвалідність, яка в США нічого не платить. Тож тепер він був дуже бідним у Лексінгтоні, Північна Кароліна, і спав на дивані своєї першої колишньої дружини (у нього було чотири).

Одного разу по телевізору він побачив, як тисячі чорношкірих потонули під час урагану Катріна. Він був настільки зворушений, що позичив у друзів гроші на квиток на автобус до Міссісіпі. Протягом двох місяців він допомагав чорношкірим відбудувати їхні будинки, рубати й вивозити повалені дерева тощо. Це була така важка фізична праця для товстуну, що лідер клану запросив його до національного штабу, де ми зустрілися, щоб оздоровитися. Але тепер він хотів повернутися назад і продовжити роботу, або, як він сором'язливо висловився в риториці клану, «забрати мої речі, такі як халат Клану, щоб я міг показати їх своєму 17-річному синові, який щойно вийшов з тюрми». Незважаючи на попередження лікаря про те, що Роберт ризикує загинути, якщо виконуватиме фізичну роботу, цей кланівець допоміг чорношкірим відновити своє життя. Такі історії мене завжди надихали. Вони нагадують мені, що під кам'яним фасадом багато хто з нас ховається, коли ми страждали через біду, завжди можна знайти, якщо копнути достатньо глибоко, серце, що б'ється добром і любов'ю. Я була настільки

Роберт Мур на нашій вечірці звільнення двох членів Клану після 5 років ув'язнення за наркотики...

for the Asheville area. Later I learned he was the same Robert Moore identified by the *Intelligence Report of the Southern Poverty Law*

Robert Moore

Center as the Klansman who threatened to "massacre" counter-dem-
Як Роберт Мур фігурує в книгах про ККК

Страшно зовні, але завжди шукай те, що люди містять у своєму серці

піднесена, що змушена була обіймати його знову і знову, хоча було важко дотягнутися до цього пивного живота. Я був настільки натхненний, що зробив його своїм офіційним водієм в Америці.

За що ми маємо Клан, як не для того, щоб залучити їх до конструктивної антирасистської роботи? Роберт так пишався тим, що пішов зі мною в елітарні університети, до яких він, як бідний білий сміття, ніколи раніше не мав доступу. І навряд чи знайдеш кращого водія, ніж Клансмен. Більшу частину свого життя, починаючи з п'ятниці і закінчуючи ранком понеділка, він їздив по всій Америці на вихідних, збираючись на ці безглузді мітинги клану для 30 безсилих членів у лісі, де їхні місцеві чорношкірі друзі сміялися з них (наступного дня вони разом ходили на полювання, як завжди). Він міг їздити 24 години без сну, а я міг дрімати й читати в ліжку в задній частині свого фургона.

Роберт так зворушив мене, що пізніше я пішов з ним додому. Він один із небагатьох у клані, хто все ще говорить «ніггер» і використовує пусту риторику, як-от «Я відстою свою расу!» «Тоді чому ти лежиш на цьому дивані, поки твоя колишня дружина ганяє мексиканця в спальні відразу за тобою?» Я дражнив, знаючи, що мексиканці дещо гірші для Клану,

Іноді буває трохи важко обійняти моїх нових друзів...

Ненсі після того, як вона схудла

оскільки вони будуть працювати поза кланом. «Ця мокра спина, — відповів він, — був хорошим вітчимом для моїх синів усі ті роки, коли я нехтував ними».

Ненсі, своїй колишній дружині, він сказав: «Він мирився з тобою і твоїми 600 фунтами лише для того, щоб отримати свою грін-карту». Вони обидва засміялися. Ненсі стверджувала, що шойно схудла на 400 фунтів, тож тепер усі троє могли сидіти разом на дивані. Протягом наступних кількох днів вона підтвердила на плівку історію, яку Роберт уже розповів мені. Все дитинство його жорстоко бив п'ятий вітчим. Коли йому було 14, він розрізав вітчиму живіт бритвою, коли той спав. Він відсидів п'ять років за замах на вбивство. Коли він вийшов з в'язниці, він зустрів Ненсі та одружився, але вони були настільки бідні, що їм довелося ділитися однокімнатною халупою його жорстокого вітчима. «Роберт був абсолютно диким», — сказала Ненсі. Вони обидва були наркозалежними, а їхніх двох синів взяла під варту Служба захисту дітей. Практично всі їхні друзі були чорними, а Ненсі ніколи не чула, щоб Роберт вимовив погане слово про чорношкірих. Вона також не розуміла, чому він приєднався до клану. Хоча ККК допоміг йому позбутися наркотиків, вона тепер не хотіла мати з ним нічого спільного, і з тих пір, як вони розлучилися, у неї були лише темношкірі

та мексиканські хлопці.

Сестра Роберта зазнала такого ж знущання і в 12 років взяла кухонний ніж і перерізала вітчиму горло. Він вижив, і вона була вилучена з їхньої неблагополучної сім'ї. Але це був найстарший брат, який мені здався найцікавішим. Відлюдник, який ховався глибоко в лісі, був здивований, що я його знайшов, і не дозволив мені його сфотографувати. Усе своє життя він сидів у в'язниці й виходив із неї за підпал будинків — незалежно від раси власників. Бути піроманом було його способом спалювати хрести (або спалювати свій білий).

Бо діти в усьому світі, звісно, не всі закінчуються клановцями, нацистами, ісламістами чи членами банд. Існують тисячі різних способів, як вони втілюють свій гнів і незагоєні рани. Якщо вони не зазнали фізичного насильства, це зазвичай психічне. Як казав Гітлер, найгіршим були не всі побиття його батька, а те, коли він його публічно принижував. А оскільки у маленького Адольфа не було люблячої бабусі чи ангела-рятівника, він зрештою виклав свій гнів на мільйони людей. Ось чому так важливо, щоб ми з «надлишками» навчилися бути ангелами-рятівниками для тих, у кого «дефіцит», наприклад, для сина нашого сусіда, якого зловживали.

Візьмемо двох нелюбих синів Роберта та Ненсі, яких усиновили Ненсі та її мексиканський чоловік. Старший син Томас перебуває у в'язниці за бомбардування будинків, а Джастін, який шойно вийшов на волю, провів рік у в'язниці за пограбування, які він скоїв зі своїми чорношкірими друзями. «Він повинен був сидіти у в'язниці набагато довше», — сказав Роберт про свого сина з розмовними вадами. Джастіну було 17, коли я зустрів його, і було очевидно, що він жадав батьківської любові. Він бачив його вперше — великого лідера клану, який повернувся, яким він захоплювався і за яким сумував усе своє життя. Роберт розповідав йому історії про свої «гірні битви» в якості «броньованого хрестоносця», а Джастін фантазував про те, щоб стати великим клановцем, перевершивши свого батька в «нігерських розмовах» і зневажливих фразах — до такої міри це змусило Роберта, який усвідомив свою наївний син справді сприйняв фрази серйозно,

Тож Джастін тепер бігав по школі, вихваляючись тим, що, коли виросте, він став великим лідером клану, як його тато. Це не допомогло його популярності: він був єдиним білим хлопцем у школі гетто. Справді, цей син лідера клану ніколи в житті не мав білого друга! Я вже бачив цей феномен Клану, особливо на Півдні; Члени кланів зазвичай ходили до шкіл до 95% чорношкірих. Будучи «бідним

білим сміттям», вони єдині білі, хто не може дозволити собі забрати своїх дітей зі шкіл або переїхати. Це пояснює ще одне протиріччя, яке я помітив. Люди в усьому світі, як правило, тримаються за своїх шкільних друзів пізніше в житті, тому багато членів клану мають набагато більше чорношкірих друзів, ніж більшість білих. Як писав Барак Обама у своїх книгах, більшість білих в Америці не мають жодного близького чорношкірого друга. Проте Клан не вихваляється цією дружбою, тому що тоді суспільство не зможе стати козлом відпущення з них як лиходіїв — роль «поганого хлопця», яку вони шукають у своєму болю та ненависті до себе. Виростання на неправильному боці колій і стигматизація нашого расистського мислення дає їм, особливо після нескінченних побоїв безробітних п'яних вітчимів, величезну потребу кричати: «Ми такі ж хороші, як і вибілі там, у передмісті!» І вони використовують єдину мову, яку знають, щоб змусити нас слухати — нецензурну расистську лексику. Було сумно сидіти з ними трьома в гнилий халупі Ненсі «поперек колій», оточеними чорними з усіх боків. Вони не могли дозволити собі купити газ для плити на підлозі, тому вони грілися в пальтах і любов'ю, яка вливалася в возз'єднану сім'ю — найчастіше через двох хлопців, які дражнили Ненсі про її сексуальне життя з її хлопцем-мексиканцем, Педро, якого Роберт неохоче зізнався, що любить. «Блаженні лагідні, — думаю я завжди, коли я з Кланом, — бо вони успадкують землю».

Я стежив за Робертом протягом багатьох років і думав, що тепер знаю про нього все. Я розсміявся, коли побачив, як він на шоу Джеррі Спрінгера симулює роль «поганого хлопця», яку він так добре вивчив. На очах сотень ненависних глядачів він побив Джастіна за те, що у нього була темношкіра дівчина, а Джастін, не дуже розумний син, напав на свою зведену сестру Таню за те, що у неї була «мокра дитина» (вона плакала на сцені: «Але ти любиш і його, і свого власного мексиканського вітчима і робиш так лише для того, щоб отримати любов свого батька»). Усім їм платили, їздили в лімузинах, розміщували в найкращих готелях, маніпулював і ставив хореографію Джеррі Спрінгера, щоб весь світ повірив, що вони ненавидять мексиканців і чорношкірих у глadiatorському шоу для нас, справжніх ненависників. Ну, десять років потому Роберт попросив мене одружити його з його п'ятою дружиною Пеггі, «доброю християнкою», дочкою священика з півночі, яка намагалася стати його ангелом-рятівником. Отже, я проїхав з датською телевізійною групою аж до Арканзасу. Я одружився з мусульманськими та єврейськими парами, тож я відчув, що було б весело одружитися з парою християнського клану. Ось уривок з моєї весільної промови, знятий перед здивованими друзями Роберта з Клану:

Джастін захоплюється батьком із салютами

2015 - 10 років після того, як я одружився з Робертом з його п'ятою дружиною із запрошеними прихильниками клану

«Шановні Роберт і Пеггі, Сьогодні ми разом з вашими друзями, тому що ваш шлюб через цивільний шлюб тепер буде підтверджено. [...] Для вас двох, Роберта і Пеггі, це була довга кам'яниста дорога, перш ніж ви знайшли один одного і якимось чином врятували один одного.

Коли я зустрів вас у клані, всупереч тому, що я очікував, я не знайшов у вашій групі жодної ненависті, але дуже сильної любові в людях, яких я невдовзі зрозумів, що не дуже любили у власному дитинстві. [...] Сподіваюся, ви не проти, щоб я розповіла тут, як з тобою з чотирьох років жорстоко бив і знущався твій жорстокий вітчиму... а коли тобі було 14, ти розрізав вітчиму живіт лезом бритви і отримав п'ять років ув'язнення. А потім знову почалися неприємності. Одного разу ти лінчував чорношкірого...».

Тут я захлинувся своїми словами, буквально від глибокого болю. Бо під час пробіжки того ж ранку я впав, зламав ребро і був госпіталізований. Коли я пройшов разом зі знімальною групою, щоб сказати Роберту, що я не впевнений, чи зможу влаштувати весілля того вечора, і він побачив мій біль і перев'язані рани, він сказав, що хоче мені в чомусь зізнатися. чого він мені ніколи раніше не казав. «Ну, Джейкобе, я повинен полегшити своє серце і спершу сказати тобі, що одного разу я лінчував чорношкірого. Все почалося

в Північній Кароліні, коли він приставав до маленької чотирирічної дівчинки. Батько маленької дівчинки був хорошим другом одного з наших учасників. Так ми забрали його одного вечора, коли були на вечірці, пили багато пива... так само, як ми робимо тут сьогодні. Ми підняли його в гори, накинули йому на шию мотузку і запитали, чи має він що сказати. Він сказав: «Нехай Бог буде милостивий до моєї душі». Саме тоді я його повісив. Він упав. А потім я перерізав йому горло, щоб переконатися, що він мертвий». Роберт, як і я, тепер був помітно стурбований. «Мені сняться кошмари». Я був у повному шоці. «Ви робите?» «Так, іноді, закриваючи очі, я бачу, як той негр розмахується. Так, той, хто каже, що може когось вбити, і їм це не заважає, ну, вони повні лайна. Після всіх цих років я все ще прокидаюся, ніби хтось облив мене водою. Це те, що я повинен поговорити з Пеггі про те, бо це мене турбує. Кошмари просто повертаються і повертаються. Для мене це нескінченна річ». Я втратив дар мови, і хоча мені слід було залишитися з Робертом, я вирішив повернутися зі знімальною групою до їхнього готелю, щоб подумати, чи можу я зараз провести весілля того ж вечора. Я вирішив, що не зможу його підвести, хоча зараз нам подвійно боляче. Мене довелося підняти з ліжка з криком зі зламаним ребром.

#214

Тож ось фрагменти з решти моєї довгої весільної промови: «... Одного дня, Роберте, ти бачив по телевізору, як ураган Катріна спустошив Міссісіпі та Луїзіану, втопивши тисячі людей. Ви були так зворушені, побачивши всі страждання, і... там ви працювали, щоб допомогти людям знову будувати свої будинки... Важка фізична праця... тут я бачив, як ви ризикували своїм життям, щоб врятувати чорношкірих... Це те, що я називаю «замаскованою любов'ю». як ненависть», і тому такі люди, як ти, Роберте, дають моє життя натхнення... І тому я хочу закінчити цитатою св. Павла: «Любов терпелива, любов добра». Не заздрить, не хвалиться, не пишається... Любов не насолоджується злом, а радіє правді. Воно завжди захищає, завжди довіряє, завжди сподівається, завжди наполегливо». Я запитую тебе, Роберте, чи матимеш ти Пеггі своєю дружиною?»

Моя промова викликала величезну радість, здивування та полегшення у членів клану, які гуляли на вечірках, які сказали, що так багато дізналися про себе. Відтоді я продовжував розмову з Робертом про лінч.

«Ви б зробили це також з білим педофілом?»

«Так, Джейкобе, ти знаєш, що я не бачу кольорів».

Хм, справді переконлива відповідь від відданого клана. Маючи знання про величезну ненависть клану до педофілів, яка, очевидно, також є політично коректною в Америці, я зрозумів його логіку. Роберт вчинив свій злочин у 1985 році, через чотири роки після самосуду Майкла Дональда, офіційно останнього зареєстрованого самосуду. Це привело одного з членів кланів до електричного стільця, а мій старий друг Морріс Діс отримав суд, щоб присудити його матері 7 мільйонів доларів, що буквально збанкрутило Об'єднані клани Америки. Роберта засудили лише до 10 років ув'язнення, бо це не вважалося вбивством на ґрунті ненависті, а лише вбивством педофіла. Коли Роберт вийшов з в'язниці в 1995 році, його покарання ще не закінчилося. Його кошмари про вбивство тривали так, як сьогодні психологи вважають класичним прикладом посттравматичного стресового стресу. Це змушує мене зробити дві речі.

1. Коли я зустрівся з ним у 2005 році, йому було занадто соромно за свій злочин, щоб розповісти мені про це, незважаючи на те, що він був чесним. У клані більше не було політично коректним лінчувати чорношкірих або навіть завдавати їм болю, лише вимагаючи «рівної справедливості для всіх», чинивши опір програмам позитивних дій для чорношкірих. Як завжди сміючись казав мені Клан: «Всі думають, що ми все ще ходимо, повішаючи чорних на деревах».

2. У 2005 році, через 10 років після тюремного ув'язнення, все ще мучившись почуттям провини та посттравматичним стресовим розладом, Роберт, мабуть, відчув, що лише

ризикуючи власним життям, щоб врятувати життя чорношкірих — повернувши життя, яке він забрав, — він зможе спокутувати себе. Приблизно в той же час я часто чув, як він розповідав про те, як він помирився зі своїм жорстоким вітчиму, якого ненавидів усе своє життя. Він пройшов довгий шлях, щоб бути ним на смертному одрі, і це дало йому велике полегшення та підтвердження, коли почув, як батько нарешті сказав: «Мені шкода». У моїх розмовах з ним і Ненсі я зрозумів, що він сам бачив пряму лінію, що йде від його буйного дитинства до юнацької люті, яка спочатку перетворила його на наркомана, чії єдині друзі були чорношкірими, а потім до його неприйняття і них, і Ненсі, закінчується самосудом чорношкірого.

Коли ти переживаєш терор у дитинстві, ти ніколи не вільний, а емоції вбиті, ти відключаєшся від реальності.

Не дивно, що сьогодні я бачу, як Роберт багато публікує про Ісуса у Facebook. Якимось чином я бачу, як він несе хрест свого викупителя, а також хрест двох розіп'ятих грішників.

Коли Роберт зізнався мені про його лінчування чорношкірого

Любов, замаскована під ненависть

Під час моєї тривалої роботи з Кланом я ніколи не бачив, щоб вони вчиняли насильство проти негрів, але я бачив багато насильства серед своїх. Рейн, яка належала до іншої групи KLAN, прочитала те, що я написав про Ку -Клюкс Клана на своєму веб -сайті, і запросила мене до її будинку в Північній Кароліні з тих пір, вона сказала: “Я маю ступінь соціології університету і вивчала членів Наша група і дійшла до того ж висновку, як і ви щодо їх жорстокого дитинства ». Коли вона подала мені ранкову каву в ліжку, вона розповіла мені про свої два тюремні вироки. “Для чого?” Я запитав. “Хіба ти не знав, що я подвійний вбивця?” Почувши це від солодкої 20-річної жінки біля мене, я майже виплюнув каву. Потім вона розповіла мені, як, як 14-річна, вона втекла від свого жорстокого расистського батька, стала антирасистською шкірою і жила в Лос-Анджелесі в гаражі з деякими мексиканськими дівчатами. Одного разу в самозахисті вона вбила вторгнення мексиканського наркотичного гангстера. Після двох років ув’язнення та почуття зраджених латиноамериканцями вона повернулася додому, і зараз 17, вона повернула неонацистів і вистрілила білого антираціового демонстратора, “також у самозахисті”. Тоді “добрі християнські люди Клана” втрутилися: “Викладаючи мене, що те, що має значення в житті, було робити добро для інших, а не вбивати їх”. Вони відправили її на місіонерську роботу в Африці на півроку.

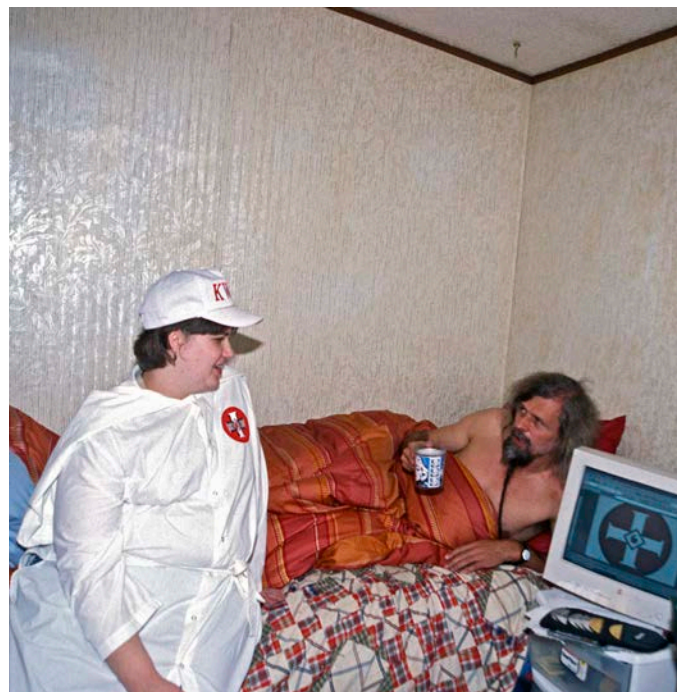
Рейн любила Африку і була вражена, коли вперше побачив, як чорні діти були дисципліновані та прагнули вчитися на відміну від «Дітям гетто, з якими я ходив до школи». Повернувшись додому, її підйом у Клані був метеоричним, і вона вирішила стати першою жінкою в Америці. Вона була мовником і мозком Клана Віргілія Гріффіна. Вона також єдиний освічений член KLAN, якого я зустрів. Вона була заявленою феміністською та про-гомосексуальною активісткою, сказавши, що “в Клані занадто багато гомофобії та сексизму”.

Рейн запросила мене на осінній мітинг Клана в лісі, щоб зустріти своїх друзів, але пізніше того ж року, коли я запитав, чи можу я розмістити свої фотографії з мітингу на моєму веб -сайті, вона благала мене почекати. Клан зазвичай любить, коли я виставляю членів на виставку і даю їм постріл у славу, про що йдеться про їх членство Наша місцева в’язниця. Але ви не можете працювати в державі в штаті Північна Кароліна, якщо ви є членом ККК. “

Отже, що стояло за її бажанням «робити добро» чорношкірими? Як виявляється, травма дитинства (те, що вона має спільного з багатьма іншими членами Клана). Рейн виросла в гетто як бідний білий, а її шкільні друзі були майже виключно чорними.

Рейн і Біллі представляли свою гармонію чорної та білої ласки, але вони вибачилися за те, що відвели мене до китайського ресторану, їхньої улюбленої їжі.

Приєднання до клану. Рейн у 2005 році

Член феміністичного клану з її книгами про фемінізм і звільнення геїв

І все ж її ніколи не дозволяли брати своїх товаришів додому через расизм батька, який він виправдав, сказавши: “Вони всі злочинці та наркомани”. Він не мав зовсім помилявся. Геттонізовані діти не роблять, як ми знаємо, поводяться як святі. Тож з дитинства Рейн мріяв допомогти своїм колишнім друзям стати “кращими людьми”. В Африці вона почала розуміти, як геттоізація в Америці змусила негрів поводитися так, як це відштовхувало її батька. Це було не тому, що вони були “чорними”. Вона почала деконструювати американський расизм, який асоціює негрів із злочином. Тож після короткої освіти в коледжі вона тепер отримала шанс допомогти їм у в’язниці, де стільки її чорних друзів закінчилися. Чи бачила вона якісь протиріччя в цьому? Ні, “бо, коли чорні стають” добрими людьми “, як ми”, більше не потрібно мати Ку -Клюкс Клана, щоб “захистити білу расу від їх злочину та наркотиків”, вона міркувала досить логічно і, так, з любов’ю . Незабаром вона схвильовано зателефонувала мені в Данію: “Яків, я отримав свою мрію, щоб ви могли розмістити свої фотографії в Інтернеті”. Ну, через півроку я побачив статті по всьому Інтернету про “жорстоке зґвалтування та вбивство Рейна”. Шокований, я подзвонив її чоловікові Біллі. Він сказав, що після багатьох переливів крові вона дивом пережила спробу вбивства

двох членів Клана, Девіда Лакетера та Скотта Белка. Група Клана не мала нічого проти своїх консультативних негрів у в’язниці, але вона попередила мене про Белка, якого я зустрічав одного з небагатьох разів, коли він був поза в’язницею. Він був надзвичайно небезпечним, оскільки він був членом в’язничної банди Арійського братства, яка не схвалювала, що Рейн опинився на боці Чорних банд, з якими вони завжди мали криваві поєдинки. Незабаром після того, як я сфотографував Скотта, він і Девід увірвалися в будинок Рейн, зґвалтували її і застрелили її за допомогою пістолета -сума. Пізніше вона показала мені куля шрами. Девід був ув’язнений як той, хто “пронизав Рейн кулями” і був убитий у в’язниці.

Під час тривалого перебування в лікарні та судовому процесі Рейн вже не могла приховати своє членство в ККК з в’язниці і була звільнена відповідно до державних законів. Але історія не закінчилася.

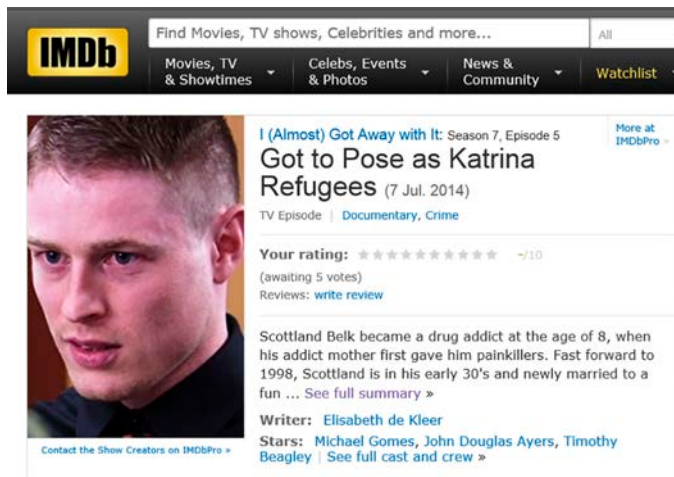
Чорні в’язні повстали і змусили в’язницю переробити свого найпопулярнішого соціального працівника. Чи не знали, що вона є членом ККК, запитала в’язниця? Так, чорношкірі знали весь час. В’язниці мають програму під назвою “Навчання з обізнаності про банди”, щоб допомогти

Скот Белк, коли я зустрів його на ралі Клану

ім залишатися поза бандами, коли вони звільняються, що непросто з усім соціальним контролем, яким вони піддаються. А в південних тюрмах ККК вважається лише бідною бандою білого сміття, що саме є. Одного разу ув'язненим довелося переглянути відео місцевої групи KLAN, і вони негайно впізнали об'ємну фігуру Рейн. Це лише зробило її більш популярною серед негрів: "Ого, вона є членом банди, як і ми!" Незважаючи на те, що друзі Рейн у Клані нічого не мали проти її роботи для негрів, вона знала, що їй загрожує небезпека, коли Белк почав поширювати чутки, що вона "хизується для держави". Вона продовжувала свою ідеалістичну роботу з "вдосконалення [ситуацій] негрів", незважаючи на те, що вона тепер ставила своє життя на лінію. Це знову те, що я називаю коханням, замаскованим як ненависть, члена Клана, який готовий ризикувати її життям, щоб допомогти негрів.

Я не можу зустріти холоднокровного вбивці, наприклад, Скотленд "Скотт" Кевін Белк, не намагаючись зрозуміти його внутрішню людину, і я дізнався про нього набагато більше через його пізніші злочини. Він сильно зловживав самотньою матір'ю, яка, щоб мовчати Д зачепив наркотики, він пограбував банк у розмірі 3000 доларів. Займаючись сексом зі своїм чорним дилером, він розповів їй про

Фільм про шотландця Белка

крадіжку. Мабуть, вона зрадила його в поліцію, щоб уникнути в'язниці, і Скотт провів кілька років за ґратами. Тут він увійшов до Арійського братства, як помста проти свого чорного Сніта. Коли я познайомився з ним на мітингу ККК у 2003 році, одразу після в'язниці, він намагався зібрати своє життя разом, частково приєднавшись до мирної групи ККК, а частково влаштувався на постійну роботу водія вантажівки. У той час Скотт був одружений з Рондою Белк. На їх велике нещастя, його мама, що курсує тріщинами, Маргаретта Каліноська, переїхала з ними і змусила їх обох залежати від тріщин, і їхнє життя знову погіршилося. Рівно через два роки після того, як я познайомився з ним, під час суперечки щодо грошей на наркотики, він став відчайдушним, вдарив матір бейсбольною битою і задушив її. Потім він втік зі своєю дружиною в одному з вантажних автомобілів свого роботодавця, їхавши до Нового Орлеана під час урагану Катріна. Прикидаючись священиком, він намалював гасла полегшення на вантажівці і поїхав до Гейнсвілла, штат Техас, де він і Ронда позували як біженці Катріна. Церква допомогла їм дістатися до Сіетла, де вони взяли на оренду квартиру від жінки, яка врешті-решт визнала їх із найпопулярнішого плаката ФБР. У 2007 році Белк отримав 15 років ув'язнення, тоді як Ронда отримав п'ять за вбивство своєї матері, яка нехтувала його і примусила наркоманію на нього з того часу Гелі з ним: Посадити як Катріна біженців, в якому він нарешті отримав "момент слави" всі мрію Клансмена. Не тільки його історія була виведена на екран відомими акторами, але йому було дозволено бути в серіалі, розмовляючи з в'язниці про драму свого життя.

Інший потенційний вбивця Рейн, Девід Лейтер, мала подібну історію, як наркоман і нарко-гангстер, і, як і Скотт, належав до Аріанського братства, а також до світової церкви Творця, нацистської групи до його вбивства У 2003 році на білих ненависть завжди має глибоке коріння.

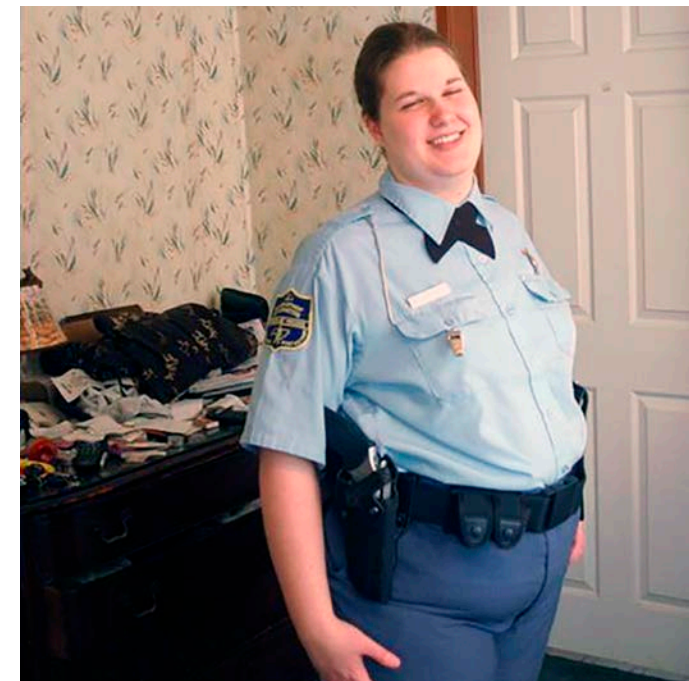
Враховуючи, як такі жорсткі вбивці та ненависники ніколи не отримували допомоги під час їх зловживань, завжди підтверджували мою віру, що ніколи не пізно дістатися до

Після спроби вбивства Рейн озброїлася, сильно боючись нового нападу

них - якщо лише захистити себе та суспільство від їхньої люті. Я отримав свій шанс, коли Рейн організував, щоб я познайомився з імператорським майстром її групи Клана, Вергілія Гріффіна, одного з найвідоміших і найважливіших лідерів Клана. Це було для мене важким випробуванням, оскільки я був глибоко упереджений проти нього. Він був лідером Клана за різаниною Грінсборо 1979 року, в якій загинули п'ять анти-кланових демонстраторів. Один із моїх старих друзів, Віллена Кеннон, допоміг організувати демонстрацію. Одного разу, сидючи з нею та її 4-річним сином Кваме на кухні на вулиці С. Євген, вона сказала мені, чому вона працювала з Джессі Джексоном у русі за громадянські права, щоб інтегрувати бізнес Грінсборо. У віці 9 років вона стала свідком того, як чорношкірий чоловік спалював живим у сараї. Його злочин був закохатися в білу жінку. Його крики наповнили ніч, і вона ніколи цього не забула.

Через тридцять років і вона, і її син Кваме, якому зараз 10 років, були майже вбиті Кланом. На жаль, Сенді Сміт, колишній подруга мого колеги Тоні Харріс, була серед загиблих. Я спілкувався з ними в коледжі Беннетта, чорношкірі жіночої школи, коли Сенді був президентом студентського уряду. Я зустрічався з її подругою Альфредою, яка так само пишалася своєю прекрасною афро, як і Сенді. Хоча Тоні закликав мене "зробити крок", ці добре освічені чорношкірі жінки мали сильний соціальний контроль проти "бути з халіновим". Тож я завжди закінчував лише допомагав Альфреді писати свої терміни цілу ніч, поки Тоні спав з Сенді. Ми були молодими і вільними, і суспільство думало, що рухається до більш расової свободи. Тож ніхто не був шокований, ніж Тоні, коли лише через шість років, коли він дивився на норвезькому телебаченні (перебуваючи на гастролях з American Pictures), Клан розпакував зброю

але вона пишається тим, що повернулася на роботу на чорних у в'язниці

і вбив свою колишню дівчину у своєму рідному місті. Тоні та інші чорношкірі в нашому Копенгагенському робочому колективі чинили опір, коли я вкладав фотографії Клана у слайд-шоу, кажучи: «Ми сьогодні боремося з расизмом. Клан - це минуле і зробить ваше шоу старомодним». Тепер вони наполягали на тому, щоб я вклав їх на американські фотографії. Я також був шокований тим, що різанина Грінсборо відбулася прямо біля дверей проекту «Морнінгсайд будинків Шокувані, коли клансменів виправдали цілком біле присяжні-хоча весь світ став свідком вбивства. Іншими словами, ККК все ще був «політично коректним» у 1979 році. Насправді поліція відмовилася від демонстрації, спостерігала, як вони упаковують зброю в свої машини та трималися подалі, поки вони використовували їх на Тоні та моїх друзів - більшість хто були дітьми. Але коли одного з дітей на протесті, Квам Кеннон, виповнилося 17 років, йому заарештували за ненасильницькі крадіжки та засуджені до двох поспіль довічних покарань. Частково це було тому, що дядько Тоні, Пінкні Мойсей, з яким я часто спілкувався в юридичній школі, був занадто п'яним, щоб забезпечити Кваме належним юрисконсультом. Але також тому, що його матір, Віллена, судді попередила, що через її коріння в активізмі громади було б жахливі наслідки, якби Кваме не прийняв угоду про визнання провини.

Ну, часи змінюються, і в 2020 році місто Грінсборо офіційно вибачилося за різанину Клана і підняло пам'ятку жертвам. Коли я мав шанс познайомитися з Вергілієм Гріффіном, натхненником різанини, я вирішив не дозволяти йому відчувати, що я переслідував глибокі негативні думки про нього. Тоні Харріс, однак, хотів, щоб я тиснув на нього, чому він наказав вбивства. "Я обіцяю, - сказав я, - але я не дозволю минулому заважати намагатися дістатися до нього і допомогти йому з гніву". Весь проїжджаючи з Атланти, з

Virgil L. Griffin (C), seen here at a 1982 rally in front of the Raleigh, North Carolina state house, was among nine persons indicted by a Federal Grand Jury 4/21/1983 on charges of conspiring to disrupt an anti-Klan rally which resulted in the deaths of five members of the Communists Workers Party. Griffin was the Grand Dragon or head of the North Carolina chapter of the Invisible Empire, Knights of the Ku Klux Klan.

Вергіл Гріффіні у 1982 році на мітингу

сином Бірацису Тоні, я вважав, що найпозитивніші люблячі думки, які я міг зібрати: “Любіть його, посміхайтесь йому, люблять його, щоб він справді міг це відчуті”.

Я знав, що у мене є лише один день, щоб практикувати ненасильницьку комунікацію з Вергілією, тому це був би поверхневий експеримент, щоб побачити, наскільки люди впливають на те, що ми думаємо про них. Справді, це було непросто. Коли я познайомився з Вергілієм та його групою Клана у віддаленому лісовому районі одного ранку, я більше вплинув, навіть перепоვნений тим, що їх ворожий погляд підказував, що вони думають про мене (Рейн сказала їм, що вона приносить антирацист). Я почав із складного питання Тоні. Великий імперський майстер дав ту саму відповідь, яка змусила його виправдати в суді: «Ми застрелили комуністів у В’етнамі. То чому б нам не боротися з ними тут вдома? “ О, правда, демонстрація була організована місцевим союзом текстильних робітників, як відомо, є досить «комуністичним» іменем, тож як я міг не погодитися з цілком білим присяжним, що його дії були «політично коректними»? Особливо в цій реакційній південній державі такий короткий час після війни у В’етнамі? Оскільки Гріффіні не побачив різниці між “комуністами” та “антирациками”, я знав, що я нікуди не звинувачую його минуле. Натомість, протягом усього дня я змусив себе надіслати йому свої найлюбіші думки та посмішки - використовуючи об’єднавчу мову «жирафа» проти їх насильницької та розбіжної «шакала». Звичайно, у мене теж були егоїстичні причини-це має багато сенсу, коли ти один серед 50, що сильно озброєно озброєні клансменів у усамітненому лісі. О ні! Ковзання язика! Не позначте цих “дітей болю” з розуму. Вони стають жертвами, чії все життя були пов’язані нашими дистанційними або відвертими ненависними думками про них. Вони ніколи не відчували нашої любові, лише наші контрпродуктивні загрози «смерть Клана», як і ті, що демонстранти кричали в Грінсборо - з смертельними результатами для протестуючих. Я знав, що вони нічим не відрізняються від жителів гетто в їх тязі до нашої любові, і що ніколи не пізно показати їм трохи

Вергіл Гріффіні, коли я зустрів його в 2005 році

власного так званого «люодства». І все -таки лідер Клана, як і лідер Чорної банди, повинен грати важко перед членами, тому тривалий час Вергілії унікав мене або риторично говорив зі мною, якщо кланці стояли поруч. Я проводив цей час, повільно роблячи «союзників» серед членів.

По мірі того, як тривав день, Гріффіні явно все більше і більше впливав мої «люблячі» думки (на справжню любов набагато більше). Спочатку він нервово посміхнувся назад, але вдень він здався майже кокетливим. Це також послабило мене, оскільки я маю власне бажання бути коханим. Пізно вдень він раптом запитав, чи я піду гуляти з ним у лісі, «щоб поговорити під чотирма очима». Я погодився.

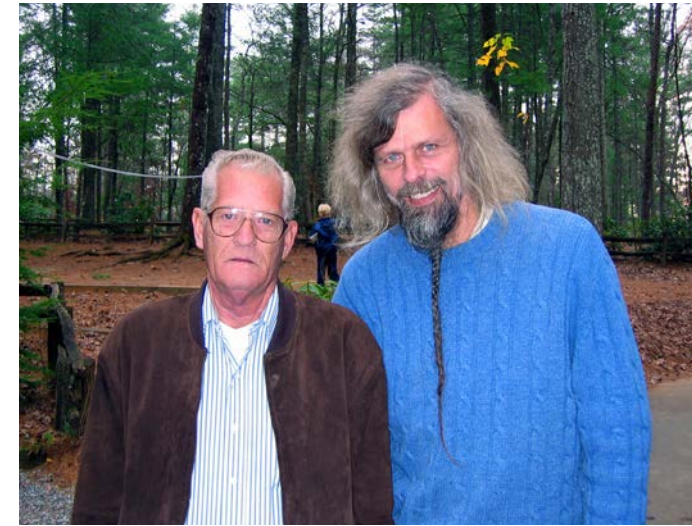
Першим його імперативом було переконати мене, що він не спалив жодної чорної церкви. Він втратив дві АЗС, тому що мій друг полювання на Клана Морріс Діс подав позов до нього після того, як поліція знайшла стару карту членства від Griffin’s Klan Group на одному з підпалів. - Ти повинен мені повірити, Джейкобу. Я глибоко релігійна людина і ніколи не могла мріяти спалити церкву ». Для нього було настільки важливо, що я вірив йому, що, роблячи це, я здобув його дружбу. І йому було важко повірити. Я знав від Джеффа Беррі, що лідери Клана добре заробляють на життя, продаючи членські картки молодим невпевненим чоловікам, які ходять навколо своїх карток, але лідери ніколи не бачать цих чоловіків у Клані. Картки є величезним ризиком, оскільки якщо поліція знайде людину, яка бере участь у злочині на ґрунті ненависті, лідер Клана несе відповідальність, чи він був причетний до злочину чи ні. Лідери Клана надзвичайно насторожено вживають жорстоких людей у свою групу, оскільки вони не хочуть ходити до в’язниці. Як одного разу Джефф сказав мені, “я не можу використовувати 80% людей, які подають заявку на членство. Вони горіхи ». Я знав, про що він говорить, оскільки я підбираю стільки цих загублених «горіхів» на шосе. Отже, повірте чи ні, саме так Клан знову

Моє побачення Альфірда - подруга Сенді, яку вбила група клану Вергіла Гріффіна

став “політично коректним”, в значній мірі ховаючись у невеликих затиснутих пивних мітингах у лісі. Трамп взяв його далі, надіславши повідомлення про те, що «політично коректно» вийти з лісу та приєднатися до його білого руху в Шарлоттсвіллі та інших місцях - навіть зі своїми гарматами та насильством.

Гріффіні, мабуть, прийняв моє внутрішнє (але невимовне) знання про Клана за те, що він любив прощення - те, чого він ніколи раніше не отримував, але явно шукав, бо він справді відкрився і розповів мені довгу історію про те, як він був у Клан, оскільки він почав вибирати бавовну як 19-річного віку під час руху за громадянські права, “що йшло занадто швидко”. У нього було довге сумне життя, але воно закінчилося: нещодавно він мав три обхідні операції. “Я знаю, що скоро помру”, - сказав він. “Але в лютому мені виповнилося 60 років, і це для мене так багато означало б, якби ти міг прийти до мого дня народження. Будь ласка, чи не обіцяєте ви? “ Я був настільки здивований і переїхав, що пообіцяв спробувати. Коли закінчився день, я попросився з усіма своїми новими друзями: “Тож я скоро побачу вас на день народження Вергілія”. “Що?” Вони здивувались. Я раптом зрозумів, що жоден з них не був запрошений на день народження! З усіма типовами для членів Клана вони часто настільки огидні тим, що бачать один у одного, власного болю та нещастя, що Гріффіні не зацікавлений у запрошенні власного роду. Чого голодні ці діти болю - це любов від нас, тих, хто має надлишок. Ті, що знаходяться поза своїм гетто. Для людського тепла вони не можуть легко знайти або висловлювати всередині Клана, чії емоційно -оглушені члени я завжди бачу, як під час мітингів виглядають самотньо. Протягом багатьох років, коли я працював з групами KLAN, я часто був їх найдовшим «членом». Після менш ніж року я зазвичай бачив, як вони кидають і приєднуються до анонімних алкоголіків, НА чи церковних груп - де б вони не могли знайти трохи тієї любові, яку філософія Клана не дозволила в них розквітати.

Моя прогулянка з Вергілом Гріффініом, де він відкрив мені своє серце

Ось чому мій маленький експеримент у ненасильницькому спілкуванні, хоча у мене був лише один день, щоб провести його, досяг успіху навіть з Гріффініом, одним із найнебезпечніших лідерів Клана з 60 -х. Лише через кілька місяців Гріффіні покинув “Клівлендські лицарі ККК”, якими він керував більшу частину свого життя, і група розпалася. Я не кажу, що це було лише результатом моєї участі; Завжди є багато факторів, які допомагають змінити життя людей. Але для людини, яка все життя в обороні, в тому числі зіткнувшись з натовпом, що скандував “смерть Клана!” Особливо це стосується, коли це відбувається в вразливий момент, наприклад, коли він, як “хороший християнин, повинен зустріти мого виробника”.

Я завжди кажу своїм учням: “Спробуйте цей люблячий метод на своєму найгіршому вчителі ... і подивіться, як швидко піднімаються ваші оцінки”. Зрозуміло, що це працювало над двома найгіршими лідерами Клана Америки. Більше того, мої довгі подорожі серед насильницьких людей переконували мене, що позитивне мислення про людей працює над усіма і що це в нашому власному інтересі, а також суспільству, що ми щиро намагаємось «любити свого товариша».

Щодо болю серійних вбивць

Одного разу вночі 1991 року, коли я їхав за кермом, я побачив літню білу жінку в темряві під стовпами автостради і підняв її. На неї напали чорні хулігани, і вона так сильно кровоточила, що я змушений був відвезти її до лікарні. Через годину я помітив чоловіка на узбіччі дороги. Розлючений і напружений, він був безоплатно звільнений з кривавого човна в Перській затоці і три дні чекав на поїздку. Враховуючи розпач в очах Вуді, я легко міг би викликати в ньому насильство, посилаючи вібрації страху та недовіри. Коли я розповів йому про білу жінку, яку шойно залишили вмирати її чорні нападники, Вуді почав відкриватися. (Тоді я не мав уявлення, наскільки глибоко втягнувся в його сім'ю.) Він сказав, що на нього ніколи не нападали чорношкірі, тому що він «завжди нападав на них першим». Мало-помалу він розповів мені, як він і його два брати вбили стільки «негрів, що я не злічити їх на пальцях рук і ніг». Тепер я не спав. Спочатку я подумав, що він просто хвалиться, але в його розповідях було забагато описових деталей і місць. Тому, коли він також розповідав про своє жорстоке поводження в дитинстві, я уклав з ним угоду: я привезу його додому, за чотири години від мене, якби він розповідав свої історії і дозволив мені записувати їх на плівку. «Але я не скажу вам, де я живу. Просто відпустіть мене кудись у моєму місті». Він знав, що я можу звернутися прямо до поліції зі своєю стрічкою.

У моєму шоу, оновленому, щоб включити Вуді та його сім'ю, його голос шокував студентів університету. Через кілька років після того, як я зустрів його, слухаючи його кошмарний голос з ночі ввечері, мені було цікаво дізнатися, як він поживає. Коли навесні 1996 року мені нарешті випала нагода поїхати в тур, я запросив норвезького видавця книг Тоні Моррісон Елі Сатера стати свідком. Особливо її лякало те, що всі, кого ми зустрічали, були у в'язниці за вбивство та зґвалтування. «Вони нагадують мені тих чоловіків у фільмі «Звільнення», — сказала вона. Коли ми приїхали, над місцем навис густий туман. Це дало нам полювання на серійного вбивцю в цій болотистій місцевості, де ми не могли бачити навіть шести футів попереду, моторошну нереальну ауру. Через три дні ми знайшли його двоюрідного брата. «Це правда, як ви сказали, Вуді приїхав сюди п'ять років тому», — сказав він. «Він та його друг Боббі увірвалися в будинок, і Вуді поранив 16-річну дівчину, коли вона спала. Він отримав 25 років позбавлення волі. Під час суду він був ідіотом. Підняв шум, сміявся з судді, насміхався з усіх. Я намагався його заспокоїти, але марно. Він собі все знищив».

Ми знайшли жертву Вуді, Сару, яка розповіла нам про ту жахливу ніч. Вуді змусив її встати з ліжка, який розрізав їй живіт і легені довгим ножом. Вона вижила завдяки кільком дорогим перебуванням у лікарні, але ніхто не надав цій бідній родині допомоги в подоланні їх болю. Це сталося лише через пару днів після того, як я висадив Вуді. Це було пригніченим — я справді вірив, що протягом нашої спільної ночі я допоміг йому зіткнутися з глибоким болем і гнівом, які він відчував. Я намагався сказати Сарі, що Вуді був моїм другом, але мій голос зірвався від почуття провини й жалю, коли я побачив жах у її очах. Вона не могла бачити в ньому нічого, крім кровожерного монстра, і розповідала про те, як він поводився як «тварина» під час суду, кричачи «Я збираюся отримати тебе одного дня!» перед тим, як його витягли із зали суду в ланцюгах. Відтоді їй снилися кошмари про його повернення. Важливо було побачити і зрозуміти Сару, жертву потенційного ката, оскільки стільки років я мав справу переважно з жертвою всередині ката.

Коли ми пішли до будинку Вуді, жінка відкрила двері і сказала: «Я знаю, хто ти. Вуді повернувся додому п'ять років тому, почуваячись піднесеним. Він сказав, що його підібрав дивний чоловік, який змусив його розповісти йому все про себе. Мені було цікаво, хто це може бути, оскільки Вуді — найпотаємніша людина, яку я знаю». Аделін була матір'ю Боббі, спільника Вуді, і жила з Роуз, матір'ю двох старших братів Вуді, Семмі та Джона.

«О так, це жахливо. Вуді не схоже на таке, але він був у розпачі, коли ви привезли його додому, звільненого без оплати, після кількох місяців роботи в Перській затоці. Він і Боббі обидва пили та вживали багато наркотиків, і я вважаю, що це зробив Боббі. Вони прибігли додому, о другій годині ночі стукали в двері, кричачи: «Мамо! Мамо! Ми зробили щось жахливе!» Потім вони знепритомніли і впали тут же, на галявині, де спали, коли їх забрала поліція». Я відчув полегшення, почувши, що в домі Сарі не було нічого навмисного щодо його жадоби крові, лише глибокий біль і гнів, які я відчув у ньому. Напившись наркотиків, вони вкрали велосипед перед будинком Сарі, а потім почали сваритися через нього. Вуді раптово увірвався в будинок, щоб схопити кухонний ніж, щоб використати його проти свого зведеного брата, який втік. У шаленій жадібності крові Вуді вибив ногою всі двері й спробував заколотися сплячу родину. Що стосується «тваринної» поведінки Вуді під час суду, Аделін тепер розповіла, що «він був наляканий до глузду, і його ноги

Вуді тієї ночі, коли я забрав його в 1991 році після моєї лекції в У.Х'юстоні

труслилися під ним від відчуття, що його життя раптом закінчилося». Я думав, що бідні невпинно завдають собі шкоди, оскільки поведінка Вуді переконала всіх у залі суду, що він більше ніколи не повинен виходити, і йому дали ще 10 років в'язниці. Те, що відразу з'єднало між мною і Аделін, — це любов, яку ми обидва відчували до Вуді. Я був вражений її розумінням того, як травми, які він отримав у дитинстві, призвели до його насильства.

Отже, брати Вуді? Він сказав, що вони забрали його під час вбивства, коли вони вбивали чорношкірих без причини. Довіряючи тій близькості, яку я встановив з Аделін, я запитав, чи це може бути правдою. «О, так», — сказала Аделін, яка часто чула, як вони згадували про такі вбивства, але додала, що батько, Вінсент, був ще гіршим. Не кажучи вже про діда! «Ми просто робили подібні речі тут, у минулому!» Вона ніби вибачалася за них. «Семмі схожий на свого батька. Жахлива людина. Це була організація, яка врешті зупинила його. Життя у в'язниці. Він ніколи не вийде». Трохи роздратована, вона сказала, що причина, чому старший брат Вуді був ув'язнений за останнє вбивство, полягала в тому, що

НААСР назвала вбивство «злочином на ґрунті ненависті» (раніше з ними нічого не сталося після вбивств). Вона додала, що Семмі продовжував вбивати чорношкірих у в'язниці. Чорношкірий в'язень сказав йому, що незабаром його звільнять. «Ні, ти ні!» Семмі відповів, і в ніч перед звільненням Семмі облив його бензином і підпалив, перетворивши його на обгорілий труп. Вуді раніше казав мені, що Семмі був лідером тюремної «арійської банди».

За відсутності справжньої матері Вуді називав Аделін «мама» і щонайменше раз на тиждень дзвонив їй з в'язниці. Все ускладнювалося ще й тим, що Вуді зустрічався з дочкою-наркоманою Аделіни Дон, до якої вона, як і її син Боббі, очевидно, не відчувала особливих почуттів.

А як щодо середнього брата, Джона? Він також брав участь у вбивствах? «Не знаю, скільки, але я точно знаю, що Джон хоча б раз убив людину. За це він отримав лише три роки в'язниці». Пізніше ми поїхали відвідати Джона в болотах, незважаючи на те, що Аделін нас суворо застерігала від цього. «Хіба ти не розумієш, що він найгірший з усіх! Він жорсткий, холодний, і він жодним чином не буде з тобою розмовляти». Вона намалювала такий страшний портрет, що Елі, який до цього часу чув більше ніж достатньо про насильство, наполягав, щоб ми рухалися далі, тим більше, що, якщо ми хотіли потрапити туди до настання темряви, у нас не вистачало часу. Але тепер, коли я нарешті знайшов чоловіка, який міг би підтвердити те, що Вуді сказав мені у своєму інтерв'ю, я не збирався здаватися. Коли ми їхали безкрайнім болотом, де голі дерева стояли, як скелетні пальці, обвиті павутиною примарного іспанського моху, Елі ставав все більш блідим. «Хіба ви не прийшли, щоб відчуті Америку?» Я намагався її розвеселити, смішило, що реальність запозичила найгірші голлівудські візуальні ефекти (поверх густого туману, що все ще лежить над кишить чорними крокодилами водами). «Чому люди дивляться подібні фільми, коли реальність набагато цікавіша», — запитав я Елі.

Глибоко в болоті, надто близько до темряви, мені вдалося знайти гнилий трейлер із пластиком над вікнами. Навколо валявся звичайний сміття уламків старих автомобілів та іржавих човнів. І коли я побачив двох брудних білих дівчаток, кудлатих і босоніжих, у них сопливі носи, я відразу зрозумів, що це діти Джона.

Ангел махає нам на прощання з трейлера

Елі була так налякана, що зачинила всі двері машини і відмовилася виходити. Сцена, яку вона побачила перед собою, була прямо з Deliverance (у Норвегії фільм називався «Експедиція зі смертю»). Вона боялася, що якщо Джон вийде і застрелить нас, ніхто ніколи не знайде наших трупів у тих болотах. Я згадав детальний опис Вуді про те, як їхні обличчя затверділи, коли вони спіймали один із власних трупів, що розчиняються, у сітці для раків.

Але я не виявив ні мужності, ні наївності у пошуках Джона, бо посеред цього темного болота я відчув, що опинився на абсолютно твердій землі. Я був у стані майже ейфорії, насолоджуючись світлом перетворення, яке відчуваєш, коли нарешті з'ясується одне з головних питань життя. Важливо відзначити екстатичний стан душі, в якому я прийшов, тому що коли Джон, як я передбачав, поведився діаметрально протилежно тому, що можна було б очікувати від жахливого психопата, як стверджувала його родина, це було саме тому, що я подумки виготовив цього відчайдушного чоловіка бути тим, хто тримає відповідь на загадку життя. Таким чином, я міг дати йому неймовірні сили, які люди отримують, коли ви демонструєте їм довіру та глибокий людський інтерес: він відчував себе прийнятним і коханим.

Звичайно, він був ізольованим, ворожим і, так, вражаючим. Він підійшов до дверей, озброєний пістолетом, з дикою бородою та витатуєваними на тілі символами насильства. Але рідко я зустрічав чоловіка, який так швидко відкрився, коли я сказав йому, що я друг Вуді. Одразу рушницю прибрали й замінили чашками свіжозвареної кави. Невдовзі я відчув таку неабияку теплоту від Джона та його дружини Конні, що вийшов і переконав Елі приєднатися до нас. Він справді був тим самим «монстром», про якого Вуді говорив у своєму інтерв'ю і вбивав у мою свідомість протягом п'яти років. Але в той же час — і Елі погодився — він був невеликим страхомдитина, яку важко було не

обійняти. Якщо ви пам'ятаєте, що я міг би легко стати кмітливим поліцейським інформатором, дивно, як мало потрібно, щоб відкрити таких людей і як вони хочуть говорити про себе. І в тій самій розмові, з її поступовою обробкою болю, криється відповідь на все насильство. І все ж уряди в усьому світі сплянуть зі своєю застарілою риторикою «око за око» та рецидивістськими репресивними рефлексами прямо з правої фортеці Люцифера.

Решту дня Джон і Конні розповідали про насильство, яке охопило всю їхню родину. «Погляньте на Ангела тут». Конні піднялася знувшись над двої з половиною річною дитиною. «Вона сповнена насильства над своєю сестрою. Вона погана!» І ми з Елі думали, що саме так вона закінчиться, якщо з дитинства скажуть, що вона «погана» і «недостатньо хороша». Мати завдала їй кілька належних шлепань, але ми майже ніколи не бачили, як вона плакала. Натомість на її червоноокому обличчі було постійно пригнічений вираз образи.

Обидва батьки відкрито говорили про те, що тільки в п'яні вони вибухнули насильством, і ми швидко уявили собі, які жахливі мають бути умови для двох дітей. Вони наводили нескінченні приклади всього насильства, в

Джон демонструє, як він крутив ніж у чорношкірому

Джон навчає 7-річну Наташу використовувати зброю

John zeigt mir einen Teil seiner Waffensammlung auf dem Bett der Kinder

якому вони були залучені. Мені навіть не потрібно було питати про вбивства чорношкірих; їхні криваві побічні коментарі про них ідеально підходили до описів Вуді. Коли я попросив показати зброю, використану в різних вбивствах, Джон приніс сім рушниць і три пістолети, якими він уже навчив маленьких дівчаток користуватися. Він навіть продемонстрував своїм ножом, як зарізав чорношкірого батька на очах у його родини. Я намагався обрамити його фотографії під фотографією його власного батька, того, хто передав усе це насильство на них. Він висів на стіні в золотій рамі, випромінюючи моторошну злобу, яку неможливо було приховати акуратною студійною обстановкою фотографа чи недільною сукнею.

Джон хотів, щоб ми залишилися на ніч і наступного дня пішли з ним на полювання на алігатора. (Він заробляв на життя незаконним браконьєрством алігаторів і наповнив холодильник м'ясом алігатора.) Я був готовий, але Елі заперечував проти «полювання на алігатора в болотах із серійним вбивцею в густому тумані». Тож після теплового прощання ми вирушили в темряву. Повернувшись назад, ми скам'яніли й навряд чи могли говорити ні про що інше.

Сімейне фото батьків Джона, Роуз і Вінсента

1996 Осіння подорож

Восени я запросив датську телерепортерку Хелле Вібеке Рісгаард, щоб записати травмовану родину для телебачення. Джон працював «офшорно», тому Конні могла говорити про нього більш відкрито. Протягом кількох днів ми чули про одне вбивство за іншим — цього разу для відкритого відео Betacam. Оскільки все це відбувалося бурхливим потоком або побічними зауваженнями, ми незабаром почали падати з запамороченням. Через кілька годин ми не могли ані згадати, ані навіть піклуватися про всі вбивства, про які чули.

Конні була дивною вигадкою. Здавалося, вона була розумною жінкою піднесеного самовладання, але ми знали від Роуз та Аделін, що вона була навіть жорстокішою, ніж Джон, якого вони насправді бачили. Як її жертва. Кілька разів вона говорила, що якби не її релігія і не діти, вона б давно його покинула. Але незабаром ми почали сумніватися в цьому; без дітей кого б вона змогла побити? Коли Джона не було, ми мали сміливість випити з Конні, зазвичай до 4 ранку, і у нас була можливість побачити її стосунки з двома дітьми, підданими насильству. Вона любила одну мить, але наступну впадала в нестримну лютість, шмагаючи 3-річного Ангела шкіряним ремнем. Це переросло в миттєвий конфлікт між мною та Хелле. Хелле імпульсивно намагалася простягнути руку та захистити дитину, що зводило мене з розуму, оскільки це не дозволило мені сфотографувати насильство. «Яка ж ти зла людина!» — кричала вона разом із подібними звинуваченнями (я можу додати, зрозуміло). «Якби ви трохи більше подорожували по чорним гетто, — кинув я, — і бачили таке знущання щодня, ви б знали, що це не ваша робота рятувати кожну дитину в момент сентиментальності. Ні, ваша робота, завдяки вашій присутності, що надає вам сили, полягає в тому, щоб дати цим батькам любов до себе, необхідну для того, щоб вони виявляли любов до своїх дітей. Проте, щоб уникнути самого виду насильства та насильства над дітьми, ми робимо ценавпаки всі тікають з гетто. І таким чином ми в кінцевому підсумку стаємо безпосередньою причиною насильства над його

На болотах, наповнених крокодилами, жили Джон і Конні

дітьми». Я також знав, що мені не потрібно читати Конні лекції про те, як неправильно карати її «злих дітей» насильством, бо всі люди глибоко в душі знають, що бити дітей неправильно. Але якби я почав з моралізаторських проповідей, вона б відчула себе ще гірше. Крім того, мій «вищий здоровий глузд» сказав мені, що не потрібно втручатися, тому що дитина так очевидно очікувала побоїв. Вона навіть не заплакала. Натомість, незважаючи на це, вона продовжила поведінку, яка звела її матір з розуму. Хоча я знав, що це був надзвичайний шанс для мене отримати кілька фотографій для однієї з найбільш центральних і освітніх секцій мого шоу про бідних білих, Часто я запитував себе, що таке межа — коли я справді вступаю?

Всупереч нестримному насильству, поширеному серед бідних чорношкірих, присутність незнайомця загалом придушувала агресію бідних білих батьків. Моя фотографія сама підказала Конні, що її поведінка неприйнятна, але м'якше, ніж якщо б ми дорікали їй чи звинувачували в тому, що вона «погана людина». Справді, це було б повторенням того, що вона робила з дитиною. У цей момент я, мабуть, образив багатьох читачів (хоча ті самі ображені читачі ніколи не скаржаться на насильство в моїй передачі). Коли моє шоу відродилося в 90-х, я думаю, що воно зображало зростання насильства в нас як відображення у зростанні жорстокого поводження з дітьми. Це призвело до зростання інтересу до педагогіки гноблення. Підвищення колективного усвідомлення коренів гноблення стане справжнім порятунком дитини. Тим не менш, я б також охоче захищав протилежну точку зору, яка стверджує, що дуже важливо припинити цілодобове насильство над дітьми (і жінками), хоча б коротко, навіть якщо це означає знищення ключових фотографічних доказів цього. Бо якщо ті небагато із нас, хто шукає цих ізгоїв — виключно для того, щоб задокументувати й таким чином експлуатувати їх — не втрутитися, то хто мав би? Незалежно від того, що стало причиною такої ситуації, милосердний самарянин не закриває очей, не відкриває об'єктив... і проходить повз! тоді хто

Конні б'є дворічного Ангела

повинен? Незалежно від того, що стало причиною такої ситуації, милосердний самарянин не закриває очей, не відкриває об'єктив... і проходить повз! тоді хто повинен? Незалежно від того, що стало причиною такої ситуації, милосердний самарянин не закриває очей, не відкриває об'єктив... і проходить повз!

Найгіршим у всій цій ситуації був не конфлікт цих Достоєвських етичних поглядів, але те, що ми з Хелле невдовзі відчували до дитини, що піддалася насильству. Коли ми вперше увійшли в це залито водою гніздо шершнів, ми відразу ж поспівчували двом побитим дітям з чорними колами під очима. Незабаром ми відчуємо, як «ми» завжди в кінцевому підсумку допомагаємо примусити таких жертв увійти в роль гнобителя — у порочне коло. Ніколи я не бачив це так ясно, як у трирічного Ангела; кожна її реакція була на зло. Всі ми знаємо, як часто насильники кусають витягнуту руку і як вони руйнують все навколо, щоб привернути увагу. Спочатку вам хочеться підняти дитину і попестити її, але дитина швидко знищує всі надлишки прихильності та любові, які ми можемо зібрати. А коли з 8 вечора до 4 ранку, той «злий» маленький «янгол» у підсумку

Поганий ангел. Вона шукала допомоги?

Конні вимагає дітей

знищив майже всі наші камери, мікрофони, шнури та плівки, тоді, так, ми поступово відчували, як насильство в собі наростає — аж до того моменту, коли ми теж мали невимовне бажання кидати на неї словесну лайку, бийте її та штовхайте ногами по підлозі. Так у всьому світі ми ранимо травмованих. І коли рік за роком ви навчаєте цьому студентів, це справді хороший педагогічний урок — раптом «відчути», як швидко ви самі можете стати частиною порочного кола гноблення. Як швидко ми стали Конні коаліцією охочих! Повільно тоне з нею там, у болотах.

Більшість жадливих для нас обох зазнав тісного зв'язку між зловживанням та расизмом. Коли ми запитали трирічного ангела, що вона думає про негрів, вона стала повністю розгубленою. «Що ви маєте на увазі під?» чорношкірими «? Нігери? Ми стріляємо нігерами, чи не так, мамо?»

Коли камера бігала, і її мати твереза, ми могли час від часу переживати Конні настільки самосвідомо, що вона сказала «чорну» і спорадично намагалася використати це слово перед дитиною. Це було цікаво, оскільки це

7-річна Наташа в той день, коли вона з гордістю зізналася, що розчавила голову чорношкірому хлопчику

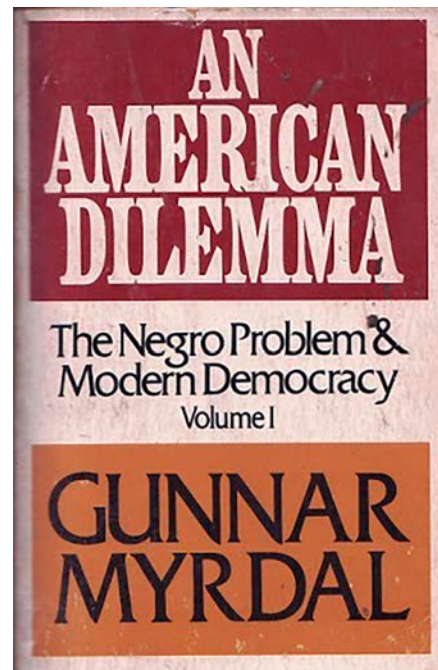
показало, що аргумент американської дилеми Гуннара Мірдала був дійсним навіть у найнижчих верстках суспільства, тобто існує конфлікт між вищими ідеалами суспільства - «наприклад, ми всі рівні» - і зовсім різні Повідомлення Батьки виховують у своїй «кишці» щодо «сублюманів», які в кінцевому підсумку проникають у несвідоме дитину.

Ще яскравіше це ми побачили у стосунках Конні з 7-річною Наташею. Конні подумала, що це нормально, що Наташа спричинила деякі проблеми в школі, тому що, як пояснила Наташа, «негр, який сидів переді мною, відчув запах». Але Конні лаяла Наташу за те, що школа шойно вигнала її за те, що вона створила банду з чотирма іншими дівчатами. Я відчув, що відбувається щось більше, і запитав Наташу: «А банда мала протистояти неграми?» Це було складне питання, тому що сам по собі термін «чорний» сказав Наташі, що я на боці «негрів». Так її відповідь була для неї не такою простою, як коли вона театралью повторювала «Нігерями пахнуть!» Трохи пізніше вона стала собою (а не хотілося бачити добре виховане суспільство дівчат). Вона зізналася, що чотири дівчата заманили чорношкірого хлопця в ліс і розбили йому голову каменем, поки той не пролив кров. Їй явно сподобалося описувати цей жакликий напад яскравою мовою. Чому вона це зробила? Тому що одного разу її мати, мабуть, у момент політкоректності сказала їй, що «негри так само, як і ми, кровоточать червоними кров'ю». Це був спосіб Конні сказати їй (коли вона була тверезою), що «ми всі рівні, тому говори добре про своїх шкільних друзів». Наташа не повірила цьому повідомленню, Тож вона створила банду й поранила хлопця, щоб дізнатися, чи правда це. На це Конні просто

відповіла: «Це було не дуже приємно, Наташа». Але ми всі пили, і Конні сказала це з великою посмішкою. Вона, очевидно, була горда. Так Наташа отримала повідомлення, що можна розбити хлопцеві голову каменем, щоб дізнатися, чи «негри йдуть червоною кров'ю»!

Рідко я бачив таку класичну лекцію з педагогіки расизму: це був нищівний «двосторонній» меч вбивці, подвійне повідомлення, яке практикує переважна більшість — тобто ми, більш звичайне «ліберальне» право — мислячі люди — постійно вбивають у своїх дітей «ми всі рівні», американське віровчення та «християнську любов». І все-таки, коли проблема стосується людей у «середині міста», чорношкірих, гомосексуалістів, євреїв, мусульман тощо, ми піднімаємо брови або трохи змінюємо свій голос, навіть не підозрюючи про це, і надсилаємо протилежне повідомлення для дитини хтось «не такий рівний». Дитина не може обробити таке подвійне повідомлення з його прихованим пригніченням і через образу, і в розгубленості діє в різних расистських моделях під час дорослішання.

Конні якимось чином дала мені надію на людство, адже вона підкреслила те, що я завжди відчував серед злісних злочинців і навіть членів Ку-клукс-клану: не потрібно вчити дорослого, як Конні, добре і погано (як наполягає Іван у «Братах Карамазових»). про життя без Бога). Ні, всі знають, що вбивати, ненавидіти, завдавати болю неправильно. Проте, будучи ув'язненими у власному нестерпному болю, вони не завжди можуть відповідати своїм вищим ідеалам.

«Біблія дослідження расизму», що надихає Джонсона прийняти свої закони про громадянські права

Оскільки Конні краще за всіх виражала нашу глибшу загальну людяність, я не міг не відчувати все більшу й більшу прихильність до неї (і радість навколо). Вона була цією величезною грудкою вибухового насильства і ненависті, з особливим поєднанням здорового глузду, ніжності та любові, але в ній було глибоко заглиблене бажання висловити найкращі з ідеалів.

Я був щасливий від того, що відчув цей сильний потяг до неї, оскільки це якимось чином нагадувало мені почуття, які я завжди виховував до бідних чорношкірих як жертв. Те, що вона сама була жертвою, стало зрозуміло, коли ми зустріли Конні відчайдушно алкоголіка та божевільного батька (хоча Конні стверджувала, що між ними ніколи не було прямих кровозмішних стосунків).

У якийсь момент ми зрозуміли, до якої міри моральні поняття вислизнули від нас лише після кількох днів перебування Конні на болотах. Влітку Джон спіймав єнота, який став домашнім улюбленцем. Діти постійно каталися по ліжку зі своєю новою іграшкою і годували її сухариками. Мені подобалося купатися в шаленому безладі їхньої «ванної», тому що єнот — «ведмідь, що миє» по-данськи — зі своїм великим хвостом допомагав мити мене у ванні. Це було так мило, що Хелле прийшла в голову ідея, що вона може зробити чудову дитячу телевізійну програму про те, як вона грає з дітьми, з якими погано поводитися (вдома вона зазвичай випускала дитячі програми), але у неї закінчилося відео. Це була моя вина. Перед нашим приїздом я попередив її: «Ця сім'я настільки збентежена, що ви не можете безпосередньо опитувати їх про їхнє насильство. всі їхні вбивства».

Енджел з її коханою новою подругою

Коли у нас закінчилися касети вночі «нашої випивки та вбивств», Хелле запропонувала стерти деякі з попередніх стрічок. І оскільки вбивства та насильство вже через кілька днів стали нудною повсякденною «банальністю зла», я сказав Хеллі, що це нормально, хоча причиною, по якій я запросив її, було записати все це. Тільки коли ми виїжджали на шосе, ми зрозуміли, що вона стерла більшість доказів — навіть за американськими стандартами — шокуючу історію серійного вбивства на користь тривіальної дитячої програми.

Це був жакликий приклад того, як швидко нам промили мізки у збочену логіку насильства Конні, яку вона сама найкраще висловила, коли в якийсь момент вона запитала: «Скажіть мені, ви пишете про нас книгу?» Я захищався, але чесно відповів: «Можливо, колись, але я подбаю про те, щоб захистити вас усіх (від судового позову)». «Ні, вам не потрібно про це турбуватися», — сказала Конні. «Єдине, про що я б не радий, щоб ви написали, — це ту ніч, коли я з Вуді увірвався в ресторан і з голоду вкрав морепродукти». Вона добре знала, що крадіжка зі зломом була незаконна, і мала тверді думки щодо цього, оскільки один із «негрів» по сусідству одного разу вкрав її курей. Але вона не вважала масове вбивство «негрів» незаконним чи неправильним (коли була п'яна)!

Через короткий час, мабуть, і ми. Це був ще один цінний урок, який вона мене навчила: жорстоких вбивць не створюють, лише побивши їх у дитинстві. Ні, навіть найкращим і найправеднішим з нас можна промити мізки на ці ролі за короткий час, як ми знаємо від солдатів і мучителів по всьому світу — не забувайте про

Конні погано поводився з Ангелом, з якою сам її батько праворуч поганяв

американських поліцейських, таких як вбивця Джорджа Флойда.

Після теплих обіймів ми попросилися з нею та дітьми перед напівзруйнованим причепом із пластиковими вікнами. Я знав, що буду сумувати за нею — або принаймні за контактом із насильницькою стороною себе, яку вона викрила для мене. Гарною причиною піти зараз була присутність скаженого батька Конні, який зіпсував кожну розмову своїми шаленими сексом фантазіями про Гелле. «Ти справді можеш спати в машині з такою сексуальною блондинкою без сексу?» — продовжував питати він. Ви часто чуєте правду від тих, хто п'яний або божевільний (він був і тим, і іншим). Він відверто висловив те, що зазвичай уявляють американці, коли я запрошую датських жінок у свої поїздки, — що якщо нічого іншого, то щоб не захохатися в моїх фотографічних жертв, таких як його дочка Конні.

Пізніше в 1996 р

Я писав Вуді кілька років і отримав дозвіл від в'язниці відвідати його. Після майже 20 годин їзди я приїхав. Як зазвичай в Америці, в ній розташовувалася в'язниця суворого режиму віддалений район, куди кілька сімей могли дозволити собі поїхати. Вуді не був у гостях протягом п'яти років і чекав нашої зустрічі так само, як і я. Але це був шокуючий досвід. Після того, як ми обидва пройшли через усілякі заходи безпеки, Вуді увійшов до кімнати для відвідувачів, прикутих до рук і ніг, його тіло було обплетене ще більшими (і ще товщі) ланцюгами. Спроба обійняти цю залізну людину була схожа на обіймання космічного інопланетянина. Прекрасний «невинний» погляд молодого хлопця з довгими яскравими пасмами, який я пам'ятав, був зірваний. З його коротким волоссям, татуваннями, відсутніми зубами (вони були вибиті) і ранами на руках, він був моторошною копією Шопа Пенна з «Мерця, що йде» — але набагато, набагато гірше. Хоча мені було важко повірити в його історії масових вбивств тієї ночі п'ять років тому, Тепер я міг повірити всьому про нього. У цій в'язниці, яка здавалася набагато гіршою, ніж Ангола,

Від цього прекрасного молодого чоловіка, який перебуває у в'язниці через 5 років, нічого не залишилося

незважаючи на репутацію останньої як найгіршої, його жорстоко побили. І він провів половину свого часу в темряві одиночної камери через постійні дисциплінарні проступки. Скільки боїв, Ізапитав. Він нарахував дванадцять з чорними в'язнями і три з білими — усі боротьба на життя чи смерть. Його 25-річний термін ув'язнення щоразу подовжували. Але опинився майже виключно з чорношкірими, він здобув до них більше поваги. Вони також могли дати відсіч! Він розповів мені про те, як розлютився, коли вперше — до того, як я забрав його в 1991 році — поділився в тюремній камері з чорношкірою людиною. У нього контрабандою була зброя, і він застрелив «негра». Не вбивати його (до його вироку додали б роки). Він вистрілив йому в ногу, щоб вивести його з камери.

Це було неможливо в цій «високотехнологічній» в'язниці, і він навчився жити зі своїм темношкірим співкамерником. «Він не трахається зі мною і я з ним не трахаюсь». Вони ніколи не говорили про расові відносини. Жодне з них навіть не знав, у чому справа. Сара була єдиною з його жертв, яку я знав, тому я відчував особливу відповідальність як її посланець.

Оскільки Вуді не пам'ятав тієї ночі, коли вдарив її ножем, він попросив мене розповісти йому в деталях, що сталося. «Ця бідна дівчина», — сказав він кілька разів під час нашої розмови. Про свою «тваринну» поведінку в залі суду, коли він погрожував їй, він міг лише згадати, що він був «мудаком», навіть не знаючи, що Сара була присутня. Я сказав йому, як важливо було для Сары побачити лист Вуді до мене, в якому він просив її вибачення, і запитав, чи готовий він до зустрічі жертви та злочинця, щоб залікувати рани. Після довгих роздумів він відповів, що не готовий до цього. Тоді я зробив жакливу помилку. Я сказав, що Сара виявила більше розуміння, ніж я очікував, тому що її рідний брат був у в'язниці. Зусилля Вуді мислити в жалісних термінах були негайно придушені, і вбивця в ньому з'явився. «Ви повинні дати мені ім'я брата Сары», — вимагав він. «Я чув від ув'язнених, яких перевели з Анголи, що тут є в'язень, який хоче мене вбити. Ось вамтреба вбити або бути вбитим». Я знав, що в'язень, ймовірно, був братом Сары, тому що під час моїх розмов з нею інший її брат продовжував сердито казати: «Якби я тільки міг дістати цього хлопця!»

Тож тепер я раптом потрапив у боротьбу на життя і смерть і зрозумів, що бути гінцем, будівником мостів чи людиною примирення може бути не так легко, як і собі уявляв. Як і сам наш Господь, я повинен був вирішити, хто з них помре! Якби я не розкрив ім'я, це був би Вуді, мій друг, якому одного дня, ймовірно, перерізали б горло ззаду. Я знав, що не буду називати ім'я Вуді, але також знав, що якщо я продовжу відмовлятися, то відштовхну його.

Загалом, повторна зустріч з Вуді була шокуючим досвідом. Це було з кількох причин, одна з яких полягала в тому, що мені довелося переглянути багато з того, що я сказав про нього у своєму слайд-шоу. Я ще міг побачити поранену дитину у Вуді, але було все важче і важче не бачити його осуджуваними очима суспільства. Я знав, що в мене не вистачить сміливості звільнити цю людину в його нинішньому стані, але я також знав — як я постійно нагадував собі — що цей стан був викликаний тим самим суспільством, яке не дає осуду, не кажучи вже про додаткову жорстокість в'язниці піддала його.

Наскільки важко було приховати ім'я брата Сары, майже так само важко було не сказати Вуді про Дон, єдине кохання його життя. Того самого ранку я подзвонив матері Дон, Аделіні; вона була в шоці. Напередодні ввечері Дон зробив спробу самогубства. Її знайшли напівмертвою в газовій духовці. Аделін попросила мене

не розповідати Вуді, але Вуді постійно запитував мене про неї. Була й інша новина: Дон народила дитину від найкращого друга Вуді. Я знав, що Вуді захоче вбити його разом із братом Сары.

У цьому короткому звіті я лише натякнув на деякі проблеми, з якими я зіткнувся, намагаючись дружити з усіма сторонами в підземному світі насильства, який має свої власні запутані правила. Під час триденної поїздки назад до Нью-Йорка через гнітючий дощ, який тривав усі три дні, я не думав більше про це: МОЯ американська дилема.

1998

Майже через два роки після того, як я відвідав Вуді, я отримав дивовижного різдвяного листа. Це було від найгіршого з трьох серійних вбивць — старшого брата Вуді, Семмі, якого я намагався відвідати у в'язниці (також у 1996 році). Як лідер арійської банди, він продовжував вбивати чорношкірих у в'язниці, наприклад, обливаючи їх бензином і підпалюючи, поки вони спали. Тепер він вибачався, що не відповів на мій лист. За його словами, йому заборонили юридично, оскільки він провів два роки в «дірі» за те, що зарізав чорношкірого в'язня до смерті. Але тепер він хотів зайнятися чимось більш креативним і запитав мене, чи будуть деякі мої друзі його друзями по переписці. Кілька моїх чорношкірих друзів у цьому районі були його тюремними наглядачами. Використавши їх як рекомендації та чекаючи багато років, я нарешті отримав дозвіл відвідати Семмі.

З чорною жінкою в 2003 році

У 2003 році я вирішив взяти з собою темношкіру жінку, щоб подивитися, як відреагує родина. «Я хочу побачити, чи вб'ють вони і вас», — пожартував я Рікке Маротт, моделі з Данії. «Джейкобе, — сказала вона нервово, — я молода чорна жінка. Ти білий чоловік середніх років. Половина чоловіків у цих районах перебуває у в'язниці за вбивство або звалтування чорношкірих». Я відповів: «Вони також вбивають білих». «Ще не робить його краще».

Спочатку ми пішли до матері Семмі та Джона, Роуз. Я хотів почути більше про її походження. Роуз розповіла, що походила з надзвичайно бідної сім'ї: «Я виросла далеко на болотах, де не проживав майже ніхто, крім нашої сім'ї. У нашому будинку була лише одна кімната, де спали всі дев'ятеро. Ми були такими бідними, що всі змушені були залишатися вдома і допомагати мамі й татові працювати. Як і більшість інших бідних людей, ми допомагали працювати на болотах ловцями креветок. Дійсно важка праця. Лише у 13 років влада знайшла нас

і відправила до школи, але я зупинився після 5-го класу, тому що мама і тато потребували нас на роботі. Тож тоді я так і не навчився читати й писати».

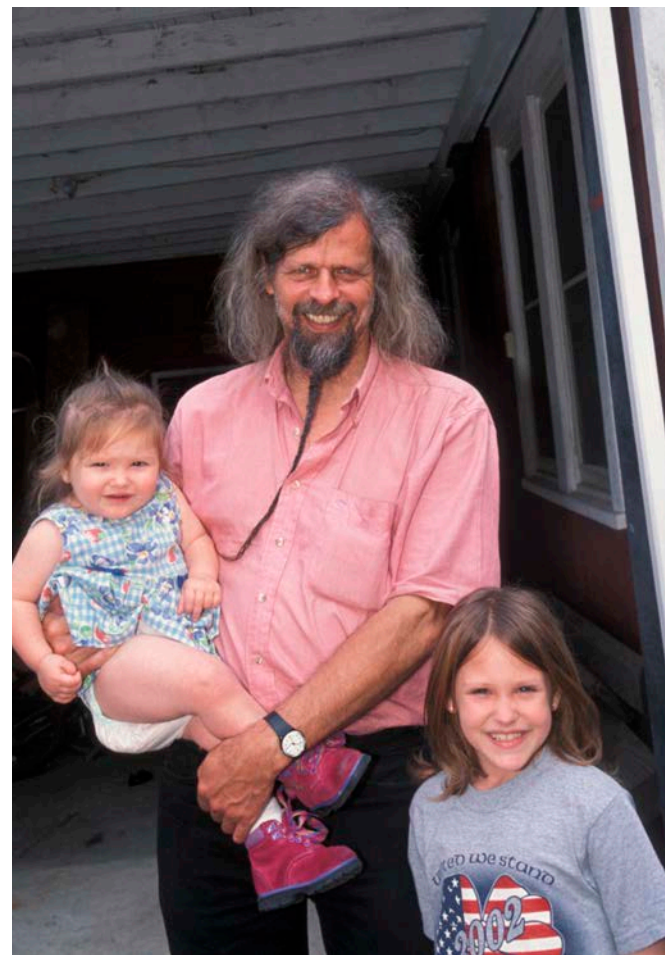
Рікке вказала на свою чарівну молоду доньку на стіні. «Так, моя дочка там зникла ще в 67 році. Їй було 16. Мені анонімно подзвонили — голос сказав, що вона потонула в гавані». Рікке запитав: «Хто дзвонив?» «Можливо, вбивця, бо ніхто не знав, де вона. Її так і не знайшли. Це найгірша частина». Її голос тремтів, а очі наповнювалися сльозами. «Це було 35 років тому, але я ніколи не залишав надії, що вона повернеться одного дня». «А як щодо інших твоїх дітей?» «Наша родина проклята. Було стільки вбивств і нещасних випадків — ми прокляті. Мій пасинок у в'язниці за замах на вбивство — він розрізав живіт молодій дівчині. Вона вижила, але вона ніколи не зможе мати дітей».

Коли я взяв інтерв'ю у Роуз про те, як батько Вуді вирвав її матку, вона розплакалася, збентежена, що я про це знаю. Після того, як це сталося, їй було так соромно залишитися без матки, що не ходила в лікарню цілий місяць. Навіть тоді вона пішла лише тому, що кровотеча була дуже сильною. У моменти, що передували трагедії, Вінсент, який сильно пив, кричав: «Я подбаю про те,

щоб ти ніколи не мав дітей від іншого чоловіка!» Роуз сказала, що хотіла залишити його, але перш ніж я вимкнула камеру, вона зізналася, що вбила свого чоловіка сокирою. Він не «впав з ліжка», як мені всі казали. Ставши ще більш емоційним, вона заговорила про вбивство старшої сестри Вуді. Навесні Аделін сказала мені, що покінчила життя самогубством у віці 16 років, після тривалих кровозмішних стосунків з батьком. Тепер Роуз сказала, що її дочку насправді вбили. Заціпеніли від слухання про всі вбивства, ми забули запитати, чи це теж батько, коли вона швидко продовжила. «У мене ще один син у в'язниці за вбивство негрів», — продовжила Роуз. «Він вбивав людей навмання». Вона детально (і на відео) описала всі вбивства, але не згадала, що всі жертви були чорношкірими. Пізніше Рікке сказав: «Вона намагається захистити мене, тому що я чорнявий, але їй цього не довелося. Мені було комфортно з Роуз. Я відчув, що їй байдуже, якою я кольору. Для неї було важливим те, що була інша людина, яка намагалася зрозуміти, звідки вона походить».

Коли ми готувалися йти, я сказав: «Ну, Роуз, ми збираємося відвідати Джона». — Дружина Джона померла, — сказала Роуз. «Конні була вбита минулого року в одній із їхніх п'яних бійок, коли вона з'їхала на машині й розбила її. Джон більше не ловить креветки. Він працює на човні і від'їжджає кілька днів. Його зараз немає в місті». «А як же діти?» Я запитав. «Їх забрала влада, — сказала Роуз. «У моєї дочки-християнки є двоє наймолодших. Найстаршому, якому 17, живе з Джоном і його новою дівчиною». Я був шокований, але не здивований. Насильницька смерть Конні була викликана небезпечною сумішшю кокаїну, нескінченного алкоголю та невиліковного гніву. Я хотів побачити її знову і був у сльозах, коли їхав у дорогу до її дітей. Чи згадали б вони мене через сім років? Я відчув полегшення, коли ми під'їхали до їхнього нового дому, «з хорошою християнською сім'єю», і, ніби я був дорогим дядьком, вибіг Ангел і з нестримною радістю стрибнув мені в обійми.

Кажуть, що діти нічого не пам'ятають з 2-3 років, але вона явно пам'ятала мене, коли прийшла з моїм соромом за те, що я хотів її побити, коли вона була маленькою. На щастя, це не був її постійний спогад про мене. Мабуть, у дитинстві вона відчувала мене як єдиного «осудного» аутсайдера, який був свідком того, наскільки глибоко вона була травмована. Її родина була, звідки білі й чорні втекли з боліт. Хоча навесні 1996 року я був із 2,5-річним

9-річна Ангел зі своєю новою сестрою Саллі в 2003 році

Ангел з листами до мами про те, щоб бути кращою дитиною

Ангелом лише один день і кілька днів восени, коли їй було 3 роки, тепер я міг зрозуміти, як багато означав наш короткий візит на той час для їй 9 років. Вона тягнула мене за руку, щоб зустріти свою нову сім'ю, показати молодшу сестру, яку вона придбрала, і любовний лист, який вона написала своїй матері, тепер уже мертвій,

17-річна Наташа, яка ледь не вбила чорного хлопця камінням і відтоді провела два роки у в'язниці за інші злочини, була з таким же ентузіазмом від нашого воз'єднання.

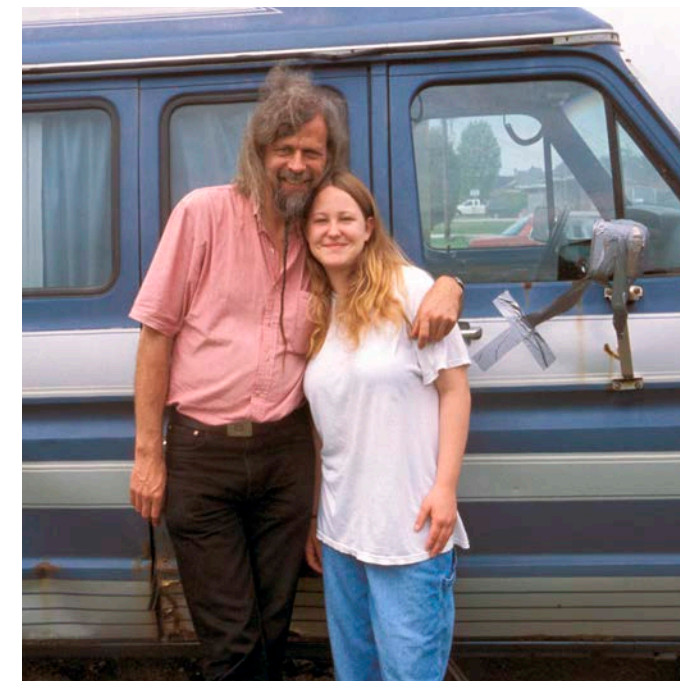
Вона також була в захваті від зустрічі з Рікке, з яким хотіла безперервно фотографуватися. Можливо, їх виховували для того, щоб «вбивати негрів», але їхній біль не відрізнявся від кольору жінки, яка пропонує їм любов, та надії заспокоїти цей біль. Рікке, який був усиновлений у люблячу датську сім'ю середнього класу,

Роуз показує Рікке Маротту свою фотографію свого сина Семмі у в'язниці

16-річна Наташа любила Рікке Маротт

З Наташею в 2003 році незадовго до втечі від батька

прийшов із усією надлишковою любов'ю, якої прагнули ці позбавлені ласки діти. Під час моїх наступних візитів протягом багатьох років вони постійно запитували, чому я не взяв із собою цю «прекрасну кольорову жінку».

2009 рік

Проте сімейне прокляття продовжувало переслідувати дітей — Джону вдалося їх повернути. Він працював на офшорі, тому я не бачив його знову до 2009 року, тепер у іншому трейлері з невеликою землею навколо нього. Я чекав сюрпризів під час відвідування серійного вбивці і зрозумів, що мене чекає інший, коли я запитав його, чому його газон червоний від крові. Він відповів іржавим голосом запеклого старшого чоловіка:

«Ну, Джейкобе, ти знаєш, що ми завжди робили божевільні речі, коли напивались. Минулої ночі я був такий п'яний, що вийшов у мішень, стріляючи в свою єдину корову. Корова так злякалася, що перескочила через паркан і втекла. Я забіг всередину, щоб взяти рушницю, і сів на коня, щоб погнати його. І після дикої опівнічної їзди містом я вбив цього клятого виродка приблизно в п'яти милях на іншому кінці міста. І сьогодні вранці я пішов зі своїм 15-річним пасинком забрати його в пікап. Ми шойно вирізали його тут, на кривавій галявині».

Джон показує, як газон почервонів від крові в 2009 році

Джон зі своїм пасинком і онуком Конні показують зброю, яку він використовує для вбивства напередодні вечери

Джон з молодшою кинutoю дитиною Наташі

Ангел у два зі своїм дядьком Вуді, який пізніше її звалтував

Я відповів: «Ну, принаймні, ти більше не вбиваєш чорних».

«Ні, ми всі стаємо старшими. Мені здається, я припинив це приблизно тоді, коли зустрів тебе». Я відчув таке полегшення, коли його юнацький (і смертельний) гнів вщух, що цього разу я пішов з ним ловити креветки глибоко в болота, де ми вперше встигли по-справжньому поговорити про його життя та його жорстокі бійки з Конні, які в Кінець коштував їй життя. Мене засмучувало те, що обидві його дочки, до яких я прийшов, зникли.

Наташа втекла від нього приблизно тоді, коли я бачив її востаннє, і тепер у неї було двоє дітей, яких вона кинула з Джоном. Він не знав, де вона; «Мабуть, знову у в'язниці», — здогадався він. А Ангел тепер був у в'язниці. Через 16 років Вуді був умовно-дostroково звільнений і переїхав до Джона. Він звалтував 13-річну Ангел і зробив її наркоманкою. Джон був настільки розлючений, що знову посадив свого брата до в'язниці — цього разу довічно — за порушення умовно-дostroкового звільнення. Ангел теж не був святим. У 13 років вона вкрала машину, щоб відвезти деяких своїх

друзів в McDonald's, і була засуджена до колонії для неповнолітніх. Через рік вона втекла, вкравши один з їхніх жовтих шкільних автобусів. Я поняття не маю, як вона, маленька, як вона була, могла навіть дотягнутися до педалей. Можливо, вона не змогла відтоді, як розбила автобус, загалом. Тепер вона відбувала покарання у кілька років у в'язниці, так далеко, що Джон не міг дозволити собі туди потрапити. Я помітив, що Джон разом зі своєю новою дружиною намагався виховувати двох своїх онучок краще, ніж зі своїми дочками. Одну з них назвали Конні на честь померлої бабусі. Я відчув, що Джон тепер на правильному шляху і більше хвилювався за Наташу та Ангела.

2012 рік

Я не знайшов Наташу до 2012 року. Вона зв'язалася зі мною, бо хотіла, щоб я допоміг відправити її батька до в'язниці. Вона дізналася від Роуз, її бабусі, що це насправді Джоняка вчинила вбивство на ринку, за яке її дядько Семмі відбував довічне ув'язнення. Незважаючи на те, що Наташа ніколи не зустрічалася з Семмі, вона вважала, що було безсовісно, щоб він був під замком, коли знала, що її власний батько вбив набагато більше чорношкірих. Я ніколи не розумів, чому Семмі отримав життя за вбивство чорношкірого батька на очах у його сім'ї, коли Вуді чітко говорить на мої стрічці, що це був Джон, який вчинив злочин. (Засудження Семмі стало причиною, чому я часто сумнівався в історії Вуді.) Джон навіть показав мені, як він крутив ніж у серці своєї жертви. Оскільки свідків злочину було так багато, Семмі та Джон знали, що один із них потрапить у в'язницю. За словами Наташі, брати домовилися на місці. Семмі запропонував почитати реп, «тому що ти, Джоне, намагаєшся створити сім'ю. Вау, подумав я. Через цю дивно почесну угоду, укладену, щоб Наташа не залишилася без батька, Наташа хотіла, щоб її власний батько був у в'язниці».

Зараз їй було 23, і я відчув, що настав час запитати її, чи багато вона пам'ятає про вбивства, які сталися в її дитинстві. Я поставив перед нами відеокамеру на галасливому задньому дворі за хатою, в якій вона жила. Вона наполягла, щоб ми спочатку купили пляшку віскі: «Я маю так багато тобі сказати». Спочатку здавалося, ніби вона так довго придушувала спогади, що вони знову з'являлися лише з працею, але через пару годин у мене виникла ідея відтворити аудіокліп із цифрового шоу, яке я зняв з нею 20 років тому. дядько Вуді. Коли я відтворив цю касету, вона

З Насташею під час нашої терапевтичної бесіди у 2012 році

Того ж вечора Наташа зі своїми божевільними друзями готує метамфетамін у «норі».

Наташа та друзі в нічному барі

Пити текілу «цитрафамі» з Наташиних грудей

Наташа і Ангел на сімейному фото

розплакалася і почала сильно трястися, поки я тримав її. Це ніби відкрило глибокі рани її дитинства, і вона розповіла мені, як часто допомагала очищати машину від крові після того, як Джон «вбивав негрів», і про деякі вбивства, свідком яких вона сама була.

«Ми були в дорозі, і цей чорнявий хлопець у маленькій Honda відрізав тата. Тато переслідував його і підстриг. Я спостерігав, як цей негр вивалився в кювет — тато буквально розігнав його зі швидкістю 50 миль на годину. Тато просто сидів і сміявся, кажучи, що ця проклята сучка не збирається нікого відрізати. Тож через день по радіо прийшло, що якщо будуть свідки, з'являться. Була нагорода і все».

«Отже, ви чули це по радіо і знали, що це ваш батько».

«Так, я був там з ним».

«І тоді ти відчув каяття. Ви вперше відчули, що щось не так?»

«Так, приблизно єдиний раз, коли я коли-небудь думав, що щось не так, тому що я бачив це на власні очі».

«Тільки тому, що його за це розшукували?»

«Я не знаю, чи це було тому, що його за це розшукували, але я був там і все це бачив. Я не жорстока, жорстока людина. Не зрозумійте мене неправильно. У мене багато проблем з гнівом, і якщо хтось мене розлютить, вони

побачать найгірше, але я не холоднокровний вбивця. Тато буде дивитися тобі в очі і вдарити ножом — просто за те, що ти там стояв. У нього немає ні провини, ні докорів сумління».

«Але хіба ви не знали, що вбивати людей було неправильно?»

«Ні, нас виховали, щоб вбивати негрів, то як я міг? Лише коли мені було близько 14 років і я почув, що по радіо я почав налаштовуватися проти свого тата. І невдовзі після того, як я бачив вас із миловидною кольоровою жінкою минулого разу, я втік з дому».

Я був шокований, бо тепер вона хотіла використати мою стрічку з Вуді як доказ у суді проти свого власного батька. Вона любила його, але тепер бачила в ньому безжалісного вбивцю. І все ж Джон з роками став моїм надійним другом. Він говорив мені що завгодно, але я чомусь завжди думав або сподівався, що він просто хвалиться. Крім того, я завжди вважав його жертвою.

Віскі та жакливі криваві подробиці викликали нас обох дедалі більше. Сидячи поруч зі мною перед камерою, вона почала мене цілувати та обіймати (з нетерпінням сфотографував її новий хлопець – батько невдовзі після її третьої дитини). Вона робила це все більше і більше — реакція на радість від вилучення з серця того, що вона так довго пригнічувала. Розповідаючи про свого батька, вона постійно виправдовувала його дії фразами на кшталт «Мій тато не хотів, щоб його негри трахали». На її мові я знайшов ще кілька підказок про минуле Джона, але вона сама випадково згадала його згвалтування. «Вашого тата згвалтували? Ким, його батьком?»

«Так, його згвалтували в дитинстві. До тринадцяти років. І Семмі теж. Весь час.»

«Як ви знаєте, що?»

«Тому що мій тато сказав мені, коли був п'яний».

«Як він тобі сказав?»

«Ми говорили про багато речей, і він сказав, що ним користувалися в дитинстві. Я сказав: «Що ви маєте на увазі, використали?» Одного разу він сказав: «Дитино, причиною, чому я так надто оберігав тебе, коли ти був молодим, було те, що трапилося зі мною, коли я був дитиною». Він не хотів би вдаватися в подробиці —

навіщо йому? Він дорослий чоловік. Отже, я не прошу більше. Певні речі винні мене і його. Як батько і дочка, ми можемо проклинати один одного, але коли справа доходить до цього, ми будемо стояти спиною до спини і боротися з такими речами, не показуючи емоцій».

Пізніше тієї ж ночі я побачив, що такі почуття розігруються по-різному. Ми обидва були емоційно спустошені після цих одноденних одкровень, під час яких вона, як очевидець, підтвердила жакливі вбивства темношкірих, про які мені розповів Вуді 20 років тому. Що ще важливіше, вона також дала мені глибше пояснення всьому: це було вкорінене в глибокому незагоєному гніві, що походить від постійного згвалтування двох маленьких дітей або маленьких хлопчиків.

Наприкінці дня ми були повністю виснажені, але тепер Наташа наполягла, щоб я відвів її в алкогольний магазин. Після цього вона хотіла забрати мене «в нору», про яку я знав, що це найгірше місце в Америці. Внизу в ополонці (тусяться для кримінальних наркоманів) до нас приєдналися її друзі — найстрашніші крек-хеда та мет-варки, які я коли-небудь бачив. Оскільки Наташа зараз явно не в голові, один із них загнав нас у мою орендовану машину (я на задньому сидінні, а Наташа спереду). Найдикіша поїздка в моєму житті мала розпочатися. Ми їхали вулицями зі швидкістю 100 миль на годину — проти руху вулиць з одностороннім рухом і темними провулками, часто навколо нас літали сміттєві баки, як у голлівудській сцені погоні. Кілька разів Наташа намагалася вбити себе, викинувшись за двері. Спочатку я подумав: «Блін! Чому я не оформив страховку на орендований автомобіль в аеропорту Атланти?» Трохи пізніше я подумав: «Чому я не застрахував життя?» я був Абсолютно впевнений, що з таким п'яним і надуреним водієм моє життя ось-ось закінчиться точно так само, як у Наташиної матері. Пізно вночі, після швидкісної погоні за багатьма річками та болотами, ми опинилися в порожньому барі, де прокинулася Наташа. Виймаючи ніж, вона вимагала уколів для всіх нас і

Носити Наташу додому о 5 ранку

наполягала, щоб я пив їх із склянки, стиснутої між її грудьми. Місцева традиція, думаю, казали. Я відчував себе безпечніше серед їхніх ножів, ніж їздив з ними, тому я відклав поїздку додому, поки Наташа не втратила свідомість. Вона здавалася такою «мертвою», що ми думали, що у неї був серцевий напад. Ми віднесли її до машини й поїхали додому, де о 5 ранку ми несли її надзвичайно важке тіло — воно нагадувало її матері з усією вагою, яку вона зараз набрала, — у вітальню. Потім я втік з місця злочину, відчуваючи полегшення, що я живий, але боячись, що поліція з'явиться і порівняє вм'ятини на моїй машині з речами, які ми розбили тієї ночі. Наташа, як сталося, була вагітна і незабаром народила. Коли вона знову потрапила до в'язниці, цю дитину також у неї забрали.

Пізніше того ж дня удача була зі мною, і я знайшов Ангела в далекому місті. Я не бачила її майже 10 років (вона була у в'язниці) і знову була здивована, що вона вибігла обійняти мене так само, як коли їй було 9 років. Зараз їй 19, вона була вагітна. Її чоловік був грубим ангелом пекла, схожим на молодого Вуді, якого жорстоко в'язниці. Наташа не повідомила про мій

Ангел вагітна своїм тимчасовим чоловіком у 2012 році

приїзд, оскільки вони більше не підтримували зв'язок. Коли я згадав, що Наташа хотіла, щоб їхній батько був у в'язниці, Ангел не могла зрозуміти чому, але тоді вона була надто молодою, щоб бути свідком усіх вбивств. У 2 роки вона лише вивчила слова, які запам'ятала як свої перші — « Ми вбиваємо негрів » — не розуміючи, що вони означають. Після багатьох років розігрування гніву батьків, прирікаючи її бути «поганоюодна », вона вийшла з в'язниці і хотіла створити сім'ю. Сидячи там і беручи у неї інтерв'ю, я знову був вражений тим, наскільки вона маленька. Вона сподівалася на майбутнє, і перед тим, як я пішов, вона попросила мене сфотографувати її з чоловіком, за якого вона вийшла заміж у будинку Джона. Хоча вона жила у відносному комфорті з батьками свого чоловіка, вона явно не хотіла, щоб я пішов.

Наступні вісім років Ангел надсилала мені один відчайдушний лист за іншим, незважаючи на те, що вона ледве вмiла писати. Спочатку про народження двох їхніх дітей з точним розміром і вагою кожного, потім про те, як її чоловік покинув її і як вона опинилася в такому ж запущеному трейлері, як і той, у якому вона народилася — бідна бідна. і сама з двома дітьми. Потім з різних

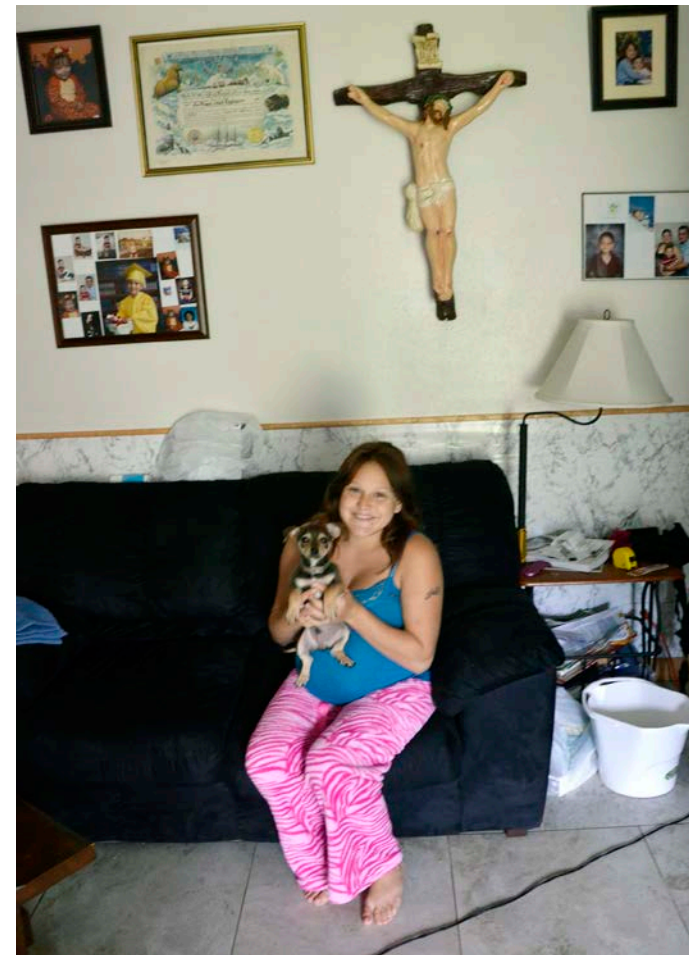
в'язниць лунали один за іншим крики про допомогу після того, як її дітей насильно забрали. Коли я запитав про Наташу, вона знала лише те, що вона теж у в'язниці. Зовсім недавно, відбувши покарання, Енджел знайшла нового чоловіка, народила від нього дитину і здавалася досить щасливою. Тепер вона посилає мені крики про допомогу, коли Джона, її батька, госпіталізували в результаті багаторічного пияцтва. «Тато хоче тебе бачити. Будь ласка, повернись, Джейкобе. Я заплачу авіаквиток». Очевидно, що вона поняття не має, як далеко Данія і наскільки дорогий такий квиток. Протягом останніх кількох років їхньою останньою відчайдушною надією був президент Трамп, а новий чоловік Енджел пише довгі пости у Facebook про «несправедливе ставлення до Трампа після всього, що він зробив для нас, бідних».

Хоча я відчуваю, що всі ми, переможці в суспільстві, несправедливо поводитися з цією травмованою сім'єю, одна річ, чому навчила мене моя 30-річна дружба з ними, — це важливості — незалежно від того, як мало часу у нас залишилося від нашої напруженої кар'єри — щоб втручатися як ангели-порятунки в інтересах дітей, яких

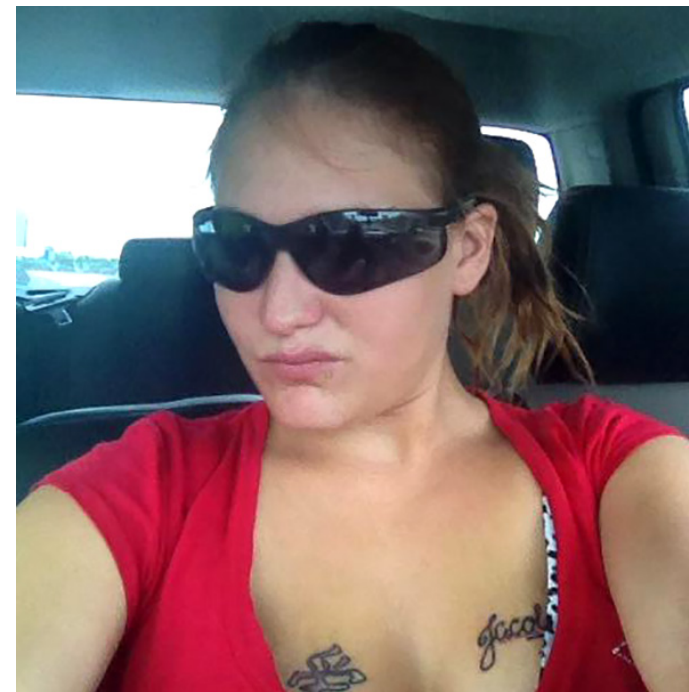

Конті б'є Ангела - "поганого" - у 1996 році

нас оточують насильство та знехтування. Бо незважаючи на те, що я провів з Ангелом лише кілька днів, коли їй було 2-3 роки, вона ніколи не забула мене, про що вона зрозуміла одного дня, коли їй було 9, і одного дня, коли їй було 19. До сьогодні вона постійно пише і дзвонить мені, і тепер навіть моє ім'я витатуїовано на її грудях (як видно тут).

Вагітна Ангел цаплива в будинку своїх батьків у 2012 році

Розлучений і сам з двома дітьми та тату Джейкоба 2018

Частина друга

Римлян 7:15, 18-19

Що відбувається з відкладеним сном?

Чи висихає

як родзинка на сонці?

Або гноїться, як ранка —

А потім бігти?

Воно смердить тухлим м'ясом?

Або скоринка з цукром —

як солодоці з сиромом?

Можливо, просто провисає

як важкий вантаж.

Або вибухає?

1987 - Я виступаю в університеті Тафтса, Массачусетс

Гетто в нашій свідомості

Тридцять років семінарів з расизму для американських студентів підтвердили мою віру в добрі наміри людей. Вони збиратимуть їжу для гетто або триматимуться за руки по всій Америці, як це робили студенти, наведені нижче, оскільки сьогодні расизм не має нічого спільного з кольором шкіри чи релігією.

Я часто чую, як білі кажуть, що хотіли б усиновити чорношкірих дітей, «щоб вони стали такими, як ми». Таким чином, ми «звинувачуємо» та «дистанціюємося» у нашому расистському мисленні саме їхню різну поведінку. Різна поведінка, з якою ми формуємо людей, коли протягом століть виключаємо чорношкірих у США чи ромів у Європі. Або поведінка, відмінна від того, що формується репресивними культурами та диктатурами, з якими прибули багато наших іммігрантів-мусульман – або наші колишні східноєвропейські євреї.

Тому наше саморозуміння як «ліберально налаштованих» сіверян піддається першому справжньому випробуванню, коли ми раптом стикаємося з іммігрантом з-за меж «нашої» території, кимось, чия поведінка є незрозумілою з точки зору «наших цінностей».

Тут, у частині 2, ми розглянемо, як, незважаючи на добрі наші наміри, ми схильні реагувати, коли мільйони бідних (християн) чорношкірих з американського Півдня або іммігрантів з бідних мусульманських країн шукають притулку на півночі в надії, що нарешті їх вважають. як рівні. Чи відповідаємо ми нашим високим ідеалам і чи включаємо їх у нашу спільноту? Або ми втечемо від виклику «ухильного расизму» і примусимо їх увійти в гетто, фактичне чи психічне?

1986 - 5-6 мільйонів, які тримаються за руки по всій Америці в рамках кампанії «Ми – світ»

1974 - Greenville, NC

1973 - Boston

1975 - rural Eastern SC

1974 - Queens, NYC

Ідеологічні шори

(або Повторення Закону 15: 7-11)

Скрізь я зустрічаю шокуєче нерозуміння людей щодо страждань, які їх оточують. Люди на Півночі говорять про бідність на Півдні, але не можуть побачити бідність у своїх власних гетто. Люди на Сході говорять про бідність індіанців на Заході, не бачачи власної чорної бідності; люди на Заході говорять про бідність чорношкірих на Сході, але не бачать бідності індіанців на власному порозі. А на Півдні про бідність взагалі не говорять.

Найяскравіший приклад цієї сліпоти я побачив у Міссісіпі, коли мене підвезли з представником звичайного оптимістичного типу. Він багато разів розповідав про те, що це країна з можливостями для всіх. Кожен може бути успішним, якщо тільки захоче. Кожен може стати мільйонером за десять років. Якщо у вас є сили і бажання, ви можете підтягнутися за чоботи. Я так часто чую одні й ті самі фрази, коли їду по дорозі з халупами по обидва боки, що, мабуть, не звернув би на це уваги, якби ми того дня не проходили через повністю затоплену ділянку дельти. Це було в найбіднішій частині Міссісіпі, де ви майже нічого не бачитеале халупи з жерстяними дахами, в яких живуть бідні фермери-орендатори, єдиною власністю яких часто є лише мул і пара свиней. Річка Міссісіпі нещодавно вийшла з берегів, а вздовж дороги валялося багато втоплених мулів і свиней. Люди сиділи на дахах своїх халуп, а подекуди тільки димар стирчав над водою. Інші веслували навколо своїх будинків на човнах, намагаючись врятувати своїх потоплюючих мулів.

Після того, як ми проїхалися цими околицями близько години, я запитав його, чи знає він вираз «дозволити людям веслувати на власному каное», після чого я попросив, щоб мене відпустили, хоча я знав, що можуть пройти кілька днів, перш ніж я отримаю інше. їздити в цій частині Міссісіпі.

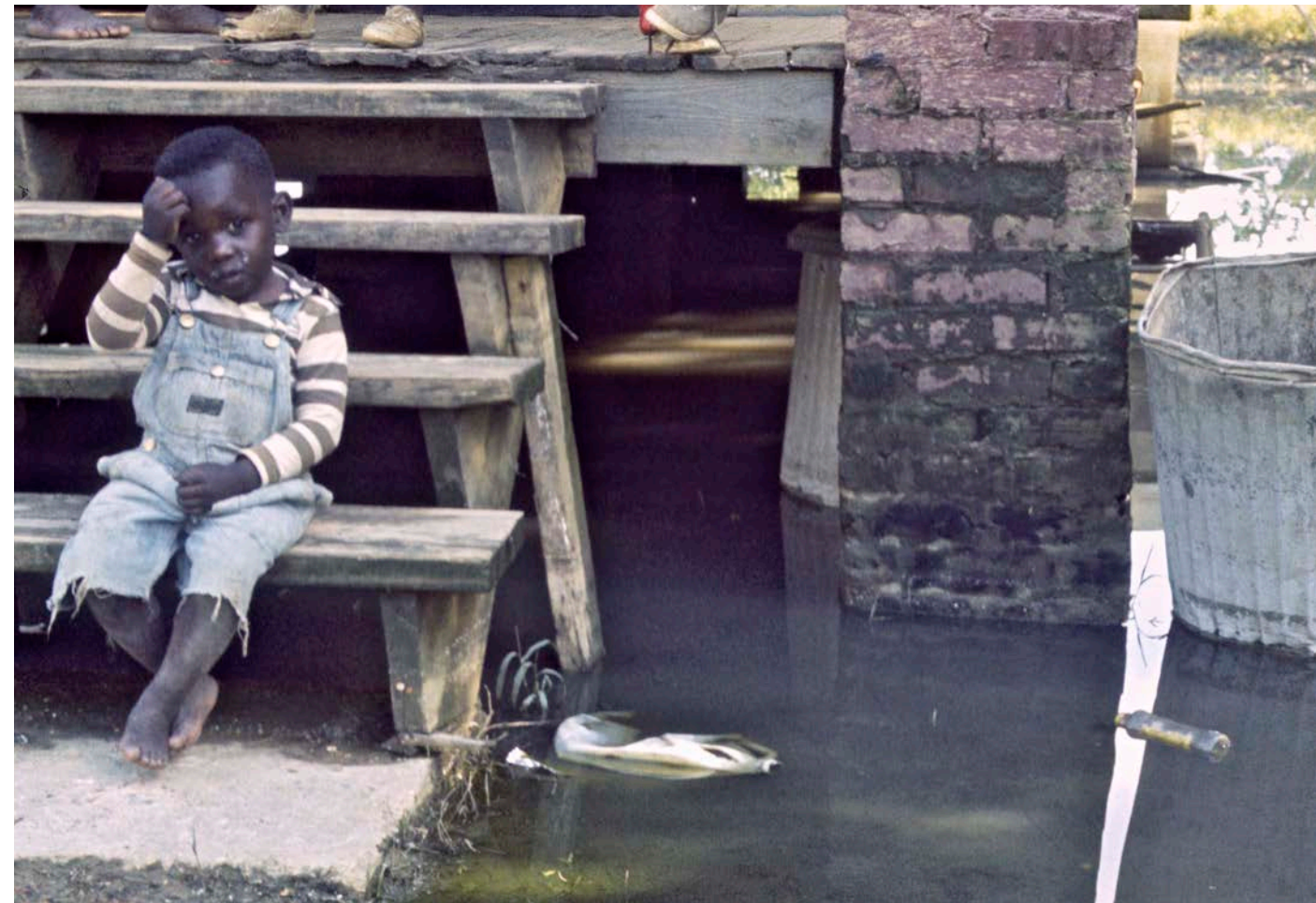
1974 - NYC

Одного разу я гуляв по вулиці в Детройті з чорношкірою жінкою, яка була Чорною Пантерою, коли їй було шістнадцять, а тепер стала троцькісткою і феміністкою. Ми йшли на троцькістську зустріч, значить, це було в п'ятницю. Я завжди ходжу на такі зустрічі по п'ятницях у великих містах, оскільки зазвичай подають безкоштовну каву та тістечка. У неділю та середу я зазвичай ходжу на кавові посиденьки в церквах. У церкві зазвичай потрібно лише годину, перш ніж ви отримаєте каву, але з троцькістами вам справді доведеться пройти крізь пекло, перш ніж отримати остаточно винагороду. Часто доводитьсяпросидіти жорстку тригодинну проповідь про порятунок «мас», але потім, з іншого боку, ти кидаєшся на пиріг із набагато більшою радістю. Що ж, у цю п'ятницю, коли ми йшли на нашу зустріч із приготуванням торта для мас, ми пройшли повз жebraка на вулиці, який стояв із простягнутою рукою. Тоді сталося те, чого я найменше очікував: жінка повністю відкинула жebraка, відкинувши його руку. Я був дуже шокований і запитав її, чому вона не дала йому грошей, адже я знав, що у неї є. «Така нісенітниця повинна чекати до революції», — відповіла вона. Я трохи подумав, а потім злегка зухвало запитав: «Ну, а що, якщо революція не станеться за його життя?» Більше розмов на цю тему не було.

На відміну від середнього класу, з якого походять ці два приклади, люди вищого класу часто зворушливо допомагають бідним та їхнім стражданням, якщовони випадково помічають їх. Я зіткнувся з хвилюючим прикладом цього в Гейнсвіллі, штат Флорида, коли жив із багатим чоловіком, який володів страховою компанією. Одного разу я пішов з ним, коли він допомагав фермеру-орендарю витягти його єдиного мула з ополонки, в яку він впав. Фермер-орендар

1973 - NYC

1973 - повінь в дельті навколо Гривеуда, штат Массачусетс

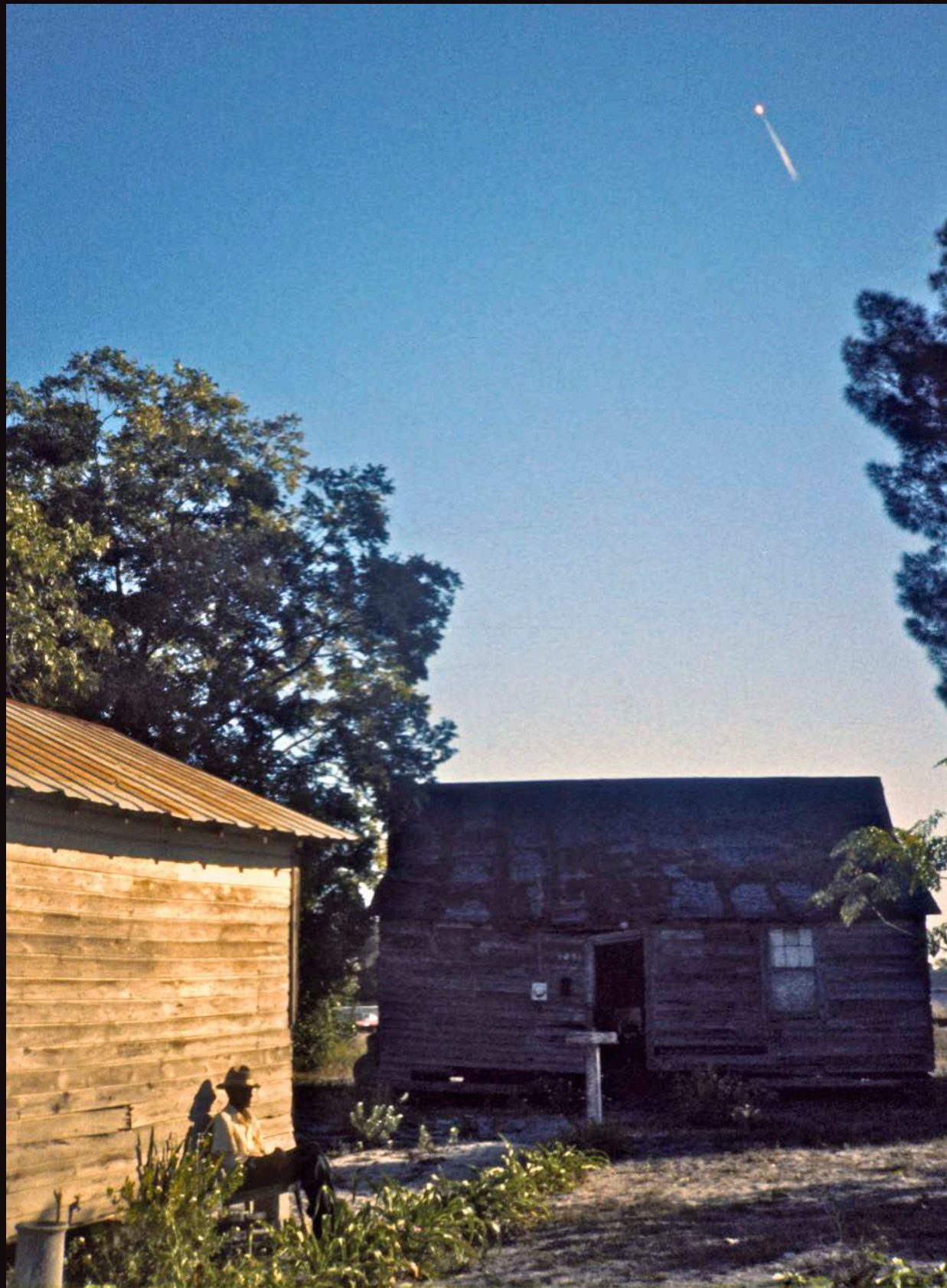
стояв у ямці у воді по шию, намагаючись утримати голову мула над водою, а багатій чоловік сидів у своєму гелікоптері, намагаючись підняти мула. Ситуація була настільки схожа на карикатуру в комуністичній газеті, що я не втримався від сміху, але ні пролетар, ні капіталіст не бачили в цьому веселощів. Було б ідеально, якби багатій сам впав у ополонку, подумав я. Моя побожна надія справді справдилася, бо невдовзі, коли він приземлився і підійшов до ями, він послизнувся в багнюці і, на нещастя, зламав ногу. Оскільки йому доведеться деякий час полежати в ліжку, мені дозволили позичити його «Мерседес», і саме під час однієї зі своїх поїздок у ньому я знайшов халупу Лінди далеко на безлюдній проїжджій дорозі.

Одного разу мільйонер-плейбой Томмі Говард (сторінка 170) підібрав мене на своєму Jaguar і відвіз на шикарний гірськолижний курорт, де витратив купу грошей, забуваючи «дівчат».

Але він був настільки вражений моїм бродячим гаслом «Безпека — це в дорозі без грошей», що він спочатку дав мені ключі від свого шикарного будинку, але незабаром виявив,

що його життя на побаченнях стало таким пустим, що продав увесь свій бізнес «живи своєю філософією бродяги» і провів наступні 7 років, подорожуючи автостопом і подорожуючи по всьому світу. В Африці він завів свого першого чорношкірого друга. Іронія полягала в тому, що він жив у місті на 50% чорношкірих, але ніколи не мав чорношкірих у своєму будинку, за винятком тих, з якими я їздив автостопом.але моя соціологія бродяги вже давно навчила мене, що моя кишенькова філософія пошуку щастя та безпеки була б образою, якщо її перетворити на ідеологію. Чи немає у вас нічого, чи занадто багато грошей, це зарозуміла сліпота до всіх тих, хто через нещастя був змушений до безпритульності та злиднів. Те, що Томмі з тих пір міг перейти на величезний будинок на колесах, в якому він написав свою книгу про подорожі «Машина Свободи» — тоді як я міг подорожувати у своєму спеціальному фургоні, читаючи лекції про «свободу сказати «так», — знову продемонстрував нашу спільну білий привілей у невільне суспільство.

3 листів

1974 - Titusville, FL

1974 - rural Greenville, NC

- Як ви думаєте, чорношкіра сьогодні вільна?
Колишній раб Чарльз Сміт: – Ні, він ніколи не був вільним.

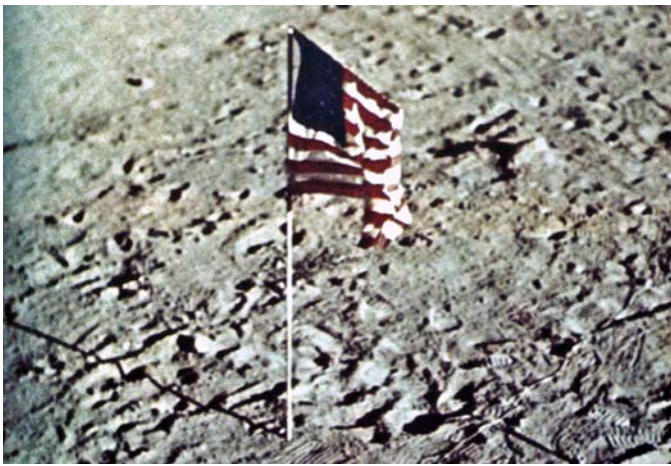
Як найстарший громадянин Америки, Чарльз Сміт був запрошений бути почесним гостем на запуску місячної ракети. Він відмовився, оскільки не вірив, що людина може досягти Місяця. Одного ранку в районі поблизу його будинку, де я все ще час від часу їздив на фургоні, запряжених мулами, я побачив через щілини халупи, в якій я залишився, ракету. Але цей старий, найближчий сусід мису Канаверал, не помітив, як ракета повільно піднялася над його напівзруйнованою халупою. У нього не було ні електрики, ні радіо, щоб повідомити йому про цей мільярдний проект. Навіть якби йому сказали, він був занадто недоївши, занадто хворий, щоб підняти голову й дивитися на ракету.

1972 - Lower East Side, NYC

1972 - Lower East Side, NYC

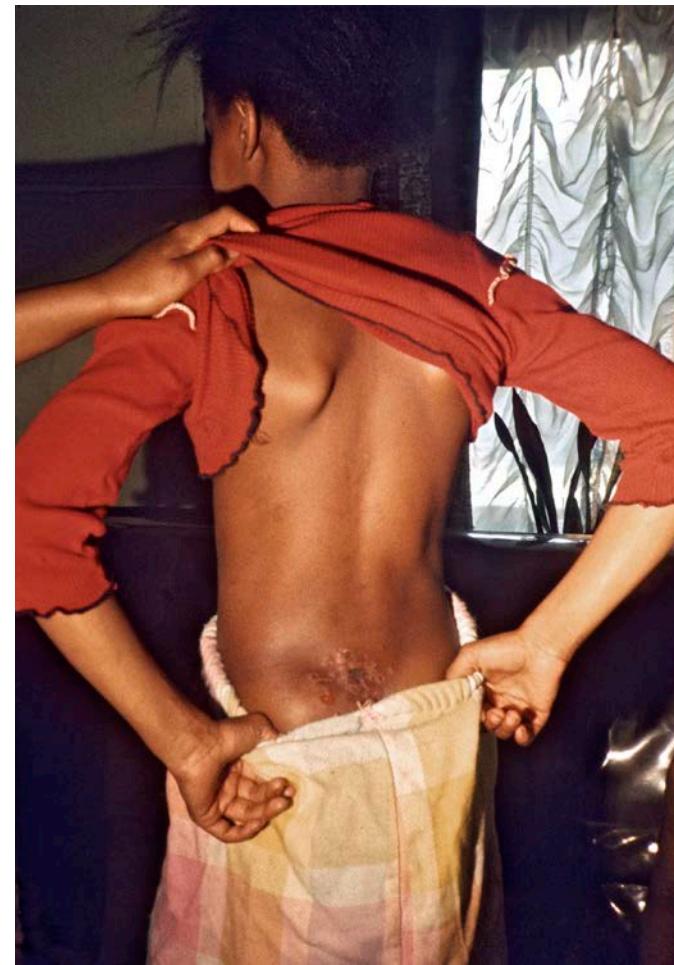
1974 - Bronx, NY

1973 - East Detroit

1973 - East Detroit

1973 - East Detroit

1973 - anywhere

1974 - Chicago

Щур вкусив мою сестру Нелл
з білим на місяці
її обличчя та руки почали набрякати
і білий на місяці.
Я не можу оплатити рахунки лікаря
коли Білий на місяці
через десять років я все одно буду платити
поки Білий на місяці,
Знаси, цей чоловік щойно підвищив мені оренду минулої ночі
тому що білий на місяці.
Ні гарячої води, ні туалету, ні світла
'бо білий на Місяці.
Я дивуюся, чому він мене підбадьорює
тому що білий на місяці?
Ну, я вже платив йому 50 на тиждень
а тепер білий на місяці.
Податки забирають увесь мій проклятий чек,
наркомани змушують мене нервувати,
ціни на продукти харчування ростуть
і якби всього цього лайна було недостатньо,
щур вкусив мою сестру Нелл
з білим на місяці,
її обличчя та руки почали набрякати
і білий на місяці.
На всі ці гроші, які я заробив минулого року
для білого на місяці,
чому я не маю тут жодного?
Хм! білий на місяці...
Знаси, я ледь не наситився
білого на місяці,
Думаю, я надішлю ці рахунки лікаря
спеціальна авіапошта...
... білити на місяць!

Шістсот чорношкірих немовлят у Чикаго померли від укусів
щурів і недоїдання в той рік, коли прапор був висаджений
на Місяці. Я залишився з родиною в Детройті, і четверо
дітей покусали щури під час сну. Їхній плач заглушили
автомобілісти, що проїжджали по трасі прямо біля будинку.
Потрапивши в пастку нашої власної системи, ми, білі,
повинні їздити на супермагістралях, щоб дістатися від наших
захисених передмістя до наших робочих місць у центрі
міста, не стикаючись із щурами, нещастям і насильством у
гетто. Але що було зроблено з нами в дитинстві, щоб змусити
нас придушити нашу природну любов до інших? Дозволяючи
нам буквально проїжджати через них, не замислюючись?
Які внутрішні рани можуть змусити нас створювати такий
пекельний шум у цьому домі за наш спільний незагоєний
біль?

**LET'S GET RID
OF RATS**

EVERY TENANT MUST HELP

- Keep your house clean.
- Keep your food in covered jars or cans.
- Keep your garbage pail tightly covered.
- Do not throw garbage in the yard, hallway or dumbwaiter shaft.
- Keep your baby's crib clean.
- Wash your baby's face and body before putting him to bed. Rats follow the smell of milk.
- Watch your baby afterward.

Your landlord has been notified by the Health Department that he must exterminate the rats in your building. You can help get rid of rats in your own apartment. If we all cooperate, we can get rid of this nuisance.

DEPARTMENT OF HEALTH

1974 - NYC

1973 - Baton Rouge, LA

2009 - Батон-Руж, Лос-Анджелес - ті самі люди з халуп зліва з моєю книгою

Так, бродяга, що блукає пішки під жвакими шосе, побачить суспільство зовсім інакше, ніж автомобіліст всередині системи. Під'їжджаючи з півдня пізньої зимової ночі, вас лякає швидкість руху. Ви бачите, як він проїжджає по надземних магістралях, і розумієте, що ваш єдиний шанс досягти успіху — це піднятися на всю цю швидкість. Ви намагаєтеся піднятися на крижані схили, але продовжуєте ковзати назад. Ваша південна мрія залишити «спеку несправедливості та гноблення» перетворюється на кошмар, коли ви розумієте, що крижані схили не ведуть до гір, які були зроблені низькими чи нерівними місцями, які були згладжені, як у сні доктора Кінга. Зрештою ви кидаєте сізівів підйом і блукаєте пішки в тіні темних стовпів під дорогами. Хоча стовпи здаються тими самими стовпами старої грецької плантації, які вже обмежують вас у новому гетто, у вас все ще є надія. Ви ще не усвідомили, що перебуваєте в процесі входження в розділений світ, жахливе усвідомлення «Машини часу» Герберта Уеллса, населеного двома різними расами. Елої — це створіння світла, для яких життя — пікнік, за винятком ночі, коли темні підземні істоти спливають на поверхню, щоб полювати на них. Морлоки, які керують всіма техніками, не виносять світла. Ні морлоки, ні елої не є справжніми; це аспекти людства, які їхні умови життя спрямовували в певному напрямку. населений двома різними расами. Елої — це створіння світла, для яких життя — пікнік, за винятком ночі, коли темні підземні істоти спливають на поверхню, щоб полювати на них. Морлоки, які керують

всіма техніками, не виносять світла. Ні морлоки, ні елої не є справжніми; це аспекти людства, які їхні умови життя спрямовували в певному напрямку. Будучи бродягою, ви побачите це жахливе бачення наших нерівних суспільств сьогодні — вимушену геттоізацію мільйонів південних чорношкірих, які мігрували до процвітання та надії на Півночі так само, як сьогодні мусульманських іммігрантів тягне до Європи. Ви бачите в інших — можливо, більш людських — термінах, ніж соціолог. Ви розумієте, що для моїх друзів з моєю книгою (права фотографія) не було руху вгору відтоді, як я зустрів їх 42 роки тому. Вони все ще застрягли в тих самих халупах (фото ліворуч), все ще замкнені покоління за поколінням у постійному нижньому класі, буквально перебиті зайнятими водіями та гримаючими вантажівками. Перевага бродяги полягає в тому, що він стоїть зовні і може швидко переміщатися між різними середовищами. Хоча ці піднесені автомагістралі символізують боротьбу бідних іммігрантів проти нелюдської системи, вони однаково відображають безсилля тих, хто на них їздить — над все більш людиноненависницькими та безлюдними містами, в яких вони, внаслідок спотворених пріоритетів, більше не наважуються пересуватися пішки. У цих безплідних занепокоєних і, здавалося б, «нейтронних бомбардованих» ландшафтах автомобіль стає необхідністю. Тому розумною відповіддю є створення ще більш конкретних спагетті та людської стерильності, через що вже не вистачає грошей на громадський транспорт для бідних. У той же час ми продовжуємо егоїстично руйнувати клімат, щоб подальші мільйони біженців з півдня втекли на північ і змушені були бути розміщені нашими дітьми в майбутньому. Замість того, щоб інтегруватися з нашими сусідами, ми почнемо будувати стіни, схожі на Трампа, щоб не допустити їх.

1973 - Baton Rouge, LA

1973 - Boston

1973 - Baton Rouge, LA

1974 - Miami

1972 - Miami, FL

1973 - New Orleans

1973 - Baton Rouge, LA

1970 - East St. Louis, IL

Хоча світ не може дозволити собі це неперевірене приватне споживання, ми стаємо більш захоплені у порочному колі. Ми змушені приймати рішення, які з нашого конкретного горизонту раптом здаються розумними - наприклад, як військове втручання в бідні країни для більшої нафти. Таким чином, невеликий відсоток світу розбив більшу частину дешевих запасів землі за одне століття. Радіоси та телевізори автомобілів бомбардують нас солодкими повідомленнями "Давайте відійдемо від усього цього", щоб змусити нас купувати пов'язки, щоб заспокоїти наші ниючі рани, що зробило нас сліпими до знищення навколишнього середовища та расизму клімату. У нашому ухильному польоті ми кидаємо себе на все більш презирство до майбутнього коричневої дитини, як за кордоном, так і вдома. Ми наполягаємо на своєму «правильному», щоб загнати своїх дітей до віддалених приватних шкіл у пошкодженні клімату

позашляховиків (у США, подальше від негрів та в Європі далеко від коричневих дітей у сусідніх школах). Злочинне коло все частіше нагадує політ від бідності, геттоїзації та страждань, які ми створили. Хаотичний польот, що потопав музику та повідомлення про матеріальні засоби для цього польоту, означає створення потреби в більшій кількості польоту - переліт від себе і всього, що ми створили, влітка в себе та в самотності. Утікаючи білих, проводять більше на гірськолижну поїздку на вихідні, ніж нижче клас у містах, що робить за тиждень (іноді через місяць). І все -таки, хоча ми гнобителі в одному сенсі, ми відчуваємо себе такою ж захопленою цією системою, як і наші жертви. І принципово так само нещасний.

*Заради Бога,
ви повинні дати людям більше влади!
Там нагорі є люди, які все купують,
брехати, давати алібі,
про народні гроші та речі.
А якщо збираються викинути
вони могли б також дати трохи мені.
Вони не дбають про бідних,
у них ніколи не було нещастя.
Є люди, які вмирають від голоду
якого вони ніколи не знали, а тільки чули,
і їм ніколи не вистачало наполовину.
Якщо вам не вистачає їжі,
як ти можеш думати про кохання?
У вас немає часу піклуватися
в яких злочинах ти винен
Заради Бога,
чому б вам не дати більше влади людям?*

1973 - Baton Rouge, LA

1974 - Boone, NC

1974 - Charleston, SC

1974 - Charleston, SC

1973 - Baton Rouge, LA

1973 - Norfolk, VA

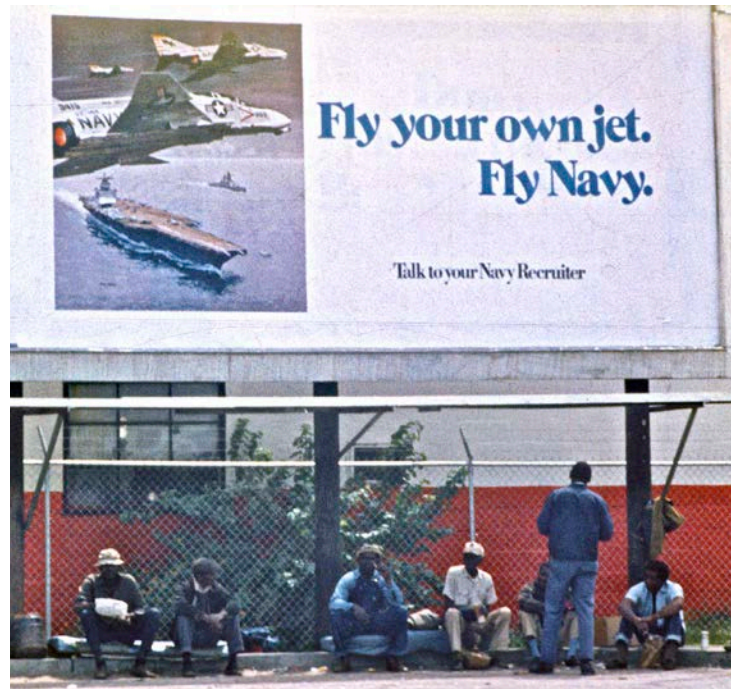

1974 - New Bern, NC

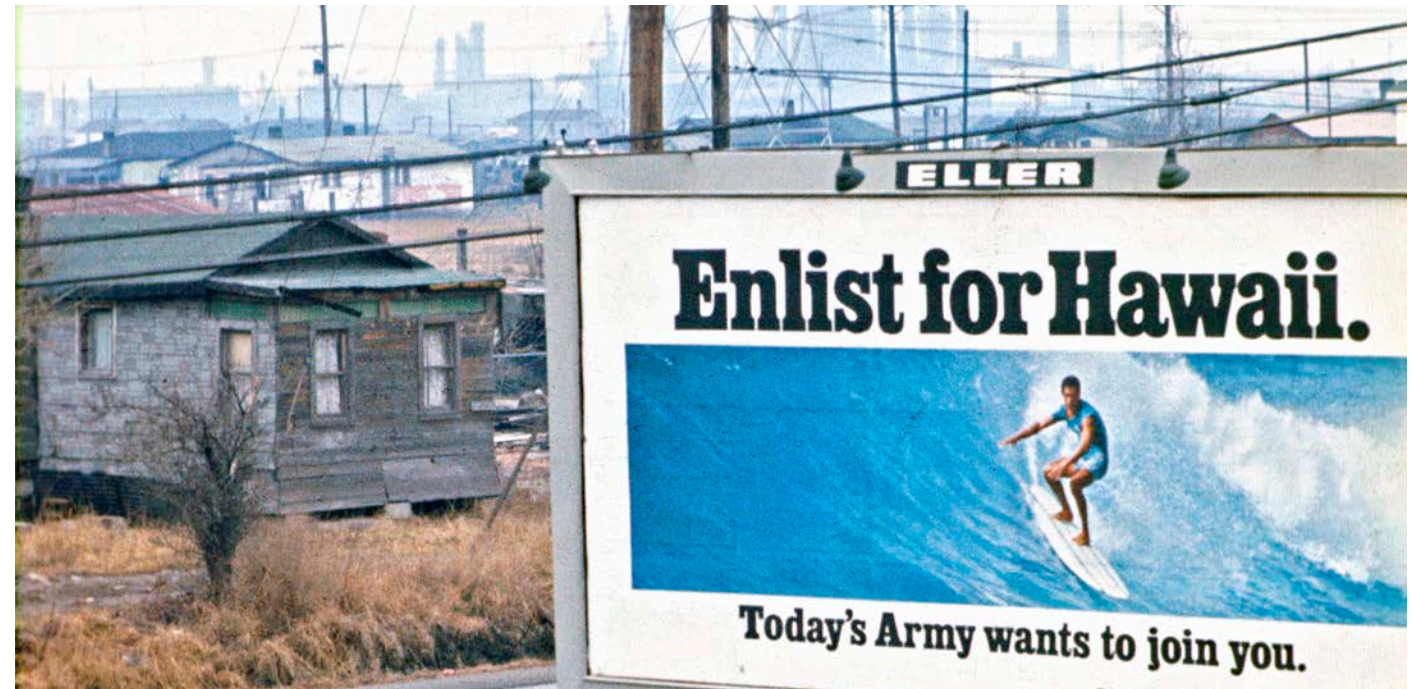

1973 - rural VA

Замкнуте коло нашого споживання породжує додаткові штучні потреби. Наша поведінка вже затоплює або висихає засоби до існування багатьох коричневих громадян світу і нав'язує їм ескалацію водних і піщаних воєн, змушуючи мільйони кліматичних біженців до наших берегів. Справжня демократія стикається з дилемою, коли політики Першого світу думають лише про забезпечення переобрання, а їх підтримують егоїстичні виборці, які не хочуть, щоб їхня репресивна поведінка була обмежена в ім'я загального блага. Ми дозволяємо цим лідерам замітати проблеми під килимом, продаючи хибні надії бідним, щоб вони не вимагали від нас змін у поведінці, необхідних для майбутнього наших дітей. Через цинічний расизм ми перекладаємо проблеми, з якими стикаємося сьогодні, на наших дітей завтра. Як наслідок, або кажучи всередині країни, чорний і коричневий пух. У той час як покоління моїх батьків поклонялося американським військовим за те, що вони звільнили нас у Другій світовій війні, моє покоління бачило, як США нескінченно встановлюють коричневі диктатури. Мої упередження тривали аж до звільнення Клінтоном Гаїті та Косова, коли я активно «інтегрувався» (інтегрував) з американськими військовими.

1973 - Richmond, VA

1974 - Charleston, SC

У Норфолку, штат Вірджинія, одному з найбільших у світі портів для військових кораблів, ця голодна жінка намагалася потрапити до лікарні, оскільки відчувала біль у грудях, але у неї не було грошей на швидку допомогу. Щоранку вона бачить, як будуються військові кораблі через її брудні вікна. Через відсутність телевізора — у неї немає електрики — її єдина розвага — дивитися на авіаносець — судно, яке за хвилину спалює більше енергії (267 галонів), ніж її олійна лампа використала б за рік (12 галонів). Як попереджав Ейзенхауер про військово-промисловий комплекс: *кожна зроблена зброя, кожен запущений військовий корабель, кожна випущена ракета означає, в кінцевому рахунку, крадіжку від тих, хто голодує і не годується, тих, хто холодний і не одягнений.*

1985 - Buffalo, NY

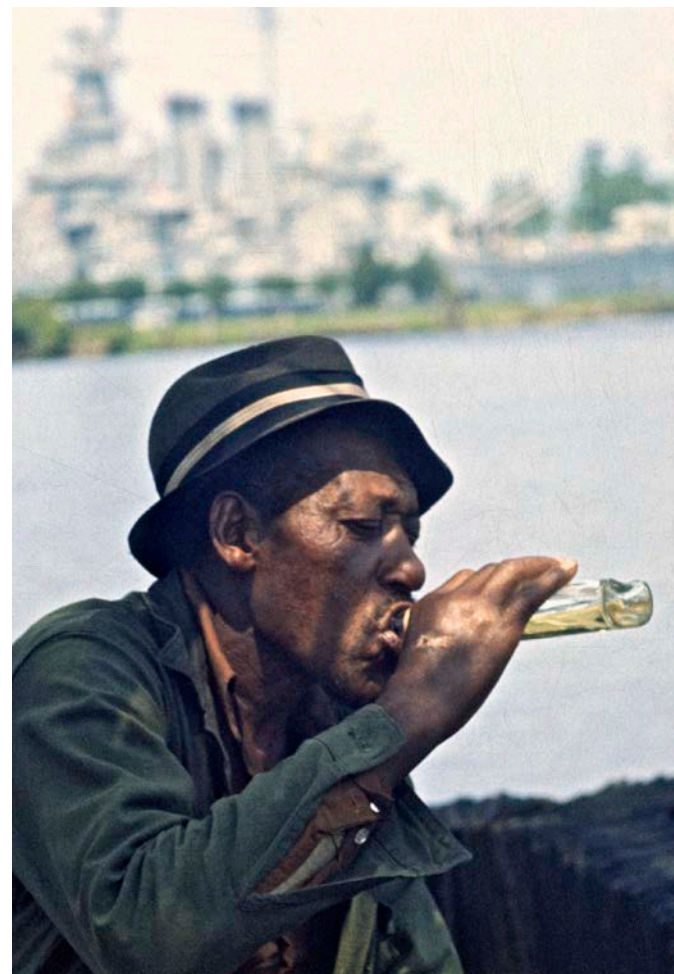

1973 - генерал Вестморленд в Чарльстоні, SC

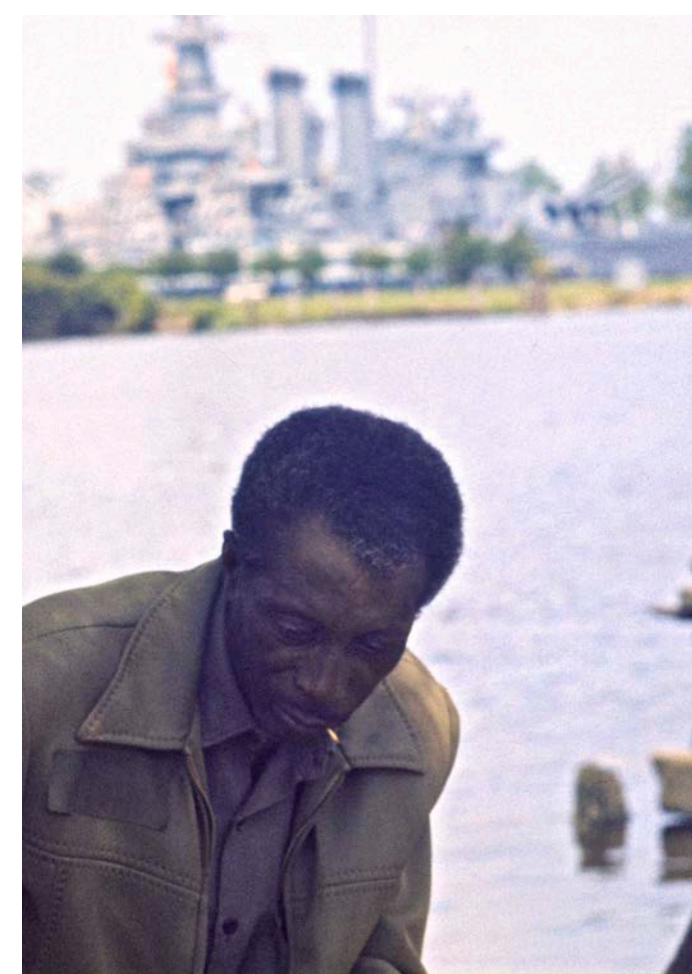
Державні діячі намагаються побачити, хто має силу вбивати найбільше. Коли вони втомилася від влади світ стане привидом. Вони знають, що ми не задоволені як вони кричать і кричать. Вони дають нам обіцянку і кидають ще кілька доларів. Немає ціни за щастя, любові немає ціни. Ціна життя зростає і ти знову там, де був. Зараз ми збираємося встати і отримати ще трохи. Ради Бога, дай більше влади народу...

1973 - Norfolk, VA

1973 - Norfolk, VA

1973 - Norfolk, VA

1971 - NYC

1991 - Bronx, NY

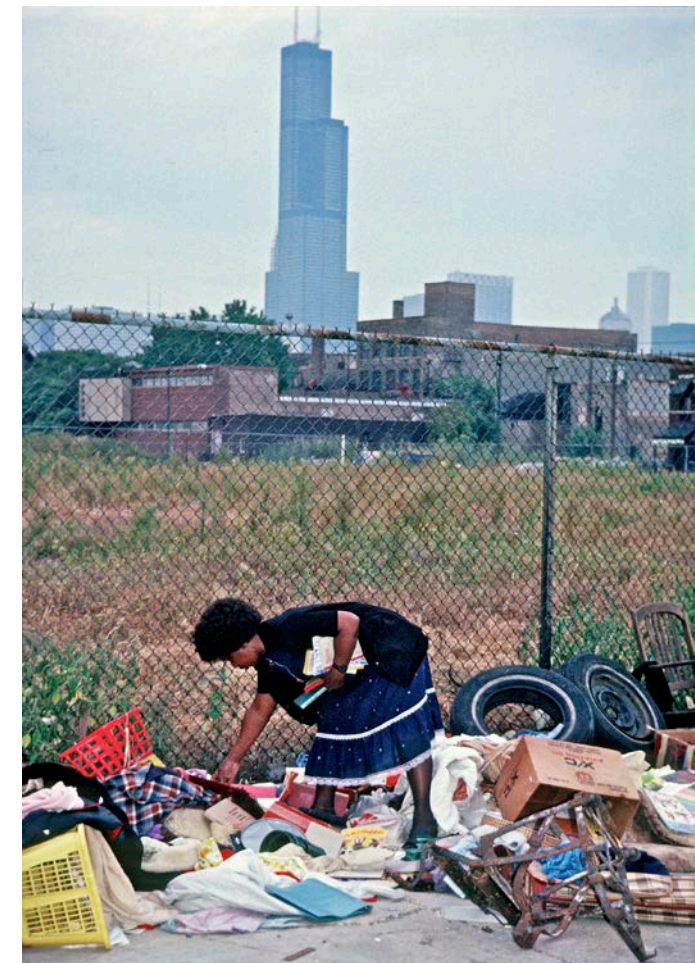

1973 - NYC

Ми кажемо, що наші ізгої викидають сміття на подвір'я, бо на Півдні звикли викидати його через вікно кухні свиням чи козам. Я став сприймати це як безсилий протест проти системи, яка наполягає на збереженні бідності, одночасно виробляючи товари з такою швидкістю, що потрібні найкращі мізки, щоб придумати способи їх продажу, і найгірші злочинці, щоб скидати токсичні відходи.

За демократичного капіталізму добробуту наш обов'язок як виборців – постійно коригувати сили вільного ринку, щоб забезпечити справедливий розподіл і уникнути криз. Проте наша система ніколи не вміла забезпечувати роботу всім. Тому ми повинні викидати надлишки — предмети розкоші для вищого класу, токсичні відходи та зброю, спрямовану проти нижчого класу — на наших «задніх дворах», тобто в країнах третього світу.

Демпінг на задньому дворі з метою отримання прибутку став настільки важливим елементом нашої системи, що без найбільшого агентства з утилізації відходів, Пентагону, безробіття в країні було б помітно вищим. Хоча вдвічі більше робочих місць можна було б створити за ті самі долари, інвестуючи в соціальне забезпечення, довкілля та клімат, природа системи перешкоджає плануванню економіки, яка виробляє людські, а не матеріальні (смертельні) блага. Таким чином, без нашого втручання система створює настрій, який змушує нас «викидати» як наші внутрішні гетто, так і бідні країни за кордоном.

1983 - Chicago

1974 - 195 in VA

1975 - Harlem, NY

1973 - NYC

1973 - NYC

1972 - NYC

2013 - 4th St, Los Angeles

1978 - NYC

Одноразове товариство викинуло в мені найкраще.
Викинута щирість,
ключовий камінь цілісності.
Одноразовий для викидання,
купити щось нове в інший день.
Немає нічого зробленого, щоб залишитися.
Заплановане скасування змусить вас заплатити:
паперові тарілки, картонні ковзани, пластикові срібні
вироби,
автомобілі з одноразовими колесами,
перуки замість волосся, ось так.
Одноразовий так, як ти любиш,
не зовсім те, про що ти думаєш.
Позбавтеся від мене, коли закінчите
через страх, що я позбавлю вас.
Одноразовий ваш найближчий друг,
ти повинен любити до кінця.
Твій жорсткий розум не дозволить тобі зігнути.
Ви пішли далі, ніж уявляєте...

Різдво в Нью-Йорку

Нью-Йорк — нелюдське, холодне місто. Ви повинні жити з відчуженням, або бути знищеним. У своїй подорожі я завжди намагаюся пройти весь шлях з людьми, до яких прив'язуюсь, але в Нью-Йорку знову і знову я змушений передчасно розірвати людей і таким чином відмовитися від людського зв'язку, який виник між нами. Найсильніше я пережив це цього Різдва, яке було ще більш інтенсивним, ніж минулого року, коли мене затримали троє пуерториканців на Четвертій вулиці напередодні Різдва. Цього року я шойно приїхав автостопом з Алабами, але не зміг знайти нікого зі своїх друзів і опинився на вулиці в Бауері напередодні Різдва. Мені довелося розмовляти з бомжом, який розпалив вогонь, щоб зігрітися. Він, мабуть, давно був бомжом, бо його кучеряве волосся було все в пучках, які неможливо було розчесати. Незабаром ми стали хорошими друзями. Він був одним із тих бомжів, які вміють говорити; найгірші бомжі, які можуть спілкуватися лише очима.

Коли ми сиділи там і розмовляли, нам, природно, спало на думку, що це Святвечір, і ми ставали все більш сентиментальними, і коли ми обмінювалися спогадами про наші дитячі Святвечори, то не просто дим від багаття викликав сльози. наші очі. Він був одружений, мав дітей і насправді був цілком щасливий, подумав він зараз, але раптом став безробітним, після чого його сім'я почала розпадатися, і він став алкоголіком. Ми сиділи, ділилися фляжкою і поступово напилися. Божевільний хлопець почав кидати в нас пляшки, які розбилися об стіну поруч. Нарешті для мого друга це стало занадто, і він узяв шматок палаючих дров і бив хлопця, поки той не зник.

Це сталося біля Делансі-стріт, де на розі завжди стоїть купа повій. У бомжів, як і в інших людей, є бажання знайти когось нижчого за себе, і тому під час нашої розмови він постійно повертався до свого обурення через цих повій, які вийшли навіть напередодні Різдва. Щоразу, коли я сильно пив з бомжами, вони засинають першими, хоча ми випивали однакову кількість. І він теж заснув, близько десятої чи одинадцятої вечора. Я трохи подумав, чи варто мені залишитися і стежити за ним, оскільки ми стали хорошими друзями. Я так часто бачив бідних чорношкірих і пуерториканських домогосподарок з дітьми і сумками для покупок, які підходять і топчуть п'яних бомжів або б'ють їх ногами, а потім швидко повертаються додому до кастрюль і сковорідок — це є проявом їхньої власної ненависті до себе або відсутності самооцінки. (Так само я часто бачив, як багаті чорношкірі типу «нувориші» — це страхотливе явище, яке ми бачимо скрізь у Третньому світі, як духовно топчуть бідних

чорношкірих, які залишилися в гетто.) Тієї ночі я вирішив залишити його порожнім після того, як наклав у вогонь багато дров.

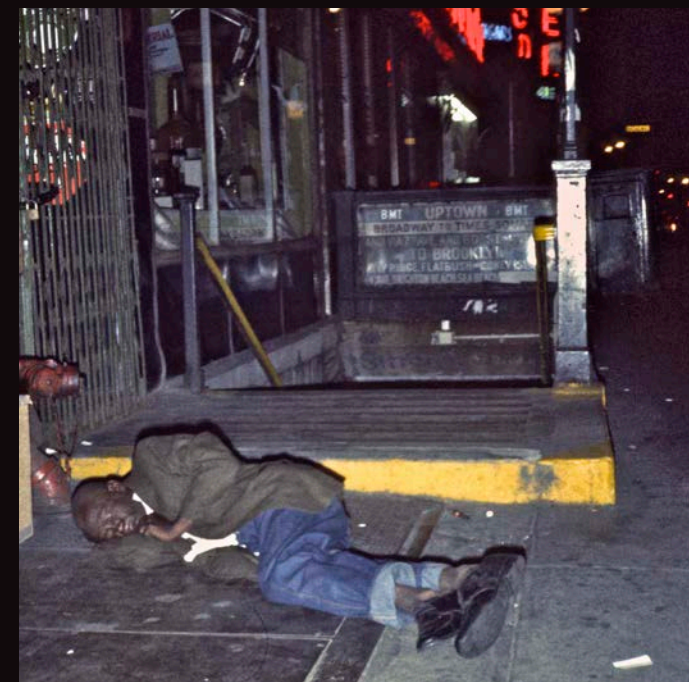
Я спустився до свого улюбленого району навколо авеню Б («зона вільного вогню»), де завжди відбуваються бійки між пуерториканцями та чорними, але це мені дуже подобається, тому що серед білих існує майже рівний расовий баланс, коричневі та чорні. Тут я побачив Ларрі, який стояв у дверях. Ми почали розмовляти, і він сказав мені, що його шойно вигнала біла дружина. Коли ми зрозуміли, що ми в одному човні, ми вирішили піти разом, щоб знайти місце для проживання. Спочатку ми купили пляшку вина. Тоді ми пообіцяли один одному, що якщо один з нас знайде місце, він його не візьме, не взяв іншого з собою. Ларрі був більш екстравертним і красномовним, але я був білим, тож ми вирішили, що те, чого не було в одного з нас, інший може компенсувати.

Але Ларрі був із тих, хто мав читати реп з усіма на вулиці, незалежно від того, ким вони були. Він був у поважному шлюбі чотири роки, але зізнався мені, що весь час він справді був вулицею в душі. Тож ми не пішли далеко, як у нас була ціла зграя вуличних людей; більшість із них були бомжами. Свого часу було п'ятеро, яким Ларрі пообіцяв, що обов'язково знайде їм житло та пляшку вина на додачу. Двоє з них ходили на милицях. Третій ходив, розмахуючи повітрям, ніби шлепав комарів.

Я був абсолютно впевнений, що ми ніколи не знайдемо місця для ночівлі для всієї цієї юрби, але оскільки в таких божевільних ситуаціях завжди траплялося щось несподіване, я нічого про це не сказав Ларрі. Ми запитали тих небагатіх людей, яких ми зустріли, чи знають вони про місце, де ми могли б зупинитися, але зосередилися насамперед на євреях, оскільки інші святкували Різдво, розумієте, і тому ми припустили, що в них немає місця в їхніх серцях. Оскільки я був єдиним білим, я мав впоратися з цим, а інші трималися трохи на задньому плані. Але всі зусилля були марними. Одна людина сказала, що якби це дійсно правда, що я іноземець, він був би радий відвезти мене додому, але він не наважився, тож замість цього дав мені шість доларів за УМСА. Звісно, ми кинулися й купили на гроші кілька пляшок яблучного вина, і відтоді все виглядало трохи яскравіше. Але ми все одно не могли знайти місця для ночівлі, і вино зробило бомжів гучними й агресивними, а чоловік, який відбивав комарів, почав кидатися на людей, так що вони розбіглися на всі боки.

1973 - Bowery, NY

1974 - NYC

1971 - Bowery, NY

1971 - Bowery, NY

Було близько другої години, коли мене відправили в бар Broome Street, щоб знайти нових «жертв». Коли я оглядав натовп, до мене підійшла темноволоса жінка і довго стояла, дивно дивлячись мені в очі. Потім вона сказала дуже повільно: «У вас риб'ячі очі». Я думав, що вона вживає якийсь наркотик, і намагався не дивитися на неї. Тоді вона сказала: «Я хочу, щоб ти прийшов жити зі мною». Я зібрався і запитав, чи можу я взяти з собою пару своїх друзів. Вона сказала ні. Я сказав, що тоді не можу прийти, але вона все ж дала мені свою адресу.

Потім я поїхав з іншими ще пару годин, але не міг вивести її з думок. Тепер ситуація виглядала для нас абсолютно безнадійною. На цей час ми були справді забиті. У купах гофрованого картону на Мерсер-стріт ми втратили одного з хлопців на милицях, який заснув. Оскільки зараз йшов сильний дощ і я був майже непритомний, я вислизнув від інших близько п'ятої години. Мені було дуже соромно за це, і протягом наступних кількох днів мені було дуже соромно. Але через тиждень мені пощастило наткнутися на Ларрі на Вашингтон-сквер, і він сказав мені, що він теж залишив інших у біді і знайшов величезну товсту білу жінку в Вест-Віллідж, де він зараз жив. Це мене втішило, і ми продовжували бути хорошими друзями.

я самповернувся до тієї дивної жінки. Виявилось, що вона жила у величезному лофті на Грін-стріт і мала студію на Бродвеї розміром з футбольне поле. Її ванна була невеликим басейном у формі палітри. Єдине, чого вона хотіла від мене, — щоб я складав їй компанію. Три дні ми сиділи від світанку до заходу, дивлячись один одному в очі. Скрізь були величезні гіпсові риби; вони висіли на стінах і нерозумно дивилися на нас. Але в них, безперечно, було більше життя, ніж у ній. Три дні я відчайдушно намагався з нею поговорити. Все, що мені вдалося позбутися від неї, це те, що вона почувалася дуже самотньою і що вона ніколи раніше не жила з чоловіком. Їй було сорок років, вона народилася в океані і могла спілкуватися тільки з рибами. Більше їй нічого сказати. Мені було цікаво дізнатися, хто

1978 - Нью-Йорк. Зверніться знову до Марісоль Ескобар і її риби, щоб подарувати її мою книгу

вона, у сні я переглянув деякі з її паперів і дізнався, що це всевітньо відома художниця Марісоль Ескобар, яка двічі була на обкладинці Time Magazine і один раз на Look; але її остання виставка скульптур риби отримала погані відгуки.

Виявилось, що вона плавала в грошах. Одного разу мені довелося підписати в якості свідка контракт на кілька тисяч доларів. Половину року вона провела в Мексиканській затоці, пірнаючи до своїх маленьких друзів. Проте вона ніколи не давала мені ані шматочка хліба, і я все більше впадав у відчай від голоду. Вранці і ввечері мені доводилося ходити за нею в ресторани і сидіти навпроти неї, поки вона їла. Думка про те, щоб дати мені поїсти, їй ніколи не спала на думку. Оскільки я ніколи не прошу у людей їжі, я одного разу вийшов з непрямым натяком. «Тобі коли-небудь спало на думку, що все твоє мистецтво виключно для багатих людей і зовсім не приносить користі бідним?» Немає відповіді. І досі без їжі. У неї був холодильник, тож одного разу, поки вона спала, я дозволив собі перевірити, чи немає в ньому їжі. Я був трохи шокований, коли кілька великих заморожених риб, схожих на тріску, випали назовні — і нічого більше. Якби я не був таким голодним, я б, напевно, мав з нею трохи більше терпіння.

І раптом мій рятівник заблукав у цю тишу. Це була Еріка, яка раніше допомагала Марісоль полірувати скульптури риб. Вона сміялася і раділа, і було фантастично знову почути людину. Вона сприйняла мою ситуацію швидко, як блискавка, і так витончено, як риба, сім доларів злізли мені в руку під столом. Пізніше вона прошепотіла мені, що я можу переїхати до неї. Коли Марісоль заснула того вечора, я втік до Еріки, яка живе в крихітній жалюгідній квартирі на 11-й вулиці.

Еріка, з якою я зараз живу, просто знахідка. Вона лесбіянка, але не має почуття ненависті до чоловіків, яке характерне для багатьох нью-йоркських лесбіянок. Мене завжди радує,

коли я можу мати хороші стосунки з жінкою-лесбійкою. Еріка, як і я, не може зрозуміти необхідності ненавидіти чоловіків. Це, безумовно, правда, що і гетеросексуальні, і гомосексуальні американські чоловіки тривожно агресивні, але все одно треба спробувати зрозуміти пригнічення і суспільство, яке створило цю культуру Джона Уейна. Чорні чоловіки, особливо, страждають від цієї культури, частково тому, що до неї виховують їх матері. (Я завжди автоматично мию посуд у будинках людей, але я дійшов до того моменту, коли перестав робити це в неблагополучних будинках, тому що зазвичай це бентежить жінок: вони просто не знають, що робити з чоловіком, який миє посуд. Отже, чи не неправильно я намагаюся змінити їхню культуру, коли їм все одно доведеться жити з гнітом?).

І зрештою білі жінки мають приблизно таке ж ставлення. Раз у раз мене запрошують додому самотні білі жінки, які, на відміну від одиноких жінок у Європі, майже завжди мають двоспальне ліжко і тому ставлять мене біля себе. Але шокує те, що вони зазвичай абсолютно не в змозі впоратися з неагресивним чоловіком. Через два-три дні вони часто кажуть щось на кшталт: «Ти завжди був гомосексуалістом?» щоб викликати в мені якусь чоловічу агресивність, або частіше: «Давай вийдемо напиться». Без сумніву, їм було б трохи незручно, якби новий гість підійшов прямо до їхнього холодильника і з'їв усе м'ясо. Проте американські жінки, здавалося б, відчувають себе незручно, якщо чоловік не йде прямо в їхнє власне тіло. Що стосується чорношкірих жінок, я іноді вважаю за необхідне змінити своє пасивне правило про те, щоб не порушувати гостинність людей, за допомогою якихось «позитивних дій». Вони часто роблять усе можливе, щоб принизити «м'якого» або неагресивного чоловіка, що позбавляє з зародку будь-який шанс побудувати з ними більш значущі стосунки.

Еріка – інша жінка. Вона зробила мене втіленням чоловічого шовінізму: моя функція в її домі, по суті, полягає в тому, щоб бути сутенером. Еріка — стильна повія — дівчина по виклику — і тепер моєю роботою стало відповідати на телефонні дзвінки, розбиратися з непристойними дзвінками та просити приємних подзвонити знову о 17:00 для повторного сортування. Вона має оголошення в секс-журналі Screw, яке, мабуть, читають усі бізнесмени, про те, що телефон дзвонить безперервно. Фінал починається близько 18:00, коли мені потрібно вибрати найприємніший голос і домовитися про зустріч у готелі на 19:00. Потім ми беремося на таксі до готелю, який зазвичай знаходиться на Іст-Сайді, оскільки ми дотримуємося приємних бізнесменів. Моя робота полягає в тому, щоб приблизно годину сидіти

у вестибюлі і пити кока-колу, і якщо вона до того часу не зійде, я повинен підійти і постукай у двері.

По дорозі додому ми зазвичай гуляємо й їмо італійське морозиво, яке обожнює Еріка. Але найфантастичніше в ній те, що вона не звичайна проститутка. Вона просто любить допомагати людям і дарувати їм тепло середця холодність. Вона каже, що більшість її клієнтів надзвичайно самотні й потребують не стільки сексу, скільки тепла. Насправді, якщо бачити її типовими чоловічими очима, вона не є фізичною красою — ненормально худа, з плоскими грудьми, з кучерявим рудим волоссям, — але всередині у неї такий шарм і краса, що ці чоловіки зовсім не можуть їй протистояти. Майже всі дають їй по сто доларів, хоча ми домовилися лише про сімдесят п'ять, а телефонувала й скаржилася лише одна. Каже, що найчастіше навіть не лягає з ними спати, а лише робить їм фізичний і особливо духовний масаж. Вона купила мені багато рулонів плівки, але з поважних причин я сказав «ні» грошам.

Вдень вона ходить на уроки співу та танці або годинами сидить, готуючи кавові сервізи з поролону. Кожна чашка, блюдо та ложка ідеальні до найдрібніших деталей. У неї є кілька скляних шаф, наповнених поролоном, як у найповажніших буржуазних будинках. Вона для мене фантастичне натхнення. Одного разу, коли на вулиці на вулиці пограбували чоловіка і він довго лежав, Еріка була єдиною, хто потрудився викликати швидку допомогу. Але швидка не приїхала, люди просто стояли і тупо дивилися на напівмертву. Вона продовжувала телефонувати. Справа в тому, що там живуть лише пуерториканці, тому зазвичай проходить до години, перш ніж приїде поліція або швидка допомога. Тоді їй прийшла в голову яскрава ідея подзвонити в поліцію і попросити їх поспішити, тому що прямо на вулиці на білого чоловіка напали кілька чорношкірих і пуерториканців; Оразу приїхали дві міліцейські машини та швидка. Цей трюк поширений у Нью-Йорку, але, здається, щоразу спрацьовує.

Я часто бачив, як Еріка давала цілий день нужденним. Вона приносила його прямо від багатих бізнесменів у готелях якомусь жебраку на вулиці. Іншої ночі вона була ще більш фантастичною. Ми йшли в кіно, коли побачили бомжа років п'ятдесяти, який сидів і просив допомогти купити пляшку вина і з кимось поговорити. Ми сиділи і говорили з ним пару годин за вином, і він сказав, що у нього ось-ось буде гарячка і боїться, що помре. Еріка відразу сказала, що ми підемо з ним в лікарню, а він заплакав від

1973 - NYC

радості. Він чекав цього моменту десять років. Він сам ніколи не мав сміливості піти в лікарню. Ми відвезли його на таксі до лікарні Сент-Вінсента. Дві години ми сиділи в залі очікування. Він весь час плакав. Тоді нам сказали, що вони його не приймуть. Він сидів там, випивав і отримавабсолютно неможливо, кричати й кричать. Я теж щось кричав про те, що я з цивілізованої країни з безкоштовною лікарнею та медичною допомогою для всіх. Потім викликали поліцію, і нас у чудовому стилі вигнали.

Ми поїхали на таксі до відділення невідкладної допомоги в лікарні Бельвю і сиділи там з найдивнішими людьми: кричали, істеричні, самогубні та бог знає чим. Ми сиділи до шостої ранку, але нічого не сталося. Тим часом чоловік випив всю свою пляшку, сів на підлогу і плакав, поклавши голову на коліна Еріки, благаючи нас не залишати його. Кілька разів він помочився в штани, і навколо нього утворилася лужиця, коли він дістав свій пеніс і залишив його там висіти. Еріка продовжувала заправляти його назад, але воно продовжувало виходити. Більшість пацієнтів на той час втекли з кімнати. Потім його почало блювати звідусіль, це була найбільш специфічна слизь і смердюча блювота, яку я бачив за довгий час. У той момент навіть дві медсестри

втекли. Ми намагалися це стерти. Близько шостої ми були зовсім виснажені,

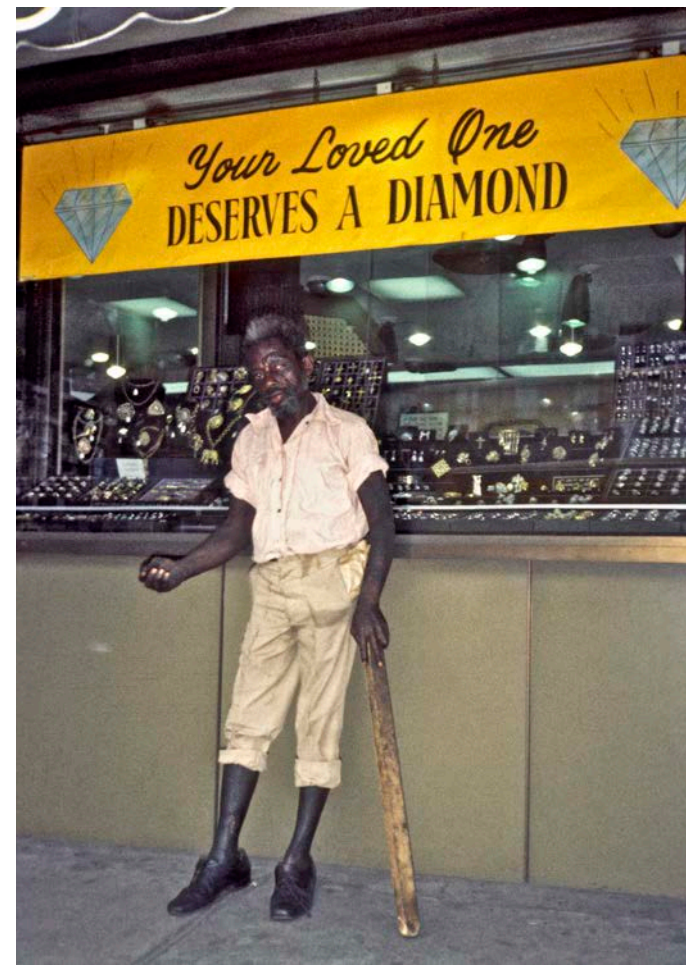
Через два дні я пішов у Бельвю, щоб відвідати його і дати йому сигарети. Мені сказали, що під цим прізвиськом нікого не пускали. Я був розлючений і сумний і взагалі не наважувався сказати про це Еріці. Нью-Йорк – це місто, яке просто не дозволяє жодній людині бути людиною. Якщо ви хочете вижити тут, ви повинні навчитися залишати інших людей на волю долі. Еріка, звісно, не з Нью-Йорка, тож я ще трохи житиму з нею. Але незабаром я повернуся в південне тепло. Нью-йоркська застуда щоразу примушує мене.

Лист до американського друга

1973 - Мій любовний вид на Нью-Йорк щоразу, коли я приїжджав автостопом з півдня

Коли любов стає предметом продажу, а людськість у нас розпродана, починаєш відчувати темну сторону нашого розуму, яка створила гетто. Моє бродяжництво в найдосконалішій у світі одноразовій системі стало внутрішньою мандрівкою, під час якої я не завжди міг відрізнити людей від системи, в якій вони жили. Мені довелося запитати себе, чи була теплота і відкритість, яку я відчував як бродяга, справжньою американською характеристикою, чи система надала населенню поверхову гостинність, потребу в одноразовій дружбі. Але викинути після використання було краще, ніж людську холодність, яку я знав у Європі, яка ніколи б не дала шансу бродязі. Я дізнався, що там, де система є найбільш гнітючою та жорстокою (наприклад, у Південній Африці під час апартеїду), ви часто знаходите найбільшу людську теплоту — тепло, яке не слід викидати в пошуках більш справедливої системи. Хоча я вважав життя в північних штатах більш справедливим, ніж у південних, щоб вижити як індивід (багато чорношкірих повертаються з тієї ж причини). Більш ліберальна Північ запрошувала чорношкірих мігрувати туди в 1940-х і 50-х роках, оскільки їй потрібна була робоча сила, так само як Північна Європа запросила коричневих «іноземних робітників» у 60-х. Але вони нам не були потрібні як люди, ми поступово ізолювали і покидали їх у величезних

1974 - NYC

перенаселених гетто. Наша зростаюча невпевненість і страх під час глобалізації сьогодні залишають глибокий накопичувальний біль, який швидко змінює світову сцену. Ніколи раніше в історії не було так активно брали участь у примусі такої кількості людей до гетто. Те, чого нам знадобилося 500 років у Європі, щоб досягти з євреями, ми досягли лише за кілька десятиліть із мільйонами мусульман. Зрештою, геттоізація призводить до етнічних чисток, як ми бачили в багатьох країнах. Але лише в кількох місяцях меншість стала такою ж гетто, як чорношкіри в Сполучених Штатах. У багатьох містах, таких як Детройт і Чикаго, до 94% чорношкірих потрапляють у пастку в кварталах, де є повністю чорні. Наше одноразове суспільство, з його скиданням речей і людей на задньому дворі, вбило любов, ізолюючи та відчужуючи величезні верстви населення. Але це не може заглушити крик болю та порожнечі від тих, кого ми позбавлялися — як це можна помітити всюди в гетто та підпіллі.

Я там, сказав, ні до кого.
 І взагалі ніхто не чув...
 Я, я плакала!
 І я розгубився і навіть не можу сказати чому
 ... залишає мене самотнім...
 У мене глибоко всередині порожнеча,
 і я намагався, але це не відпускає мене.
 І я не людина, яка любить лягтися,
 але я ніколи не піклувався про звук
 бути самотнім...
 Я Є, Я ПЛАКАЛА!
 Я Є, СКАЗАЛА!
 І я розгубився і навіть не можу сказати чому...
 Залишаючи мене самотнім...

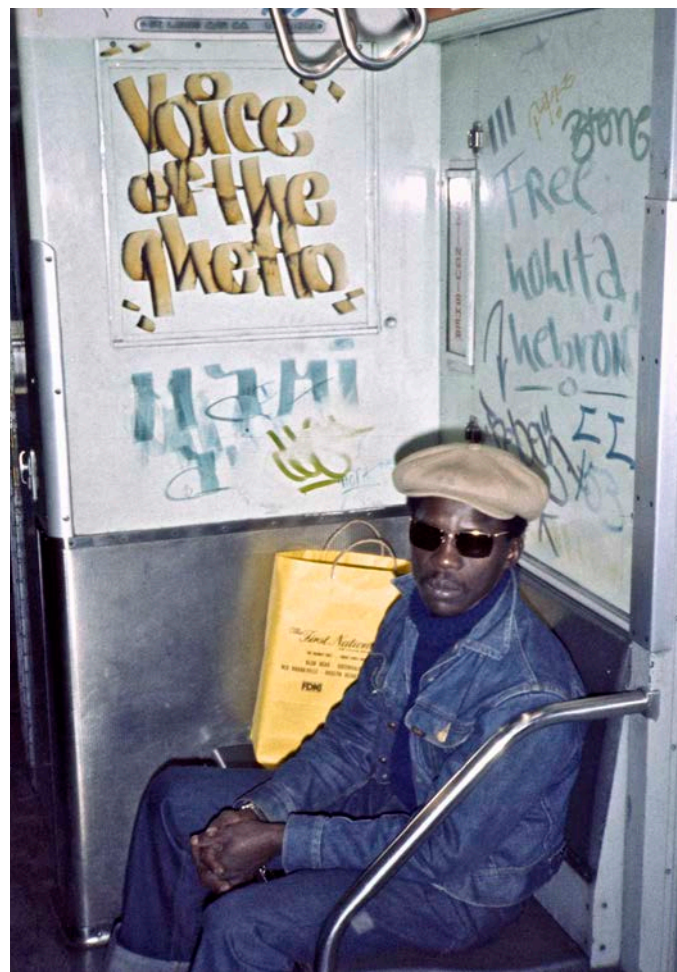
1973 - NYC

1974 - NYC

1974 - Ванесса Гідер тут пізніше покінчила життя самогубством, стрибнувши з вікна

1973 - NYC

1974 - Bronx, NY

1973 - NYC

1973 - NYC

1974 - NYC

Система — або сукупність нашого щоденного репресивного мислення — використовує репресивну терпимість, щоб протистояти відштовхуванню наших жертв, заткнувши рота крику з підпілля, визнаючи його художню цінність, підвищуючи його.

Пригнобленим надається безпечна поведінка, щоб виставлятися в художніх галереях для більш забезпечених і краще мислячих серед нас — тих із нас, хто співчуває про «проблеми гетто» та «наших іммігрантів», з доброзичливими проповідями про голод і перенаселення. у третьому світі. Але, незважаючи на всі наші гучні розмови про «їх інтеграцію», ми самі тікаємо в передмістя — наші діти не ходять до «чорних шкіл» — що призводить до подальшої геттоізації. Ми голосно хвалимося тим, що у нас є чорношкірий друг, а там друг-мусульманин, але ми не дивуємося, чому чорношкірі в США чи іммігранти в Данії рідко приходять до цих палаців мистецтва. Не моргнувши оком, ми приймаємо чорних офіціантів, які продовжують відносини господар-раб на цих функціях. Як буферні війська гноблення, ми можемо поглинати критику системи, спотворювати її, і роззброїти його, піднявши до рівня мистецтва. Це також буде з моїми фотографіями.

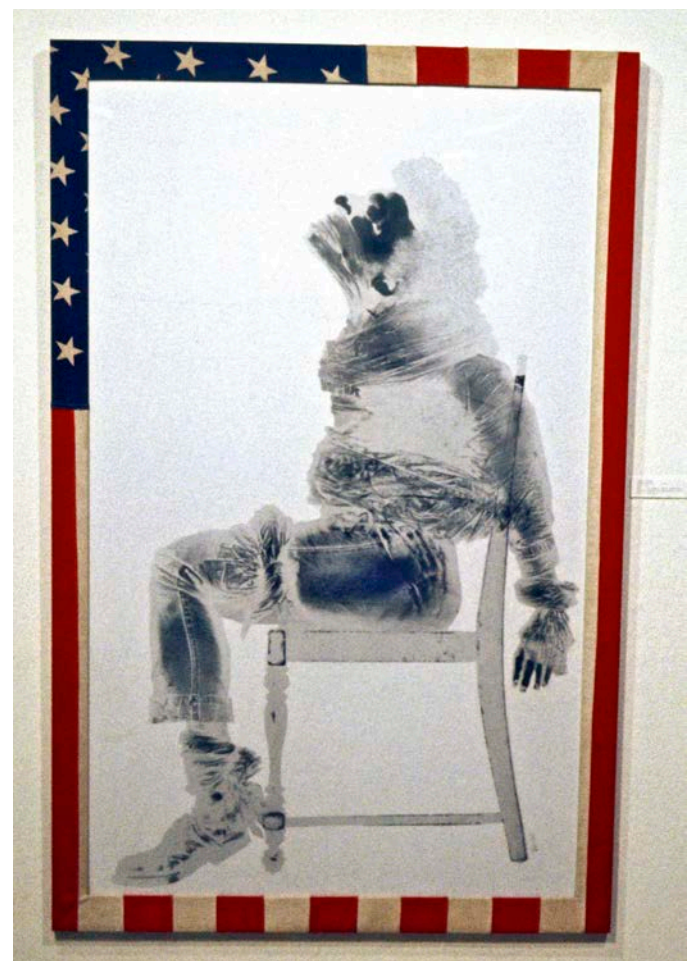
1974 - NYC

1973 - NYC

1975 - Los Angeles

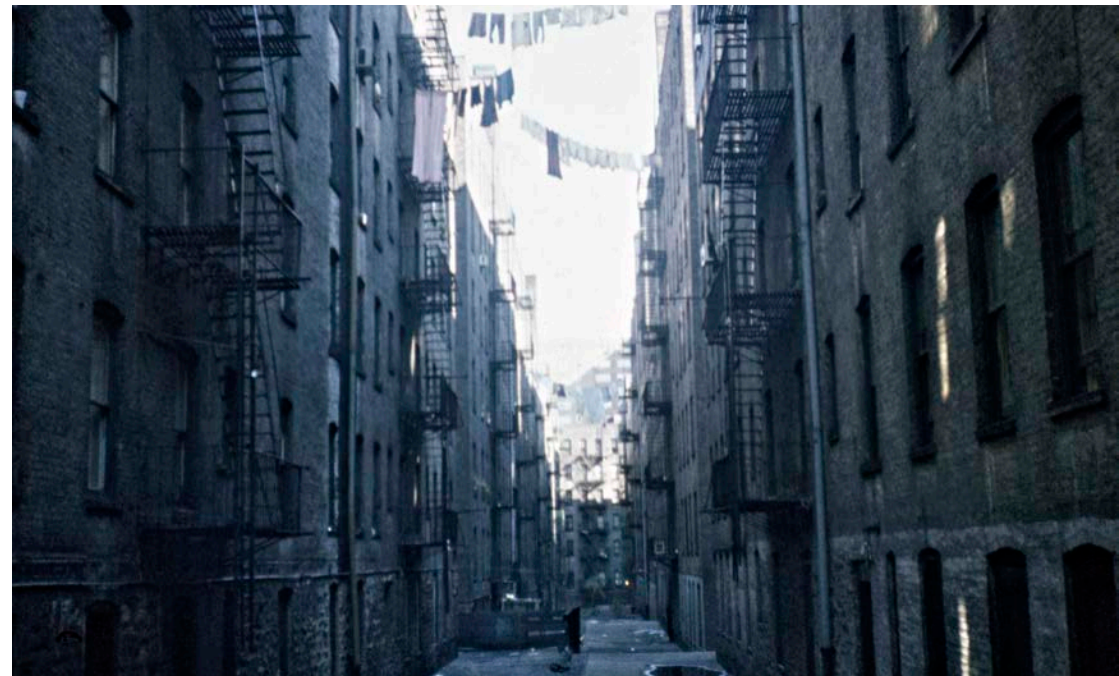
1975 - Los Angeles

1973 - NYC

1975 - Los Angeles

1974 - Harlem, NY

1974 - NYC

Такі люди є в усіх суспільствах, киваючи про необхідність змін, щоб допомогти гетто та слаборозвинутим країнам «піднятися». Але коли настає день виборів, усі їхні обіцянки опиняються в кошику для сміття статус-кво з голосами за демократів (або, в Європі, різних соціал-демократичних партій).

Тому я не можу уникнути відчуття, що я теж експлуатував жертв, бо я дуже добре знаю, що ці фотографії їм не принесуть жодної користі. Ми будемо відчувати себе трохи сентиментальними, усвідомлюючи, що наш нижній клас так страждає, але ми не зробимо нічого, щоб змінити свій спосіб життя. Ми не відмовимося від наших будинків на колесах, які руйнують клімат, позашляховиків, центрального кондиціонування повітря, чартерних поїздок і віддалених приватних шкіл, щоб перерозподілити блага землі. І такої фотографії будуть лише катарсис. Хоча я знав це і мені часто говорили про це чорношкіри з нижчого класу, які не мали ілюзій щодо спроби поговорити з «внутрішньою доброотою» своїх білих гнобителів, я наполягав і таким чином зрадив і чорних, і третій світ, зробивши цю сторінку єдиною. у книзі майже всі афроамериканці можуть погодитися. Я створив розважальний емоційний розряд, тим самим зміцнюючи несправедливу систему. Я такий же лицемірний, як ці арт-сноби, тому що граю за їхніми правилами. Коли моя критика стала занадто «радикальною», вони відвернулися від мене.

1980 - NYC

1973 - Harlem, NY

*Якщо ти поїдеш зі мною на потяг
у центрі міста через нещастя
вулиць гетто
в ранковому світлі
де завжди ніч:
Сідайте біля вікна,
відкладіть свій Times
ви можете читати між рядків,
просто читай обличчя
що ви зустрічаєте за вікном:
І це може почати вчити вас
як наплювати на свого ближнього!*

1973 - Harlem, NY

1974 - Harlem, NY

1974 - Bronx, NY

1974 - Harlem, NY

1974 - NYC

Harlem, NY

1972 - NYC

1973 - Harlem, NY

У Гарлемі все чорне, крім магазинів, які належать білим та арабським іммігрантам (у минулому вони були власністю євреїв). Єдині магазини, які не належать цим аутсайдерам, скажуть вам вуличні люди, це всюдисущі похоронні будинки, оскільки білі гробари не будуть мати нічого спільного з чорними тілами. Бути гробовцем – це один із найнадійніших способів досягти статусу середнього класу. Бо смерть така ж повсюдна в Гарлемі, як страх, що переслідує всіх під час спорадичного тривожного сміху. І все ж я почувуюся в безпеці як член постійно присутніх невидимих «білих» у Гарлемі, ніж більшість чорношкірих, бо, як завжди, агресія спрямована на інших жертв, а не на ненависного гнобителя.

Цей похоронний будинок поруч із центром реабілітації наркоманів ілюструє вибір у Гарлемі — між смертю чи поневоленим життям у «Людині». Тисячі наркоманів обирають двері зліва. Вони дуже добре знають, що якщо вони виберуть двері справа, вони або стануть реабілітованими, що означає повернення до попереднього стану, в якому вони не могли вижити без вживання наркотиків, або вони стануть «абілітованими». », навчившись жити в джунглях гетто через приглушену чутливість або будь-яку іншу форму каліки розуму. Вони підкоряються рабству, яке звинувачує жертву чоловіка, що змінює жертв, а не їх гнітюче середовище.

Ця жінка є живою ілюстрацією типового вибору в Гарлемі. Зловмисник увірвався в її квартиру та намагався вбити її ножом. Вона вижила, вистрибнувши з вікна на третьому поверсі, і залишилася калікою на все життя.

1973 - Harlem, NY

1974 - Harlem, NY

1996 - NYC

1995 - NYC

1992 - Harlem, NY

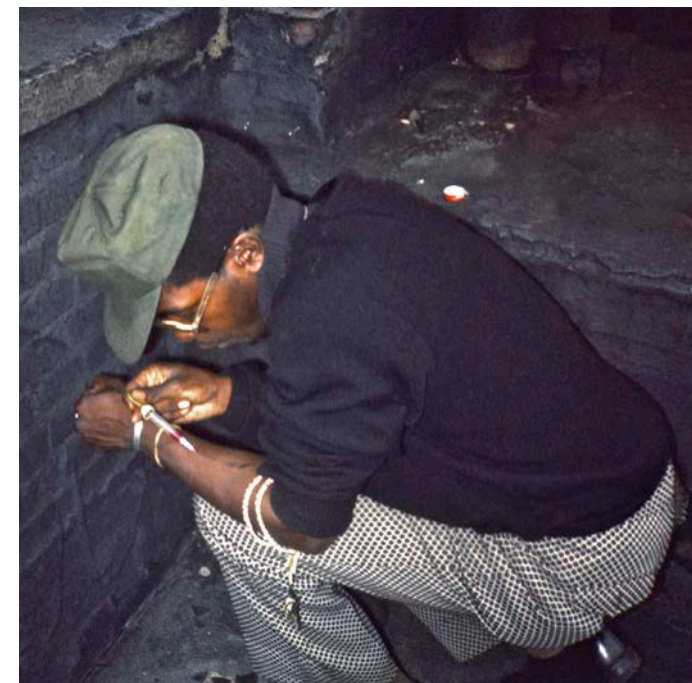
1992 - Harlem, NY

1973 - Harlem, NY

1973 - Harlem, NY

1974 - NYC

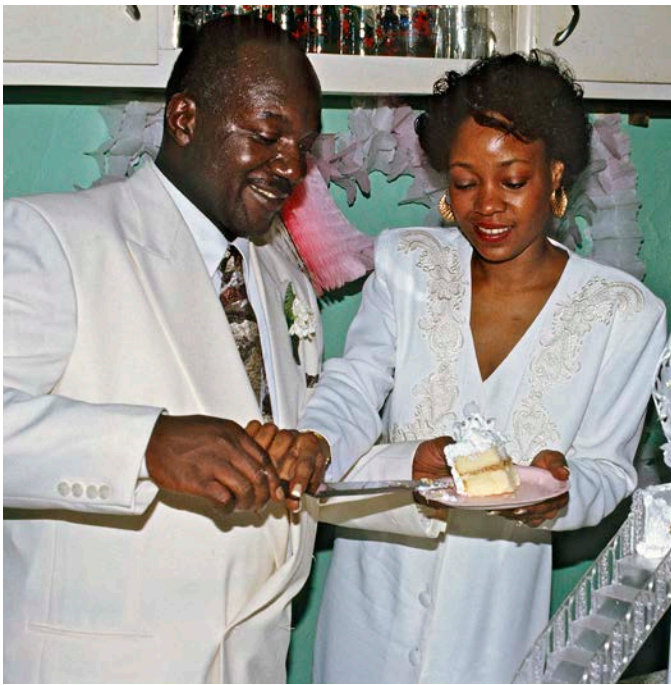
Американці, до яких я відчуваю найсильніші почуття, — це наркомани, які були занадто чутливими й людьми, щоб пережити жорстоке прагнення Америки до успіху. Вони не тільки є жертвами цього насильства, але й здатні відповісти всією злостістю, введеною в них «американським способом життя». Часто на дахах Нью-Йорка я допомагав зв'язувати ці зв'язані душі. Щодня на деяких розі вулиць у Гарлемі ви бачите тисячі наркоманів, які чекають героїну. Вночі навіть поліція не витримує ці квартали, з «тирів» яких ми іноді насолоджувалися неймовірним видом на «велику голку» Емпайр Стейт-Білдінг.

Тири — це засуджені будівлі, захоплені наркоманами, які «стріляють» і «збивають» будь-кого, кого підозрюють у поліцейському чи «розбійному». Оскільки покарання за залежність і злочинець, до чого це призводить — іншими словами, за те, що вони є жертвою — однакове за те, що вони вбивці, у них немає реального вибору. Вони отримують обов'язкове довічне ув'язнення незалежно від того, виступають вони як жертви чи кати. Тому тири надзвичайно небезпечні.

Цей чоловік, який був наркоманом протягом 16 років, страждав від недоїдання та бігових виразок по всьому тілу. Він не зміг знайти кращого місця, щоб стріляти вгору, і йому довелося зняти смердючий бинт зі своєї ноги, щоб знайти вену. Він страшенно страждав і дуже добре знав, що йому залишилося жити менше двох років. Йому не було чого втрачати і закликав мене оприлюднити ці фотографії, щоб налякати молодих людей, сподіваючись, що їм ніколи не доведеться так страждати, як він.

1973 - Harlem, NY

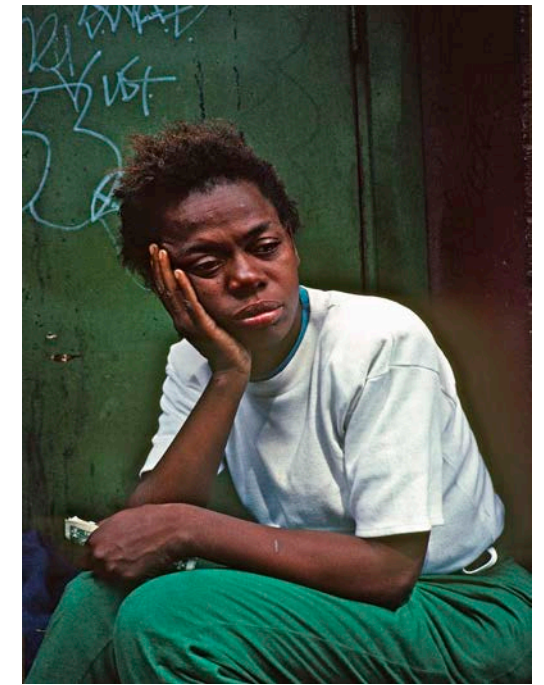
1985 - Harlem, NY

Мені здалося, що я бачив найгірше у 70-х, коли поступово навчився вибивати зброю з рук повільних героїнових наркоманів. Тож я був абсолютно не готовий до спустошення епідемії креку в 90-х, коли жертви шалено стріляли з гармат протягом кількох хвилин параноїдального кайфу і постійно вривалися в мій фургон або грабували власні сім'ї, щоб підтримати свою звичку.

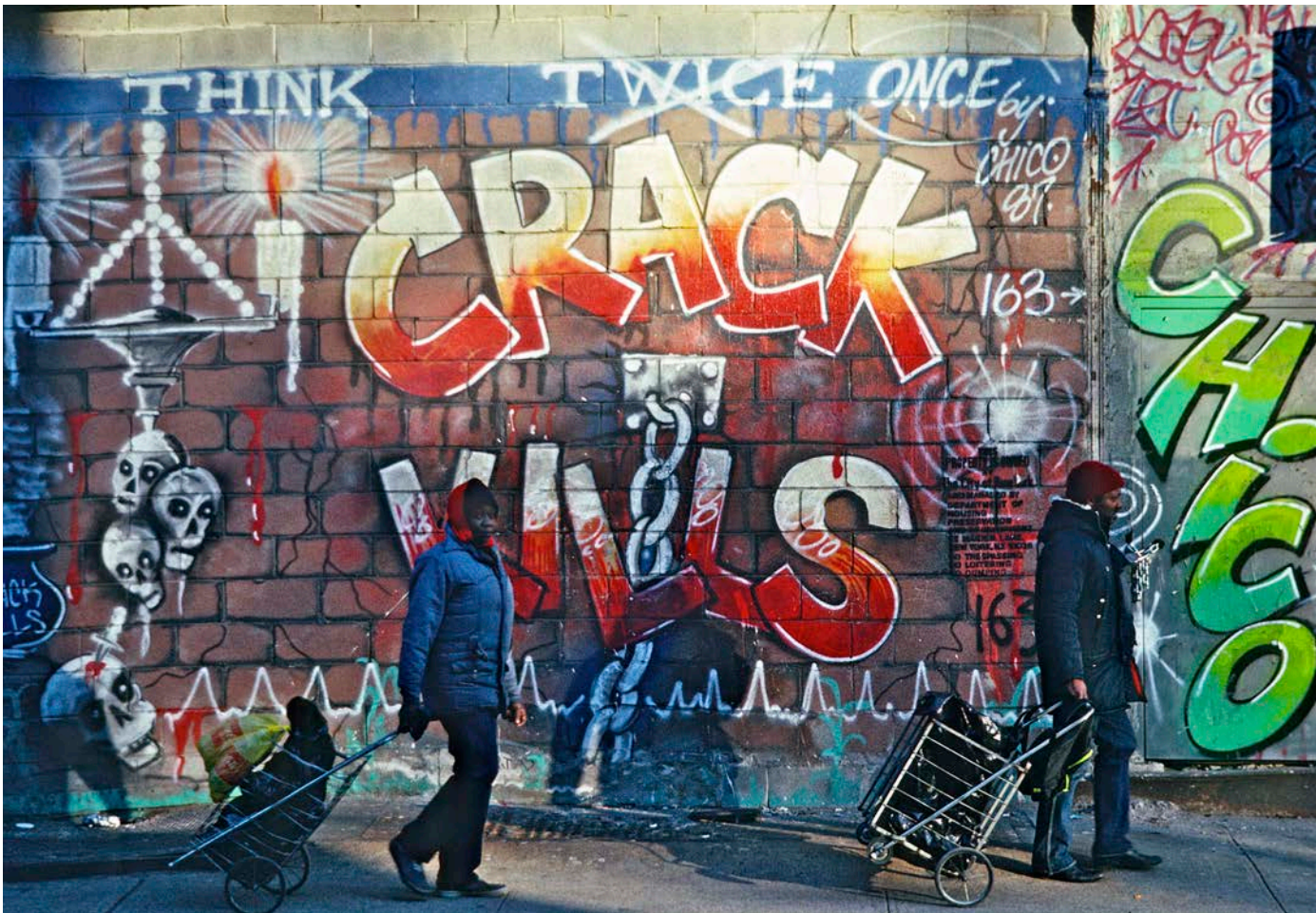
Багато з моїх кращих друзів піддалися краку. Я знав Роберта Ярда багато років, але незабаром після його весілля в Гарлемі його дружина стала жертвою крека. Я бачив, як він відчайдушно намагався врятувати її та їхній шлюб, поки її життя оберталось в безодню злочинів, проституції та в'язниць аж до її передчасної смерті.

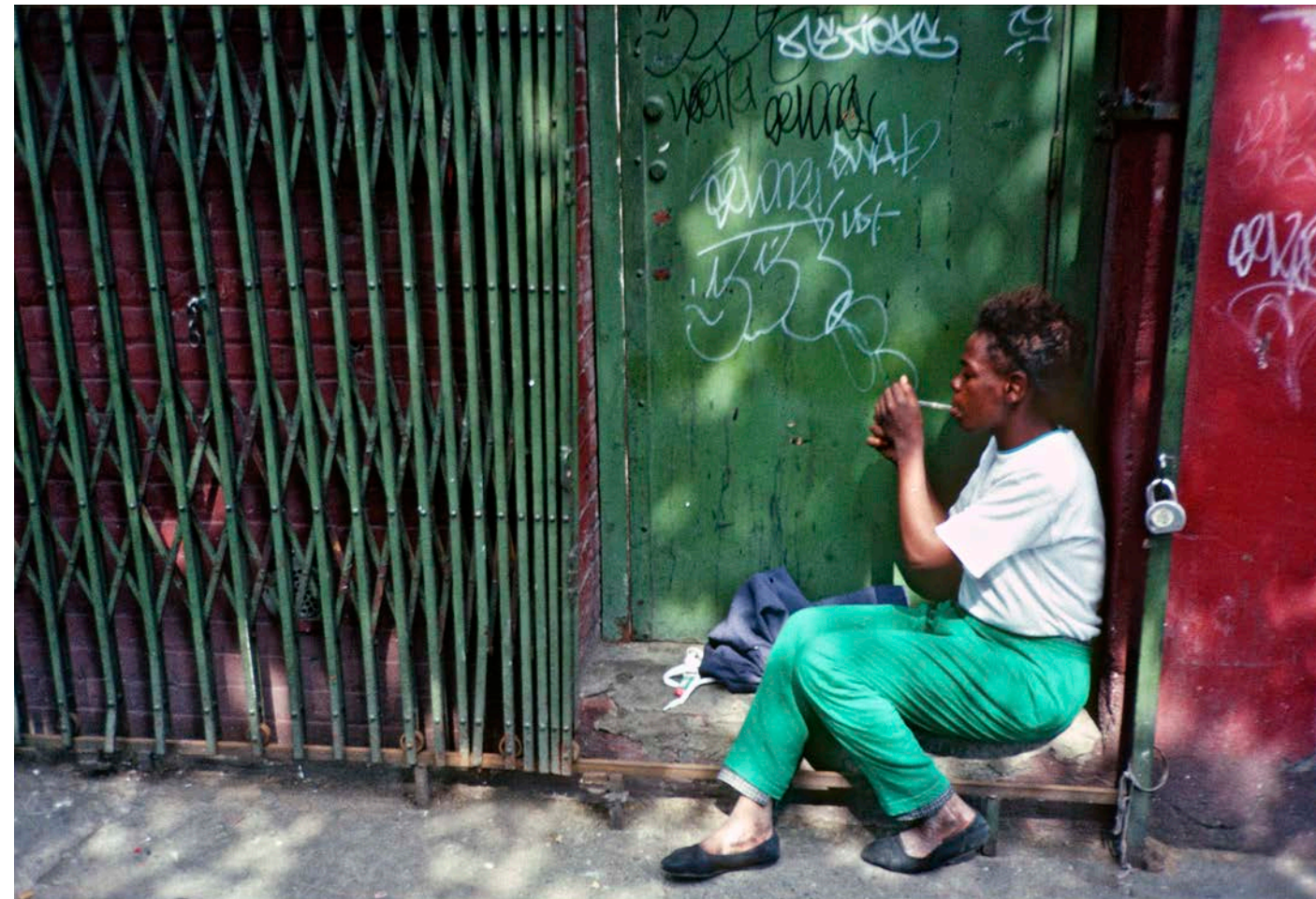
1992 - NYC

1991 - NYC

1991 - NYC

1991 - NYC

1974 - Harlem, NY

1989 - Harlem, NY

Або іноді укладайте свою дівчинку спати разом із цурами замість дитячих віршів із голодом та іншими вашими дітьми поруч з нею. І дивуйтеся, чи будете ви ділити своє ліжко з чимось іншим, що потрібно годувати, бо страх може лежати поруч з вами або спати в коридорі. І це може почати вчити вас, як наплювати на свого ближнього!

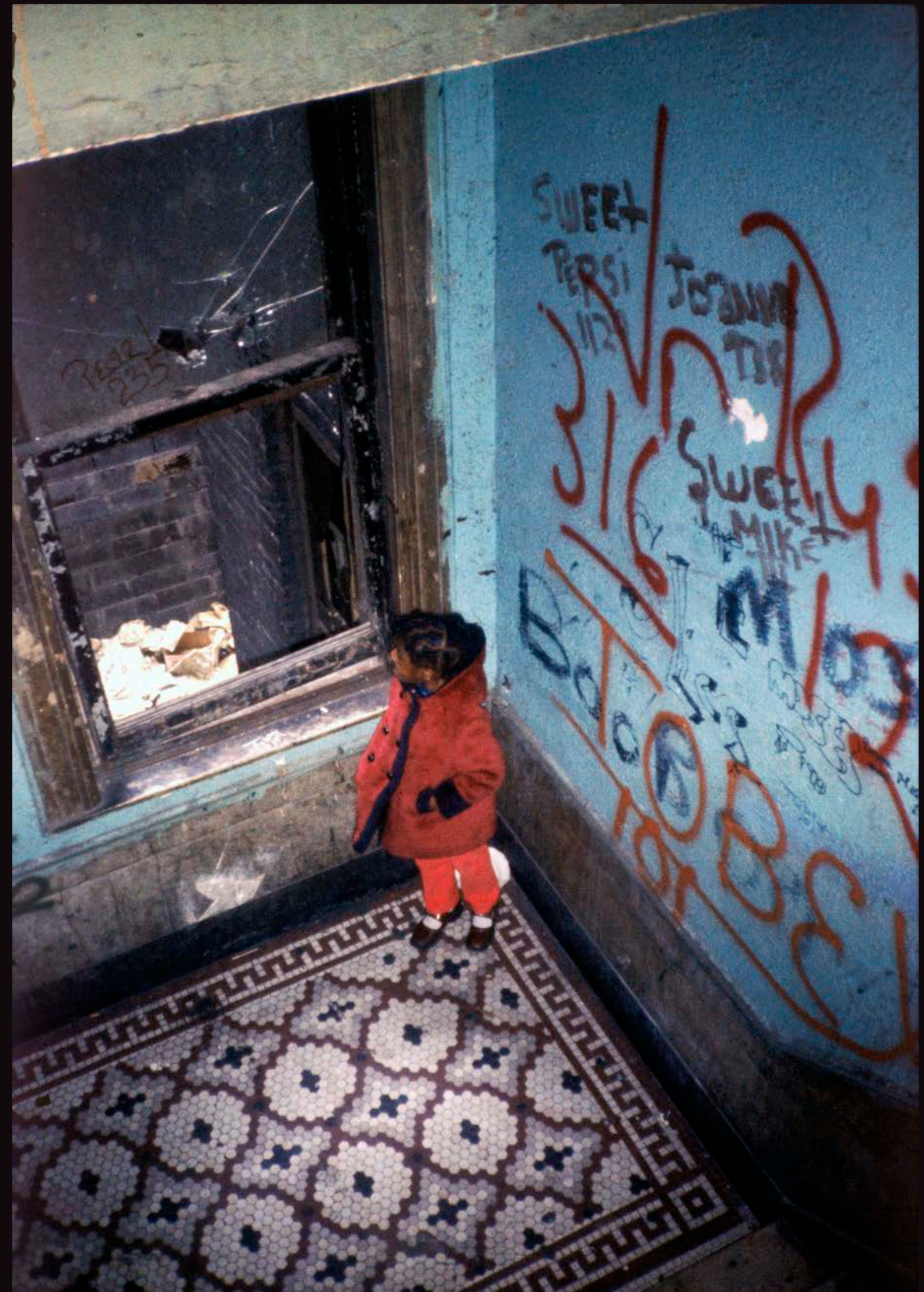

1974 - Harlem, NY

1973 - Harlem, NY

#284

1974 - Bronx, NY

1973 - NYC

*Приходьте і подивіться, як добре відчай
приправлений задушливим повітрям.
Побачте своє гетто в старе добре спекотне літо .
Припустимо, що всі вулиці горять,
полум'я, мов настрої, стрибає вище,
припустимо, ти прожив там усе життя,
ти думаєш, що будеш проти?*

Але в Гарлемі страждають не лише дорослі. Найневимовніші та найстрашніші страждання, свідками яких я був, спіткають дітей. Це може покалічити їх розум — всю їхню істоту — на все життя. І це не тільки ті діти, які змушені як собаки проситися, щоб вижити, чи діти, які намагаються отримати копійку, поліруючи вікна для білих водіїв на світлофорі. Навіть більше, це діти, яких ми вбиваємо з нашим негативним мисленням про них, нищівним мисленням, яке вони засвоїли до такої міри, що впевнені, що у них немає майбутнього. Яке враження справляє на дітей біль, коли вони бачать, як їхніх сестер і братів розстрілюють на вулиці? Коли я викладав у Гарлемі, Я виявив, що не було жодного учня, який би не був свідком перестрілки на вулицях — шальні кулі влучають навіть найневиннішу дитину. Студенти відмовилися вірити, що я приїхав з країни, де немає зброї. «Як люди захищаються?» — запитали вони. І яке враження справляє на молоду маму прощання зі своїм чотирирічним сином у світі, де важко відрізнити колиску від труни?

1973 - Bronx, NY

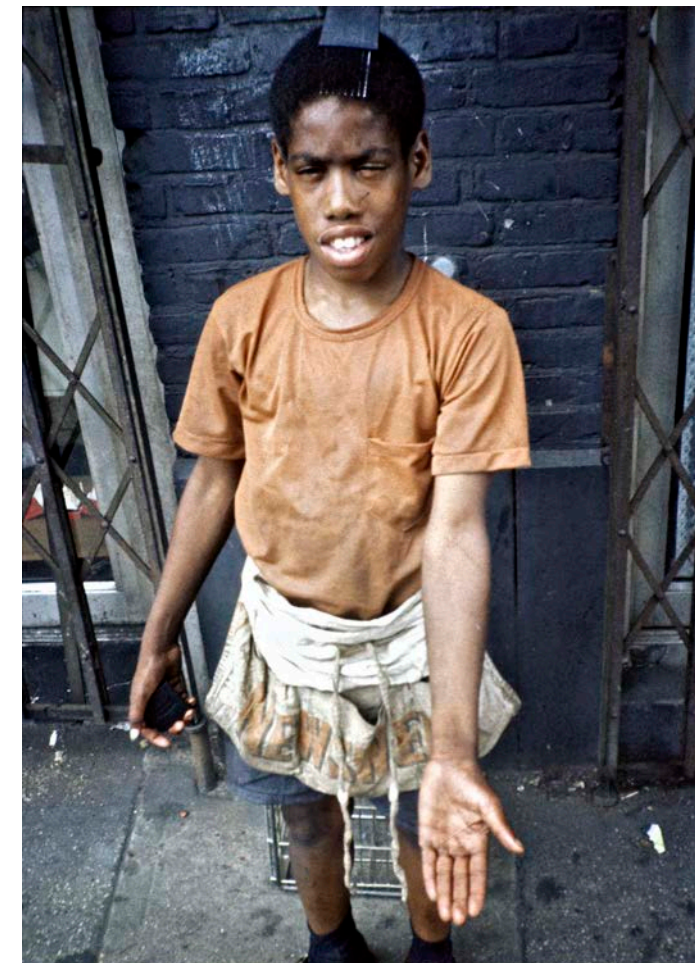

1972 - Harlem, NY

#284

1972 - Harlem, NY

1974 - Harlem, NY

1974 - Washington, DC

1974 - Bronx, NY

1974 - Bronx, NY

1973 - Baltimore

Інтерв'ю з алкашом:
«Я думаю, що всі народилися голими, тому ми всі люди. Поки я не знайду когось, хто народився в одязі, я не збираюся думати, що він більше, ніж я. Ось як я до цього ставлюся».

*І це може почати доходити до вас
Чому мені байдуже про мого ближнього,
І це може почати вчити вас
Як наплювати на свого ближнього.*

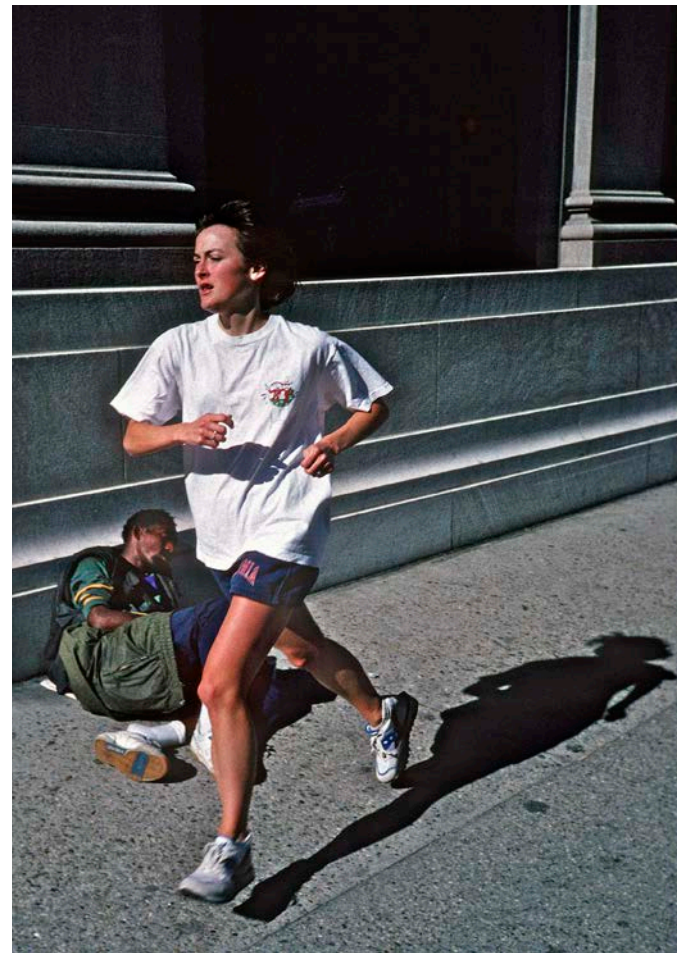
Такий тип подорожі Гарлемом «наплювати на свого ближнього» ілюструє, у всій його цукристій сентиментальності, білий ліберальний спосіб бачення гетто. З батьківської, майже люблячої турботи аристократії південних плантацій, є прямий зв'язок із нескінченними розмовами про допомогу своїм ближнім серед північних лібералів. Багато лібералів виконують велику й виснажливу роботу в гетто, але незалежно від того, годуємо ми грудьми чи пляшечки, результат буде однаковим: ми звинувачуємо жертв, намагаючись привчити їх до несправедливої долі ізгоїв замість того, щоб змінити себе.

1974 - Washington, NC

Ліберали не вважають чорних або коричневих за своєю природою нижчими, як консерватори. Натомість ми бачимо їх функціонально неповноцінними внаслідок несправедливості, рабства та дискримінації далекого минулого. Переживши цю книгу, вони з розпачом запитують: «Що ми можемо зробити?» Але ми не маємо сміливості, або ми паралізовані страхом зазирнути в душу, щоб доторкнутися до нашої прірви болю — болю, який робить нас такими безсилими, але ефективними гнобителями.

Таким чином, ми, ліберали, фактично є одним із найважливіших інструментів постійного гноблення. Ми допомагаємо ізгоям адаптуватися до гноблення, яке робить їх функціонально нижчими настільки, щоб задовольнити наші власні ліберальні потреби, щоб надавати патерналістську турботу про «*untermensch*» (недолюди). Чорні чи коричневі в гетто не мають часу на поблажливе ставлення лібералів і постійно намагаються спровокувати наше справжнє расистське/ісламофобське обличчя. Вони відмовляються бачити прогрес, коли ніж у їхній спині витягується з чотирьох дюймів до двох дюймів. Вони воліли б знову вколоти нас у нашу давню «білу реакцію» такими словами:

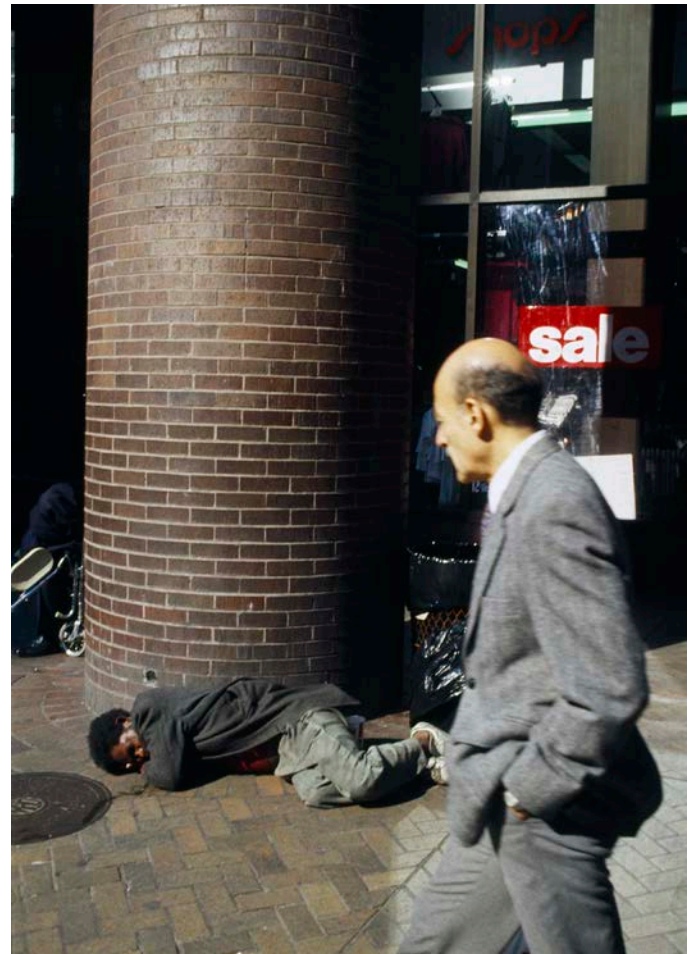

1992 - NYC

*Перш за все я хочу, щоб мене любили...
Якщо мене не можна любити, я хочу, щоб мене поважали
Якщо мене не можна поважати, я хочу, щоб мене визнали
Якщо мене не впізнають, я хочу, щоб мене прийняли
Якщо мене не можуть прийняти, я хочу, щоб мене помітили
Якщо мене не можуть помітити, я хочу, щоб мене боялися
Якщо мене не можна боятися, я хочу, щоб мене ненавиділи*

Власний погляд чорношкірих на Гарлем спростовує нашу потребу бачити жертву, оскільки вони не можуть бачити в гетто лише найгірше, не збожеволівши. Наприклад, вони не будуть підкреслювати, що 10% молоді Гарлема є жорстокими злочинцями, які тероризують вулиці. Вони перевернуть все з ніг на голову, підбадьорені тим неймовірним фактом, що, незважаючи на таке кримінальне середовище, 90% молоді ніколи не конфліктували з законом.

Вони подивляться на культуру, яка процвітає серед гніту, і будуть радіти тому, що більшість населення Гарлему вижила. Вони побачать багато троянд, яким вдається вирости в цих джунглях.

1995 - NYC

1974 - Harlem, NY

1974 - NYC

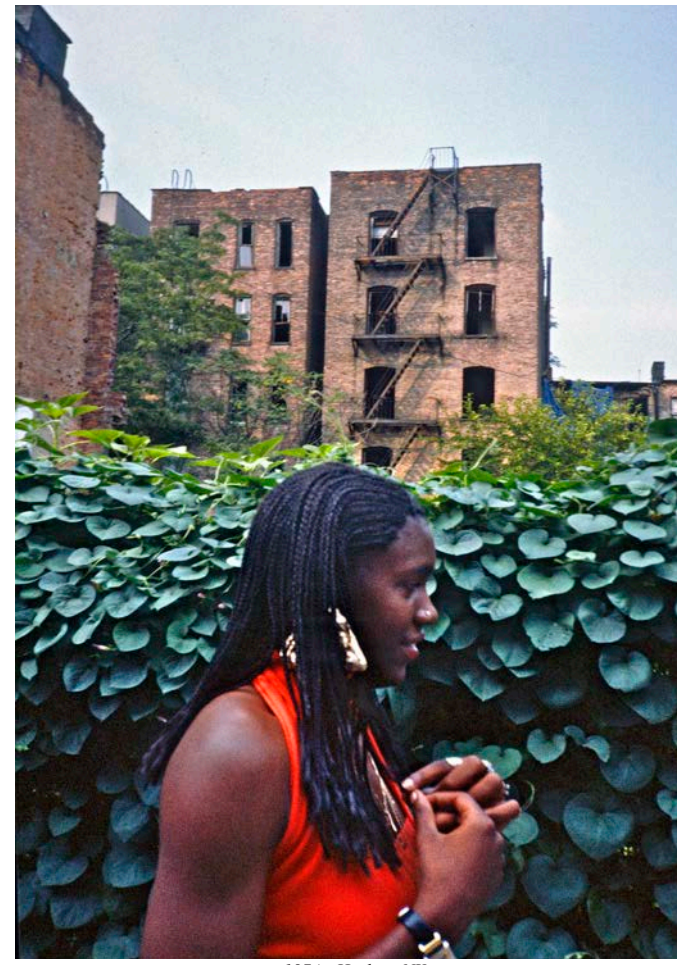
1989 - Harlem, NY

1973 - Harlem, NY

1992 - Harlem, NY

1974 - Harlem, NY

1974 - Harlem, NY

1973 - Harlem, NY

*В іспанському Гарлемі є троянда,
троянда в чорному і іспанський Гарлем.
Це особливий,
воно ніколи не бачить сонця
це тільки виходить
коли місяць бігає
і всі зірки сяють.
Воно росте на вулиці
прямо через бетон
ніжний, милий і мрійливий.
З очима чорними, як вугілля
вони дивляться в мою душу
і розведуть там вогонь
а потім я втрачаю контроль
Я хочу попросити у неї вибачення
Я збираюся зірвати цю троянду
і спостерігати за нею
як вона росте в моєму саду.*

1973 - Harlem, NY

1973 - Harlem, NY

1974 - Spanish Harlem, NY

1995 - Chicago

1974 - NYC

1974 - NYC

1974 - NYC

1990 - Harlem, NY

1972 - NYC

1972 - NYC

1972 - NYC

1974 - Bronx, NY

Для мене такою трояндою був Меррілін. Коли я вперше зустрів її, вона була героїною наркоманкою, яка стріляла пару разів на тиждень. Її становище в маленькій квартирі було відчайдушним, і я захоплювався нею за те, що вона змогла вибратися з нього — я сам все глибше і глибше впадаю у відчай, поки жив з нею. Ніколи в житті я не жив у таких гнітючих і знищуючих душу умовах. У квартирі я не міг ні думати, ні писати. Це не булотільки постійні взломи; це був страх перед ними, страх того, що може статися наступного разу, а також страх вийти в коридор або на вулицю, де на вас можуть напасти з ножом або пістолетом. Вузькість, до якої можна звикнути. Ви можете звикнути до обіднього столу, який також функціонує як ванна на кухні. Можна звикнути, щоб між кухнею і спальнею була дротяна огорожа, щоб щури не залізли і не кусали ваше обличчя. І незабаром стає ранковою звичкою витирати мертвих тарганів, на яких ви проспали всю ніч, з ліжка. Навіть стрілянина та поліцейські сирени в американських телевізійних шоу, що вибивають стіни, можуть бути приемним полегшенням від подібних звуків, що доносяться з вулиці. Але постійний страх того моменту, коли ви самі можете отримати ножеві удари в живіт, до якого ви ніколи не звикнете. На мене напали навіть напередодні Різдва. Трьома бойовиками.

Як я вижив, живучи з Меррілін, ви не повинні мене питати. Парадокс, що в найбагатшій країні світу слово «виживання», яке я навіть не чув до приїзду в Америку, хіба що у зв'язку з Дарвіном, стало повсякденним поняттям. Але краще запитайте, як Меррілін пережив це — не тільки тілом, а й розумом. Вона не тільки вижила, але навіть змогла вирватися з гетто і стати актрисою в Сан-Франциско. Так, це була троянда, яка встигла проскочити крізь асфальт.

У всьому світі ми, гнобителі, любимо використовувати такі обнадійливі винятки, щоб ще більше пригнічувати наших жертв. Ми постійно запевняємо один одного — рожевими історіями про окремих людей, чорношкірого середнього класу чи Обаму, які досягли цього — що ми не тільки справедливі, але й фактично святі. Це підлі й розраховані зусилля, щоб показати, що щось не так з усіма, хто не встигає, знову звинувачуючи наших полонених у власному полоні.

1973 - Bronx, NY

Але Гарлем був далеко не найгіршим гетто в Нью-Йорку. У Південному Бронксі, де європейські знімальні групи часто знімали свої кадри про руйнування Німеччини під час війни, були райони, де дев'ять з десяти людей загинули неприродною смертю — вбивства, голод, передозування, укуси щурів тощо. У гетто Браунсвілла, Того ж дня я бачив два вбивства і чув про чотирьох інших.

Більшості гнобителів важко зрозуміти, як ми будемо гетто. Наприклад, навколо гетто немає стін, і це не обов'язково є наслідком поганого житла. Це не тільки нижній клас, який ми геттоїзуємо.

Те, що гетто не є чимось конкретним, як розбиті пляшки та сміття, я побачив у Детройті, де житло було набагато краще, ніж у Гарлемі. Тут мені пощастило жити по обидва боки лінії розмежування між гетто та білими районами — аж до того місця, де кожен білий будинок виставлений на продаж.

1974 - Saratoga, NY

Я можу зрозуміти багато речей про білий расизм, але до сьогодні для мене залишається цілковитою загадкою, чому ці білі віддаляються від усього, що вони створили, і люблять лише тому, що чорні сім'ї переїжджають у цей район. Ці заможні чорні відповідають вимогам білих середнього класу в усіх відношеннях — добре підстрижений газон, живопліт, рододендрони. А так би виглядало околиця, якби білі не втекли. У той же час ці чорношкірі мають набагато більш американську культуру, ніж культуру європейських та азіатських іммігрантів, яких ми негайно приймаємо в наш так званий плавильний котел. Коли я жив на білій стороні бентежної огорожі гетто з вивісками «Продається», навряд чи хтось міг запропонувати будь-яку логіку переїзду, окрім помилкової думки про «зменшення вартості нерухомості», що відбувається лише тому, що всі вони продаються відразу. Таким чином, я сприймав це як одну велику білу американську змову, спрямовану на запобігання доступу чорношкірих до плавильного котла, організовану Національною асоціацією ріелторів за допомогою різних форм незаконної «червоної лінії».

Одна причина я самЧасто доводилося тікати в прохолодніші передмістя, оскільки літні температури в червоних або, радше кажучи, опалених гетто, з великою кількістю бетону та асфальту — на 20 градусів вище, як довела NY Times з тих пір, — у порівнянні з вкритою деревами де фактично білі квартали. Кожного разу, коли я йшов, я відчував, що зрадив чорношкірий нижній клас. Бо коли з нашим білим привілеєм ми тікаємо в привабливі райони, вартість будинків і активи зростають, і ми можемо позичити проти нашого капіталу, щоб відправити наших дітей у дорогі університети, щоб просуватися далі. Але це вкрадене багатство, оскільки в цьому процесі ми викликаємо руйнування вартості житла чорношкірих у районах, які ми перетворюємо на гетто, не даючи їм брати кредити під заставу їхніх активів, роблячи їх все біднішими і біднішими. Через цей огидний расизм, кожен білий у 70-х був у шість разів багатшим за кожного чорного. Гроші примножуються, і до 2000 року ми станемо багатшими у вісім разів. Після зниження податків у роки Буша, в 12 разів багатший за кожного чорношкірого. І сьогодні, після фінансової кризи — спричиненої нашим расизмом, коли ми давали безцінні субстандартні позики чорношкірому середньому класу, що бореться, — ми стали в 20 разів багатшими.

1991 - Freeman's quarter, Houston, TX

По той бік паркану я відчував кожного білого, який рухався, як удар у серце чорних. Старші чорні робили все, щоб догодити білим, але молоді були набагато чутливішими. Раптове відчуття, що ви назавжди виключені з мейнстріму суспільства — бачити, як хтось знімає драбини, що ведуть до «американської мрії», у той момент, коли ви ближче до неї, ніж будь-коли, — природно, викликає образи. Іноді насильницькі. Наш удар у їхні серця перетворить кількох із цих добре вихованих молодих людей на бешкетників, які розпалюють ненависть до білих, що залишилися на околиці гетто, які потім звинувачують жертву й рухаються. У цій книзі я мало займаюся проблемами середнього класу, але я не міг не бачити прямий зв'язок між насильством, яке ми чинимо проти гідності та власної гідності цих людей на кордонах гетто, і насильством. Я пережив у внутрішніх гетто, між нашим білим всеамериканським ударом у серце чорношкірого середнього класу та страхітливим ударом у спину в нижньому класі.

Я бачив вибух чорношкірої злочинності в 70-х як результат ірраціонального гніву, викликаного нашою зрадою білих, і тому не розумів, чому він пішов на спад у 90-х. Тільки тоді я зрозумів, як ця хвиля злочинності також була викликана білим втечем. Коли великі нафтові компанії ввели свинець у газ у 1940-х роках, дослідження показали, що він почав впливати на мозок дітей, що розвиваються, викликаючи підвищену агресію і знижений контроль над імпульсами, коли вони стали підлітками. Це непропорційно вплинуло на чорношкірих дітей, яких ми змушували перебувати в непривабливих районах у центрі міста поблизу автомагістралей і нафтопереробних заводів, як це видно тут, у Філадельфії, і в четвертому районі в Х'юстоні, де виріс Джордж Флойд. Більше того, будинки, які їм залишили білі, були повні отруйного свинцю. Я часто бачив, як діти виглядають неймовірно німими (з пошкодженим мозком) або сидять і гризуть свинцеві труби. І, звичайно, я бачив, як це покоління діяло через неймовірні «тупі» насильницькі злочини. У 70-х роках Сполучені Штати почали поступово відмовитися від етилованого бензину, і новонароджені стали постійно піддаватися впливу свинцю, тому через 20 років злочинність почала різко падати.

1986 - Філадельфія, Пенсільванія. Проект поруч із автострадою та нафтопереробним заводом ESSO

Таким чином, я зрозумів, що гетто є білим соціальним продовженням насильницького середовища рабства. Коли це внутрішній білий насильство потрапляє під прямий тиск безробіття, яке є особливо серйозним у Детройті, воно вибухає у фізичному насильстві. Так само, як кількість чорношкірих розлучень коливається з безробіттям, так само змінюється вбивства та насильства над членами сім'ї. Майже кожного разу, коли я повертався до Детройта, було вбито все більше моїх чорношкірих друзів. Цей лист моїм батькам, написаний у перші місяці мого перебування в Америці, показує, як я одразу відчув голгофський удар білого расизму за кров'ю народу на хресті.

1971 - Alexandria, VA

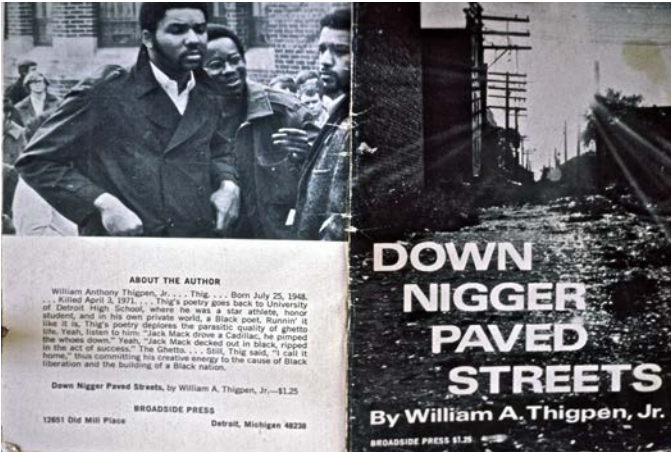
Великдень у Детройті

(або св. Івана 19, 31-37)

Дорогі мама і тато, Це найбільш шокуючий Великдень, який я коли-небудь відчував. Зараз я в Детройті, який є нічим іншим, як нічним кошмаром . По дорозі з Сан-Франциско я зупинився в Чикаго, щоб відвідати Деню, молодого чорношкірого письменника, з яким я жив на Різдро. Навіть там почалися жахи. Ви пам’ятаєте двох її подруг, з якими ми з нею проводили так багато часу? Вона розповіла мені, що одна з них, Терезія, ця ніжна, тиха дев’ятнадцятирічна дівчина, з тих пір була вбита. Ймовірно, її вбив хтось із знайомих, оскільки, здається, вона відкрила двері вбивцям. Її знайшов наречений, розстріляли розрізати ножами. Вона була другою людиною, яку я знав в Америці, яку вбили. Тепер Денія купила пістолет і почала тренуватися в приціленні. Тієї ночі в Чикаго я також пережив свою першу велику перестрілку, ймовірно, між поліцією та злочинцями. Ми були в гостях на Могавк-стріт, коли раптом униз у темряві спалахнуло. Я спробував виглянути, але Деня відтягнула мене від вікна.

Ну, я майже все це забув у порівнянні з тим, що сталося тут, у Детройті. Спочатку я жив із заможною родиною автомобільного робітника в одному з респектабельних чорних кварталів на межі семи миль, там, де починаються білі зони. Їхній син підібрав мене і запросив додому – третій чорношкірий будинок, в якому я жив. Гарні люди. Великодній ранок вони відвели мене до церкви. Але потім я переїхав до самого гетто з трьома студентами, і відтоді це був кошмар. В один із перших днів, коли я був тут, Тігпена, якого я шойно познайомили, убили. Він був фантастичною людиною, великим, як ведмідь, і поетом (надсилаю вам його збірку «По вулицям негрів брукованими»). Мабуть не з іншої причини, а лише через те, що він написав нешкідливий вірш про торгівлю наркотиками в місті, днями його знайшли страченим наркогангстери разом із двома своїми друзями. Їх зв’язали, поклали на підлогу і постріляли в потилицю. Але найбільше мене вразила реакція трьох, з якими я живу. Один з них, Джефф, знав Тігпена багато років і сфотографований з ним у книзі. Але одного ранку Джефф спокійно зайшов із газетою і сказав: «Гей, ти пам’ятаєш цього чувака, Тігпена, якого ти зустрів днями? Дивіться, вони теж його підірвали». Це не справило більшого враження. Ось як вони реагуютьвсе насильство, яке справді доходить до мене. Але все одно вони самі бояться. Не тільки я тут тремчу від страху.

Ночі найгірші. Я починаю сильно опускатися від нестачі сну. Джефф і двоє інших сплять нагорі, а я сиджу внизу у вітальні. Щовечора вони штовхають перед дверима холодильник, а зверху ставлять порожні пляшки, 300

1971 - Detroit

щоб будь-яка спроба відкрити двері змусила пляшки впасти і розбудити їх. Одного разу вночі кіт стрибнув на холодильник і з гуркотом перекинув пляшки, тож я вистрілив нагору до інших. Наразі я знервований і постійно лежу, прислухаючись до кроків надворі (наскільки я можу судити звідси, ніхто, крім грабіжників, не наважується йти пішки вночі в Детройті). Раз у разЯ чую постріли надворі. Я ніколи раніше не тремтів по-справжньому, але зараз я іноді відчуваю те саме відчуття, як желе, як тієї ночі, коли мене пограбували в Сан-Франциско. Одного мого серцебиття достатньо, щоб не спати.

Насправді, я справді не думав, що закривав очі раз за тиждень, поки раптом не прокинувся від жахливого кошмару. Мені майже ніколи не сниться, коли я подорожую, але тієї ночі я мріяв про сонячний день, коли мені було одинадцять років, лежачи на підлозі вітальні вдома в парасоні. Пам’ятаю, я лежав і їв апельсини, коли в новинах радіо оголосили про вбивство Лумумби. Тоді я нічого не розумів, але добре пам’ятаю. Цю сцену я тепер чітко бачив перед собою в кошмарі, але вона постійно змінювалася на іншу сцену десь в Африці, де я лежав на землі, а деякі африканці стріляли в мене чергою з кулеметів. Я крикнув їм, щоб вони зупинилися, але кулі продовжували врзатися в мене, жахливе відчуття. Я прокинувся від цього справжнього Детройтського кошмару, який тепер раптом виявився досить спокійним у порівнянні, а трохи пізніше мені вдалося поспати пару годин.

Але не завжди кошмари закінчуються, коли настає день. В один із перших днів, коли я був там, я наважився вийти на вулиці пішки. Не минуло й півгодини, як зупинилася

1996 - Detroit

поліцейська машина з двома білими поліцейськими, і вони покликали мене до машини. Я був майже щасливий знову побачити білі обличчя і підійшов. Вони попросили показати моє посвідчення. Вас так постійно зупиняють, коли ви ходите по гетто. Я часто запитую себе, яка насправді різниця між тим, щоб бути в гетто тут і бути темношкірим у Південній Африці, коли ти повинен постійно показувати свої документи білим поліцейським. Тож майже автоматично я засунув руку в сумку через плече, щоб дістати паспорт. Одразу мені в обличчя вискочили пістолети копів: «Тримай!» Це жахливий досвід дивитися в дуло пістолета, і я почав тремтіти від страху. Але нічого не сталося, просто боялися, що у мене в сумці пістолет. Було наче диво, що їх гармати не вистрілили. Як люди можуть жити в такому світі, де вони так мало довіряють один одному? Вони дали мені звичайне попередження: «Краще швидше дістанься сам або з цього району!» Я повернувся до самовпевненості і зухвало відповів: «Я тут живу!» Чим довше я тут живу, тим більше дивлюся на білих очима чорних, і не можу не таити до них дедалі зростаючу ненависть.

Дивне відчуття — жити в такому місті, як Детройт, де ти ніколи не бачиш нічого, крім чорних облич. Поступово ви зазнаєте повільних змін. Чорні обличчя стають близькими і знайомими, а тому теплими, а білі обличчя здаються далекими і невідомими, а тому холодними. Попри всі жахи, у мене, безумовно, немає бажання виходити на холодні крижані пустки там, де зупиняється гетто. ТакВи, мабуть, можете зрозуміти, який шок я відчуваю щоразу, коли вмикаю телевізор і раптом не бачу нічого, крім білих облич. Так, дивним чином білі обличчя стають істотною частиною кошмару Детройта. Бо не тільки злочин не

дозволяє мені спати вночі. Це так само, як телебачення і радіо. Скрізь у гетто Детройта та Чикаго серед чорношкірих є звичка залишати телевізор і радіо увімкненими на всю ніч, щоб змусити грабіжників подумати, що ти ще не спиш. Інша справа, що вони поступово настільки звикли спати з телевізором і радіо, що це стало свого роду наркотиком; багато з них просто не можуть заснути без цього шуму. Я виявив це одного дня, коли ми з Денією хотіли подрімати в Чикаго , і вона автоматично ввімкнула телевізор, щоб заснути. Приголомшливо, як рано деякі люди стають залежними від цього шуму-наркотика. Коли я жив з Орлін, цією прекрасною молодою темношкірою матір’ю в Джексоні, за п’ятдесят миль від Детройта, я виявив, що нам майже неможливо жити разом. Коли ми лягали спати , вона завжди вмикала радіо. Потім я лежав, чекаючи, поки вона засне, після чого повільно намагався зменшити гучність, бо інакше це було абсолютно неможливощоб я заснув. Але кожного разу, коли я знижував гучність до певного рівня, це змушувало двох її дітей, двох і трьох років, прокидатися й плакати, тому мені негайно доводилося повертати гучність знову. Я міг прийняти його лише дві ночі, після чого мені довелося переїхати. Ми були просто, як сказав Орлін, «культурно несумісні».

1973 - Джексон, Мічиган - Орлайн і діти

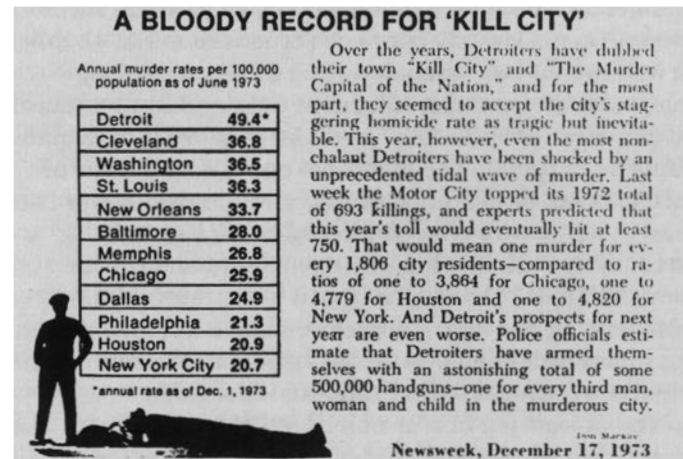
1974 - Detroit

1971 - Кріс, Аарон і Джеррі в Детройті

1972 - Detroit

Але я думаю, що є жахливі наслідки, якщо стільки чорношкірих у міських гетто однаково залежать від цього шуму. Ви просто не можете собі уявити в Данії, наскільки примітивним є американське радіо: постійна гул-бум-музика переривається щодругу хвилину тим, що вони називають «повідомленнями». Весь час ви чуєте снодійне повідомлення: «Додайте водіння нам». Усе це схоже на одну велику білу змову проти чорних. Подібно до того, як вони бомбили населення Південного В'єтнаму в «стратегічні села», щоб промити йому мізки, так здається, ніби в США вони змусили чорношкірих поїхати з маленьких сіл у ці великі психічні концентраційні табори, де вони можуть краще контролювати їх із ЗМІ.

Неймовірно, як у результаті цього гноблення вони майже повністю відповідають кожному погляду своїх гнобителів. На Півдні ви могли б принаймні думати, а тут вас постійно бомбардують тим, що інші хочуть, щоб ви думали, точніше, вам заважають думати. Хіба вся ця музика та шум не пригнічує здатність людини до самостійного та інтелектуального розвитку? Чи дивно, що багато хто з цих людей здаються зомбі, як вони самі це жартома називають?

Ті троє, з якими я живу, є одними з небагатьох політично активних людей у Детройті. Джефф дав мені кілька книг про Кубу, які він хоче, щоб я прочитав. Але мені неможливо читати в цьому оточенні, з усім шумом, нервозністю, тремтінням і страхом чогось, хоча ти навіть не знаєш, що це таке. Джефф є одним із зростаючого числа чорношкірих, які нелегально подорожували на Кубу через Канаду. Він розповідає мені про це так багато фантастичних речей, і я слухаю, але багато з цього здається таким неактуальним у цьому жорстокому оточенні. Він каже, що Куба – це перше місце, де він міг вільно дихати. Усі кубинці озброєні, як і тут, у Детройті, але на Кубі він ніколи не боявся. Єдине, що його розчарувало, це те, що кубинські чорношкіри ще не мають афро-зачіски.

Джефф був настільки щасливий на Кубі, що зробив усе можливе, щоб уникнути повернення до США, але йому не дозволили залишитися. Тепер, після поїздки, у нього

виникли проблеми з ФБР, яке двічі відвідувало його батьків. Його студентську допомогу раптово припинили, і його виключили з коледжу. Тому він став таксистом і ходить у власному світі мрії, читаючи книги про Кубу в таксі. Одного разу він, сміючись, сказав мені, що кілька тижнів тому «втримався». Оскільки таксистів постійно грабують, він «викрав» у себе 50 доларів, зателефонував у поліцію і сказав, що грабіжник чорнявий, виглядав так-то і побіг у тому напрямку. Тоді йому не довелося більше працювати того дня, і він поїхав на Белль-Айл читати свої книги про Кубу.

На жаль, він не хоче використовувати свій досвід для політичної роботи тут, у Детройті; система настільки масивна і гнітюча, що не має користі, каже він. Тож зараз він просто працює над тим, щоб повернутися на Кубу. Однак він хоче поїхати до Вашингтона за два дні, щоб протестувати проти війни у В'єтнамі. Очікується мільйон. Ми поїдемо вниз разом. Я ледве чекаю, щоб вибратися з цього пекла, і тільки сподіваюся, що у Вашингтоні буде спокійніше, щоб я міг трохи відпочити. Але я повинен повернутися до Детройта. Так само, як і в Чикаго, я зустрів тут таких теплих людей, що просто не можу уявити їхню доброту по відношенню до мене. Я не можу зрозуміти, як у двох таких жорстоких і гноблених містах можуть міститися такі виняткові люди. Це має бути щоб я міг навчитися жити з гетто, бо я повинен повернутися до цих людей. Але мені знадобиться багато часу, щоб звикнути до умов. Просто поїздка до магазину на розі ввечері вимагає, щоб ми взяли машину. Джефф і двоє інших просто не наважуються пройти півтора квартали!

Я запам'ятаю Детройт як нескінченну ковзаючий поїздку містом-привидом під звук найновішого чорного хіта автомобільного радіо: «Заради Бога, дайте більше влади людям», який лунає мені в голову. А потім щодня новітня статистика вбивств. Оскільки це Пасхальний тиждень, було вбито лише 26 людей. Вони очікують досягти 1000 до Різдва! За рік у громадянській війні тут загинуло більше життів, ніж за шість років у Північній Ірландії. Однак у газетах «п'ять людей, загинувших під час вчорашнього

1971 - Philadelphia, PA

насильства в Детройті» заслуговують лише повідомлення на сторінці 18, тоді як заголовки на першій сторінці осуджують втрату двох життів у «трагічній» громадянській війні в Північній Ірландії. До речі, чи писали данські газети про стигматизовану чорну дівчину, яка стікала кров'ю під час Великодня?

У всякому разі, я сподіваюся, що у вас був більш спокійний Великдень.
З любов'ю, Джейкобе.

Американські гетто простягаються товстими поясами шириною від п'яти до десяти миль навколо ділових районів центру міста, як тут, у Х'юстоні, де багаті живуть у місті, а бідні — у нетрях на околицях. Нижній клас постійно стискають і штовхають. Міське «вилучення» (як це називають чорношкірі) — нібито для користі нижчого класу, використовується для того, щоб позбутися, сконцентрувати чи приховати наших небажаних. Це особливо вірно в історичному Гарлемі, звідки більшість чорношкірих сьогодні були витіснені. Я часто плавав, коли бачив, як історичні європейські райони «трусоб» розорані та стоять тріщиною, як тут, у затишному та чарівному гетто Балтімора.

Накопившись, ви відчуваєте себе ще більш обмеженим, і, відповідно, злочинність зростає пропорційно з висотою цих вертикальних нетрів. У Філадельфії вуличні банди були замінені на підлогові банди, які боролися між підлогою один з одним — вийти з ліфта на неправильному поверсі могло означати смерть. Щороку там вбивали понад 100 учасників вуличних банд у віці від 12 до 17 років. Одним з них був місцевий вуличний торговець, який заробляв на життя продажем моєї книги American Pictures. У мене було кілька друзів, яких тримали під прицілом 10- чи 11-річні діти, які також шалено стріляли з пістолетів-кулеметів Узі.

1997 - Robert Taylor Homes, Chicago

1997 - Robert Taylor Homes, Chicago

Даючи їм покарання, які часто вдвічі старші за них, ми, білі, сподіваємося видалити частину гетто. Так само марно ми руйнуємо будинки в гетто, не усуваючи причин гетто. Хоча доведено, що п'ять із шести порушень житлового кодексу в нетрях пов'язані з недбалістю власників, а не їхніх зневірених орендарів, міф про те, що «люди створюють нетрі», зберігається. Кілька володарів нетрів, з якими я жив у величезних особняках за межами міст, безумовно, допомогли в поширенні таких ідей.

Але проживши роками в тих старих напівзруйнованих квартири, передані бідним, коли вони вже зношені та використані, я ніколи не був свідком жодного руйнування орендарів такого типу, що створює нетрі: протікають дахи, провисають підлоги та сходи, дефектна сантехніка, каналізаційні труби та проводка. Але я ніколи не забуду біль і страждання, через які я пережив зі своїми найкращими друзями в гетто Філмор, Джохарі та Ленсом, коли їхня дочка померла, випавши через гниле вікно, яке їхній володар нетрі роками відмовлявся доводити до коду. Її похорон видно в кінці книги.

1973 - Baltimore

1973 - Baltimore

1974 - Philadelphia, PA

1975 - Richmond, VA

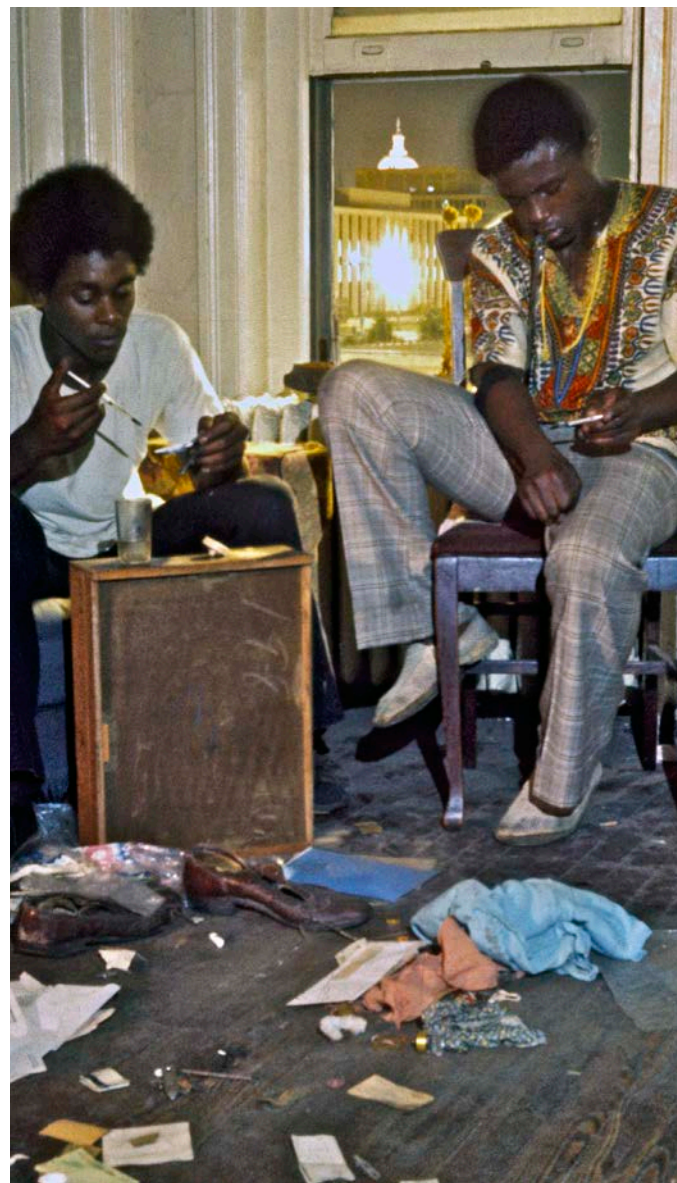

1973 - Lake Forest, IL

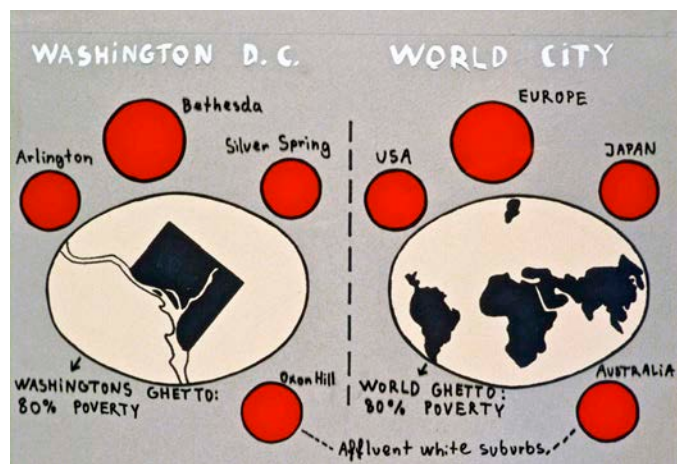
Парадокс, що ми завжди шукаємо причину гетто всередині самого гетто, коли в самому понятті «гетто» мається на увазі, що причини слід шукати зовні. Особливо в багатих білих передмістях, що оточують кожне місто. Тут у нас є дерева, басейни та всі можливості для процвітання у світі. Ми живемо за межею містатож нашим дітям не доведеться ходити до школи з небажаними, а ми уникаємо сплати податків місту, хоча отримуємо від цього дохід. Таким чином, міста ставали все біднішими. Типове місто, як-от Вашингтон, округ Колумбія, у цьому відношенні схоже на місто, в якому ми всі живемо — на світове місто. Центри обох міст на 80% складають нетрі, населені кольоровими людьми, а навколо них ми розмістили розкішні передмістя Європи, США, Японії, Китаю та Австралії. Жителі передмістя володіють більшістю підприємств у гетто і приносять додому величезні прибутки, але відмовляються платити податки місту. Як і всесвітнє гетто, Вашингтон стає все біднішим і біднішим, і нам потрібно надіслати допомогу для розвитку, щоб повернути трохи того, що ми взяли.

Хоча чистий потік капіталу з бідних країн більший, ніж той, що ми повертаємо, більшість з нас впевнені, що ми щедрі, і тому обурені зростанням гніву та тероризму проти Заходу в третьому світі. Наше невігластво часто виражається в тому, що ми вибираємо лідерів, таких як Трамп, який сам виступає проти всіх інших країн, відмовляючись визнати необхідність виплати деяких величезних прибутків від нерівних торгових угод, позик, заниженої сировини, руйнування клімату, і податкові гавані.

Подібним чином, ми не можемо зрозуміти гнів Black Lives Matter у наших гетто — ми не знаємо про життя у нашій власній столиці за межами її красивих туристичних районів, які квітнуть вишні. Під час моєї першої поїздки в 1970-х роках Вашингтон, столиця найбагатшої країни світу, розглядався як район надзвичайної ситуації з голодом. Починаючи з 1980-х років, місто здебільшого нагадувало зону громадянської війни, на вулицях з наркотиками не було рівних за межами третього світу. Злочин, якого ми боїмося у бідних країнах, особливо у формі тероризму, давно став звичним явищем у округу Колумбія, де збройних пограбувань на рік було на 2000% більше, ніж у подібних містах Європи. Кількість вбивств у Вашингтоні була на 50% більшою, ніж у всій Британії (як я писав у виданні цієї книги 1984 року). Але сьогодні, оскільки діти наших ізгоїв у Європі почали підростати, картина змінюється. Зараз Англія обігнала Сполучені Штати в пограбуванні.

1973 - Washington DC

1973 - Washington DC

Кожен десятий мешканець чорних районів міста був наркоманом (як повідомляла один рік Washington Post). Ці двоє наркоманів, які напали на мене, але пізніше запросили додому, живуть лише за три квартали від Капітолію, білий купол якого видно на задньому плані. Незважаючи на те, що члени Конгресу не наважуються йти пішки додому після роботи, вони продовжують збільшувати військові витрати через параноїдальний страх перед рештою світу, одночасно скорочуючи соціальні асигнування. Яка користь від бронжилета, коли смерть йде від серця? За місяць до того, як я жила з цими наркоманами, у їхньому коридорі застрелили мільйонера, і в цій самій кімнаті вбили жінку — останній погляд, який вона побачила з цим оплотом демократії та свободи.

1973 - Washington DC

1971 - Alexandria, VA

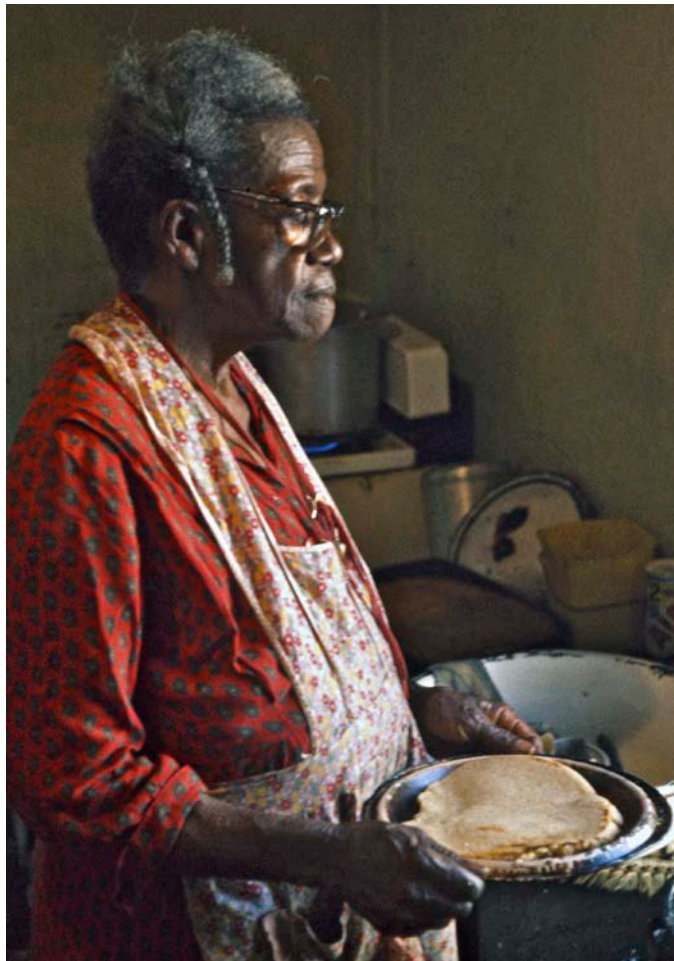
1974 - Elizabethtown, NC

1975 - "Food for thought" - San Francisco

1972 - NYC

1974 - Greenville, NC

Коли ми замикаємо людей у гетто, наше насильство над ними зрештою обертається на нас. Порівнюючи його з іншим гетто — «сірим» гетто старих людей, — я зрозумів, чому тим, кого ми утримуємо, неможливо втекти. Навколо сірого гетто теж не видно стін, але залежність літніх людей від крихт від багатіїв ув'язнює їх у психологію безсилля, що нагадує рабську. Як і з нижчим класом, багато людей похилого віку настільки інваліди, що не можуть мати хорошу роботу і не мають можливості покращити своє економічне становище. Відчуття, що ви не маєте влади над власним життям, повністю покладаєтесь на подачки багатих, є частиною психопатології гетто, створюючи у багатьох літніх умах авторитетних фігур, схожих на «Людина» чорношкірих психологів.

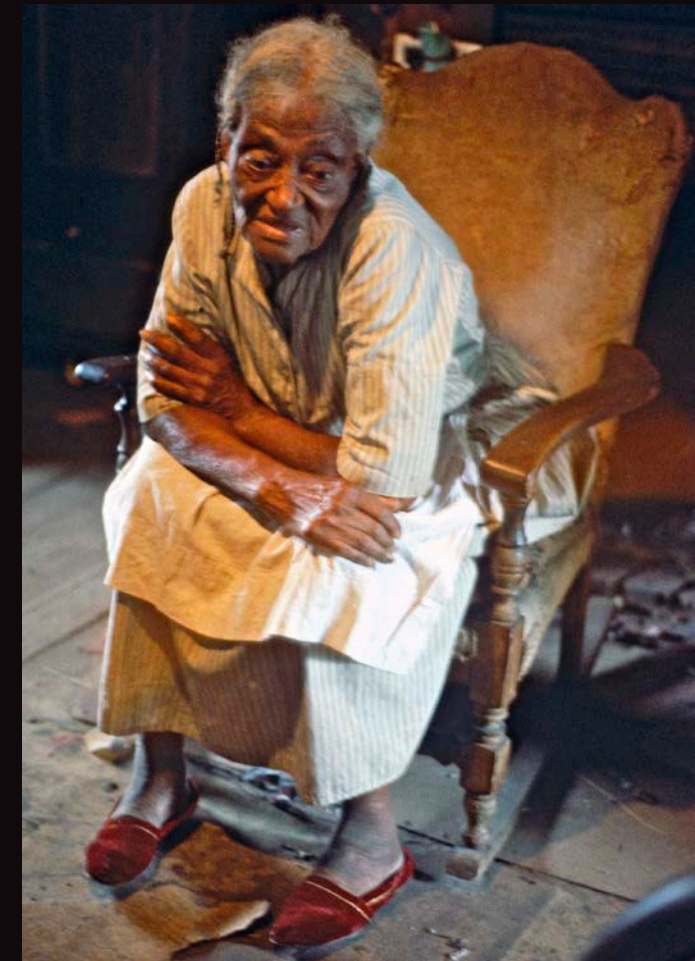
Сіре гетто пов'язане з нашими чорними та іммігрантськими гетто, оскільки бідність змушує це населення перебувати в тих самих районах, де старі часто так само дискриміновані та забуваються суспільством, як і чорні загалом. Люди похилого віку іноді вмирають голоду в їхніх домівках, тому що вони бояться йти купувати їжу. Я вважав цю стареньку з табличкою «усмішка» у вікні найближчою сусідкою Конгресу, який засудив її на пенсію на 40% нижче офіційної межі бідності. На Півдні я зустрів старих людей, які взагалі не могли отримати соціальне забезпечення. Тисячі отримують менше офіційного мінімуму в 1400 доларів на місяць. Я звик до європейських держав добробуту, де соціальний та медичний персонал відвідує будинки, щоб готувати, прибирати й робити покупки для літніх чи немічних людей, я вважав, що нехтування літніми людьми в США ще більш жахливо.

1973 - "Smile" in Washington, DC

1973 - Baltimore

1978 - Waynesboro, GA

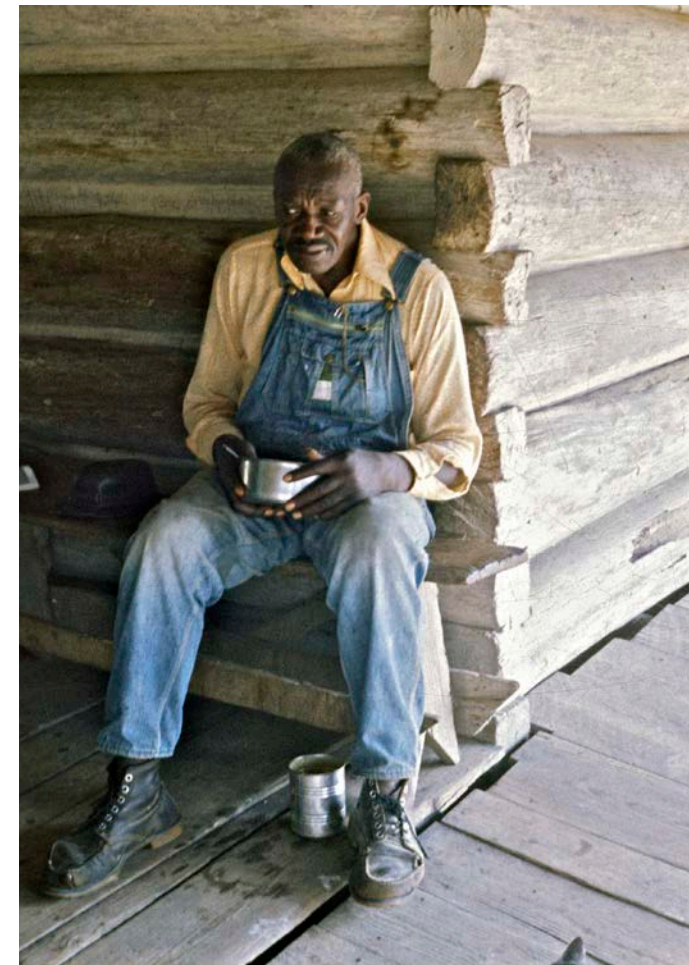
1974 - Washington, NC

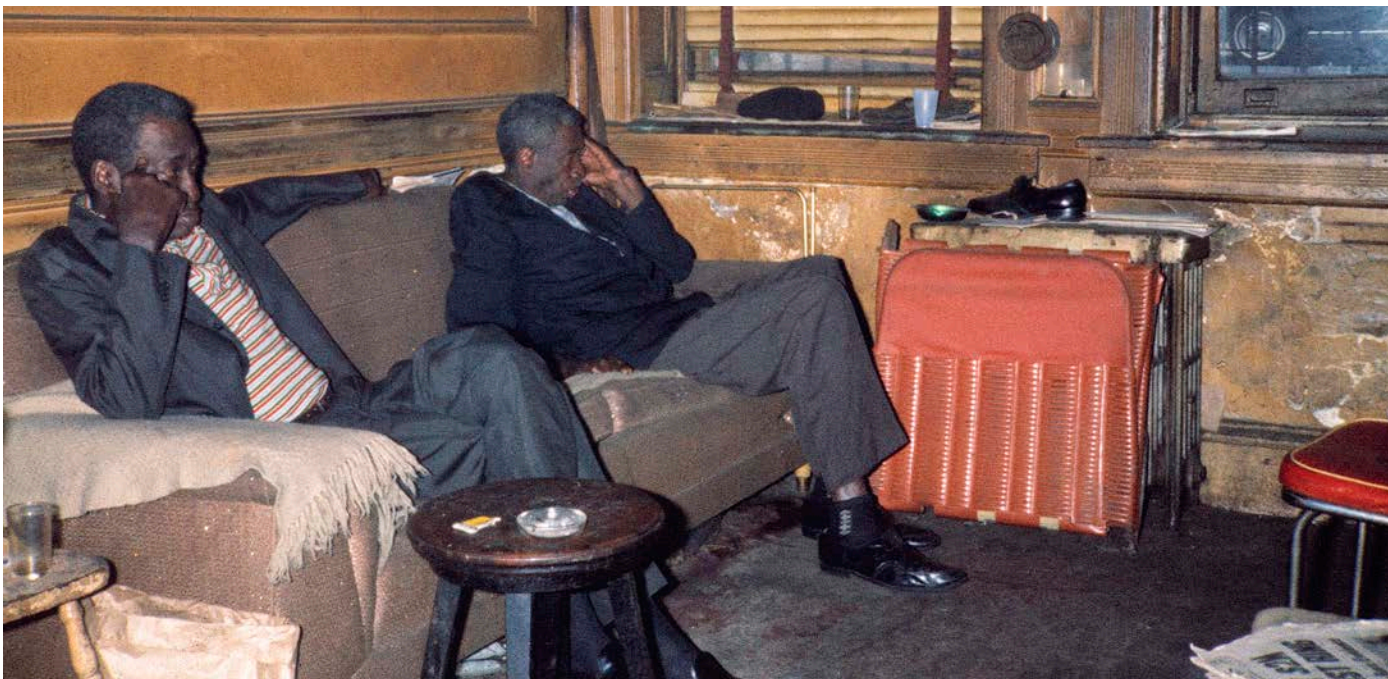
1974 - Norfolk, VA

1974 - Allendale County, SC

1975 - Notasulga, AL

1973 - Harlem, NY

1972 - NYC

Ця стара єврейка, яка стала однією з моїх найкращих друзів у Нью-Йорку, емігрувала з Росії ще до революції. Вона сподівалася, що Конгрес дозволить їй повернутися до комуністичної Росії, щоб вона могла прожити свої останні роки у «вільності від голоду та звільнення від страху», як вона сказала в 1972 році. Вона голодувала, ніколи не їла, коли мала їжу, і його часто грабували. Але вона дуже любила чорношкірих у своєму околиці. З її власною східноєвропейською геттоїзацією та переслідуванням у яскравій пам'яті, вона, як і багато американських євреїв, була глибоко віддана боротьбі чорношкірих і відчувала муки, бо чорношкірі мусили страждати, як вона. Більшість збілі, убиті під час Руху за громадянські права, насправді були євреями. Подібним чином більшість моїх лекцій в Америці організує ця меншість з її болісно набутим розумінням пригнічення. Їхня глибока солідарність з іншими пригнобленими людьми впливає з їхньої історичної потреби спостерігати за накопиченням болю серед інших пригноблених груп. Цим болем традиційно маніпулювали правителі і використовували його проти євреїв. Як в чорних американських, так і в коричневих данських гетто цей біль проявляється в спорадичному антисемітизмі серед людей, які не відчувають, що їх люблять і поважають суспільство.

1974 - Tarboro, NC

1975 - Bullock County, AL

1975 - Waynesboro, GA

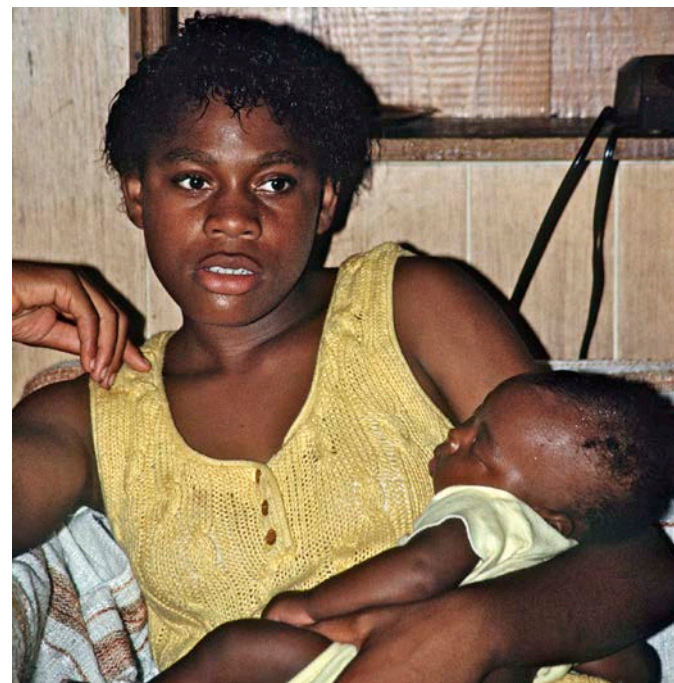
1975 - Notasulga, AL

1975 - Окленд, Каліфорнія. Чорна пантера з фотографією Х'юї Ньютона

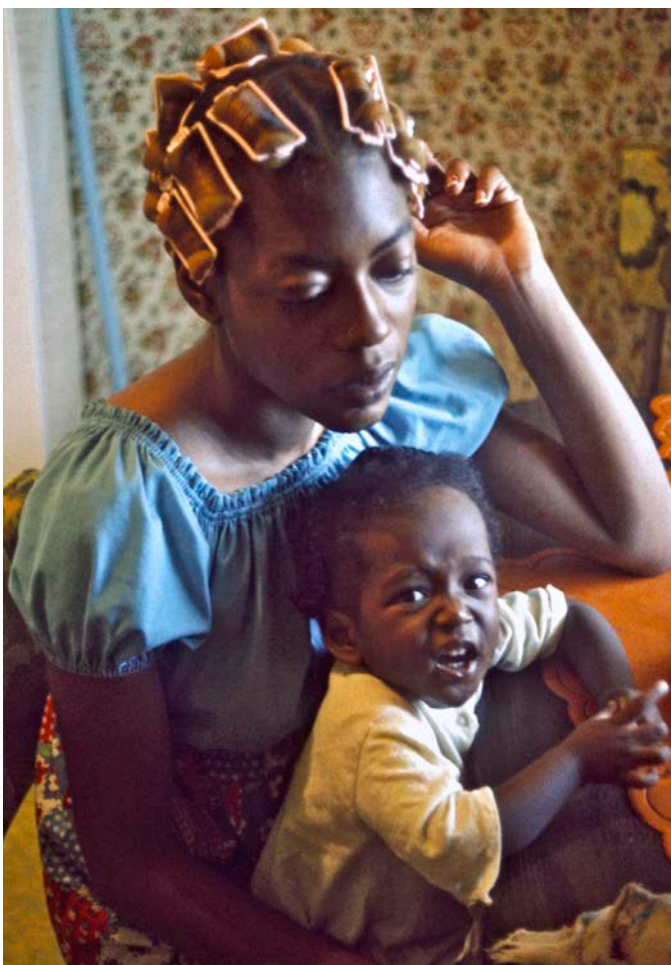
1972 - Detroit

1992 - Burke County, GA

1990 - Robert Taylor Homes, Chicago

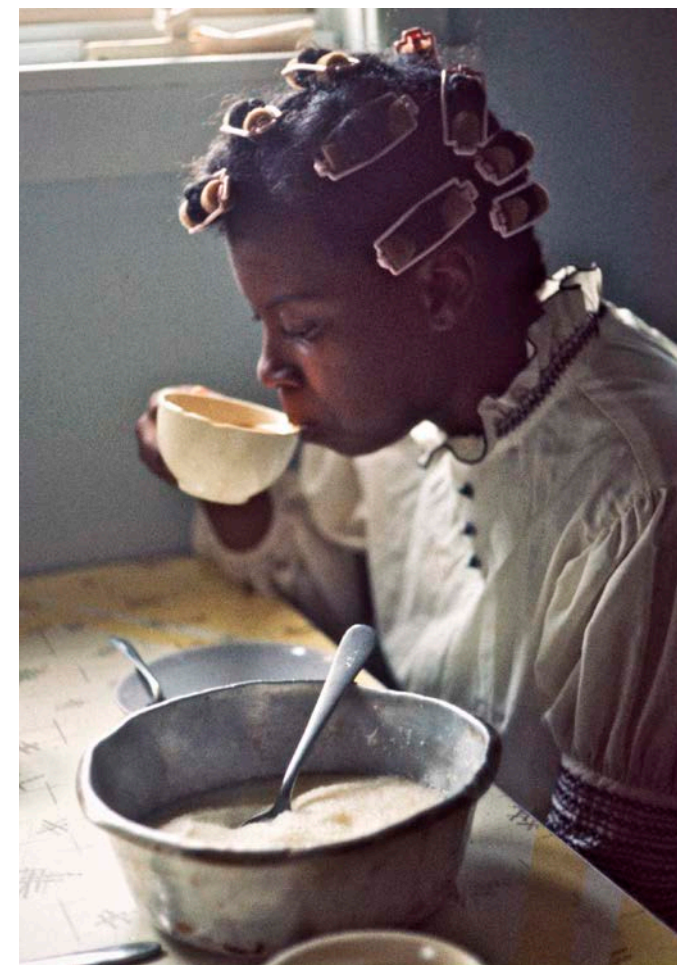
1978 - Augusta, GA

Американці виступають за певне соціальне забезпечення в старості, але вони відмовляються створювати мережу безпеки, подібну до тієї, яку ми сприймаємо як належне в європейських державах добробуту. Там, де соціальна держава поважає гідність особистості, американське «одноразове суспільство» свідомо намагається знищити його за допомогою мережі шпигунів, які проникають у приватне життя людей, які перебувають на тому, що американці іронічно називають «добробутом». Система історично намагалася знищити чорну родину. Практика рабства «продавання» чоловіків, дружин і дітей один у одного продовжується, при цьому відділ соціального забезпечення є одночасно дбайливим батьком і пекельним жорстоким наглядачем. Багато чорношкірих батьків були змушені залишити дім, щоб їхні дружини могли отримати допомогу завдяки розпорядженню Конгресу про припинення допомоги матерів, якщо присутній чоловік. Таким чином, мільйони жінок живуть у самотності та повній бідності, оскільки лише в одній із 20 сімей, які отримують допомогу, є чоловіки. Проте понад 50% чоловіків у цьому нижньому класі є безробітними.

Це створило чорну «матері добробуту», яка потрапила в порочне коло бідності, залежності, страху і особливо приниження. Хоча більшість людей із соціального забезпечення — білі, чорних звинувачують у тому, що вони отримують допомогу через «безладдя». Неймовірно звинувачення, оскільки моє чітке спостереження, а також висновок кількох досліджень, було те, що білі, серед інших своїх привілеїв, набагато більш «безладні», ніж чорні. Жорстоке ставлення до цих стигматизованих матерів бере початок з істеричних промов політиків про «неробів із добробуту», промов, спрямованих на те, щоб відвернути виборців від того, як ці самі політики роздають мільярди мільярдів за вичерпання нафти, субсидії агробізнесу тощо

Вони створюють атмосферу, в якій бідним доводиться проходити рукавичку тривалих складних принизливих розслідувань і подальших переслідувань, щоб отримати свої нечисленні крихти. Кожен садистський трюк використовується для їх дегуманізації. У багатьох місцях вони змушені стояти в черзі з четвертої години ранку під час морозу чи дощу, а потім чекати в атмосфері концтабору цілий день, щоб дізнатися, що «сьогодні більше справ не беруть». Якщо вони отримують гроші від таємних коханців, то рідко наважуються витратити їх на кухонне начиння, бо шпигуни системи постійно перевіряють наявність чоловіка. Новий тостер або праска можуть миттєво втратити їхню мізерну підтримку. Кожного разу, коли я жила з такими матерями, мені доводилося ховатися під ліжком чи в шафі, коли шпигуни приходили без попередження. Багато жінок ніколи не знали іншого існування і поволі руйнуються вічним домашнім життям, поневолені приголомшливими телепрограмами.

Я не думаю, що американці насправді усвідомлюють, наскільки вони жорстокі з цими людьми, але це можна прирівняти до расистського ставлення, яке ми в Данії пропонуємо нашим біженцям та іммігрантам. «Початкова пільга», яку пропонує їм система, нижча від прожиткового мінімуму в сучасній Данії. На відміну від щедрої соціальної держави минулого, ми стали дзеркальним відображенням американського суспільства одноразового використання, намагаючись позбутися від людей як сміття. У Сполучених Штатах прийнято виганяти людей із суспільства, відмовляючись у допомозі тим, чия орендна плата занадто висока. Принаймні іммігрантам, які отримують початкову допомогу в Данії, платять орендну плату, щоб допомогти їм «краще інтегруватися» (у суспільство, яке таким же чином не хоче інтегруватися з ними).

1974 - Greensboro, NC

1973 - Грінсборо, Північна Кароліна - "Красуня і чудовисько" Я завжди називав це фото Беггі та Ніксона під час його Уотергейтського скандалу

1974 - Jersey City, NJ

1974 - Jersey City, NJ

Американських матерів-помічників зазвичай садять у спеціальні богадні, часто біля сміттєзвалищ або галасливих автострад, де земля дешева. Таке «житло для бідних» є офіційним вигнанням недоторканих. У кожному місті є такі дегуманізуючі «проекти», які заохочують людей у культурі-парії настільки руйнівною, що врешті-решт вони стають непотрібними для суспільства. Секвеструючи материнську допомогу, населення може продовжувати звинувачувати жертв, навіть не бачачи, які страждання це їм завдає.

У такій ізоляції та з відчуттям того, що вони є смітником суспільства, дітей у проектах легко підштовхнути до злочину. Коли я зуупинявся з Нелл Хол [стор. 318], я виявив, що вона часто не ходила до служби соціального забезпечення чи по магазинах, боячись пройти через проект, у якому вона жила. Діти та Америка — невдахи, лише деякий час 5% дітей у європейських державах добробуту виростають бідними, 21% американських дітей зараз настільки злісно вражені бідністю, що ризикують бути марними у світі високих технологій майбутнього. Жодне суспільство, яке намагається змагатися в гонці глобалізації, не може дозволити собі втратити таку частину свого людського потенціалу.

1992 - Burke County, GA

1974 - Jersey City, NJ

1974 - Charleston, SC

1974 - Charleston, SC

1974 - Jersey City, NJ

1972 -Baltimore

Ті, хто опинився в порочному колі залежності та підкласової патології, звертаються до злочинності, щоб вижити. Так було з моїм другом Альфонсо в Балтіморі. Ми познайомилися, коли він і його вулична банда намагалися мене пограбувати. Дружина Альфонсо мала роботу в кав'ярні, яка давала сім'ї близько 1/3 мінімальної зарплати Данії. В Америці є злочинний світ мільйонів працівників сфери послуг, яких нещадно експлуатують, тому що Конгрес не підтримує гідну мінімальну заробітну плату. Таким чином, США мають більше чорних робочих місць, ніж будь-яка інша розвинена країна.

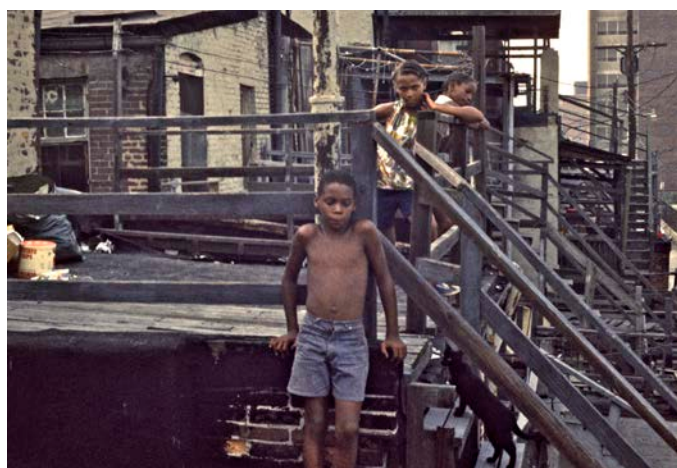
Альфонсо та його дружина дуже любили один одного та своїх шістьох дітей, і йому було дуже боляче, що він не міг знайти роботу, щоб утримувати свою сім'ю. Це був мій перший рік в Америці, і я пам'ятаю, як я був шокований, дізнавшись, що їм не було допомоги.

Я приїхав із країни, де недавнім випускникам допомагали, поки вони не знайшли роботу, щоб їх не примушували до злочинів. Тому я був дуже зворушений тим, що, щоб вижити, Альфонсо мусив грабувати на вулиці.

Я пішов з ним красти взуття для дітей, і він познайомив мене з злочинним світом Балтімора. Крадіжка дозволила йому мати гарний будинок і навіть пару разів на рік орендувати автомобіль, щоб возити дітей на пікнік. Коли я повернувся через рік, його діти були пригнічені, але не сказали мені чому. Я дізнався, що Альфонсо засуджений до більш ніж шести років ув'язнення. Відвідуючи його на виправній колонії, я виявив, що разом із ним у в'язниці перебуває його старший син. Коли сім'я раптово втратила доходи, син зробив спробу пограбування банку.

1972 - Baltimore

1972 -Baltimore

1972 -Baltimore

1973 - Baltimore

1973 -Baltimore

Ось дружина Альфонсо під час візиту до в'язниці. Протягом наступних шести років вона не могла доторкнутися до свого чоловіка і чула його лише через гучні телефони, які контролювалися.

Таким чином були розірвані тисячі чорних шлюбів. Таким чином, сучасне суспільство інституціоналізувати спадок від рабства рухомого знищення чорношкірої родини. У 1980-х Альфонсо заробляв на життя вуличним продавцем, продаючи цю книгу разом зі своїм сином Натаніелем, зображеним тут (Натаніель був убитий до того, як він поселився зі мною). Альфонсо також брав участь у презентаціях American Pictures у школах, розважаючи моїх учнів вищого класу розповідями про життя в гетто, про яке вони ніколи не знали.

1975 - San Francisco

1973 - Baltimore

1973 - Liberty City, FL

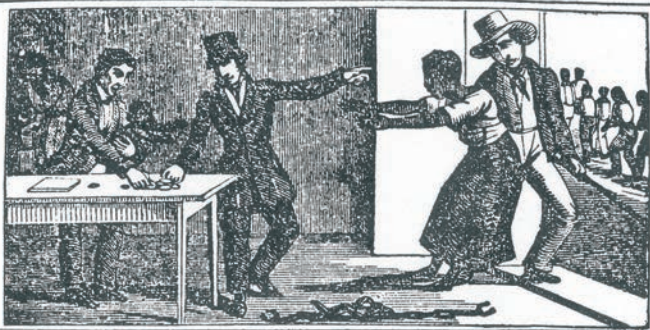
1973 - Zebulon, NC. Hugh spent years after in Central Prison

Ліберальні білі постійно намагалися пояснити ці економічні напади на чорну родину. Чорна сім'я, згідно з їхньою теорією, нестабільна і дисфункціональна, тому що чорношкірих чоловіків позбавили мужності «ще в рабстві», а чорна жінка стала жорсткою і владною, щоб вижити. Чорношкірі матері виховують своїх дітей повторювати цю модель, що призводить до того, що населення не придатне до успіху. Коли наслідки нашого постійного пригнічення, здається, «підтверджують» цю модель, пригноблені починають вірити в міфи, які ми вигадали, щоб виправдати свою структуру влади. Наші завуальовані спроби виправдатися, роблячи чоловіка з гетто дурним, неадекватним і слабким, усвідомлюються нашими ізгоями. Внутрішній расизм призводить до відсутності самооцінки, змушуючи представників нижчого класу відмовлятися від майже всього, що він робить, відмовлятися від програм професійного навчання та освіти, і, нарешті, у розчаруванні та захисті, відкидає свою ідентичність як годувальника, що ще більше підживлює наш расистський стереотип. . Поглиблена прірва, яку ми створили між чоловіками і жінками в гетто, відволікає нас від нової системи господарства, в якій раб нам більше не потрібен. Нам більше не потрібні чорношкірі в Америці чи іммігранти в Європі як некваліфікована робоча сила, оскільки такі робочі місця в

Новому Світовому Порядку тепер належать країнам, що розвиваються. Однак у нашій ксенофобії та впертому опорі позитивним діям ми робимо все можливе, щоб не допустити, щоб представники нижчого класу здобули вищу освіту, необхідну для того, щоб піднятися вище цього рівня. Високо підготовлені та мотивовані, ми, пригноблені по всьому світу, позбавляємо пригноблених самоцінності, мотивації та чесної гри, а потім кричимо, якщо ми не можемо також позбавити їх справедливої частки. .Таким чином, нам вдається витіснити їх із робочої сили і навіть маємо зухвалість звинуватити їх у тому, що вони шукають останнього відчайдушного заробітку як «бездельники добробуту». У моменти, коли ми не відчуваємо себе добре, я думаю, що ми всі заплуталися в цих мережах нещирості та негативного расистського мислення, які нескінченно експлуатують політики, які стверджують, що вони християни. Коли ми бачимо, як одного чорношкірого подружжя вбивають за іншим, і зростає насильство в шлюбі серед наших іммігрантів у Данії, ми бачимо лише трагедію для самих пригноблених, а не велику шкоду, яку завдає наша хвороблива фіксація на жертві нашій психіці. Цю 26-річну жінку застрелив її безробітний чоловік, але чи не ми самі також причетні до вбивства?

1975 - Troy, AL

SELLING A MOTHER FROM HER CHILD.

“Do you often buy the wife without the husband?” “Yes, very often and frequently, too, they sell me the mother while they keep her children; have often known them take away the infant from its mother’s breasts.”

Хоча суспільство «господар-раб» робило все можливе, щоб виховати загрозливий сексуальний образ чорношкірого чоловіка, ми також не шкодуємо зусиль для продовження девальвації чорношкірої жінки, яка почалася в рабстві нерухомості. Мабуть, жодна інша нація не дозволила цілій расі жінок пройти через століття систематичного зґвалтування, іноді щоденного, а пізніше так успішно звалила провину на саму жертву. Пуританське суспільство робило все, щоб дегуманізувати та «зламати» чорношкіру жінку, відбиваючи її і продаючи оголеною.

Щоб не відчувати провину за те, що знущався над нею до такої міри, після чого біла жінка накинулася на неї за «спокушання» чоловіка, необхідно розвинути до неї величезну зневагу. Поряд з негативними міфами про її розкутість моралі та «тваринної» сексуальності, які завжди створюються навколо жертв зґвалтування, ця систематична девальвація чорношкірої жінки залишила глибокі шрами.

Коли чорношкірі жінки в Гарвардській юридичній школі заперечили проти моїх оголених фотографій, вони провели нараду, щоб вирішити, чи варто мені використовувати ці

1975 - Філадельфія; РС. Леонора; дочка шкільного друга моєї колишньої дружини

фотографії в американському контексті. На відміну від білих, вони не думали, що я сексуально експлуатую бідних чорношкірих жінок, які, незважаючи на сильний тиск однолітків, мали мужність прихистити мене як бродягу. Вони добре знали, що американські чорношкірі жінки, на відміну від того, що я пізніше побачив в Африці, розробили потужні механізми захисту від білих чоловіків у відповідь на багатівкове знущання. Було вирішено, що я можу використати фотографії, якщо дам це зрозуміти білим. Занепокоєння цих жінок, які згодом стали успішними юристами та політиками, було прямим результатом того, що вони засвоїли ідеали білої краси до такої міри, що вони асоціювали все негативне та потворне з чорною наготою або,

Сексистське суспільство завжди говорило чорним жінкам заперечувати свою жіночу сторону. Чорна жінка мала бути рабом у домі для білої жінки, яку, зі свого боку, культивували як щось піднесене. Головним завданням чорношкірої жінки часто було виховання білих дітей. Не було часу на власних дітей, яких їй довелося жорстко дисциплінувати, щоб вони могли вижити в расистському суспільстві. Через нашу провину за те, що ми відокремлюємо чорношкірих дітей від їхніх матерів на аукціоні та примушуємо скромних нянь бути відданими білим дітям, ми стереотипуємо, що чорношкіра жінка є надмірно сильною, здатною терпіти біль аж до нелюдського (зображення посилюється, спостерігаючи, як жертва суворо виховує власних дітей). Але я не вважаю виховання більш суворим, ніж у людей із гетто в інших країнах, наприклад, у Данії.

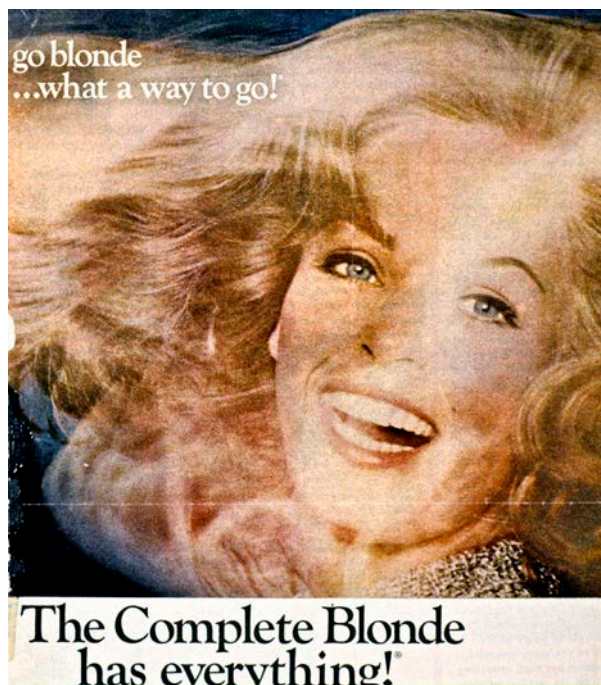
1974 - Charleston, SC - Schwarze Kindermädchen kümmern sich um weiße Kinder

1973 - Хартфорд, Коннектикут - Моя дівчина Леслі

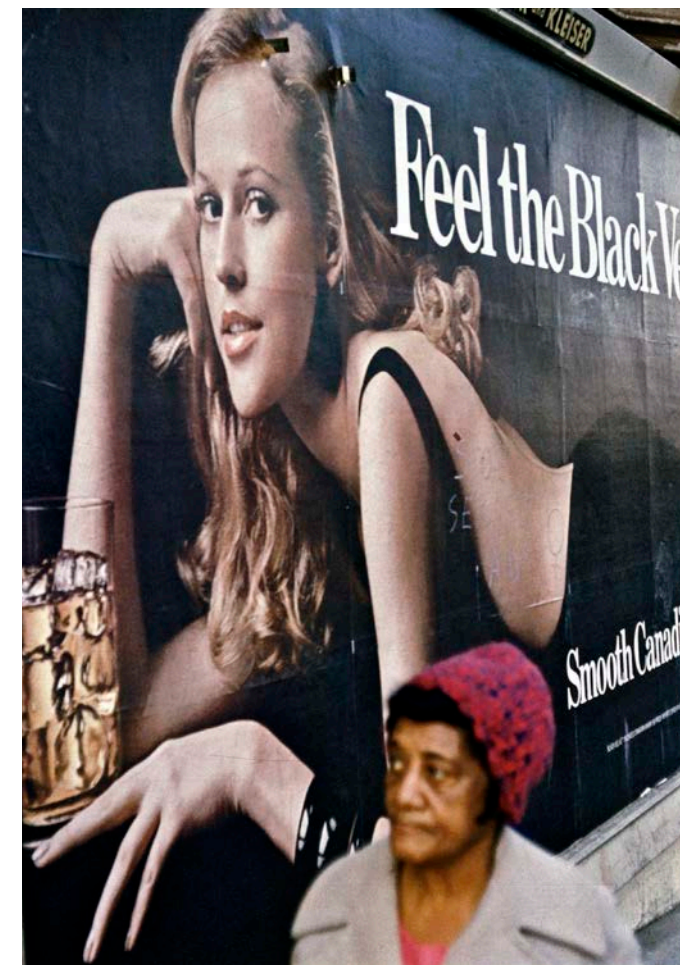
У пропаганді білої реклами продовжується багатовіковий культ так званої чисто білої жіночності, яка має колосальний негативний вплив на кольорову жінку (не кажучи вже про релігійну жінку). Їй завжди говорили, що біла шкіра і пряме волосся - це красиво.

Щоб пом'якшити психологічний збиток або «пройти» за білих, чорні жінки почали використовувати освітлюючий шкіру крем і хворобливі складні процеси випрямлення волосся. Її діти, які проходять через подібні тортури, міркують, що якщо їм доводиться пережити стільки болю, щоб стати прийнятними, вони, мабуть, були дійсно потворними з самого початку. Знову, усвідомлюючи наше расистське мислення, вони звинувачують і нескінченно мучать один одного за смагляву шкіру.

1990 - Chicago

1971 - Baltimore

1974 - Tarboro, NC

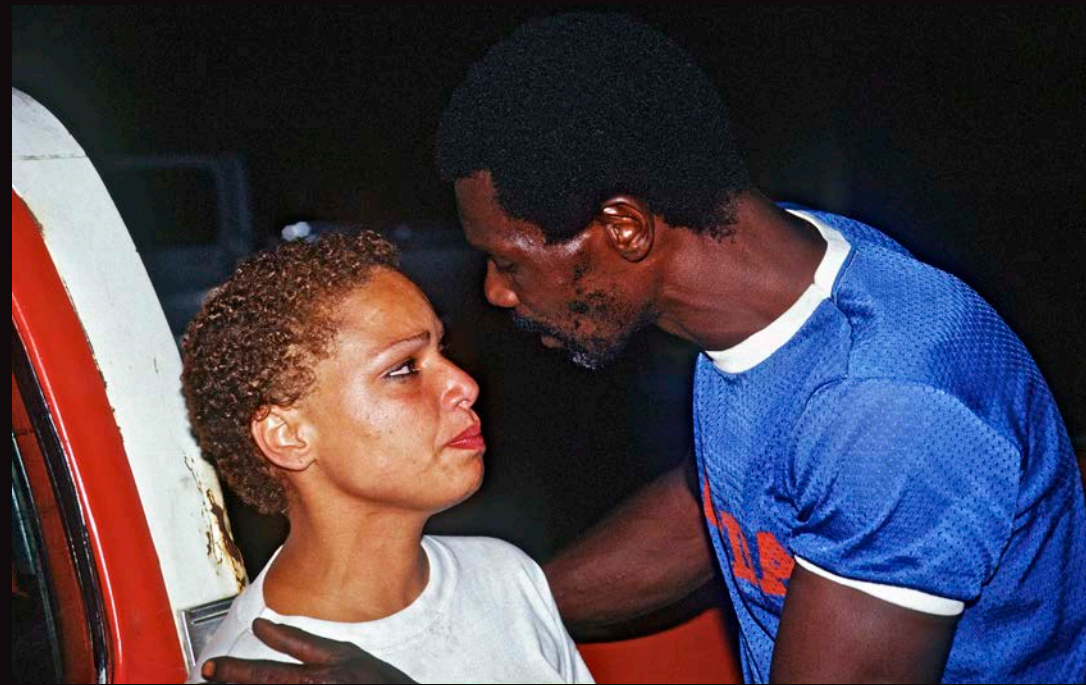
1974 - Astoria, Queens, NY

1975 - Seattle

1975 - San Francisco

1974 - Astoria, Queens, NY

1992 - Bullock County, AL

Крім негативного впливу на самооявлення кольорових жінок, ці ідеали білої краси можуть мати руйнівний вплив на сім'ю. Сварки, які я так часто чую в будинках нижнього класу, наштвхують мене на думку, що на погляд чорних чоловіків на жінок глибоко вплинув білий соціальний ідеал. Найбільше мене пригнічує не те, що майже 70% чорношкірих сімей зараз мають лише одного батька, а те, що я бачу в сім'ях, які досі неушкоджені. Немає нічого болючішого, ніж чути наше глибоко вкорінене біле мислення : « Ти нілайно, негр» або «потворна сучка» — відлуння в сварках між цими нещасними безсилимими партнерами, і коли діти сприймають це як «Я гірший за лайно!» Страшний аспект того, що чоловіки з гетто постійно «б'ють» «своїх» знецінених жінок, можна побачити в статистиці: 1/3 всіх вбивств дружин у США скоюють чорношкірі, які становлять лише 13% населення.

1995 - Pahokee, FL

2003 - Philadelphia, MS

1996 - Selma, AL

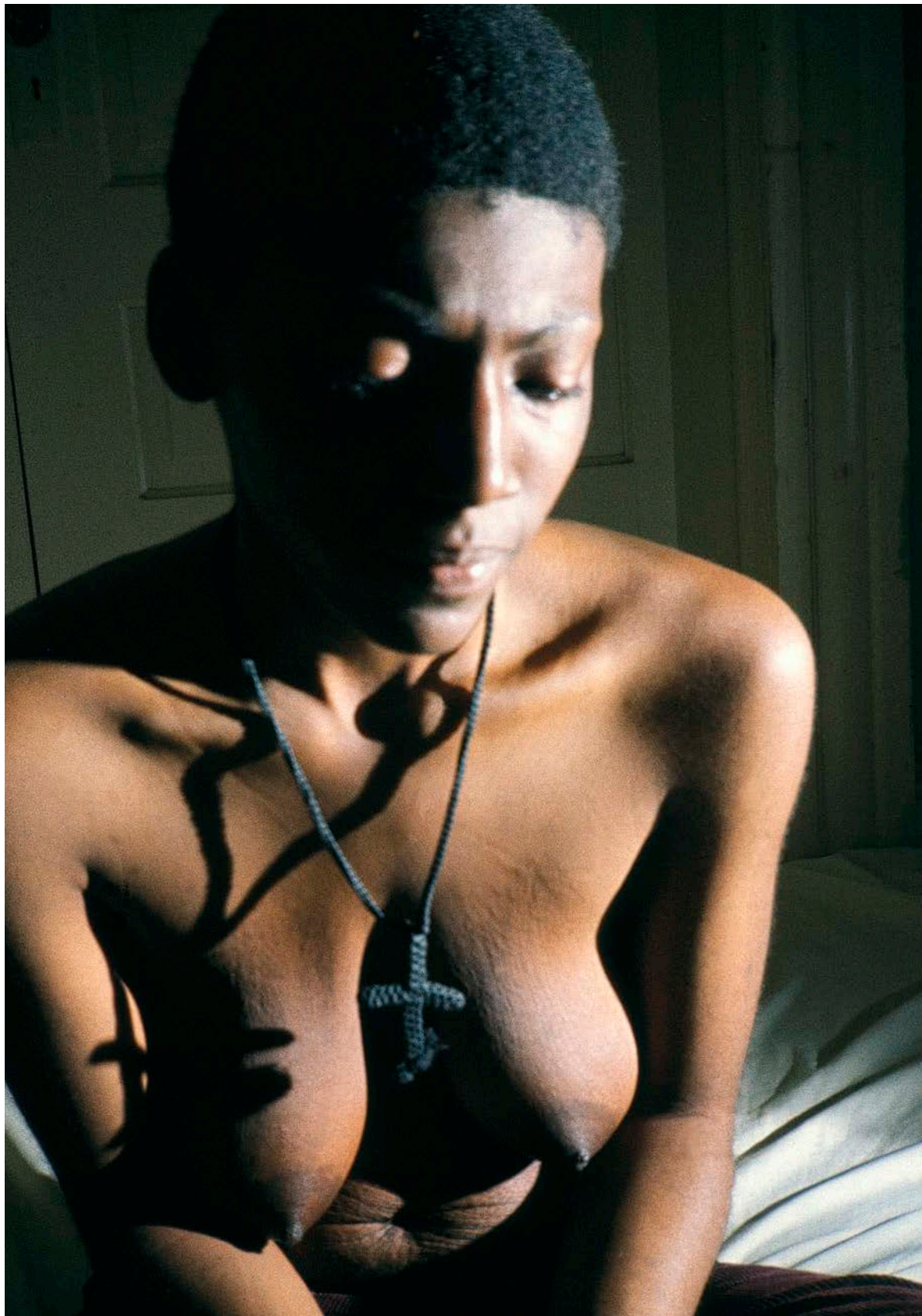

1975 - San Francisco

1974 - NYC

Насильство щодо жінок жахливо високо у всьому світі. Те, що в США лише на 35% вище для чорношкірих жінок, ніж для білих жінок, на жаль, може свідчити про більшу відсутність чорношкірих зайнятих чоловіків. У Данії насильство щодо жінок-іммігранток стрімко зростає і зараз становить 42% жінок, які перебувають у притулках. Тут ми також перекладаємо відповідальність на себе, приписуючи кількість жоненавісницьких культур, з яких вони прийшли, а не маргіналізації. Ми забуваємо, що, віддаляючи їх від нашого соціального життя або віддаляючи їх від остракизму, ми ставимося до чорних так само, як американські білі — з тим же результатом: наші жертви замикаються в собі й утримуються в культурах, від яких вони сподівалися втекти. Насильство, яке ми чинимо проти молодих людей, не змушуючи їх почуватися як вдома в жодній із культур, зрештою повертається до нас.

1974 - Jacksonville, FL

Луки 7, 36-50

Єдиний раз, коли мені вдалося відмовити когось від пограбування, був дивний збіг обставин у Грінсборо, Північна Кароліна. Я жив із темношкірим соціальним працівником Тоні, батько якого володів одним із найгірших барів у чорному гетто. Я колись тусував у барі вночі. Одного разу вночі я зустрів там двох молодих чорношкірих жінок злочинного типу, і ми вирішили, що я маю піти з ними додому. Спочатку ми вкрали трохи вина в магазині і кинулися прямо в таксі, що чекало. Коли ми були на задньому сидінні й вирушили, я запитав їх, як вони збираються заплатити за таксі, оскільки я знав, що у них немає грошей. «Не хвилюйтесь, — сказали вони, — просто зачекайте. Давайте подбаємо про це. Коли ми туди прийдемо, ми просто зб'ємо його і заберемо всі його гроші». Це мене трохи здивувало, оскільки я ніколи раніше не пробував пограбувати таксиста, але я мовчав, що є однією з перших речей, які я навчився робити в Америці.

Потім раптом чорнявий водій обернувся, щоб щось запитати, і я зрозумів, що знаю його. Він був дідом соціального працівника, який володів найбільшою компанією чорних таксі в місті. Я дуже рідко беру справи в свої руки в Америці, але тоді я, звичайно, брав. Я крикнув «Стоп!» до водія і сказав, що може отримати проїзд наступного дня через онука. Тоді я вирвав з рук однієї жінки гаманець із пістолетом і виштовхнув їх обох за двері машини, а вони дивилися на мене, як таксист. На вулиці я крикнув їм: «Це був дід Тоні, ідіоти!» Хоча вони знали Тоні, цей факт, звичайно, не зупинив би їх, але коли вони вийшли з машини й таксі з'їхало, у них принаймні не було шансів нашкодити йому.

Часто брутальність таких жінок мене шокувала. Я бачив, як вони раз у раз робили найогидніші речі як чоловікам, так і жінкам. Саме з цієї причини це був такий приголомшливий досвід, коли між нами могли виникнути стосунки, і я мав нагоду побачити теплу людяність під твердою оболонкою злості та ударів у спину, які надала їм ця насильницька система. Люди, які до такої міри поневолені насильством, плекають глибоку тугу за свободою та більш людським способом поведінки один з одним. Але ця туга ніколи не може розквітнути, оскільки її постійно придушують насильницькі реакції, з якою вона стикається з боку інших в'язнів гетто. Це прагнення ніколи не вступає в контакт білі або заможні чорні з їхньою «культурою», оскільки ці «культурні» типи мають лише зневагу до культури гетто – презирство, яке постійно відчувається і сприймається в гетто, і яке, як мені здається, є безпосередньо відповідальним за гетто стає все більш насильницьким. Та

ніжність, яку я так часто знаходив у наших стосунках, яка так легко могла б укоренитися за більш гуманної соціальної системи, мала такий невимовно сильний і болючий вплив на мене саме тому, що я знову і знову бачив, як система робить її більш природною. Щоб ці жінки вели себе в образі порочності, а не ніжності.

Іншої ночі в Джексонвіллі, штат Флорида, я зустрів приємну темношкіру жінку, яка пообіцяла знайти мені житло. Ми пішли до її подруги, яка була повією, але у неї були проблеми зі своїм хлопцем, тому ми не змогли там залишитися. Ми ходили цілий вечір, пробуючи ту можливість і те. Повія все більше й більше цікавилася спробами знайти нам житло. Тоді вони вдвох домовилися, що вона повинна «викрутитися» з білим таксистом, поки я сидів і чекав у кафе.

Через деякий час вони підбігли хак, виглядаючи дуже засмученими, і сказали, що я повинен прийти швидше. Ми отримали кімнату в motel, і я виявив, що вони мають набагато більше десяти доларів, які зазвичай отримують за «мінет» на вулиці. Я запитав їх, як вони це отримали, але вони не сказали. Лише пізніше мені про це розповіли. Виявилось, що один з них заманив білого чоловіка в темний провулок, де вона виконувала «роботу». Але потім вона раптом схопила велику цеглу біля себе і вдарила чоловіка по голові. Як він не впав вона відразу втратила свідомість, взяла сталеву трубу і знову і знову вдарила його по голові, поки він не був мертвий. Потім вона взяла його гаманець і побігла назад до іншої жінки, яка стояла на задньому плані й спостерігала за цим. Справа полягала в тому, що вона відчувала, що могла б отримати більше десяти доларів, щоб насолодитися нічним прийомом героїну. Але коли ми всі троє лежали на двоспальних ліжках у motel, вони, очевидно, переживали страх; виявилось, що вони обидва дуже релігійні. Протягом кількох годин вони молилися: «О Боже, Боже, будь ласка, не дай йому померти!» Це була нервова, заїкання молитва між спробами знайти вену, в яку можна було б піднятися.

На наступний ранок вони вже все забули. Більше хвилювалися, що проспали, щоб запізнилися до церкви, де мали співати в хорі.

Лист до друга

1973 - Baltimore

Тож ми калічимо нижній клас, виключаємо його, стереотипуємо, принижуємо — усе для того, щоб уникнути болю від протистояння нашим власним творінням Каїна та сліз, які воно відкриває у делікатній тканині нашої влади та безпеки середнього класу.

Незважаючи на те, що бар'єри дискримінації, які ми побудували через страх перед нашими ізгоями, можна підтримувати лише тому, що ці парії рідко мають владу погрожувати комусь, окрім один одному, гетто все ще створює нам незручність і тривогу.

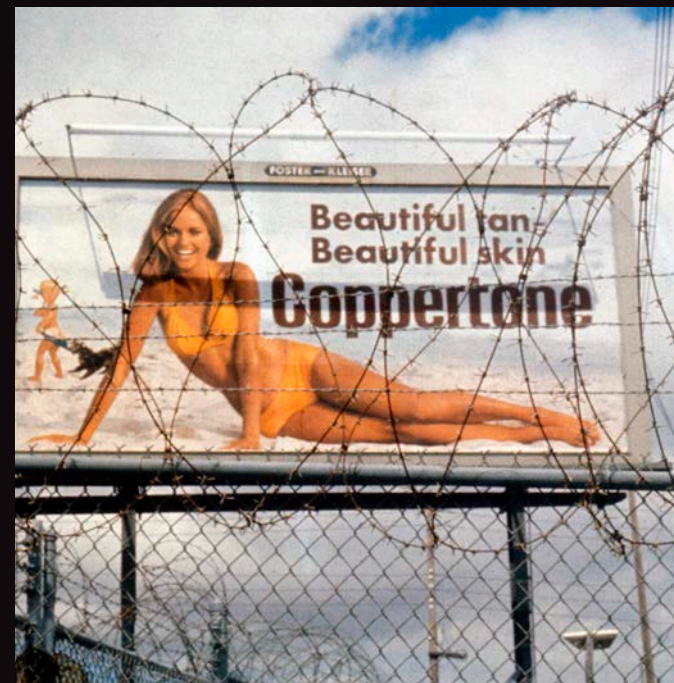
І тому ми вважаємо за краще дивитися на жebraка згори, віддаючи свою совість монетою. Більшість з нас настільки покалічені зразком гноблення, який ми створили, що ми не можемо сидіти з ним на вулиці й слухати, як ми на Заході колись використовували його, щоб створити свій достаток, і слухати його про як він нам пізніше був потрібен, коли ми відправили його до Кореї, В'єтнаму, Іраку та Афганістану, щоб боротися за те, що ми називали свободою.

Чи сміємо дивитися йому в очі, поки він пояснює, що втратив у цій боротьбі за нашу свободу? Свобода зробити кольорових людей за кордоном такими ж залежними, як він сам... свободу дати нам сп'яніння владою та самозадоволення, що впливає з нашої іноземної допомоги чи федеральних програм боротьби з бідністю... патерналістська свобода, від якої він буде страждати до кінця свого життя... свобода, якою ми щодня бомбардуємо бідних людей світу, не даючи їм насолоджуватися його благами... свобода забути наших ближніх, тиранізуючи його.

Du kann

1973 - Baltimore

1974 - Oakland, CA

*Ви можете отримати його, якщо дійсно хочете!
Але треба пробувати, пробувати і пробувати.
Нарешті тобі вдасться.
Переслідування ви повинні терпіти,
виграти чи програти, ви повинні отримати свою частку
але ваш розум спрямований на мрію
тим важче зараз здається.
Ви можете отримати його, якщо дійсно хочете.
Рим був побудований не за один день,
опозиція прийде на ваш шлях,
але чим складнішою здається битва,
тим солодша перемога.
Ви можете отримати це, якщо дійсно хочете,
але треба пробувати, пробувати і пробувати,
ти нарешті досягнеш успіху..*

1975 - Las Vegas, NV

1973 - Baltimore

1974 - Аропка, FL

Коли я подорожував у рабських таборах Флориди, я виявив велику різницю в ступені, в якій цей психологічний терор пригнічував розум у різних країнах. Один з таборів містив лише негрів з Ямайки, яка здивувала мене, наприклад, тримаючи свої табори акуратними, а американці кидали сміття у своїх таборах.

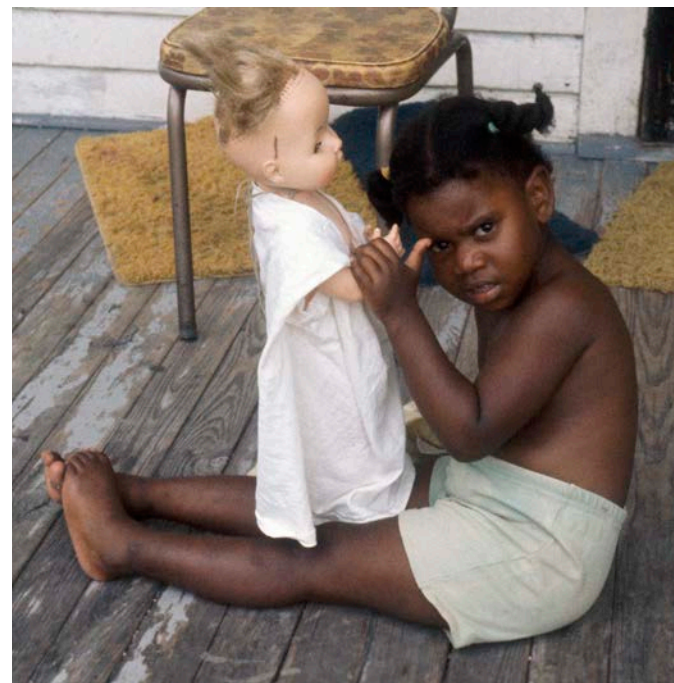
Ліберальні вчені пояснюють ці відмінності в характері, повернувшись до рабства чаттеля. Чорні в Латинській Америці та Вест -Індії сьогодні більш інтегровані в суспільстві, оскільки латинська форма рабства була феодальною і, за своєю природою, відкритою. Церква захищала рабовласницьких родин від відокремлення, а мобільність та свобода була вгору. В Америці, з іншого боку, рабство було капіталістичним: навіть церква визначала раба як предмет продажів, і не було можливості психологічного втечі. Капіталістичний тип рабства був закритою системою, тоді як феодальний вид був відкритою системою і, отже, не настільки руйнівною для розуму. Рабство в США порівнюється з німецькими концентраційними таборами, де можна було вивчити вплив повністю закритої системи на людини. Щоденники, написані в концтаборах інтелектуалами, показують, як за короткий час вони були деградовані до статусу субгумана і почали розвивати психіку, як і середній раб у Штатах, включаючи майже любляче ставлення до гвардії табору (або в будь -якому Справа, не пряма ненависть), що призвело до повної відставки та почуття безвідповідальності та інфантилізму у багатьох ув'язнених.

Як би спокусливі такі теорії були для лібералів, які намагаються пояснити окремих персонажів американського гетто, вони вкотре перемикають провину на щось, що сталося більше ста років тому. Побічно, вони кажуть, що

персонажі негрів отримали “назад у рабстві”, неможливо “для нас” інтегрувати їх у біле (або мейнстрім) суспільство. Потерпілого знову звинувачують у тому, що він не інтегрується. Такі чіткі характеристики показують, навпаки, що рабство живе і добре сьогодні. Бо риси персонажів не успадковуються протягом поколінь, як ми бачимо у іммігрантів Чорно -Західної Індії, які також жили в рабстві, але з яким у нас зазвичай немає проблем з інтеграцією. Тож якщо “Наші доморошені” негри в Америці, здається, мають інший характер, це шокуючий доказ того, що ми все ще обмежуємо і формуємо своїх небажаних громадян у закритій системі.

1974 - Harlem, NY

1974 - Morehead City, NC

1974 - New Bern, NC

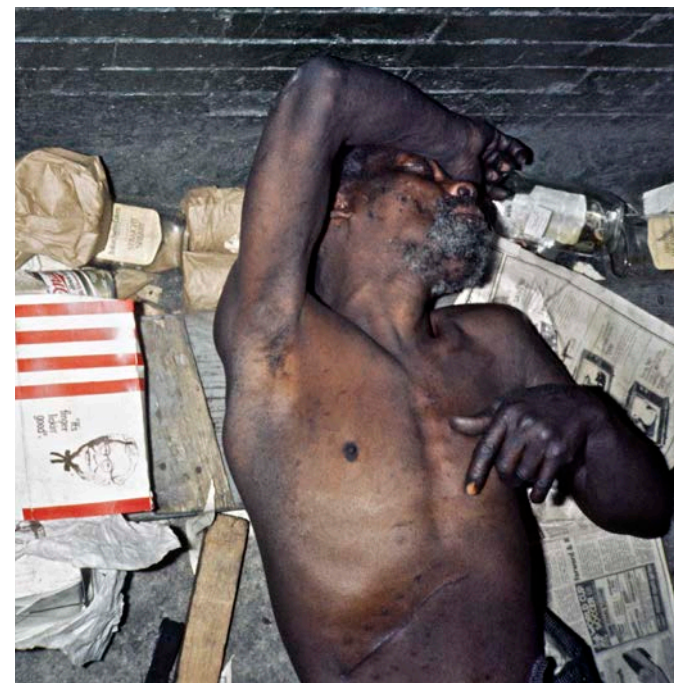

Каліювання розуму дитячого класу завжди здивувало мене, поки мені не стало відомо про систему закритого гетто. Більшість молодих чорношкірих дітей, яких я зустрічаю, наповнені родзинкою на все життя. Але пізніше вони легко пригнічуються і виходять у оболонку, ніби захищати себе від нашого всепохвастого гнітючого мислення про них. Дуже рано вони набувають наших негативних очікувань від них, і, починаючи близько четвертого класу, вони починають втрачати віру в себе, свої здібності та майбутнє. Вони настільки усвідомлюють закрити систему, що вони втрачають мотивацію і відстають від білих у школі (саме так, як ми бачимо з нашими нелюбимими коричневими дітьми в Данії).

Але найсильніший показник нашого гноблення, без сумніву, самозабившись, ненависть, що змушує дітей гетто вирвати волосся з своїх чорних ляльок або малювати себе в куточку паперу, а білі діти зазвичай розміщують посередині. Це ненависть, що змушує людей реагувати на своє оточення, наприклад, кидаючи сміття, наприклад, або “зворотню”, як усно, так і буквально. Усі люди страждають від невеликого самовіддачі, але самовиконання в американському підкласі настільки суворі, що допомагає надати гетто одним із найвищих у світі злочинів та сімейних розпадів, а також, можливо, найменшої ступеня взаємної довіри. Коли ми бачимо, як агресія частіше обертається проти колег, а не проти гнобителя, як це завжди вірно з гнобленням, коли ми відчуваємо нестримний гнів у американських негрів, ми починаємо розуміти ефект закритої системи, до якої ми обмежили їх: гетто, або рабство тут і зараз!

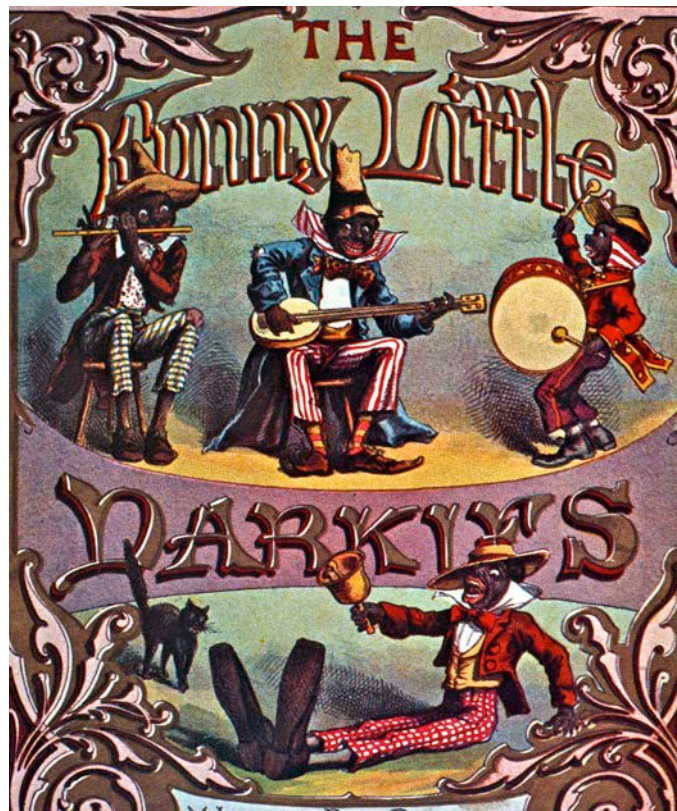
God made the little niggers, He made them in the night,
He made them in a hurry, and forgot to make them white!

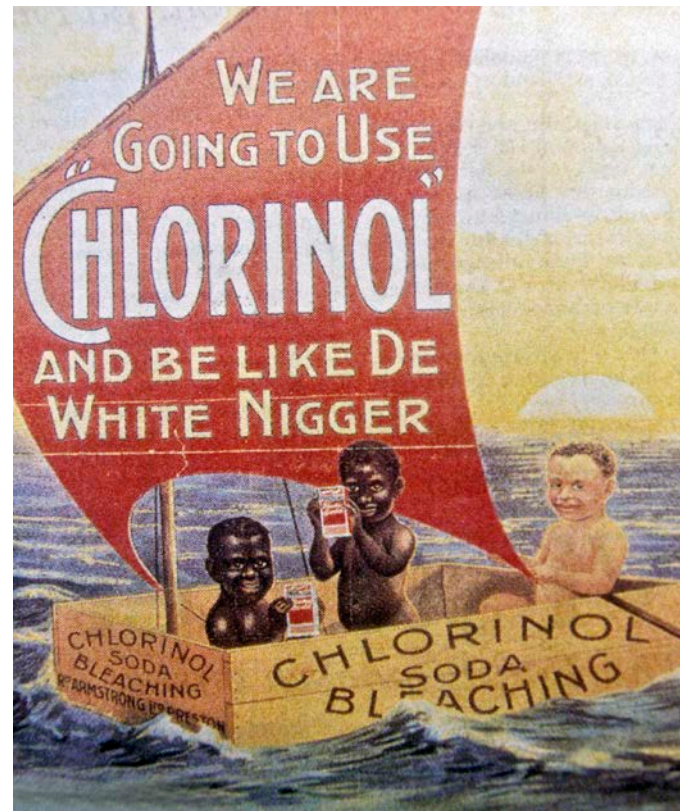
1974 - NYC

1974 - NYC

Малькольм Х: «Найгірший злочин, який білий коли -небудь вчинив, - це навчити нас ненавидіти себе».

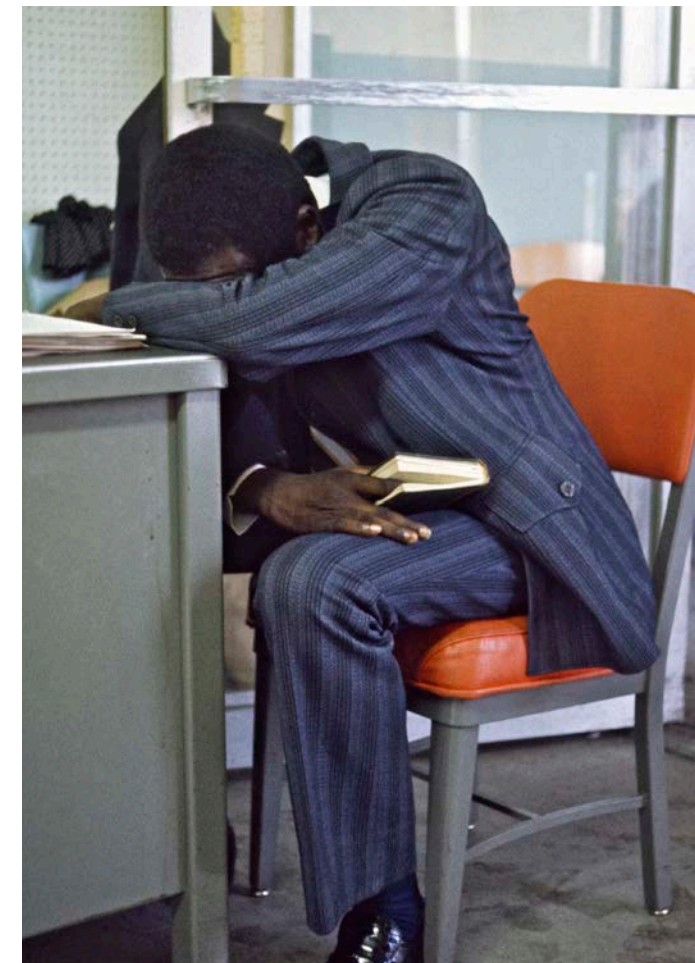

Тацит: «Людській природі властиво ненавидіти того, кому ти заподіяв біль».

1992 - NYC

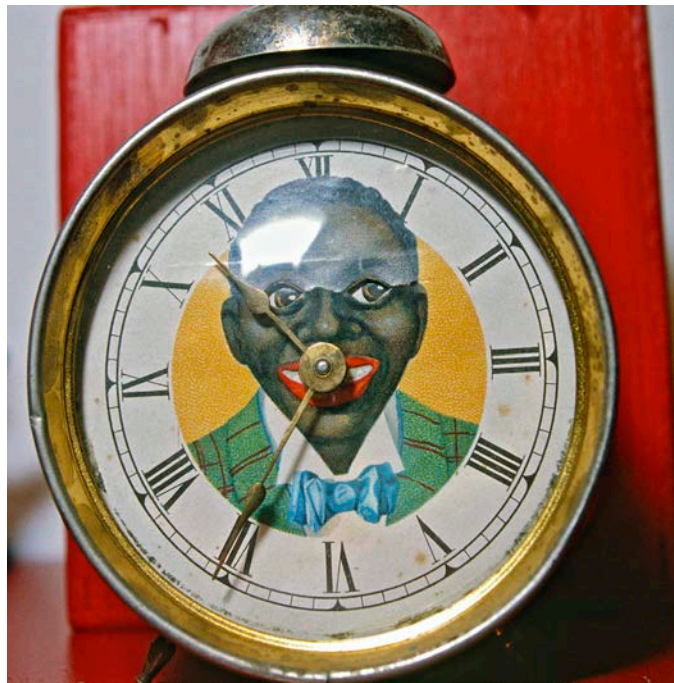
*Брате, яку ціну я заплатив!
Ти вкрав мою історію,
знищив мою культуру,
Відріжте мені тон , щоб я не міг спілкуватися.
То ти принижуєш, то розлучаєшся,
приховати весь мій спосіб життя
так що я повинен ненавидіти себе!*

1974 - Liberty City, FL

Чорна статуя Національний музей

Чорний годинник Національний музей

1986 - ресторани по всьому Півдні

1974 - Jacksonville, FL

1989 - rural VA

Брате, яку ціну я заплатив!
Ти забрав моє ім'я,
згань мене,
зробив мене ганьбою
посміховисько світу .
Зробила з мене виставу, щоб насміхатися і знущатися,
але ваш час під рукою
тому краще стежте за годинником!

1989 - rural VA

1990 - in universities

2000 - NYC

1992 - NYC

Білий колонізатор, який несуть африканці

2002 Нью-Йорк - Білий чоловік з чорним шофером після відвідування шоу "Les Miserables" на Бродвеї, штат Нью-Йорк

З берегів Африки, материкової Азії,
 Карибський басейн і Міссісіпі
 Центральна та Південна Америка.
 Спочатку ти принижуєси,
 тоді ви розлучаєтесь,
 ти ховаєси весь мій спосіб життя
 тому себе я повинен ненавидіти.
 Брате, яку ціну я заплатив!
 Сестро, яку ціну я заплатив!
 Мамо, яку ціну я заплатив!

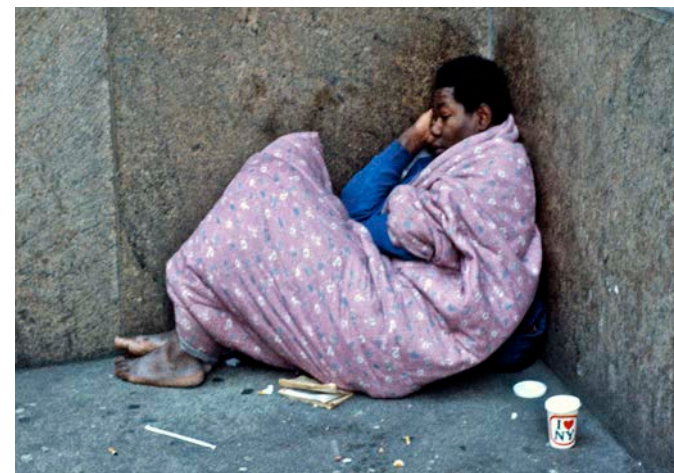
1973 - Philadelphia, PA

1973 - near Natchez, MS

1973 - New Orleans

1997 - NYC

1973 - Baltimore

1975 - NYC

1973 - NYC

1973 - NYC

Під час моєї подорожі в нації, де більше розмов про висхідну мобільність, ніж у будь-якій іншій, і з її, здавалося б, необмеженими можливостями, існування закритої системи було для мене повторюваним парадоксом. Я не міг прийняти пояснення про притаманну чорним неповноцінність, яке всі білі американці носять у своїх глибинних серцях. «Наші предки прийшли через бруд і зробили це. Чому вони не можуть?» Але завеса була піднята для мене, коли я зблизився з двома такими «бідними» іммігрантами: Ліді Менселлес з Гаїті та місіс Пабст з Росії. Зовсім не випадково Ліді стала моєю першою чорношкірою дівчиною. Спочатку чорношкірі жінки американського походження здавалися недоторканими, замкненими за невидимим бар'єром. Лідіявно належав до іншого, вільнішого світу. Мене це ніколи не вразило так сильно, як одного разу, коли ми розмовляли з алкоголіком на порозі в Гарлемі. Раптом Ліді вибухнула з презирством: «Чому б тобі не влаштуватися на роботу?» Її нечутливість закінчила розмову. Пізніше вона навіть сказала щось на кшталт: «Я їх ненавиджу. Я ненавиджу цих ледачих тварин». Я відразу відчув, що це зіткнення набагато глибше, ніж між двома національностями: це була зневага вільної культури до культури рабів. Ліді, яка була чорношкірою і католичкою, краще за будь-кого представляла «робочу етику білих протестантів». І вона не була винятком серед тих чорношкірих, які приїхали без ланцюгів. Через ЛідіЯ отримав доступ до тісно згуртованої Вест-Інської громади в Брукліні. Як і попередні іммігранти, вони фанатично багато працювали, заощаджували гроші, пишалися освітою та володіли власним будинком і повсюдно говорили про важливість міцної сім'ї. З їхньою самопожертвою та запеклою рішучістю вони рішуче виступали проти добробуту, на відміну від оточуючих чорношкірих громад, 40% членів яких перебувають на соціальному забезпеченні. Їхні райони такі ж чисті та расистські щодо корінних чорношкірих, як італійські та ірландські квартали. Менш ніж за одне покоління, швидше, ніж більшість білих іммігрантів, їхній дохід досяг приголомшливих 94% середнього американського сімейного доходу, навіть включаючи багатьох бідних, які все ще прибувають. Оскільки 1% американського населення володіє або контролює понад 40% багатства, більшість білих, незважаючи на те, що вони походять із набагато бідніших і менш письменних країн, ніж більшість європейців. Навпаки, чорношкірі корінні отримують лише 56% доходу білих. Під час правління Кеннеді та Джонсона їм дозволили досягти такої швидкості прогресу, яка, можливо, за 500 років дала б їм рівність, але за консервативної політики Ніксона, Рейгана та Буша вони швидко скочуються назад. До 1960-х років 1/3 усіх чорношкірих професіоналів були фактично іммігрантами. У багатьох елітних університетах їхні нащадки становлять до 85% чорношкірих студентів, хоча вони становлять лише 6% чорношкірих у Сполучених Штатах.

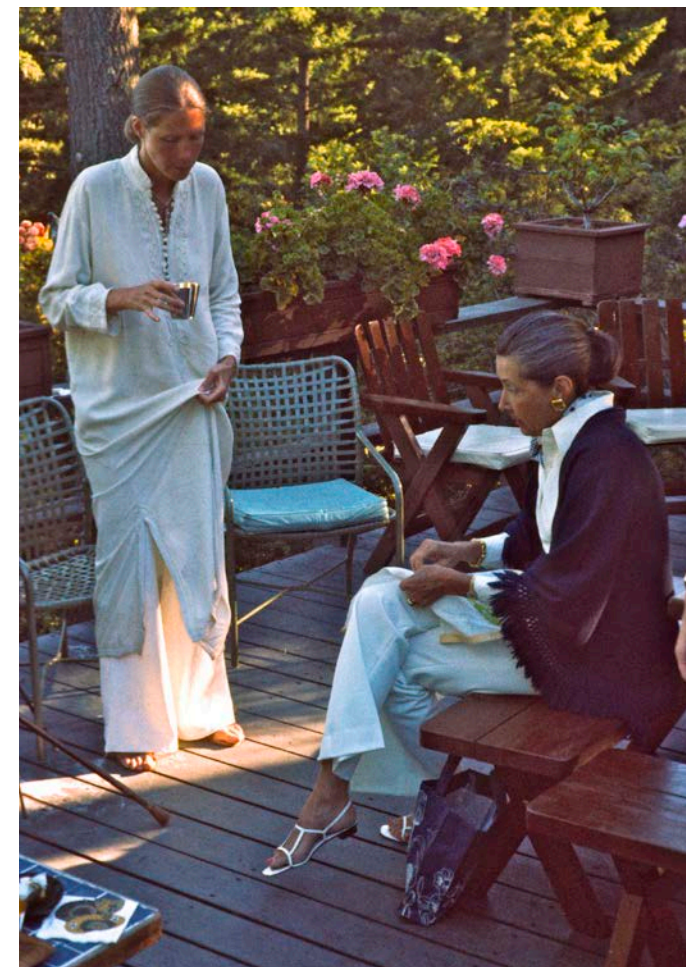
1974 - Апорка, FL

То чому ж американським чорним так важко потрапити до Гарварду чи Єльського університету? Якою б не була причина, той факт, що на цих островах з низьким рівнем доходу, де темношкірих набагато менше, ніж у Сполучених Штатах, може виникнути таке багатство талантів, є вагомим доказом впливу американського расизму. Їхнє історичне рабство було в основному таким же жорстоким, як і американське, і вони походили з тих самих племен в Африці. Такщо робить чорношкірих іммігрантів вдвічі успішнішими за корінних чорношкірих? Чому мандрівники до країн після рабства зазвичай роблять висновок, що чорношкірі із Західної Індії та Латинської Америки здаються «гордими та люто незалежними» порівняно з «розчавленими», «розбитими» та «залежними» чорношкірими в американському нижньому класі? Чому страх і ненависть досі є основними складовими стосунків між чорними і білими в Америці, тоді як лінчування, спалювання хрестів і расові заворушення, а також такі організації, як NAACP і Чорні пантери, абсолютно невідомі в Бразилії?

1975 - Пало-Альто, Каліфорнія - офіціантка на гірському ранчо сім'ї Пабст

Моє пояснення полягає в тому, що білі зникли з Вест-Індії після рабства, після чого чорношкірі були оточені чорношкірими зразками для наслідування, що дозволило їм відновити впевненість у собі, яка була зруйнована рабством. Але в США чорношкірі продовжують жити в суспільстві більшості білих, де ми маємо владу визначати їх і продовжувати пригнічувати їхню самооцінку. Тому чорношкірі американські батьки не можуть переконливо, як індіанці Вест-Індії та євреї, захочувати своїх дітей словами: «Так, дитино моя, це расистське суспільство, але ви все одно можете досягти цього, працюючи вдвічі більше, ніж інші!» Це можуть зробити лише ті, хто вірить у себе. Ініціатива та винахідливість чорношкірих іммігрантів не придушені нашим двосічним мечем поблажливості ліберальної щедрості та реакційної расистської жорстокості, яка визначає ефективне рабство. Чорні іммігранти занадто горді, щоб прийняти перше, і вже більше століття не були змушені мати справу з другим. Оскільки їхня психологія не сформована расизмом, вони чинять опір і процвітають так само, як євреї Європи, незважаючи на антисемітизм. Не дивно, що мої рідні чорношкірі друзі в Хартфордді, штат Коннектикут, називають індійців Вест-Індія як «гострі» або «чорні євреї».

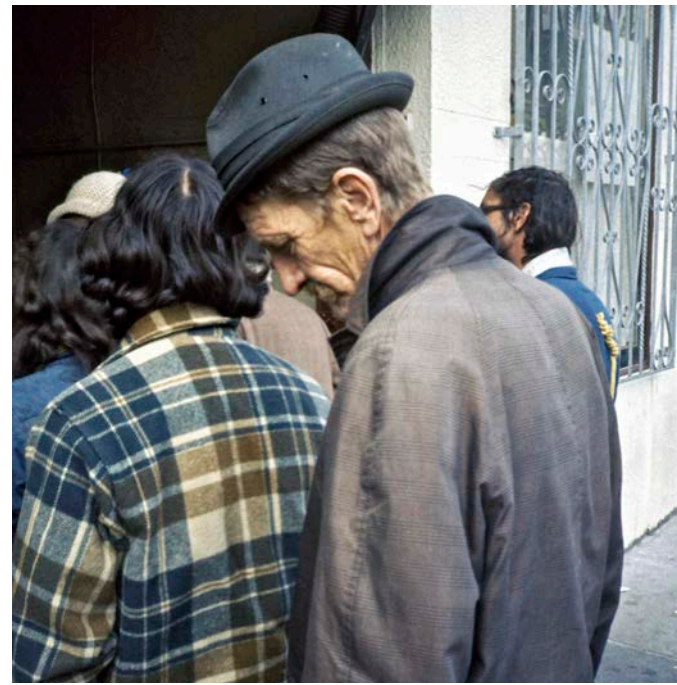

1975 - Пало-Альто, Каліфорнія - місіс Пабст і дочка на їхньому гірському ранчо

Місіс Пабст приїхала так само, як і Ліді — зламана, але не зламана — з досвідом, який направив її безпосередньо до вищого класу. Представниця старовинної російської аристократії, вона втратила в революції все, окрім найголовнішого: своєї вищої акультурації. Тому вона могла вийти заміж за гроші (Pabst Brewing Company), як і решта 2/3 найбагатших 1%, які народилися завдяки своєму багатству. Сьогодні вони володіють кількома особняками по всьому світу, і я відпочивав з ними на фермі вартістю 3 мільйони доларів у Каліфорнії. Мені подобалася місіс Пабст, яка дуже цікавилася мистецтвом і культурою, і сподівалася, що вона дасть мені трохи грошей, щоб купити ще фільм. ТакЯ показав їй свої фотографії, наприклад цього маленького хлопчика в брудній канаві. Його світ настільки відрізняється від світу онуки місіс Пабст, яку обслуговує покоївка, що якби на баночках з пивом не було написано «Пабст», ми б не знали, що вони належать до одного світу і що їхнє життя в якомусь способі пов'язаних один з одним. Але коли місіс Пабст побачила ці фотографії людей, переможених апатією та алкоголізмом, вона закричала: «Я їх ненавиджу! Я ненавиджу цих ледачих тварин! Чому вони не хочуть працювати? Чому вони не беруться на роботу?» Але звідки насправді місіс Пабст бере все це золото у вухах і чому ці «тварини» не працюють?

1972 - Chicago

1975 - San Francisco

1975 - San Francisco

*Заспівай пісню сумних юнаків,
склянки, повні життя.
Всі новини знову погані
поцілувати свої мрії на прощання.
Всі сумні юнаки
сидячи в барах
випиваючи вночі
і не вистачає всіх зірок.
Всі сумні юнаки
дрейфуючи містом
випиваючи вночі
намагаючись не хмуритися.
Всі сумні юнаки,
співають на морозі
намагаючись забути
що вони старіють.
Всі сумні юнаки
задихаючись своєю молодістю,
намагається бути геєм
тікати від правди.
Осінь перетворює листя на золото
повільно вмирає серце.
Сумні юнаки
старіють,
це найжорстокіша частина.
Неправильно народжений місяць
світить для сумного юнака,
нехай твоє ніжне світло
проведить їх усіх знову.
Всі сумні, сумні, сумні юнаки.*

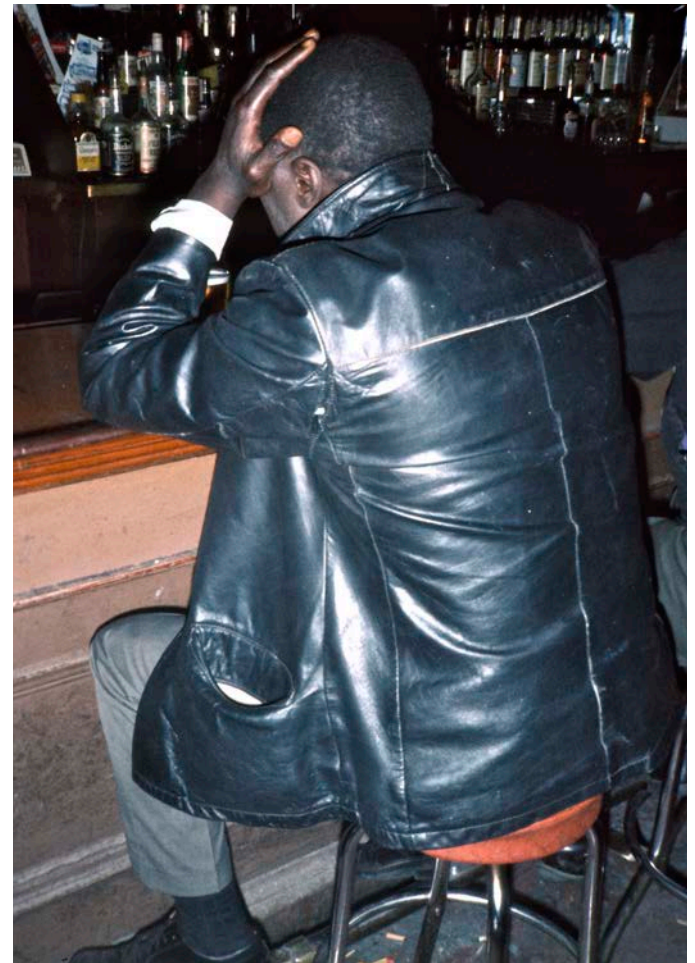
1975 - San Francisco

1975 - San Francisco

1975 - San Francisco

1973 - New Orleans

1975 - San Francisco

1974 - Raleigh, NC

1974 - Raleigh, NC

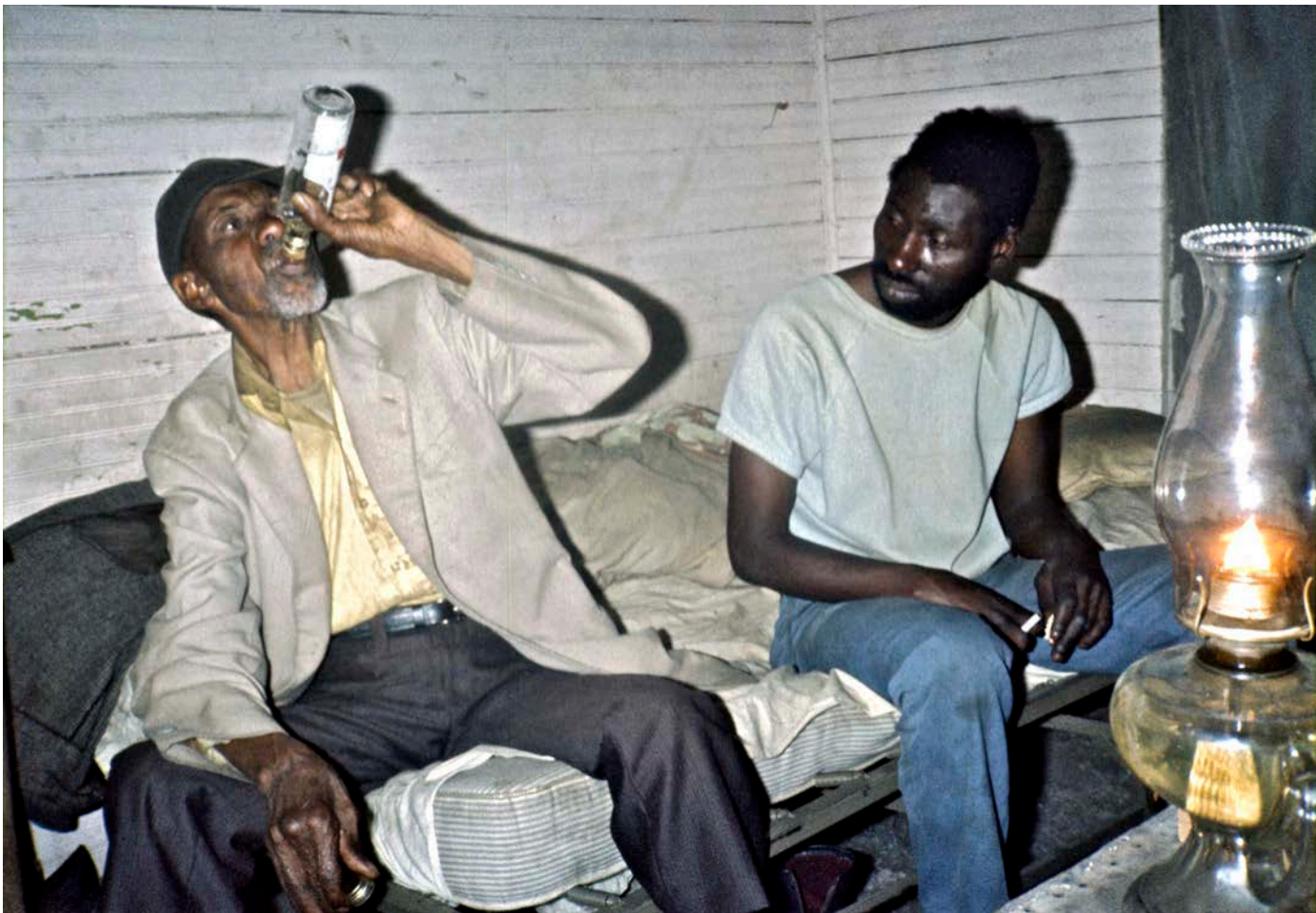
1975 - Seattle, WA

1975 - Seattle, WA

1974 - Raleigh, NC

1974 - Washington, NC

Мене часто запитують, як мені вдалося залишитися з Рокфеллерами — і чому. Ось моя історія. Одного весняного ранку 1974 року я залишив Вашингтон, округ Колумбія, з метою побачити бідних шахтарів у Західній Вірджинії. Оскільки було тепло, я знявся в рукавах, не знаючи, що через три тижні в горах приходить весна. Незабаром я опинився в сніговій бурі на перехресті Rt 50 і I-79. Люди в горах зазвичай не вибирають автостопників ... навіть якщо це був мій власний син», — наполягав один чоловік. Але коли водії бачать когось у сніговій бурі без вітровки, вони припускають, що він втеклий каторжник, і, не замислюючись, проходять мимо. Я простояла цілий день так холодна, що навіть не могла висунути обморожений великий палець. Але чим більше я страждав, тим більше відчував, що цього дня станеться щось фантастичне. Будучи бродягою, я набув майже релігійного фаталізму щодо страждань — що тільки через страждання можна потрапити в рай. Більше того, завдяки цьому переконанню ви здатні розтопити гори або холодні серця навколо себе. Нарешті, коли стемніло, двоє юристів підібрали мій ручний датський знак. Побачивши мій жалюгідний стан, один сказав, що можу залишитися з ним у Чарльстоні на ніч. Так я був готовий, хоча перебування з трудовим адвокатом не звучало як «рай». Лише за півгодини їзди по міжштатній автомагістралі один із них сказав: «Там є

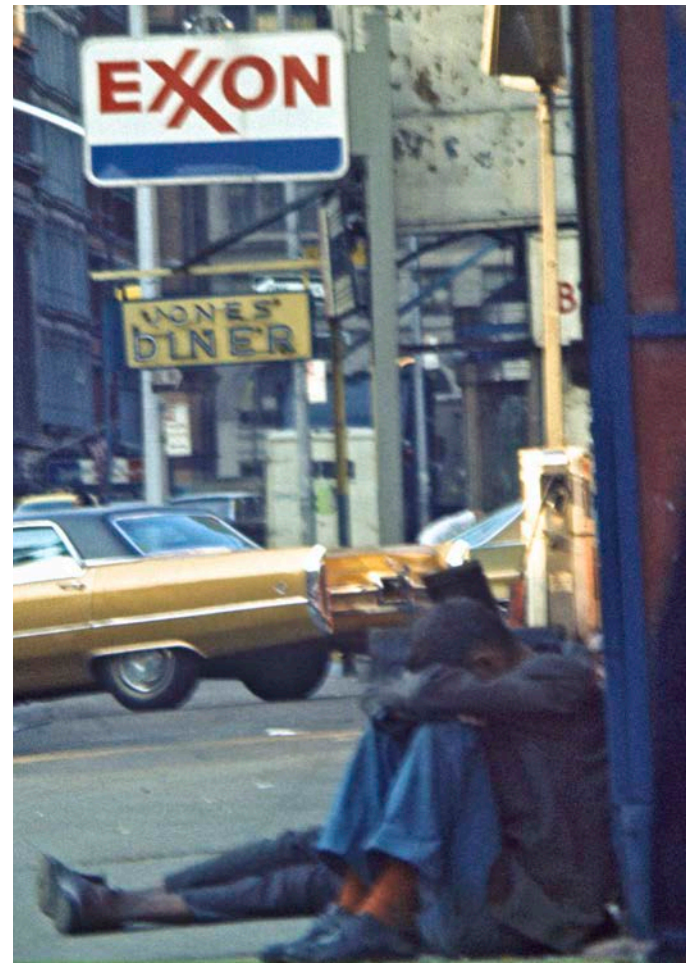
Бакханнон, де живе Рокфеллер...», і я відразу зрозумів, чому я так багато витримав того дня. На їхній подив, я попросив їх відпустити мене туди. Потім я почав 13-мильну прогулянку по темній безлюдній гірській дорозі — досі в жакливій сніговій бурі й досі в рукавах сорочки. У місті я запитав, де живе Рокфеллер. Тепер він був президентом Весліанського коледжу Західної Вірджинії, і незабаром я знайшов його будинок на Покахонтас-стріт неподалік від школи.

Щоб пояснити це, я повинен коротко повернутися до своїх протестів проти В'єтнамської війни (до того, як я приїхав до Америки). Морально обурений використанням США напалмових бомб, які спалили або поранили тисячі в'єтнамців, включаючи дітей, я розробив і надрукував плакат за власний кошт; там написано: ESSO робить напалм. (Ессо тепер відомий як Exxon.) Я бігав, розклеюючи їх по всьому Копенгагену, часто з поліцією за гарячими слідами. Однієї холодної грудневої ночі я заліз на високе дерево, щоб не бути схопленим поліцією, яка, як я виявив, зазвичай також виступала проти війни у В'єтнамі. Щоб погратися зі мною, два усміхнені поліцейські припаркували свою машину біля дерева. «Ти можеш сидіти там всю ніч і мерзнути, поки ми відпочиваємо в теплій машині й питимемо каву, поки ти

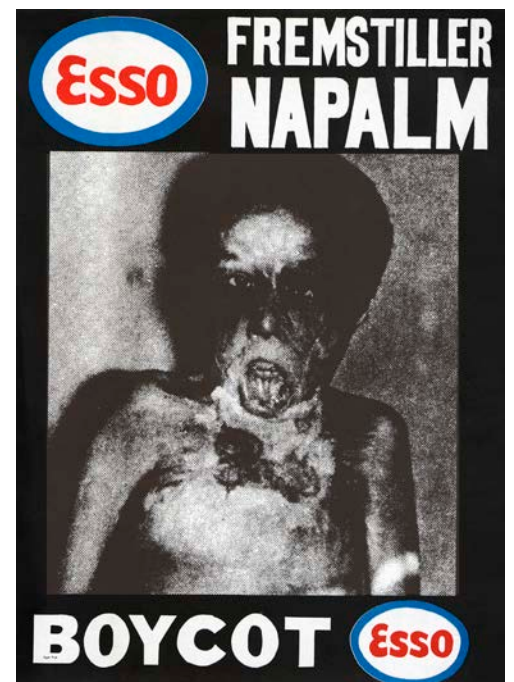

1974 - Buckhannon, WV - Jay Rockefeller

не зійдеш». Хоча я замерз у своєму високому притулку, я твердо вирішив здобути перемогу над своїми мучителями. Я не спустився і до ранку вони здалися. Кожен день я бачив, як перемагаю у своїй моральній війні. Наприклад, Esso довелося найняти цілу армію робітників, щоб вони пофарбували логотип Esso чорною фарбою, щоб зупинити поширення бойкоту їхніх АЗС. Таким чином, потужність реклами — це була моя перша реклама — змусила мене ненавидіти та полюбити логотип Esso. У цьому процесі я створив вкрай ворожі образи монстра, що стоїть за Esso: сім'ї Рокфеллерів. Я також дізнався, що вони були відповідальними за смерть 51 страйкувача чоловіка, жінки та дитини в Колорадо в 1914 році. За допомогою ЦРУ вони пов'яли уряди, включаючи Ірану, і встановили вбивство, катаючи Шаха, щоб Іран націоналізував свої нафтові свердловини (це пізніше призвело до ісламської революції). І так, переживаючи Дежа Ву (моя замерзаюча ніч у дереві) і подолала праведним гнівом, я відчув, що маю право зіткнутися з самого монстра - і постукав у двері.

1971 - NYC

1969 - Моя кампанія бойкоту ESSO

1974 - Валері Рокфеллер

А що сталося? Те саме, що завжди відбувається, коли я переїжджаю з монстрами в голові: прекрасна молода жінка відчинила двері. Я припускав, що це один із багатьох слуг і найприроднішим способом запитав - я мав право бути там, зрештою - "Чи можу я побачити містера Рокфеллера?" Вона сказала, що він не вдома, але я міг зайти і чекати його. Хоча я сам виглядав як чудовисько (снігове чудовисько), вона, напевно, подумала, що я студент з його університету. Вона подала мені рушники, щоб висушити себе і запитала, чи я голодний. Якби я був, вона почне готувати, оскільки не знала, коли її "чоловік" буде вдома. Чоловік? Я думав. Усі ненависні карикатури, які я бачив у "Рокфеллері", були стариками. Безумовно, це було так після різанини Рокфеллера в ув'язнених в Аттіці, коли вони бунтували, щоб вимагати реформи в'язниці. Я був на похоронах і знав деяких вдівських чорношкірих жінок (стор. 406). Але Шарон Рокфеллер була майже моїм віком, а її чоловік Джей лише на 10 років старше. Поки вона готувала для мене, я почала грати зі своєю чарівною 3-річною донькою Валері. Побачивши, наскільки ми добре ладили, Шерон припустила, що, можливо, я можу залишитися і піклуватися про неї; Вона їхала до Європи через кілька днів і ще не знайшла няню. Трохи пізніше подруга сім'ї завітала, і, поки ми спілкувалися, вона прошепотіла, що Валері названа на честь сестри -близнюка Шарона, яку вбили. "Убито? Як? " Я запитав у невірі. Мене звикли до вбивств у підкласі, а не серед заможних. Після Шерон, дівоче прізвище якого - Персі, а Валері закінчила коледж, сім'я зібралася в особняку на озері на передмісті в Чикаго. Шарон поїхала до спальні Валері, щоб сказати сестру на добраніч, а наступного ранку її ідентичного близнюка було знайдено побитою і порізали до смерті. Злочин, який ніколи не був вирішений, залишив Шарон травмовану, і кинув над родиною темну

Хлопчик показує, де був убитий член його сім'ї - 1975 SF

тінь, яка ніколи не розсіювалася. У той час я не здивувався зауваженням Шарона, оскільки я звик до того, щоб люди миттєво довіряли мені, але протягом багатьох років я часто розмірковував над цією чудовою жінкою. Скільки інших жінок, такого короткого часу після того, як кохана сестра була вбита зловмисником, мають кишки, щоб запросити в їхні будинки незнайомця, який схожий на Чарльза Менсона? (Одразу після вбивства іншої Шарона під час вбивств Тейт-Лаб'янки. Шарон поділилася моїм власним довірливим світоглядом.

Коли Джей Рокфеллер нарешті прийшов додому, я повністю втратив серце цій сердечній родині. Оскільки я був занурений у розмову з його дружиною, він припустив, що я її друг і ніколи не запитував, чому я там (так само, як я сам забув, чому я там). Якби я очікував зустріти монстра, це була моя власна проекція, оскільки на моє здивування та радість ми мали однакові думки майже про все. Він також був проти війни у В'єтнамі, пізніше критикував героя війни Джона Маккейна за те, що вони відкинули бомби на в'єтнамців. Після коледжу він проїхав ту саму дорогу, як і я, працюючи з бідними шахтарями, які жили в хатах так нещасно, як і ті, які я сфотографував. Працюючи над вдосконаленням своїх умов у програмі Vista, розпочатий Джоном Ф. Кеннеді, він втратив серце цим шахтарям, залишився там і був потужним прихильником для них з тих пір, спочатку як їх губернатор, пізніше як сенатор у Вашингтоні. Я відразу відчував, що він "мій чоловік". Після того, як ми випили досить багато пляшок, і він виявив великий інтерес до моїх фотографій хатів та бідності, я почував себе таким піднесеним, що сказав йому, що я марно намагався отримати підтримку, щоб придбати професійну камеру та фільм, щоб я міг завершити мою роботу. Я ніколи не забуду його відповідь:

1974 - Charleston, SC

"Ти розмовляєш зі мною як з людиною чи з фондом? Ну, завтра приходьте до мого офісу і покажіть мені свою пропозицію про гранти ». Я навряд чи міг спати тієї ночі. Вперше я мав справжню надію отримати невелику підтримку моєї фотографії (якби лише деякі гроші няні). Але коли я переглянув заявку, я завжди носив із собою, я побачив вирок про "жорстоку забії клану Рокфеллера 41 ув'язненого в Аттіці". Я б повністю забув про це. Мені було так збентежено після того, як познайомився з такою кількістю тепла, гостинності та довіри з боку Рокфеллерів, що я не міг змусити себе стукати у його двері. Натомість я обернувся і продовжив свою батхонду з гаслом старого Рокфеллера: ні "ні копійки для банку, ні копійки витратити". Злий на себе за свої забобони, я сформулював своє нове розуміння: синдром нижчого класу вбивства та алкоголізму - це лише дзеркало правлячого класу. Справді, частина алкоголізму посилалася на те, що я бачив в інших сім'ях вищого класу, а не до цієї родини, яка показала мені, що зловмисник, хоча я був, стільки щедрості.

Через два дні я залишився з цією жінкою в халаті проти вишуканого нафтопереробного заводу. Окрім моєї любові/ненависті з логотипом Еххон, я думаю, що я закінчився з нею. Під час мого першого року в Америці президент Ніксон підписав Національний закон про екологічну політику, щоб усунути свинцю з бензину. Свинцевий бензин був введений стандартною нафтою (Еххон) за його "анти-новим ефектом", і Еххон боровся з попередніми спробами заборонити його. Незадовго до того, як порушити мій принцип Vagabond "анти-нока" в будинку Джей та Шарона-я завжди пасивно чекав, коли люди запрошують мене додому-я чув про нові дослідження, що показують руйнівний вплив свинцю на дітей. Я подумав про всю лідерство, до яких чорношкірі діти піддаються в будинках гетто, часто будуючи поруч із внутрішніми міськими автомобільними дорогами. (Сторінка 299). Це дало мені відповідь на те, чому насильство та вбивства вибухнули приблизно через 20 років після того, як загальний стало загальним газом. (Цей хлопчик показує мені кров від когось у своїй родині, якого щойно вбили.) Ведення також відіграє важливу роль у навчанні багатьох

Шерон Рокфеллер MIT Valerie Im Jahr 1974

дітей гетто і пояснює, чому багато білих, як Валері, зробили краще в школі.

Через 17 років, після одного з моїх шоу в Стенфорді, до мене підійшла біла жінка і запитала, чи можемо ми говорити приватно. Вона здавалася трохи розлюченою, коли сказала: "Я у вашій книзі". Я був повністю розгублений, оскільки в книзі навряд чи були білі. Коли вона знайшла сторінку, я зрозуміла, що вона Валері Рокфеллер. «Минулого року, - продовжувала вона, - коли мій сусід по кімнаті прийшов додому після вашого шоу і сказав мені, що ти зобразив мого батька як алкоголіка та масового вбивці, я дуже розлютився на тебе. Але тепер, коли я сам бачив шоу, я мушу обійняти вас. І ось моя візитна картка. Якщо коли -небудь вам потрібна моя допомога, просто зателефонуйте мені ". Ого. Знову мене вразили провини, тому що я недостатньо розрізняв у книзі між Ексоном, символом гніту та люблячою родиною, яка колись взяла мене. Університети. Вони навіть попросили мої поради про те, як вони можуть найкраще служити бідним. Тож я не був здивований, побачивши, що Валері, вагомий багаж якої був і негативним, і позитивним, в кінцевому підсумку є викладачем спеціальної освіти для підлітків з навчанням та емоційними вадами в Східному Гарлемі. Якось я побачив пряму лінію, що йде від нашої першої зустрічі в її будинку, коли вона була дитиною, до її соціальної прихильності як доросла людина в Гарлемі. Перш за все, її формували довгу соціальну прихильність батьків.

Можливо, підкріплений успадкованою травмою від матері (паралельно успадкованій травмі серед чорношкірих дітей). У будь -якому випадку я, як і з її батьком, здивувався тим, наскільки ми погодилися з усім, коли ми востаннє спілкувалися в 2015 році. "Я все ще гіперкритично судив людей з грошима!" Вона написала мені. Вона також є частиною зусиль родини Рокфеллера, щоб зупинити відмову в кліматі Ексона/Мобіла. "Як нащадки, у нас є додатковий тягар для боротьби з змінами клімату", - каже Валері.

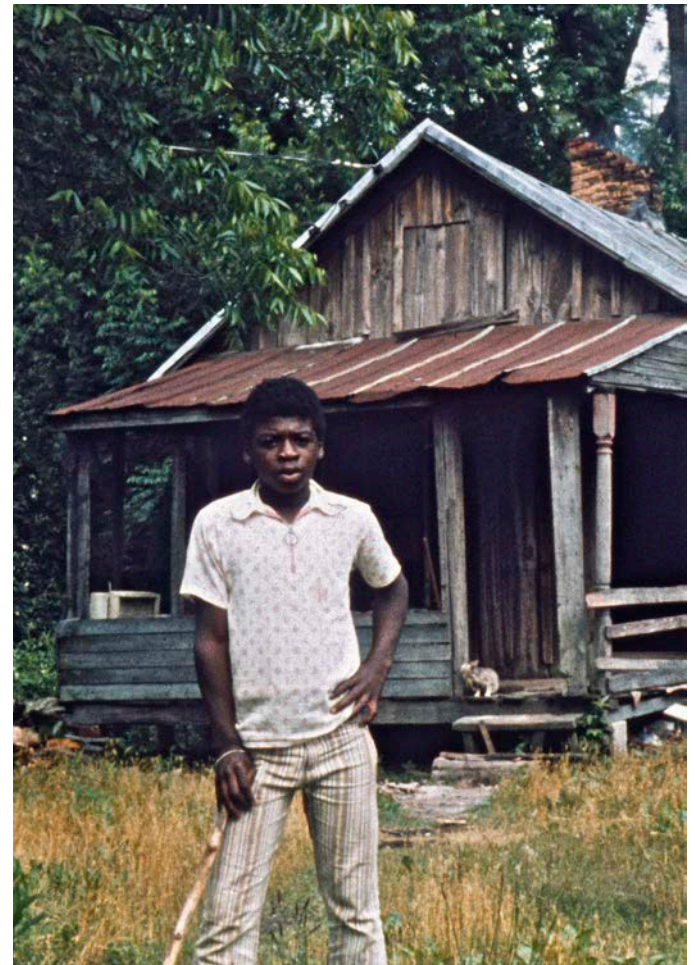
1974 - Washington, NC

1974 - Washington, NC

1974 - Вашингтон, Північна Кароліна. Роберт в школі

1974 - Вашингтон, Північна Кароліна. Роберт вдома

1974 - Jersey City, NJ

1973 - Tunica, LA

1974 - Washington, NC

Інтеграція чорношкірих і білих школярів була одним із найважливіших результатів боротьби за громадянські права. Те, що багато заможних лібералів не дозволяли своїм дітям інтегруватися, допомогло саботувати інтеграцію та викликати обурення серед бідних білих, які не могли дозволити собі приватні школи.

Побачити умови американських шкіл було, мабуть, найбільш шокуючим аспектом моєї подорожі. Ніколи я не чув стільки фраз, що промивають мізки, як-от «Люди цінують свободу понад усе», у поєднанні з майже повним упущенням історії чорношкірих. Сьогодні багато шкіл навіть забороняють книги чорношкірих, наприклад, лауреатки Нобелівської премії Тоні Моррісон.

Цей тоталітарний режим — це як «присяга на вірність» «єдиній нації під Богом, неподільної, зі свободою і справедливістю для всіх». Це різко контрастує з станом рабства, яким забивають чорношкірих дітей у цих напівзруйнованих «школах гетто» з фанерними вікнами. Теоретично ми з радістю даруємо свободу та справедливість Роберту, якого бачили тут, щоб присягнути на вірність у Вашингтоні, Північна Кароліна, щоб потім піти додому до своєї халупи з більшою кількістю шурів, ніж книжок. Принаймні покриття вікон зірками та смугами допомагає захистити від холоду — і його американської мрії.

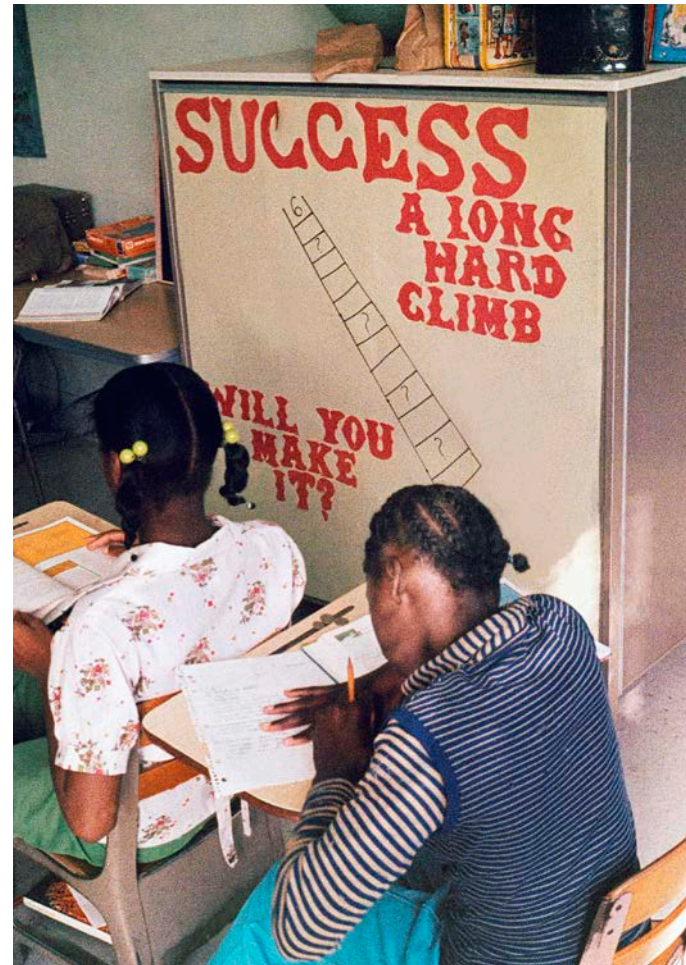
1972 - Canarsie, NY

1972 - Canarsie, NY

1972 - Canarsie, NY

1974 - Washington, NC

1972 - NYC

1973 - Louisville, KY

1974 - San Francisco

1972 - Canarsie, NY

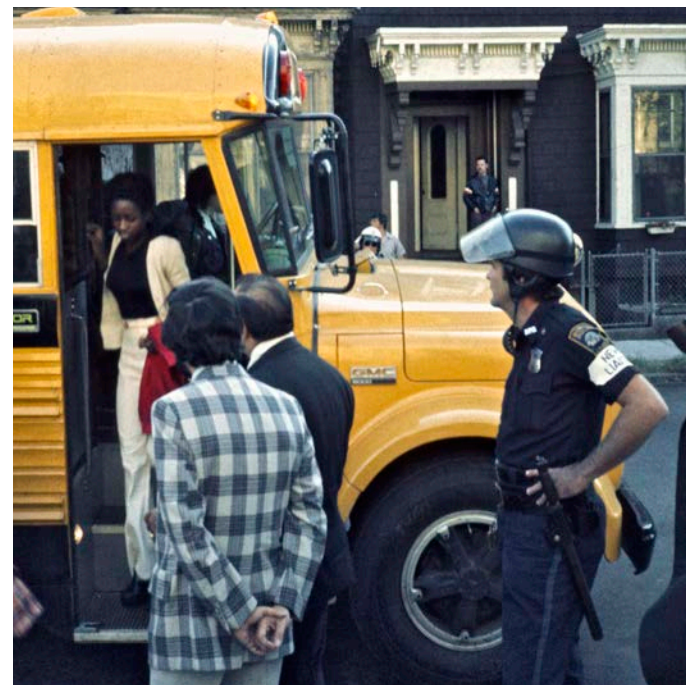

1974 - South Boston

Я бачив жорстоку боротьбу в містах повсюдно, як чорношкірі, які відчайдушно прагнули позбутися сегрегації та дати своїм дітям шанс отримати рівну освіту, відвозячи їх до шкіл у білих районах.

Коли поліціям і солдатам доводиться супроводжувати дітей у кожному автобусі, а розлючених білих, які кидають каміння, доводиться тримати за барикадами, щоб захистити чорношкірих дітей, ми вчимо їх у перший день у білому світі, що Ку-клукс-клан є в центрі кожного білий ... як я тоді помилково писав. Відтоді працюючи з ККК, я дізнався, що діти ККК часто є єдиними білими в школах для чорних, оскільки вони занадто бідні, щоб переїхати з чорних кварталів.

Крім того, «чорні школи» – це саме те, від чого сьогодні тікають багато данських батьків, хоча, будучи самооправданими молодими людьми в 70-х роках, вони голосно засуджували американський расизм, коли побачили моє слайд-шоу.

1974 - South Boston, MA

1971 - East St Louis, IL

1989 - Harlem, NY

1974 - Jersey City, NJ

Це чорношкірі школярі в американському гетто, записані на плівку, але розмову так само легко можна було б записати сьогодні серед коричневих дітей гетто в Європі:

- Ми повинні дружити з білими людьми, як Марія. Вона мій друг і вона біла.
- Почекай, поки виростеш, і вона зникне з цього світу!
- Звідки ти знаси, що вона не з цього світу?
- Вона буде не за світом, а з цієї країни.
- З цієї країни чи з цього гетто?
- З цієї країни, гетто чи що-небудь...
- Вона все одно буде моїм другом.
- Вона може обернутися проти вас. Вони можуть промити їй мізки.
- Біла людина все одно людина!
- Але чому... чому вони ставляться до чорношкірої людини, як до тварини?
- Мабуть, ми щось зробили не так!

Слухаючи такі розмови дітей 7-8 років, я міг лише зробити висновок, що багато хто з них бачать не лише своє гетто, а й країну як закриту систему і, що ще гірше, звинувачують себе в цьому. На запитання «Звідки ви?», коричневі діти, народжені в Данії, скажуть, наприклад, «Туреччина». Подібно до чорношкірих, вони засвоїли послання нашої риторики, що викликає роз'єднання: «Ви небажані і не є частиною наших цінностей».

Коли їм постійно говорять, що вони не належать, не дивно, що багато батьків із гетто виступають проти інтегрованого навчання, незважаючи на те, що вони знають, що школи в гетто не працюють. Позбавлення хорошої освіти у власній школі в гетто є кращим, ніж ілюзія належності до основного

суспільства з позбавленнями, які ви також повинні страждати тут. Сумний факт, що навіть в інтегрованих школах ми вбиваємо дух і мотивацію дітей, яких ми маргіналізували. Усюди в світі вчителі створюють учнів, щоб вони відповідали іміджу та очікуванням, які вони вже мають від них. Якщо ви візьмете випадкову вибірку класу і скажете вчителям, що ці учні є «потенційними академічними ривками», ці діти через рік чи два виправдають ці очікування завдяки особливому ставленню, яке вчитель несвідомо приділяє їм. У суспільстві «пан-раб» тому, хто, як очікується, стане рабом (некорисним), буде, таким чином, дано нижчу освіту, з чорними чи білими вчителями, сегрегація чи інтеграція не мають великої різниці.

Ця «невинна» дискримінація має катастрофічні наслідки скрізь, де ми ділимо учнів на «повільні» та «яскраві» доріжки, які, природно, є відображенням зовнішнього класового суспільства. Наскільки шкідлива така дискримінація для самооцінки дитини, було показано, коли комп'ютер помилково відвів усіх так званих «повільних» дітей у «яскравий» клас і навпаки. Через рік, коли виявили помилку, вихователі виявили, що повільні учні поведуться так, ніби вони розумні, а розумні учні — як дурні — початок геттоізації. Я постійно зустрічав вчителів і навіть директорів, які називали своїх вихованців гетто «тваринами». До того моменту, коли я бачив навіть маленьких дітей, які вважали себе щурами.

У моєї власній школі я на власні очі дізнався, що образ дитини, який мав учитель, став тим, яким дитина намагалася жити. Я розмовляв сільським діалектом, який звучав «німим» для вух міських вчителів, де вони говорили «правильно» датською. В результаті вони несвідомо уникали мене, і я поступово замикався в собі з періодичними вибухами «тупої» поведінки. Я втратив всяке бажання вчитися і постійно набирив на 30-50% нижчий, ніж інші учні. Нарешті я був змушений кинути навчання, що зрештою перетворило мене на вуличного бродяги. Якби я, окрім СДУГ, був чорним чи коричневим у расистському суспільстві, де ми несвідомо намагаємося тримати такі «невачальні» «Поки вони не стали «поведінковими недоторканими», я міг легко опинитися не тільки «по вулиці», але й «злочинцем», «наркоманом», «проституткою», «бездельником» або виконати будь-яку іншу роль суспільство одноразових людей вважає за потрібне втілити в нього свої небажані речі.

1974 - Washington, NC

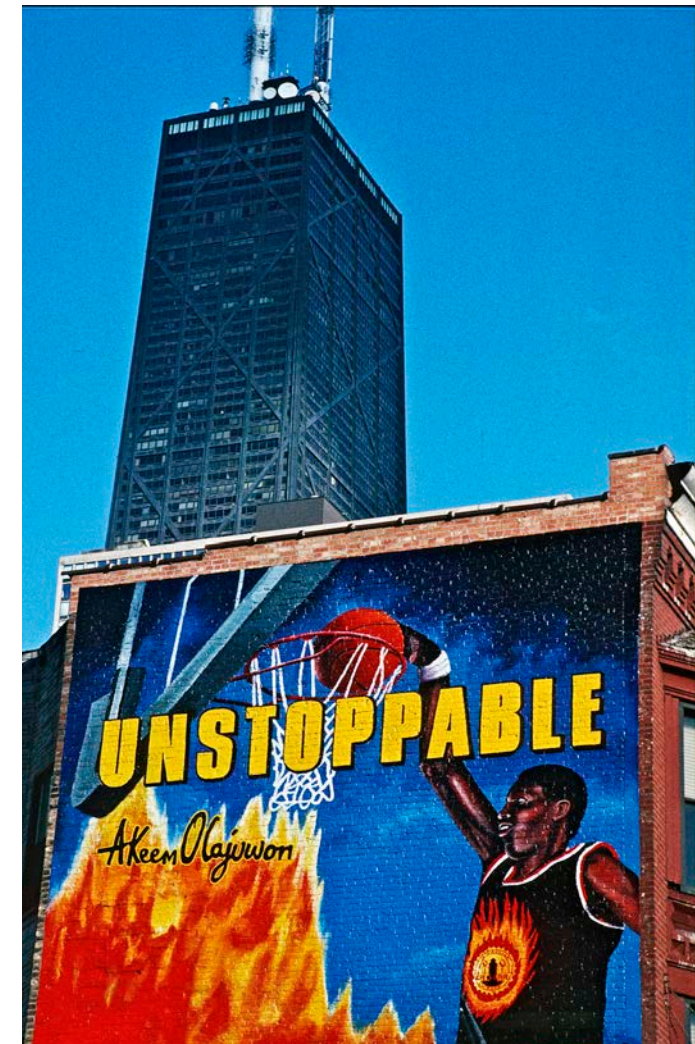
Щоб уникнути звинувачень у тому, що вони є багатом суспільства панів і рабів, вчителі часто знаходять нові способи покласти провину на своїх учнів. Ліберали наполягають, що «відсутність мотивації» та «порушення здібностей до навчання» у дітей із гетто пов'язані з «культурною депривацією», оскільки вони походять із домівок, у яких не більше книг, ніж їх можна знайти в кабінах для рабів (або в будинку турецького чи арабського селянина). Чи може бути, що самі вчителі потрапили в пастку закритої системи і стали чудовими гнобителями зі своїми «Наші школи непогані, але в нас погані учні» або «Бідні дрібниці», судженнями, що пригнічують дітей?

Якщо залишаються сумніви, варто пам'ятати, що високомотивовані, політично та соціально свідомі вчителі в школах, якими керують Чорні Пантери та чорні мусульмани, привели своїх дітей із гетто до національних (білих) стандартів. Приватні мусульманські школи в Данії можуть зробити це таким же чином. Іншими словами, досягнувши успіхів у навчанні, а не лише завдяки спортивним стипендіям. Цей очікуваний стримуючий фактор для навчання також можна побачити в суспільствах, пронизаних гнітючим мисленням щодо інших уразливих груп. Наприклад, американські жінки, які навчалися в школах для дівчат, де вони захищені від сексизму суспільства, закінчили навчання краще, ніж жінки, які навчалися в інтегрованих школах. Якщо деяким з нас важко зіткнутися з власним расизмом, давайте не забувати, як мало чоловіків 50 років тому вважали себе

сексистами. Але те, що ми придушили дівчат своїм ставленням, показує статистика тих років, яка показує, скільки жінок ми «вигнали» з вищої освіти емоційними блоками, які заважали їм стати лікарями, юристами, науковцями. Коли ми бачимо синдром 4-го класу у наших маргіналізованих чорношкірих дітей як у США, так і в Європі, ми повинні зробити висновок: або нам потрібна допомога в обробці нашого расизму, або кольорові діти повинні бути захищені від нас в неінтегрованих школах з високою відданістю і сумлінних вчителів, «ангелів-рятівників», які можуть відновити відчуття власної гідності та ідентичності, які ми так рано вкрали у них. На жаль, я вважаю себе активною частиною цього расизму. Наприклад, після місяців викладання в переважно білих університетах я засвоїв мислення студентів. Я часто ловлю себе на думці про «чорних» у расистських термінах. Коли я так само ізольований у Данії, моє уявлення про тих, кого датчани називають «мусульманами», стає таким же викривленим. З докірливою та дистанційною точкою зору расиста, а також його схильністю дорікатися «іншого», я, таким чином, допомагаю нашим ізгоям сформувати поразенське вороже ставлення — знову ж таки, в сліпі мого білого привілею. Для сліпоти це коли ми зовні вимагаємо інтеграції, але у своєму внутрішньому мисленні «віддаляємося від», боїмося і, отже, розчавлюємо тих, з ким ми повинні інтегруватися.

1990 - Chicago

1990 - Chicago

1974 - Greensboro, NC

1972 - Detroit

1989 - NYC

1990 - Burke County, GA

У Лос -Анджелесі я побачив прекрасний випадок расової солідарності, коли студенти -іммігранти Західної Індії створили організацію для мотивації рідних чорношкірих, щоб не виходити з середньої школи та коледжу - своєрідне історичне повторення підземної залізниці, де вільні негри допомогли людям поза рабство.

Наскільки ми всі жертви цього гніту, показані на цій картині групи чорних підлітків. Дівчина була усиновлена як дитина чорношкірими в гетто і була вихована чорноно: поводитися чорним, думати чорним і одягатися чорним. Вона навряд чи має щось спільне з білими; Вона навіть не може говорити "нашу мову". У білих будинках я бачу навпаки. Чорно -білі, палестинські та єврейські, рідні та іммігранти, чоловіки та жінки, гетеросексуал та геї зазнають серйозних травм, коли батьки рано відтворюють закономірності гноблення, які вони самі отримували від батьків. Обидві сторони врешті -решт пограбують здатність, а також бажання ставитися до іншої сторони гуманно. Ми відмовляємося глибоко вниз, вирішуючи, що це абсурдна етнічна алхімія намагатися інтегрувати елементи, які відбивають один одного, як нафта та вода. Шалені зусилля лібералів, щоб похитнути ці два елементи настільки, що вони на короткий час фрагментують на менші частинки - це лише марна спроба надати гноблення

1973 - Baltimore

людського обличчя - як голосування за Обаму, потрапивши в пастку в масивному апартеїді чорно -білих сердець. Тож чи є якась надія?

2009 - Випускний вечір середньої школи в Натчезі, MS

Так, я часто чую навіть найгірших расистів: «Я б хотів, щоб ми могли усиновити всіх чорношкірих дітей, щоб вони стали такими, як ми». Хоча в типовій расистській манері вони шукають провину в «інших», це не є виразом расової ненависті. Так само, як радіють європейці, коли «мусульмани» приймають християнство, забуваючи, що негативно реагують на іншу культуру. Я бачу цю незручну надію найбільш чітко у білих студентів американських університетів, коли вони розповідають, як через ліберальну провину намагаються достукатися до чорношкірих студентів. Але весь час їх стримує реакційна провина: вони згадують усі застереження батьків у дитинстві; зазвичай не на словах, а в їхніх очах або в клацанні замків дверей автомобіля, коли вони проїжджали занадто близько до чорного кварталу.

Страшно зраджувати любов наших батьків, яких ми можемо відчути в глибині душі, що тягнуть у протилежну сторону. Тому, коли вони тягнуться до чорношкірих з любові, їх відтягують від любові. Вони стають незграбними та покровительськими по відношенню до чорношкірих, які реагують із глибоко вкоріненим гнівом і ворожістю, оскільки пройшли через подібне, але зворотне гноблення. Це відроджує білий страх — тепер страх бути відкинутим. Таким чином, гнобителі і пригноблені постійно «створять» один

одного, оскільки ніхто з нас не вільний. Бо те, що визначає всі системи гноблення, — це втрата «свободи»; свобода діяти так, як аутсайдер цієї системи вважав би «нормальним» і «людським». Цей коктейль провини і страху білих створює гнів і ворожість внутрішнього расизму серед чорних, що, у свою чергу, створює більше страху і провини у білих тощо

. Таким чином, найгірший расизм сьогодні створюється не через ненависть, а в ім'я любові — у бажання захистити наших дітей від того, чого нас самих навчили боятися. Коли я беру білих на чорні вечірки в США або на коричневі вечірки в Данії, я часто бачу, як вони розплакалися від почуття провини: після того, як вони так довго несвідомо їх демонізували, вони раптом відчувають «інших» як справжніх людей.

Наші сльози показують, що всі ми є жертвами расизму.

1975 - San Francisco

1974 - Palm Beach, FL

1973 - Indianapolis, IN

1974 - Brownsville, NY

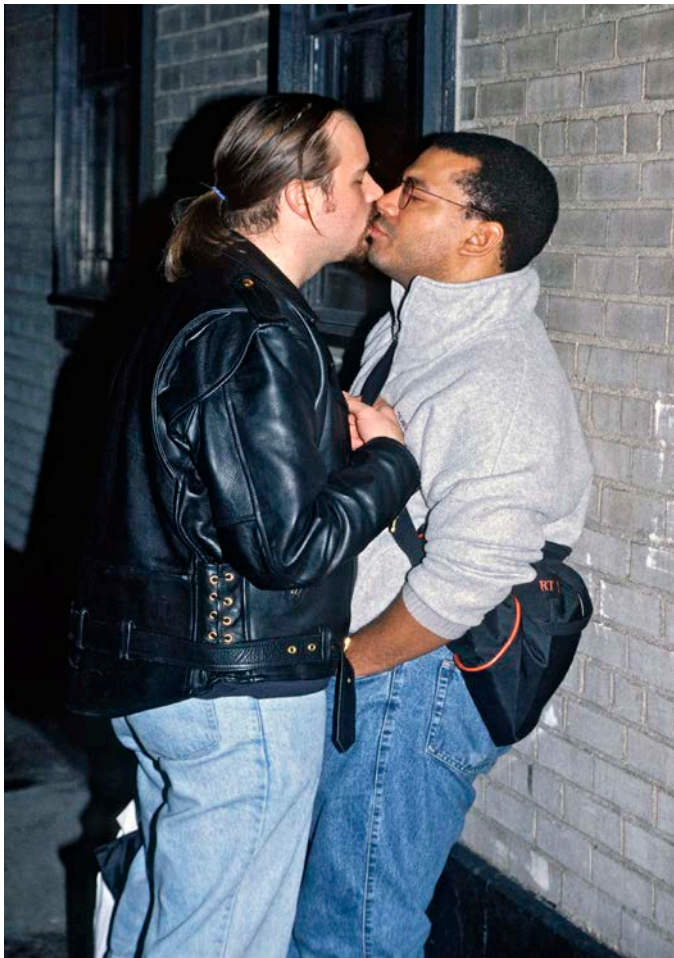
1982 - San Francisco

1989 - Washington, DC

Чим більше я дізнавався про руйнівний і самозакріплюючий ефект остракизму, тим важче мені було засуджувати білих за наш расизм. Навіть для мене та африканських і карибських іммігрантів, яких не сформувала наша господарська культура, не завжди було можливо по-людськи відповісти на тих, хто потрапив у пастку культури ізгоїв. Незграбна поведінка білих по відношенню до чорношкірих у США, а згодом і до «мусульман» у Європі, стала особливо зрозумілою, коли я порівняв її з моїми власними труднощами бути повністю людяними по відношенню до тих, хто замкнений у гомосексуальному гетто моїм гетеросексуальним суспільством.

Моє ставлення до геїв було в основному «ліберальним». Хоча в моєму сільському данському дитинстві я підсвідомо змушував їх так само ефективно перебувати в підпіллі, як і в Саудівській Аравії, на мене не сформувало відверто ненависне ставлення до них. Таким чином, мені не довелося зустрічати багато геїв, які ненавидять себе, на американських шосе, щоб усвідомити, що я вважаю моральним обов'язком стати активним у першому в світі відкритому гей-руху в Сан-Франциско. Там я незабаром дізнався від більш «звільнених» геїв, що ліберали є найпідступнішим ворогом визволення. Наше глибоке почуття гетеросексуальної переваги залишається недоторканим нашим занепокоєнням про «тяжке становище» геїв. Здається, ми так багато поступаємося з нашим поблажливим «ми повинні прийняти гомосексуалістів», тоді як ліберальне «ми» незмінно виключає саму меншість, до інтеграції якої закликають. Ми залишаємо пригноблених боротися не лише проти щиро вираженого фанатизму та ненависті, а й «симпатії» та «розуміння» – «толерантності», що поширюється на щось прикро, а не нормально.

1992 - NYC

1984 - Swarthmore, PA

2012 - Washington, DC

Після такої індоктринації «ми» відчуваємо себе невпевненими, непротими та загрозою «їх», оскільки білі відчувають загрозу чорношкірими / коричневими, і нам стає зручніше утримувати їх у гетто. Деякі американці бачили гей-гетто, як Сан-Франциско та Новий Орлеан, як вирази толерантного та вільного суспільства. Як і у старих єврейських гетто в Європі, це просто навпаки. Коли ми століттями заважали геям вільно реагувати, цілувати та тримаючись за руки у відкритій атмосфері без страху, прийняли закони проти них у більшості штатів, змушують їх ненавидіти гомосексуалізм перед тим, як досягти повноліття, щоб вони приймали та інтерналізували визначення правого та поганого прямого, проду, погані, Коли ми змушували геїв та лесбіянок протягом усього життя в болісні, марні спроби випрямити їхнє життя тим самим каліком, що впливає на їх власне імідж, як і коли чорні випрямляли волосся на «прохід» або просто виживають, - тоді ми врешті змусимо їх до них змусити їх врегулювати Подібні відокремлені гетто, укомплектовані заворушеннями та субкультурами. Будучи раннім прихильником геїв, було помічено, і це були чорні геї, такі як режисер кінофестивалю SF Альберт Джонсон та театральний режисер Поховання глини (вбито через тиждень після створення мого шоу), які вперше запросили американські фотографії до Америки. Коли я жив з чорним геєм-активістом, Лоуренс Ендрюс, поки він допоміг створити мій театр American Pictures у Сан-Франциско, він запропонував мені зробити майстер-класи для своєї групи «чорно-білих людей разом», щоб допомогти боротися з расизмом, який він бачив серед членів. «Білі можуть лягти спати з нами, але згодом не хочуть нічого спільного з нами». Розкол між геями та лесбіянками був ще більшим, але в 80-х я бачив, як лесбіянки виходять зі свого виправданого гніву чоловіка, щоб об'єднатися з нашим рухом.

1973 - Балтімор. Пані Віллі після нашої вечері на День подяки

2021 - сільський НК. Пані Віллі 72 роки.

1995 - NYC

1973 - Балтімор. Пані Віллі у своїй вітальні

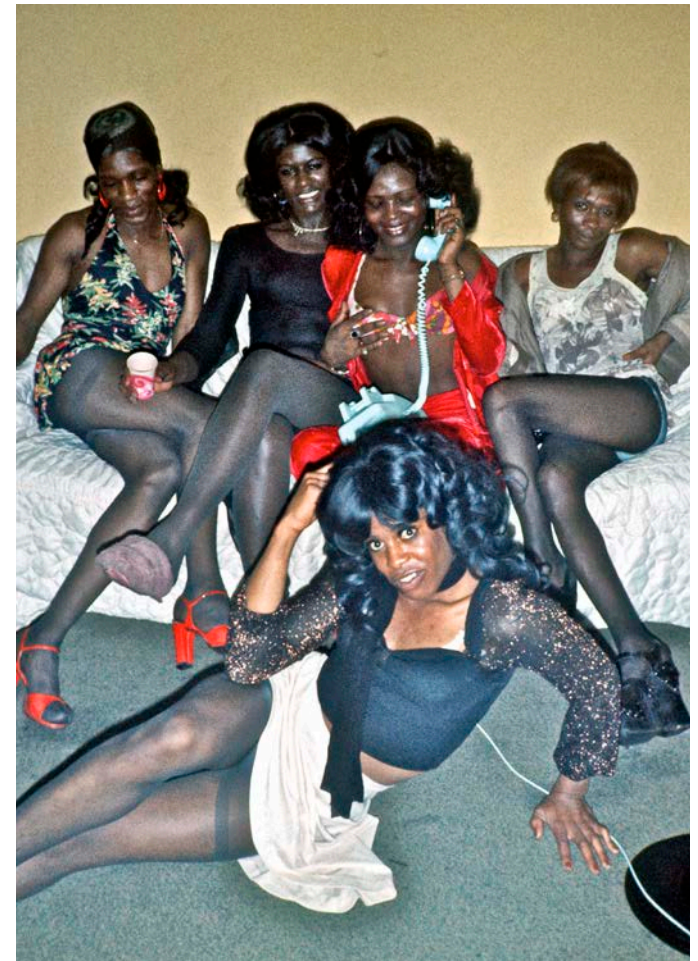
Хітхінінг з моїм датським знаком у гетто Балтімора в ніч на День подяки 1973 року, і сподіваючись знайти місце для проживання, я здивувався, що мене підхопила прекрасна чорна жінка, оскільки чорні жінки ніколи не підхопили мене. Вона запросила мене до її акуратно відшліфованого замиського будинку і прочитавши датську літературу, ми залучилися до глибокої інтелектуальної розмови, після якої вона запросила мене поділитися своїм шовковим ліжком наверху. Тільки поки вона почала поцілувати мене, зробила борода стерня, скажи мені, що вона не жінка. Коли я згодом розповів історію американським чоловікам, вони зазвичай вибухнуть з нудотою: «Що ти робив? Стрибайте у вікно?» Дійсно, незабаром два чоловіки, вважаючи, що вони підхопили жінку -повію, вбили такого транссексуалу. Для мене пані Віллі натомість стала дорогим другом, який познайомив мене зі світом трансгендерів. Він захоплювався Данією за перше, що дозволило операціям із зміни сексу і розповів мені про книгу Крістіни Йоргенсен про це. Я був вражений, почувши, як Віллі, що росте на тютюнових полях у Північній Кароліні, відчував привабливу до жіночого одягу з 5 років, але з моменту втечі на північ, щоб краще жити своєю реальною ідентичністю. Як змінилися часи, як вона сьогодні спостерігається, як вона сьогодні - тепер 72 роки - повернулася до її коріння в Північній Кароліні. Після того, як люблячий вступ Віллі до захоплюючого транспорту та перетягування я відчував себе повністю вдома, коли пізніше переїхав у будівлю, повну трансгендерів у тендерлоїні в Сан-Франциско. Тим більше, що я бачив багато їхніх проблем із ідентичністю під час їх переходів, я любив їхні радості, наповнені та змаганнями з перетягування. Тож, коли в старості я відкрив першу жіночу мечеть Данії, я зробив це за умови, що наші численні LGBTQ-рефігури можуть носити в взутті з високою підкладкою в мечеті для їх перетягування.

1975 - Tenderloin, San Francisco

1975 - Tenderloin, San Francisco

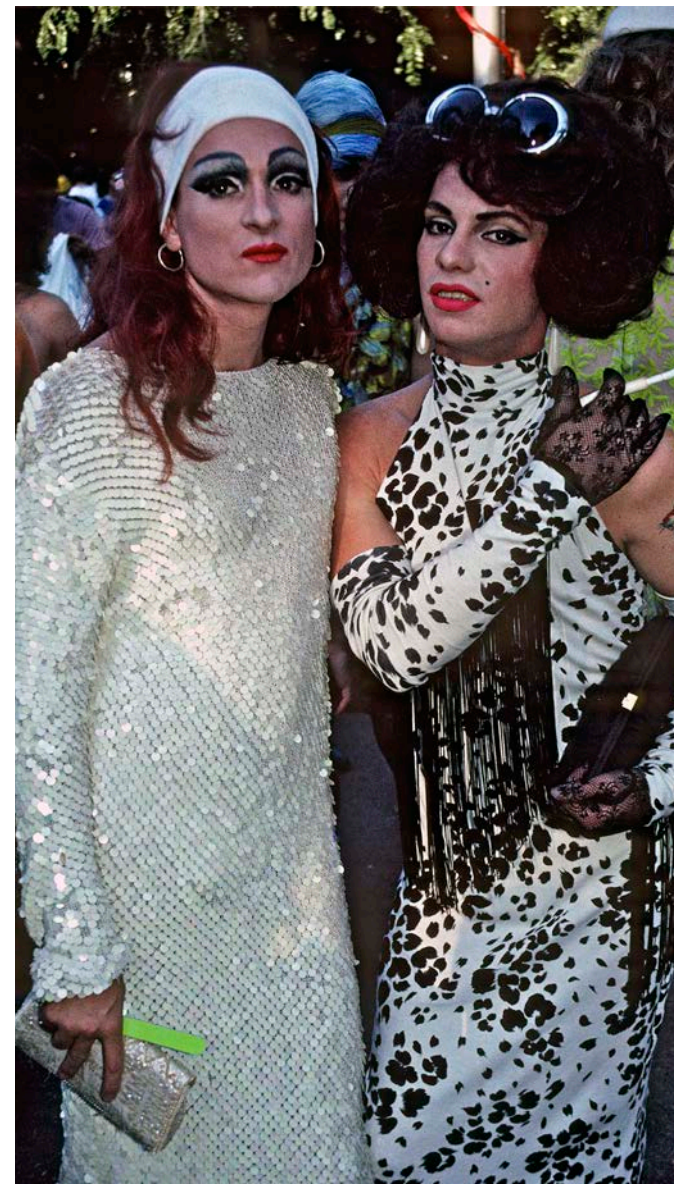
1975 - Вирізка, С.Ф. - Трансгендерна вечерка

1975 - Tenderloin, San Francisco

1975 - Tenderloin, San Francisco

2001 - NYC

1975 - Tenderloin, San Francisco

1975 - Tenderloin, SF. - Transseksuel fest

1975 - СФ. День народження трансгендерного батька для її сина

Бо звільнення було нелегким. Я рано бачив, як зовнішній гноблення підштовхнуло багатьох трансгендерів до наркотиків і проституції, таким чином відображаючи найочевидніший кінцевий результат чорношкірого гніту. Тож більшість моїх друзів я втратив зв'язок. Коли соціальна система ставиться до меншості з презирством і ворожістю, зрештою ті, хто живе в цьому гетто, настільки усвідомлюють його закрити систему, що йдуть далі й перебільшують свою уявлену «різницю». І таким чином порочне коло пригнічення завершується, оскільки субкультура тепер, здається, «виправдовує» презирство суспільства до неї. Таким чином створюється «гетто гетто», оскільки «приємні», конформістські геї та лесбійки часто відчують, що драг, транссексуали та інші спеціальні ЛГБТК-субкультури псують їм це у стосунках із світом прямого життя.

1975 - San Francisco

1975 - Tenderloin, San Francisco

1975 - Tenderloin, San Francisco

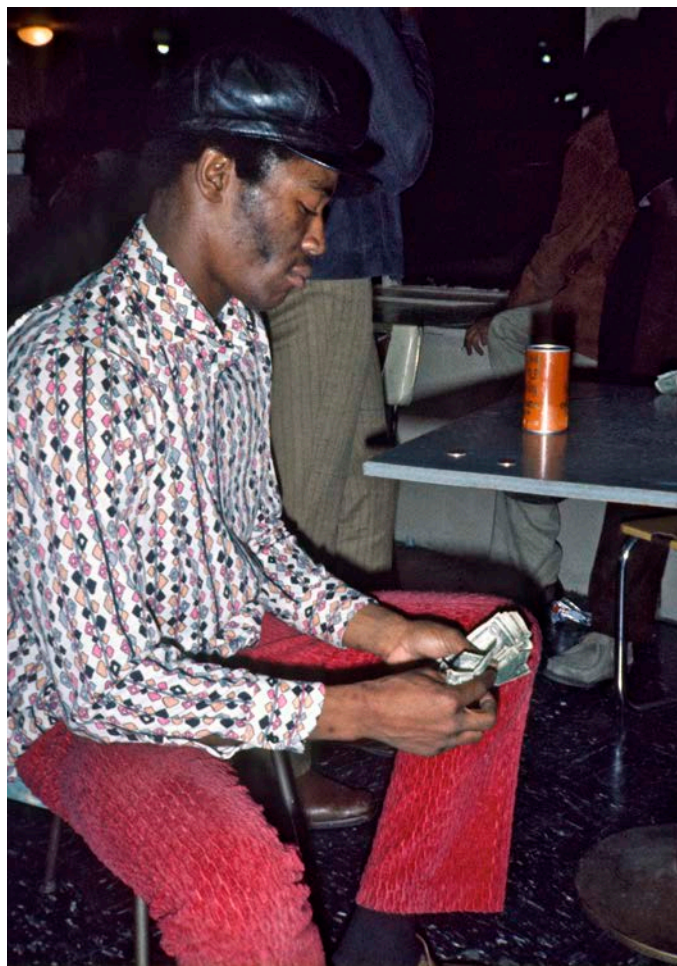
1975 - Tenderloin, San Francisco

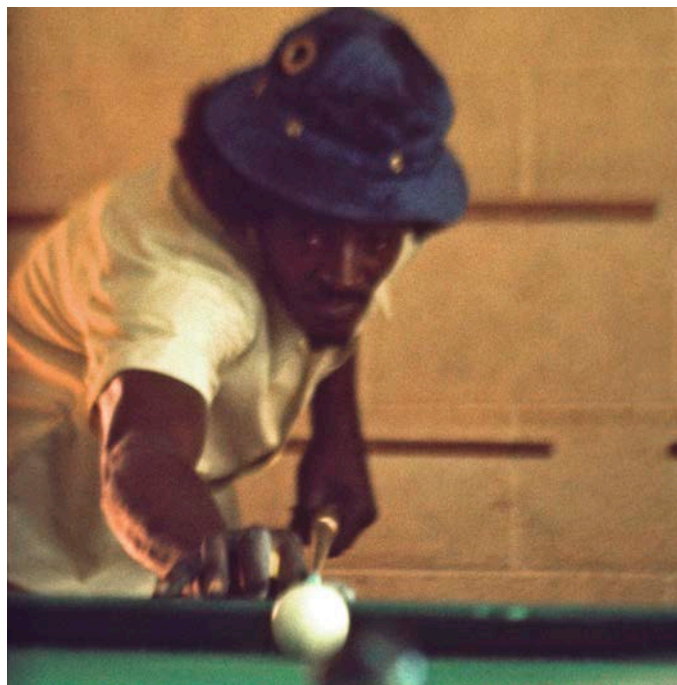
1991 - NYC

Потужна субкультура в чорношкірому гетто є шипом у око заможним чорним (і заможнішим коричневим у Європі). Обидві меншини намагаються зробити себе «гідними» інтеграції, але весь час ми використовуємо патологічний образ цієї субкультури, щоб їх стереотипувати. Чутливі до цього аспекту, верхнє гетто схильне розглядати нижнє гетто з почуттям сорому, а не як доказ їх загального гноблення.

Напруга між верхнім і нижнім гетто настільки сильна, що мені часто доводилося обирати сторони, що було нескладно після того, як я побачив страждання в нижньому гетто і пов'язане з цим презирство як з верхнього гетто, так і з боку білих. Чим більше я почав розуміти нижнє гетто, тим більше я розумів динаміку гноблення в нашій системі. Для багатьох білих нижнє гетто є незбагненим світом злочинців, сутенерів, членів банд, торговців людьми, повій і наркоманів. Оскільки вони живуть у закритій системі, їхні дії є відчайдушними й викривають модель абсолютного презирства до решти суспільства, частиною якого вони знають, що ніколи не стануть. Більярдні – це місце їх зустрічі, розкішні автомобілі – символ статусу, чорно-коричневий культурний націоналізм або ісламізм, їх запальна спільнота та ідентичність, братське рукоштовтання і витончений «джайв»

1975 - Tenderloin, San Francisco

1975 - Tenderloin, San Francisco

1975 - Tenderloin, San Francisco

1973 - Greensboro, NC

або « валла » говорять про їхнє спілкування. «Удар у спину» може бути таким же поширеним, як і братське рукоштовтання. Але коли ти навчишся цих правил і певної техніки виживання, ти не зможеш не полюбити цих ізгоїв, наших дітей болю, більше, ніж будь-яку іншу соціальну групу. Бо зустріти гуманність серед жорстокого оточення завжди буде більш приголомшливим і підбадьорюючим, ніж знайти його серед людей, захищених від бід.

Коли цей підземний світ провокує нас, це не в останню чергу тому, що він є надзвичайно перебільшеним дзеркальним відображенням нас самих. Не розуміючи і не поважаючи цю страшну культуру, ми не в змозі визнати гноблivi та насильницькі аспекти себе, які ми бачимо відображеними в цих незручних образах тут. Бо вони показують не «чорну» чи «коричневу» культуру, а наш власний стан душі в усій його нинішній жорстокості. Ось усі тенденції нашої системи, зведені до жахливої пародії: дух змагання, гонка за статусними символами, сексизм і (не в останню чергу) відносини господар-раб.

1974 - Daytona Beach, FL

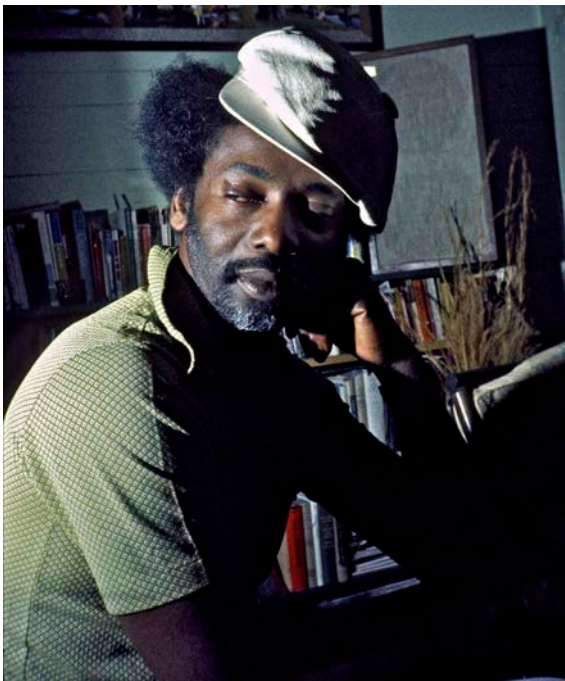
1972 - Detroit

1972 - Jackson, MI

1975 - Richmond, VA

1973 - Zebulon, NC

1974 - NYC

Де б у світі не існували відносини господар-раб, у рамках культури рабів відбуватимуться подальші поділи на нові відносини господар-раб. Якщо такі відносини існують між людьми, ви будете знати, що ці люди не вільні, оскільки такі відносини можуть існувати лише в закритій системі. У нижньому класі таке рабство найяскравіше проявляється у відносинах між сутенером і повією. Чорна повія повністю підкорена сутенером і подумки згинається біля його ніг у глибокій пошані.

Проте сутенер не лише кат, а й жертва у ширшій системі, в якій він стає новим рабоводієм, який стежить за тим, щоб товар доставлявся рабовласнику, білій людині. Його знаряддя більше не батігале сутенер зроблений із скручених вішаків. Незважаючи на те, що сутенери, як і бізнесмени в широкому суспільстві, можуть поводитися досить нелюдськи, важливо пам'ятати, що вони, як і капіталісти, ведуть бізнес за чітко визначеними правилами та законами, які не контролюються.

Ці закони викладені в «Книзі», ненаписаному Адама Сміта або бізнес-посібнику, який передавався від сутенера до сутенера протягом поколінь і який можна розглядати майже як продовження капіталістичних трактатів, оскільки він описує підсистему в більшій економічній системі. . Горе сутенеру, який не дотримується правил! Так само, як і великі капіталісти, вони мають свої щоденні засідання ради з іншими сутенерами, де вони не тільки обговорюють, як утримати зарплату на низькому рівні, а й обмінюються технічними деталями щодо маніпулювання їхніми «ховами». Так само вони встановлюють робочий час своїх співробітників, який вони називають «часом простою». Зазвичай ви можете визначити, які hos належать до “ mask-man” і які є «поза законом», оскільки всі організовані шлюхи виходять на вулицю в один і той же час щовечора, а «поза законом» приходять і йдуть, як хочуть.

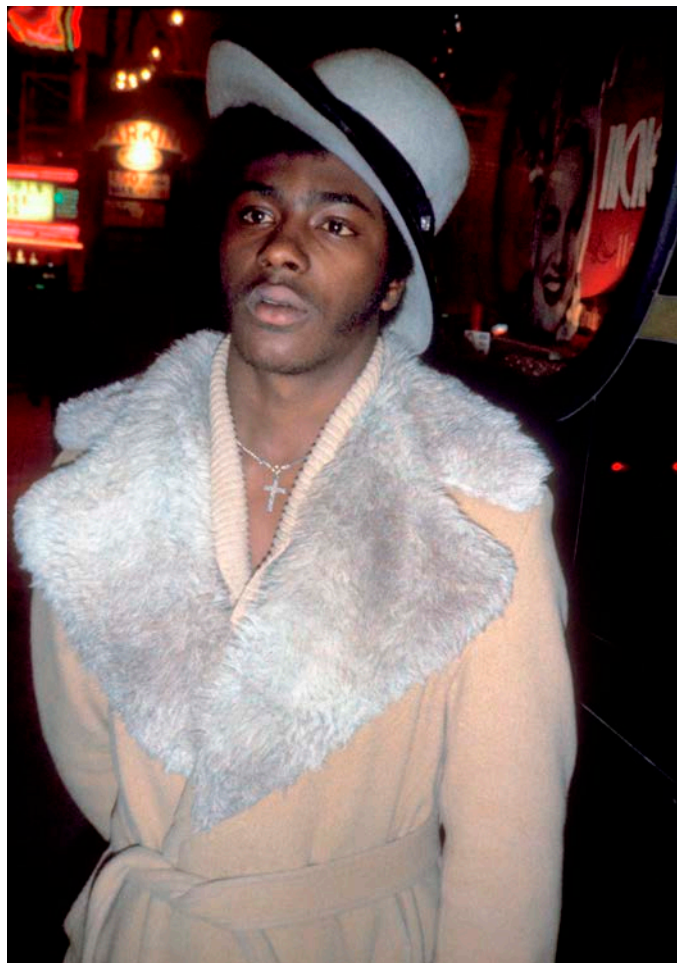
Оскільки вони були остаточними невдачами в багатьох рівнях експлуатації, я завжди відчував виняткову близькість до чорношкірих повій, які часто пропонували мені гостинність (хоча, природно, це були «поза законом»). Оскільки я був одним із небагатьох чоловіків у їхньому житті, з ким у них не було ні сексуальних, ні ділових стосунків, вони могли висловити по відношенню до мене людяність, яку ще не знищила їхня жорстока експлуатація.

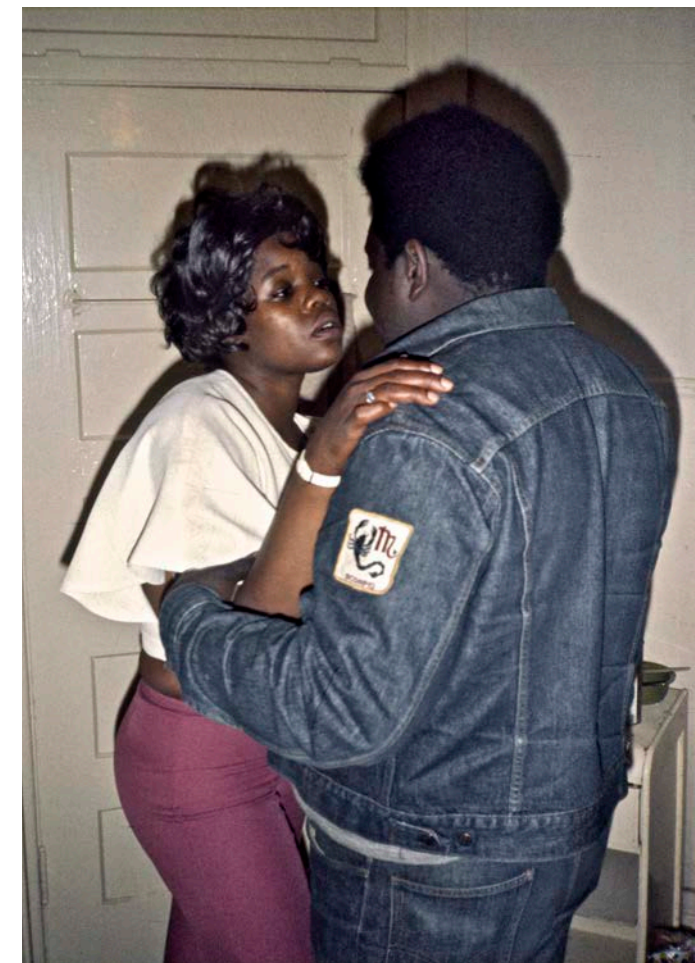
1975 - Tenderloin, San Francisco

1975 - Tenderloin, San Francisco

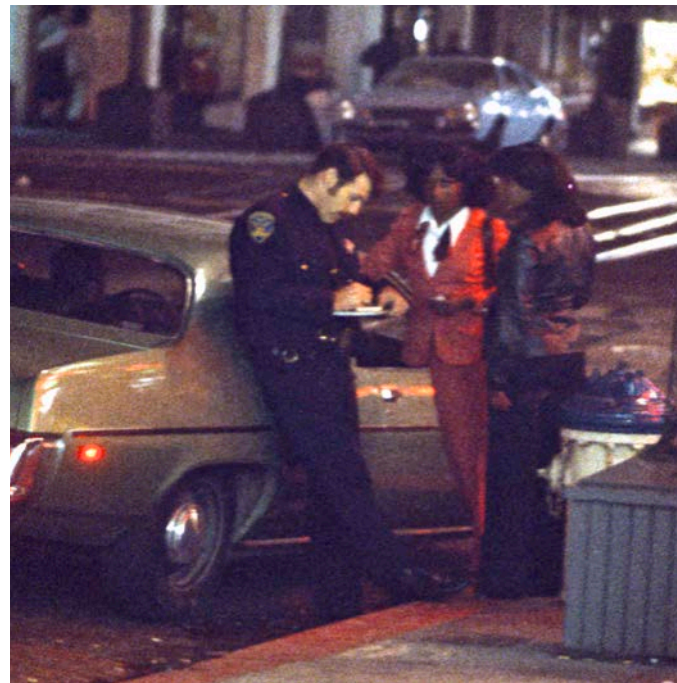
1975 - Tenderloin, San Francisco

1975 - Tenderloin, San Francisco

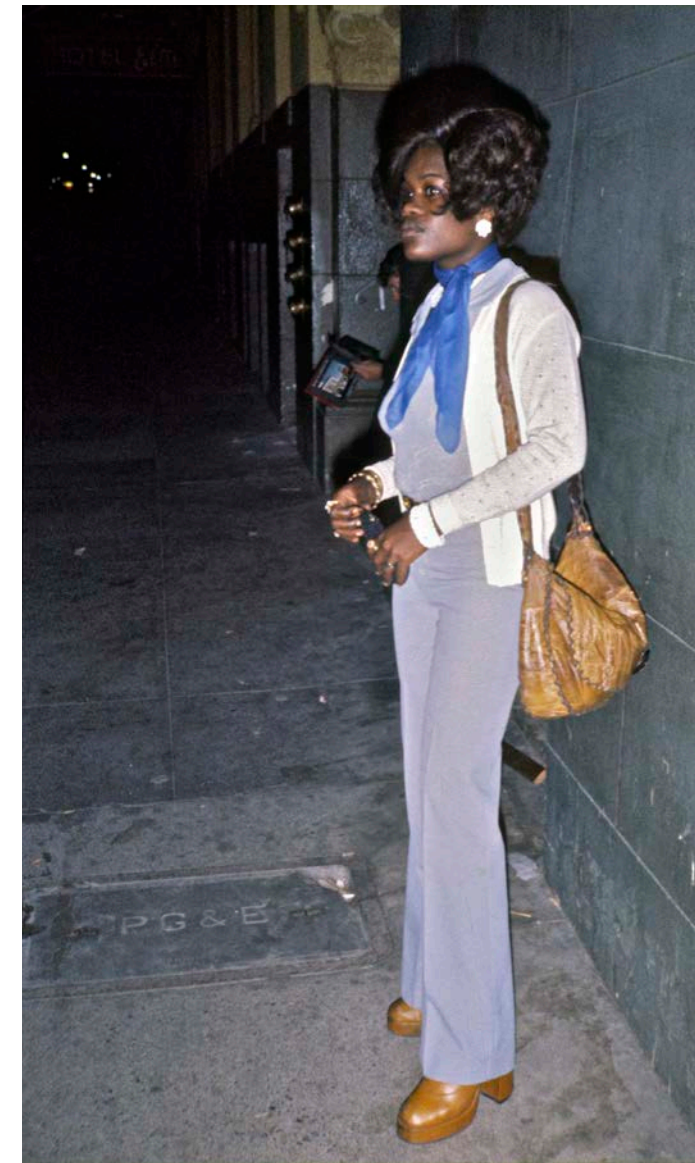
1975 - Tenderloin, San Francisco

1975 - Tenderloin, San Francisco

1996 - Astoria, NY

1975 - Tenderloin, San Francisco

1975 - Tenderloin, San Francisco

Однією з причин, чому ми так добре порозумілися, було, безсумнівно, те, що вони змушені були знати кожну деталь «системи» в нижньому гетто, щоб залишатися вільними від сутенерів, тоді як я, як розбійник (бродяга) у великому суспільстві, поступово набув певні знання про це, щоб вижити. Ми прийшли дуже різними шляхами зі спільним поглядом. Оскільки паралель між надбудовою та підструктурою була очевидною, цим жінкам було легко побачити внутрішню динаміку комбінованої системи, яка спричинила їх подвійне гноблення: расизм і сексизм. Відносини між сутенером і повією багато в чому є просто диким перебільшенням стосунків між чоловіком і жінкою в нижньому гетто або навіть у суспільстві в цілому, в якому одна з численних «суєт» чоловіків полягає в отриманні «широких грошей». ” від відчайдушних жінок в обмін на захист від того, щоб її «вдарили» сексуально агресивні чоловіки. У такому суспільстві жінка до жахливої міри бачить чоловіка в кращому випадку як об’єкт для отримання грошей і розкоші. Вона часто дуже прямо говорить про своє бажання «вийти заміж за багатого чоловіка».

Ця швидка втеча з гетто була для мене шокуючою, оскільки я рідко бачила такі егоїстичні риси в датських жінках, можливо, тому, що в більш егалітарній державі добробуту така експлуатація між статями не має такого ж сенсу. Проституція, залучена до купівлі жінок зі статусом і багатством, особливо чітко проявляється в американському вищому та нижньому класі.

У його закритій системі нижньому класу прищеплюють таке ж захоплення до «гострих» сутенерів і «праведних шахраїв» тонкими «нитками», як вчать людей у більшому суспільстві до капіталістів-саморізців. Такі кричущі сутенери та шахраї, які «встигають», є небезпечними прикладами для наслідування для дітей гетто, приваблюючи їх у вуличний заклад у віці 8-9 років, але, як і капіталіст-нунворіші, вони також жалюгідні непостійні фігури, які постійно маніпулюють усіма... вони ніколи не можуть розслабитися, інакше їхня імперія впаде. Я дізнався про це, коли провів рік, працюючи в церкві, яка намагалася організувати повій у союз, який захистив би їх як від жорстоких поліцейських рейдів, так і від сутенерів.

1973 – Джігурта працює в Раді з боротьби з наркотиками

1973 - 3 Джігуртою в Грінсборо, Північна Кароліна

2005 – 3 Джігуртою в Атланті через 32 роки

Серед повій, які справили на мене найсильніше враження, була Гегурта, яка з усіх сил намагалася вибратися з цього рабства. Коли я вперше зустрів її, вона щойно була у в'язниці й була майже повністю знищена наркотиками та насильством. Її дочка народилася наркоманкою, але її врятували завдяки переливанню крові. Протягом п'яти років Гегурта була повією, вона нічого не бачила з донькою Наташею. Але завдяки величезним зусиллям Гігурта стала «уфабілітована». Материнська любов, яку вона дарувала з тих пір — виражена на цій фотографії — глибоко зворушує і навіть дивує мене, коли я згадую її з днів, коли вона була аварією. Вона стала менеджером клініки, яка їй допомогла, вступила до коледжу та отримала спеціальність психолога.

Я познайомився з Гігуртою, коли Тоні Гарріс, соціальний працівник, запросив мене поговорити з жорсткими засудженими у його програмі реабілітації від наркоманії. Джі була настільки вражена моїм аналізом їхнього злочинного походження та повій, з якими я жила, що одного дня вона запросила мене додому. Вона жила зі своєю глибоко релігійною сім'єю, яка боялася, що вона знову потрапить у наркотики та проституцію. Такі сестра Джорджія, яка працювала в церкві, попросила мене переїхати до них і навіть поділитися ліжком з Гігуртою та Наташею на тиждень. Вона вважала, що для зцілення Джі було б корисно розвинути інтимні та довірчі стосунки з чоловіком, не засновані на сексі, грошах чи насильстві. Її зцілення під релігійним наглядом було настільки успішним, що вона ніколи не регресувала, і через 30 років Тоні зробив це фото нас, повторюючи фотографію, яку Джорджія зробила про нас у неділю вранці перед церквою 1973 року.

1973 - 3 дочкою Наташею - народилася наркоманкою - в Грінсборо, NC

1973 - Greensboro, NC

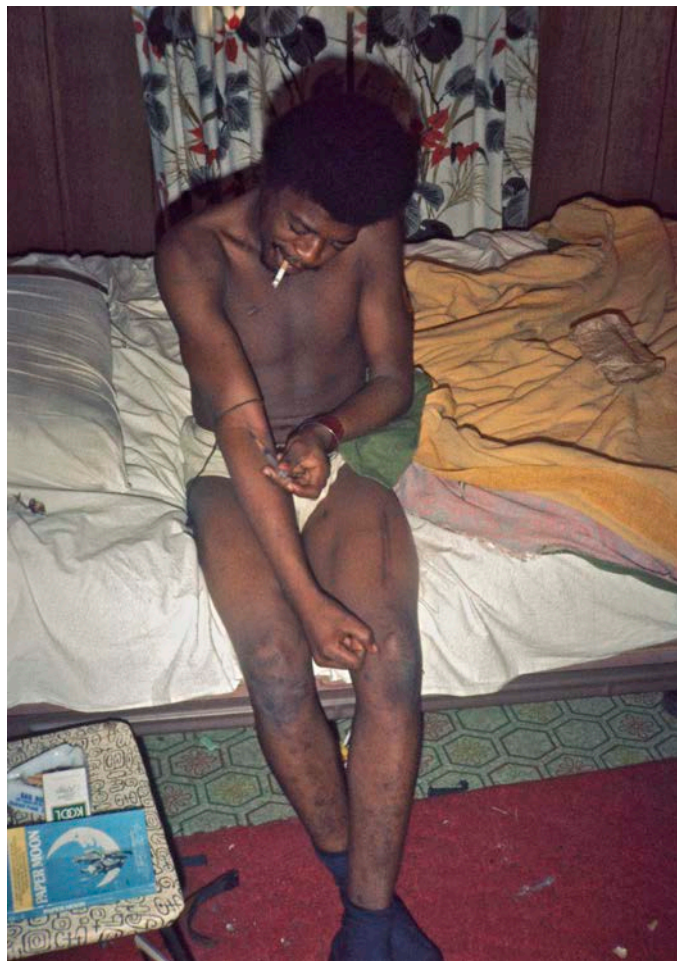
1974 - Greensboro, NC

1974 - NYC

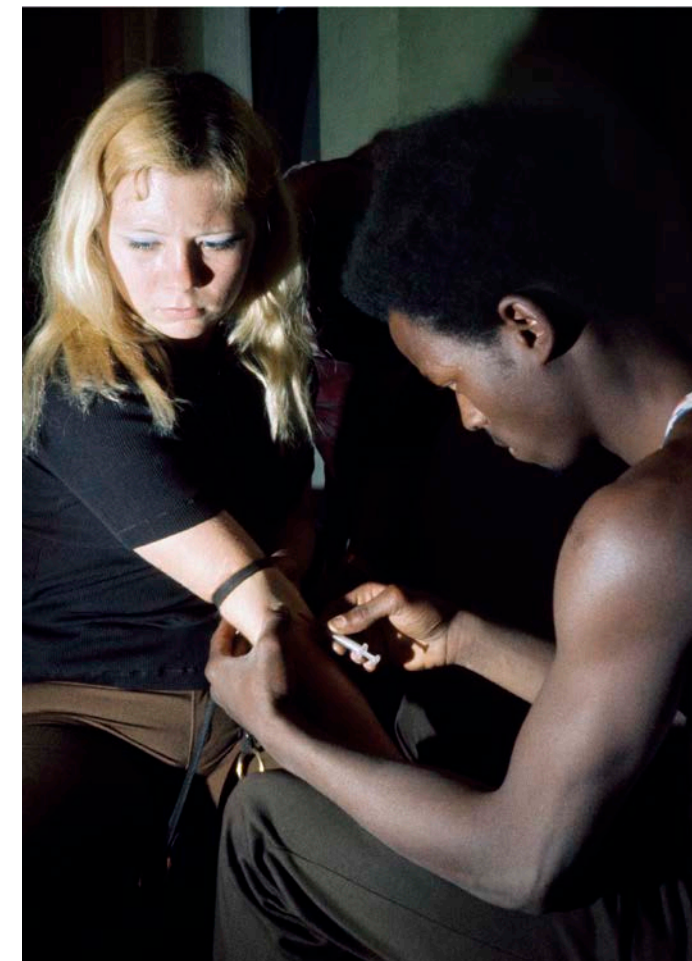

1974 - Jacksonville, FL

1974 - Daytona Beach, FL

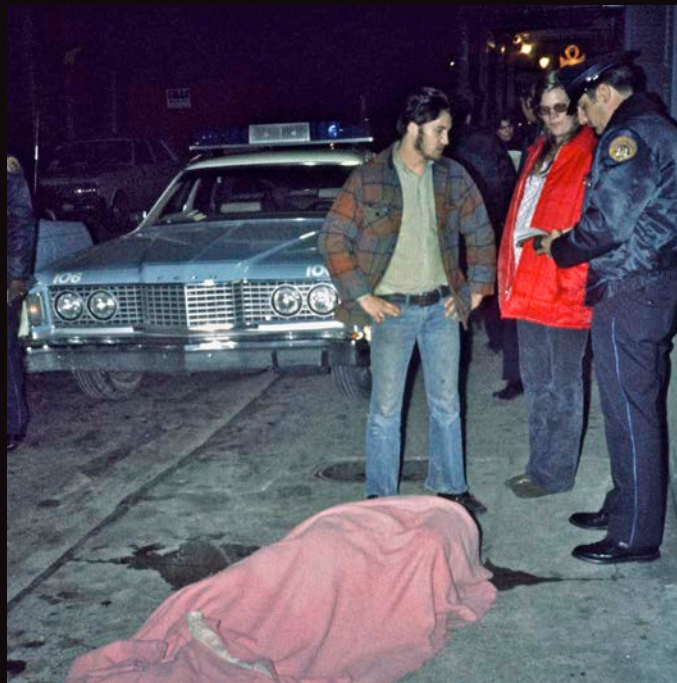
З огляду на те, як я бачила, що шанси протистояти чорній материнській любові, мене глибоко зворушила ця сонячна історія. Так само погані шанси на батьківську любов. Цей чоловік, який дозволив мені розділити його ліжко в однокімнатній халупі у Флориді, стріляв першим вранці. Не в змозі позбутися своєї звички, його сімейне життя погіршилося, і він глибоко страждав від того, що йому не дозволили бути з дитиною. Коли я жив з Баггі, матір'ю з цими трьома дітьми, вона також була наркоманкою, але «очистилася» і вклала всю свою любов у те, щоб дати своїм дітям гарне релігійне виховання. Але коли я повернувся через рік, її засудили до 25 років ув'язнення за збройне пограбування. Американська банальність про те, що «сім'я, яка молиться разом, залишається разом», не відповідає дійсності. Люди, яких ми обмежуємо закритою системою, зазвичай вибирають найшвидший вихід — часто за кілька хвилин до того, як збираються це зробити. Вони настільки повністю усвідомили наші білі расистські очікування щодо них, що не вірять у свою здатність досягти успіху звичайними способами. Більшість людей так чи інакше розуміють, чому ув'язнений, якому до ув'язнення залишилося сім років, ризикує і втікає замість того, щоб терпляче чекати, щоб вийти з пекла легально. Не доя сам ледь не потрапив у гетто — замість того, щоб просто жити привілейованим бродячим життям у гетто, — чи я міг відчувати, як закрита система функціонує точнісінько як в'язниця, в якій у вас немає ні психічного надлишку, ні коштів, щоб інвестувати в семирічну освіту це може вивести вас із цього задушливого гніту звичайним шляхом. Тому всі дії в гетто відчайдушні, керуючись короткостроковими цілями, які визначаються тим, що ви вже живете у в'язниці. Для таких людей жодна тюрма чи будь-яке покарання не буде достатнім стримуючим фактором.

1974 - Jacksonville, FL

1975 - Tenderloin, San Francisco

1974 - New Orleans

1975 - San Francisco

1975 - Tenderloin, San Francisco

1975 - Tenderloin, San Francisco

1974 - New Orleans

Злочинні втечі, такі як пограбування та шахрайство, є не більш типовими для короткозорості, ніж більш законні спроби втечі, які постійно згадуються в расистських стереотипах. Клімат смерті та страху вбиває довгострокову віру в майбутнє, і в 1970 році легше було купити Cadillac, ніж заощадити гроші, щоб коли-небудь виїхати з гнилої халупи. Походячи з держави добробуту, я вважав іронічним, що зневажливі білі американці постійно посилалися на «низький поріг задоволення» серед чорношкірих, в той час як їхнє власне життя було пов'язане недалекоглядним податковим бунтом, намагаючись нагромадити BMW, яхти та непотрібні гаджети. власний поріг. Відмовляючись платити за загальне благо, ви запрошуєте до себе злочинців. Країна заслуговує на злочинців, які вона породжує.

Злочинець з гетто, який безпосередньо кидає виклик цій нерівності, є найбільш неправильно зрозумілою людиною в білій Америці та її безпідставно бояться. Він насправді мало небезпечний для білих; понад 95% злочинів у США — біле по білому або чорне по чорному. В Африці злочинці вразили мене, працюючи разом у високоорганізованих групах. Вони ходили в найбагатші будинки, незалежно від кольору, цілими днями досліджували, коли охорона не працювала, труїли собак вдень і вночі, вдували в будинок «вільдомський порошок» (так було сказано), кидаючи весь сім'ї спати і тим самим уникнути насильства. Коли сім'я глибоко спала, злодії спустошили весь будинок і навіть влаштували в ньому вечірку.

На противагу цьому, дезорганізований стан чорношкірого американського злочинця вказує на стан рабства так само, як і марні повстання американських рабів. Я можу сумнівно пишатися тим, що брав участь у кількох пограбуваннях. Це сталося тому, що мої друзі не повідомили мені про них

1973 - New Orleans

1974 - NYC

1973 - Baltimore

задалегідь і насправді навіть не мали жодних планів. Коли вони побачили здобич, вони діяли миттєво, створивши злісний коктейль глибоко вкорінених ненавистей і ненависті до себе, а не реальної потреби. Подібно до того, як колонізовані діти скрізь крадуть у вас, коли ви демонструєте їм «господарську» доброту, я виявив, що дорослі «обкрадачі», «викрадники» і навіть «сильні руки» були керовані шекспірівськими мотивами:

«Я один, мій пане, якого підлі удари та шахрайство світу так розлютили, що я безрозсудний, що роблю назло світу».
(Макбет, Акт 3)

1974 - Brooklyn, NY

1974 - NYC

1975 - Tenderloin, San Francisco

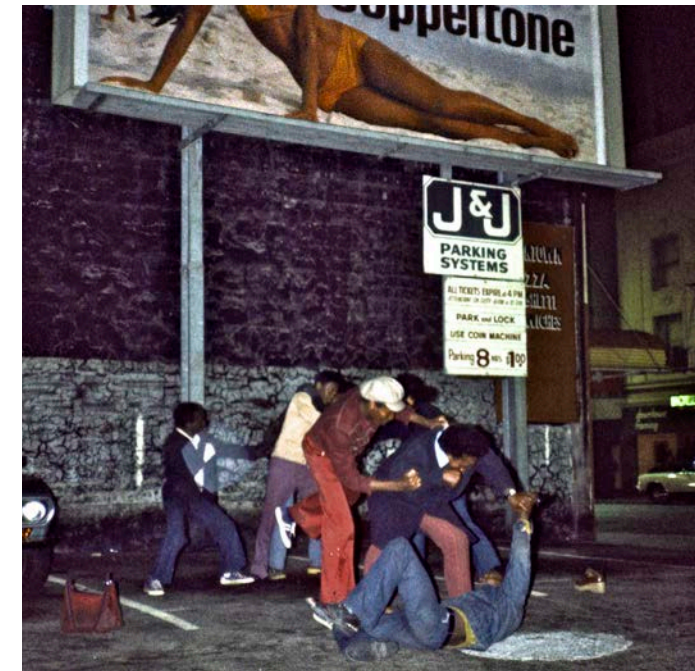
1975 - Richmond, VA (Willie Hurt)

Багато з цих банд колись були знищені героїном; преса розкрила, що поліція продала героїн і заповнила ним гетто в той час, коли деякі банди стали політизованими. Це знову політика «розділяй і володарюй», яка використовується проти колонізованого народу.

Але я знаю білих достатньо добре, щоб повірити в це, за винятком кількох ФБР».Сointelpro» дії, немає змови проти чорних. У цьому немає потреби, оскільки наш щоденний «невинний» расизм, наша щоденна діяльність і вібрації головної раси функціонують так само ефективно, як і найбільш добре продумана змова. Коли я відвідав найбагатшу людину світу, Пола Гетті, у його розкішному домі, я побачив серед його улюблених мотивів художнє зображення пригноблених, які самі борються.

1975 - Malibu, CA

1975 - Tenderloin, San Francisco

Фредді помер, це я сказав.
Нехай Чоловік читає план,
скажи, що він відправить його додому,
але його надія була мотузкою
і він повинен був знати.
Чому ми, брати, не можемо захистити один одного?
Ніхто не серйозний, і це викликає у мене лютю.
Всі зловживали ним,
зірвав його та знущався над ним
це один план наркоманів, який підштовхує чоловіка до
наркотиків...

Коли ви живете досить довго в цьому оточенні, ви відчуваєте змову проти гетто, про яке говорять наші в'язні. Як і у випадку з гнобителів у всьому світі, наш расизм психологічно проявляється у потребі «розділяй і володарюй». Усе своє життя я чув, як чорношкірі американські діти ображаються один на одного зі словами «ви поведіться білими» або «ти не зовсім чорний» — майже ті ж ненависні слова, які я чую сьогодні від коричневих дітей у Данії: «ти занадто датський», «ти насправді не мусульманка», «повія» (про дівчат, які одягаються «занадто по-данськи» або просто не так, як виключена група). Так само, як чорношкірі принижують один одного «Орео» та «кокос», мусульманські восьмикласники перевіряйте один одного словами «ви пахнуть свининою» або «ваша сестра — датчанка». Верхнє гетто протиставляється нижньому, банда проти банди, сім'я проти сім'ї, навіть брат проти брата.

Коли я жив із цим 15-річним хлопчиком Віллі Хертом та його матір'ю в Річмонді, штат Вірджинія, його 13-річний брат лежав у лікарні, уражений кулею брата під час бандитської бійки. Рана залишила його сліпим. Через два дні після трагедії я слідував за Віллі Хертом у вуличних експедиціях.

1988 - NYC

1988 - NYC

1975 - Tenderloin, San Francisco

1989 - Гарлем, Нью-Йорк. «Гей, чувак. Давайте перестанемо вбивати один одного»

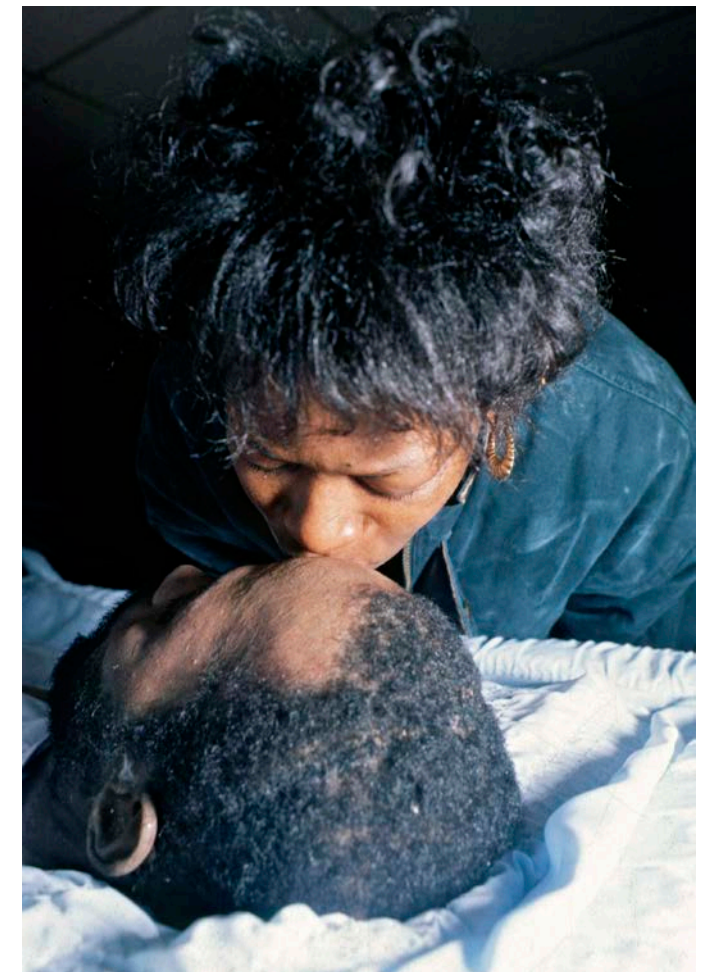

1995 - Queens, NY

На початку 80-х я нарахував 22 друзів, які були вбиті. Відтоді я загубив сліди. Саймон Вільямс, з яким мій 6-річний син грав у гетто Асторія в 1986 році, був четвертою людиною, яку я знав у тій самій сім'ї, яка була вбита. На його похороні в 1995 році міністр, який був досить коміком, почав з «Ми досягли темряви, де ми більше не можемо виплачувати свій біль. Давайте посміємося». А потім він почав жартувати, тож зрештою всі 150 гостей у похоронному бюро реготали від сміху, навіть сестра Саймона, Кетрін, яку бачили тут внизу. Проте, коли я повернувся через кілька місяців, щоб дати їй свої фотографії, вона теж була вбита, уражена випадковими кулями разом із кількома іншими у продуктовому магазині. Кетрін стала п'ятою жертвою вбивства в сім'ї Лелі Тейлорс.

1995 - Квінс, Нью-Йорк - Кетрін і чоловік за два місяці до її вбивства

1995 - Queens, NY

Серед елоїв і морлоків

(Луки 9: 3-5)

У Північній Кароліні мільйонер, у якого я часто зупинявся, позичив мені одну зі своїх машин, великий «Б'юік», щоб я міг виїхати на найбезлюдніші дороги, де неможливо їхати автостопом. Побачивши багато бідності протягом дня, я потрапив у Вілмінгтон того вечора. Я чув, що в місті виникли расові заворушення, тож мені захотілося трохи познайомитися з ним. Як завжди, коли я приїжджаю в нове місто, я почав низу, зайшовши в найгірші райони. Я припаркував машину далеко, тому що ти не можеш спілкуватися з людьми, коли з'їжджаєш в машину. Я схопив сумку через плече і пішов вулицею, наче щойно приїхав автостопом до міста, а потім підійшов до однієї з найгірших чорних барів на одній із головних вулиць. Я люблю ці похмурі комбіновані бари та грилі з маленькими баночками маринованих свинячих лапок і перцем, і часто сиджу в такому барі годинами. Завжди щось відбувається. Але цього вечора все пішло не так.

Була близько одинадцятої години, коли я прийшов на це місце. Надворі був звичайний натовп напівзлочинців: шахраїв. У своїх сонцезахисних окулярах вони часто виглядають злими та небезпечними, але вони не такі вже й погані, якщо ви до них ставитеся правильно. Я їх дуже люблю, тому що для мене є таким викликом знайти людину за сонцезахисними окулярами. Це або перемога,

або поразка; якщо ви зробите неправильний крок, це може означати смерть. Як і всі злочинці, вони насправді надзвичайно боязкі і тому реагують спонтанно і нервово. Я використовую правило, що чим темніші їхні сонцезахисні окуляри, тим більше вони бояться мене та один одного. Але як тільки ви завоюєте їхню довіру, і сонцезахисні окуляри знімають за келихом пива чи джойстика, вони виявляють себе фантастичними людьми і зроблять для вас все. Тому я завжди шукаю їх першими, коли приїжджаю в нове місто, оскільки вони мають багато контактів. Я завжди абсолютно чесний з ними і не прикидаюся бути кимось іншим, як я є, ніколи не намагаюся, наприклад, наслідувати їхню мову чи використовувати звичайний білий сентиментальність про «ми брати» і все таке лайновони так часто чули від білих. Треба пам'ятати, які вони параноїки і що вони не вірять ні в білих взагалі, ні в своїх людей, ні в себе. Їх топтали все життя, і цей гніт не можна подолати жодними фальшивими «братськими» розмовами. Але кажучи абсолютно чесно ви можете різними способами показати їм, хто ви є насправді, і чого ви хочете, ви можете подолати їхню підозру. Вони повинні знати, з ким мають справу. Це, наприклад, сильне бажання змушує багатьох темношкірих віддавати перевагу південному расисту над північним лібералом, оскільки з расистом вони знають, де вони стоять, і можуть поважати його за його чесність, тоді як ліберал завжди говорить одне, а робить інше. З моїми фотографіями та моїми детальними описами того,

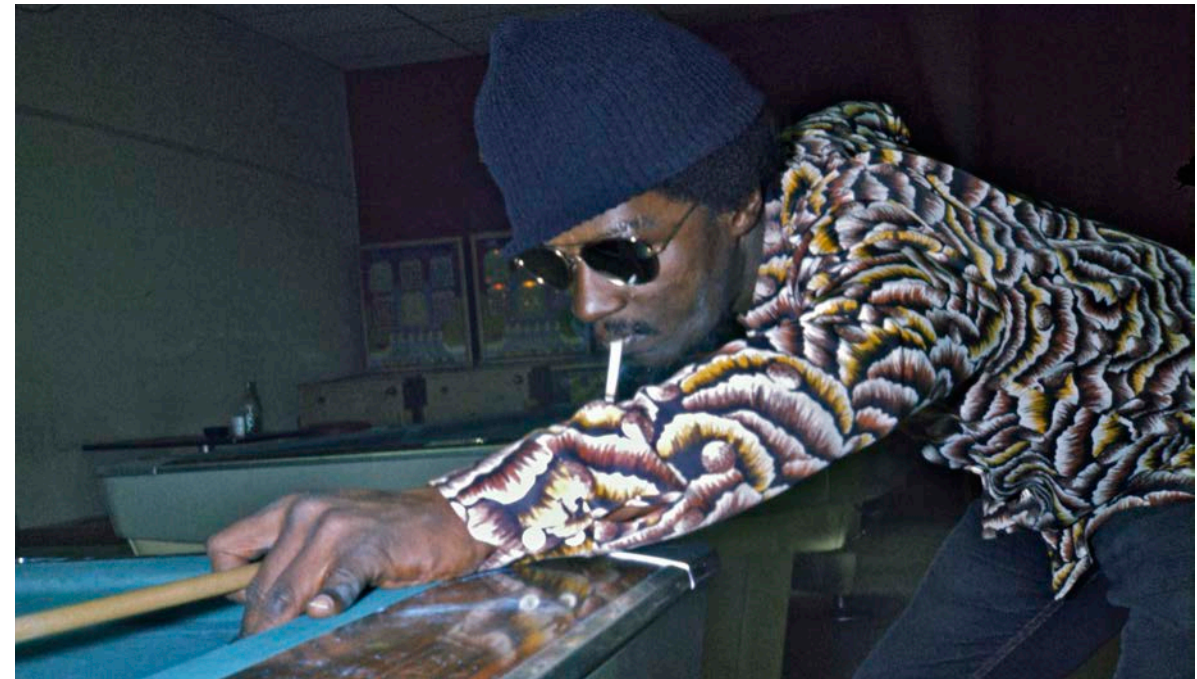
що я робив в інших гетто, зазвичай не важко переконати їх у своїй ідентичності (коли я сам знаю, що я таке). Вони ніколи не повністю переконані, що я не поліцейський під прикриттям, але вони майже завжди ризикують. Кожна людина має потребу бути людиною в цій соціальній системі, і в цьому завжди є ризик. Якщо ви дозволите масці впасти, ви ризикуєте постраждати. І капіталіст, і злочинець у своєму повсякденному житті настільки сильно деформовані ролями, які їм диктує система, що вони мають невимовну тягу до людської доброти. Цевони мають шанс висловитися з бродягою, який стоїть зовсім поза системою. Для того, щоб щось поїсти чи зупинитися, бродяга завжди повинен розмовляти з «добрим» (гуманним) у капіталіста чи злочинця, і коли він вперше усвідомить, що це завжди можливо, тоді він уже не може засуджувати. Їх як «капіталістів» чи «злочинців», але приходять до висновку, що всі вони мають можливість діяти відповідно до системи, відмінної від тієї, яка зазвичай керує ними. Таким чином, бродяга натомість починає засуджувати систему, яка йому завжди доводиться боротися проти, щоб вижити. Тому навіть найгірші злочинці зазвичай користуються таким шансом зі мною, і поступово, коли найгірша недовіра вщухає, а кількість пива зменшується, ми можемо цілком закохатися один в одного, взаємно захоплюючись ролями, які зазвичай граємо. Їх завжди цікавить те, чого я дізнався від інших злочинців, і чим більше я описую «суєт», тим ближче ми пов'язані один з

одним. Але в обміні способами «поліцейського» (слово, яке охоплює все, що потрібно злочинцю, чи то мішок героїну, машина, пістолет, жінка чи вино), я завжди наголошую на тому, щоб помістити його в політичний контекст. Часто події, яким ми стикаємося протягом такої ночі, стають все більш злочинними. Я знаю це для того, щоб знайти місце спати до ранку, я повинен переконати їх, що я з ними всю дорогу. Тому першу ніч у новому місті я зазвичай не сплю; але таким чином я закріплююся в інших соціальних колах гетто, оскільки сестри, брати, батьки та друзі злочинця не обов'язково самі є злочинцями.

Але цієї ночі у Вілмінгтоні щось пішло не так. Я відчував такі ж ворожі вібрації від людей за баром, як і завжди, але не було можливості зламати лід. Що б я не сказав, це не пройшло. Вони почали погрожувати і казали: «Ми бойовики, забирайся звідси, або ти мертвий». Я був настільки приголомшений, що моя філософія виживання не спрацювала, що я весь ослаб у колінах. Я раптом відчув, що не контрольною події, і здався. Я пройшов трохи далі головною вулицею, але, щоб повернутися до машини, не проїжджаючи знову, звернув направо через неосвітлений «проект» - так називають ці муніципальні богадельні. Але коли я зайшов туди, я помітив, що вони почали за мною. Мабуть вони вважали це своєю територією. Я зробив помилку, забігши далі, щобховатися від них. Я

1975 - Tenderloin, San Francisco

1975 - Tenderloin, San Francisco

сховався під куц і побачив, що їх раптом усі, десь з десяток. Мене почало трясти, я був дуже шокований таким розвитком подій. Я зрозумів, що у мене немає шансів, і вибіг у темний провулок, щоб здатися. Мене миттєво оточили, з усіх боків на мене були спрямовані ножі та гармати. З того моменту я вже не пам'ятаю, що саме трапилося, тільки я почав вимовляти багато слів. Я сказав, між іншим, щось на кшталт того, що вони повинні почекати хвилини дві, подивитися на мої фотографії і почути, чому я там, і якщо їм це не сподобається, вони можуть мене тоді вбити. Я не знаю, чи це було те, що змінило баланс, але після довгих криків і криків про те, що їм робити зі мною, нарешті сталося те, що вони вивели мене на головну вулицю з пістолетами та ножами в моєму хаку. Мене трясло від думки, що хтось може випадково натиснути на курок. Вони сказали, що я маю йти прямо по дорозі, поки не виїду за місто. Щоб повернутися до міста, мені довелося пройти дві милі пішки, а потім дві милі назад по паралельній вулиці. Я думав викликати таксі чи поліцію, але відмовився від цієї ідеї. У мене не було грошей на таксі, і я вважав, що використовувати поліцію неправильно. Якби мене побачили з копами, вони б дійсно переконалися, що я не на їхньому боці. Тож у темряві я бігав від дерева до дерева паралельною вулицею, щоб мене не помітили машини, оскільки це могли бути мої нападники в машинах. Сцена була точно так же, як у фільмі «У розпал ночі» - тільки в расовому відношенні. Повернувся без подряпини і на повній швидкості вибіг за місто. Мені досить було залишатися в гетто на цю ніч. З тих пір я намагався проаналізувати, що я зробив не так того вечора. Безсумнівно, що я потерпів невдачу, бо був нечесний із злочинцями. Я прикидався бідним бродягою, якому потрібне місце для ночівлі, але насправді я не був бідним, оскільки машина була захована неподалік, і я весь час знав, що в разі потреби можу переспати в машині цієї ночі. Я був не зовсім чесний з ними, і тому не міг справити позитивного враження, яке відкриє їх. Я зробив таку саму помилку, як і феодал, який їде у своїй зручній кареті з сяючими ліхтарями і таким чином несе з собою своє світло і власну темряву. Він насолоджується своєю безпекою тасвітло, яке кидається на безпосереднє оточення, але він не розуміє, що сильний відблиск засліплює його і не дозволяє побачити зірки, які бідний селянин, що блукає пішки і без лампи, здатний чудово бачити і використовувати як гід.

Потім я поїхав до білої громади неподалік. Після цього похмурого досвіду я почав відчувати, що тієї ночі станеться щось фантастичне. Так майже завжди буває, коли ти подорожуєш: коли ти найнижчий, то одразу після цього будеш найвищим. Я став настільки фаталістичним у цьому питанні, що коли два тижні тому я годинами стояв у рукавах сорочки, замерзаючи під час снігопаду на проїжджій

1975 - Tenderloin, San Francisco

дорозі в Західній Вірджинії, не в змозі підвезти, я повністю переконався, що з цього вийде щось хороше». це, і звичайно, того самого вечора я приземлився у Рокфеллерів. Якщо ти, як бродяга, не володієш цим фаталізмом, ти загублений, бо лише завдяки своїй переконаності ти здатний передати таку сильну позитивну енергію, що й сам фактично допомагаєш створити сприятливу ситуацію. У будь-якому випадку, коли того вечора я зайшов у бар на Райтсвіл-Біч, я не був повністю здивований тим, що сталося. Я деякий час стояв там сам, коли підійшла дуже мила молода жінка, потягла мене за бороду й захотіла дізнатися, хто я. Потім все сталося досить швидко, і вона почала вливати в мене багато вина. Коли ви, як бродяга, стоїте зовсім один у світі, ви дуже слабкі в таких ситуаціях і неймовірно легко закохуетесь. Але коли лише на годину раніше ви були ближче до смерті, ніж будь-коли раніше, тоді це закоханість набуває таких жорстоких вимірів, що стає абсолютно приголомшливим. Будь-яка людська істота, яка виявила мені теплоту ніч, я б зобов'язався назавжди. Однією з перших речей, які вона мене запитала, було, чи є я де жити. Коли я сказав ні, вона відразу сказала, що я повинен переїхати до неї. Вона дасть мені всі гроші, які мені потрібні, і кредитну картку на бензин для автомобіля. Виявилось, що вона належала до однієї з найбагатших сімей Америки, які володіють пивоварнею Schlitz. Я ніколи не забуду ту ніч. Зазвичай я імпотентна першу ніч з новою жінкою, але насильницькі переживання все одно були в мені настільки, що я більше про це думав, і тому все пішло як треба. Це було точно так само як того разу в Новому Орлеані, коли ми з жінкою стали свідками, як один із наших друзів убив іншого, коли ми грали в більярд, а потім пішли додому й займалися любов'ю всю ніч. Секс і насильство, ймовірно, дуже тісно пов'язані. Загалом я відчуваю, що багато моїх любовних пригод у США були викликані насильницьким досвідом – або вилилися в нього. Моя любов до цієї країни може бути такого ж характеру. Тієї ночі ми настільки закохалися один в одного, що вона одразу заговорила про одруження. Коли ми одружилися, ми отримували 50 000 доларів, а потім 30 000 доларів на рік. «Я хочу мати з тобою дитину», — сказала вона. У перші дні я самабув настільки впевнений, що виходжу заміж, що почав писати всім своїм друзям, що «тепер я нарешті знайшов потрібну».

Я був зачарований нею та її вищим класом природа. Вона витрачала гроші, як на воду. Першого тижня ми витратили сотні доларів, і їй довелося телеграфувати батькові в Європу за більше грошей. Мені подобалося ходити в найкращі ресторани, їсти омарів і стейків, які відчували себе добре після кількох місяців «душевної їжі». Але я все одно наполягав на тому, щоб продовжити дослідження, і вдень поїхав на машині, щоб сфотографувати бідність і голод у східній Північній Кароліні. Експерт з геофагії (поїдання бруду) розповів мені про голод у цьому районі. Вдень я фотографував голод, а вночі наїдався стейками. Через день я проводив зі своєю нареченою на сусідньому острові, який був лише для багатих людей. На мосту стояла охорона, щоб не допустити звідти чорношкірих та інших бідних ізгоїв. Ми жили у чудовій великій віллі й цілими днями пролежали на пляжі, безчинствуючи. Саме тут я вперше почав втрачати до неї інтерес, так як просто нудьгував до смерті. Спочатку вона цікавилася моїм «хобі», але поступово з'ясувалося, що вона сприймає чорношкірих як недолудей. Я часто закохувався в південних расистів через їхню екзотику та чарівний діалект, а також моє власне захоплення людиною, яка стоїть за стосунками між господарем і рабом, але повільно я зрозумів, що не можна ґрунтувати шлюб на такому захопленні. Я почала відчувати, що наша дитина буде більше продуктом насильства, ніж любові. Коли я запитав, що вона буде робити, якби ми розлучилися, вона сказала: «Не хвилюйтеся, у мене достатньо грошей, я можу зробити аборт будь-коли». Вона все ще була шалено закохана в мене, Тому, коли невдовзі після цього їй довелося поїхати на Галапагоські острови, щоб подивитися на черепах, і вона хотіла взяти мене з собою, я спочатку відчула велику спокусу, але все ж сказала ні. Було б добре відвести її трохи подаль і охолодити. Вона попросила мене прийти на її день народження, що я пообіцяв зробити.

Я проїхав автостопом пару тисяч миль, щоб повернутися в той день, і приїхав близько полудня і думав, що вона буде щаслива. Але вона просто лежала на ліжку й була зовсім холодна. Вона добре провела відпустку з черепахами, але почала відчувати, що ми не підходимо одне одному. Зрештою вона поїхала в Еквадор, щоб зробити аборт. Це було дуже дорого і важко «в цій примітивній католицькій країні». Тепер у неї не залишилося ніяких почуттів до мене, сказала вона. Я був і глибоко поранений, і водночас дуже полегшений, попрощався і повернувся до гетто у Вілмінгтоні, щоб ще раз спробувати жити там. Я зайшов у той самий бар, але цього разу вдень, і купив для людей порцію шліца на гроші, що залишилися від моїх днів розкоші. І цього разу мене прийняли, і була балаканина, і розмови, і неперевершена теплота. Саме в той час компанія Schlitz розпочала свою нову рекламну кампанію під гаслом «Тільки любов краще, ніж

1974 - Charleston, SC

Schlitz». Кожен раз, коли я бачив це по всій країні, я думав про Вілмінгтон і його жорстоку расову ненависть.

Короткий зміст листів

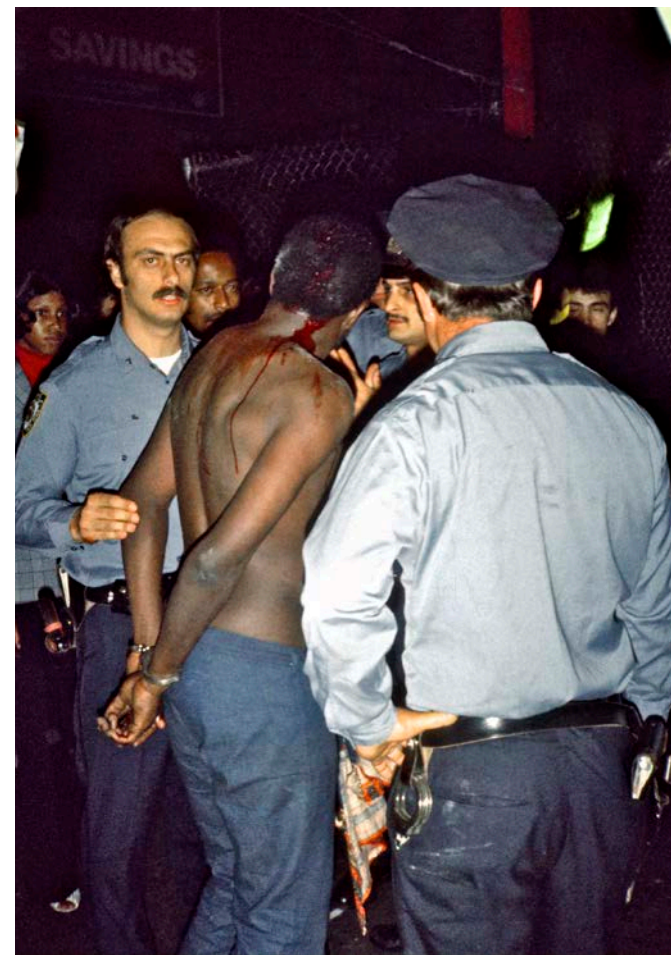
Afternote. Я не згадую тут ім'я жінки Шліц і не приношу її фотографії, оскільки десь у 80-х її батьки сказали мені, що вона щойно покінчила життя самогубством. Мені здалося дивним, що єдині дві мої старі «подруги», які пізніше покінчили життя самогубством, обидві були мільонерами.

1974 - Harlem, NY

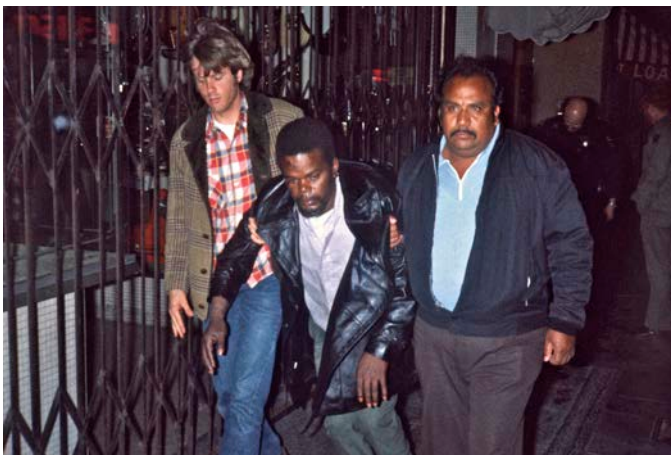
1974 - Harlem, NY

1974 - NYC

1973 - New Orleans

1975 - San Francisco

1973 - Wilmington, NC

*Ви пояснили мені це, я повинен визнати,
довгий реп про «без стуку»
бути законодавчим для людей, яких ви завжди ненавиділи
у цій пекельній дірі ви/ми називаємо домівкою.
NO KNOCK скаже чоловік, щоб захистити людей від них
самих. Хто захистить мене від тебе?
Без стуку, хитання головою, входить шокуючи, стріляйте,
проклинайте, вбивайте, плачете, брехати і бути білим.
NO KNOCK сказав моєму братові Фреду Гемптону
скрізь діри від куль.
Але якщо ти мудрий, ти не стукаси
стукають 'лакеї не стукають по голові мого брата
без стуку в голові моїх сестер
і подвійний замок ваших дверей
бо хтось може НЕ стукати... Для вас!*

Злочин бідних, як і експлуатацію багатих, майже неможливо сфотографувати. Можна сфотографувати результат, але рідко сам процес. Зазвичай я був із злочинцями цілими днями, перш ніж фотографувати їх. Щоб Щоб вижити серед них, я завжди вірив у внутрішню доброту цих дітей гніву, спрямовуючи себе на людську істоту всередині та поза роллю, яку система змусила їх моделювати своє життя. Фотографуючи їх тіньові дії, я більше мав на увазі їх екологічну сторону і таким чином певним чином зрадив довіру, яку вони мені надали. Я завжди хотів сфотографувати злочин з точки зору злочинця, але для цього мені довелося поставити себе на відстані і тому більше не був «одним із них». Зафіксувати насильство системи було легше, ніж фотографувати її контрнасильство.

Тут я потрапив у перестрілку між поліцією та злочинцями в Гарлемі. Поліцейський підбіг і використав мій дверний проріз як вогневу позицію, і я раптом (фотографічно) опинився на боці поліції. У таких випадках я почав розуміти жорстоку, але надто людську реакцію поліції. Їхні расистські настрої та нерозуміння реакції гетто є однією з причин гнівних звинувачень у жорстокості поліції. Суспільство навчило поліцію очікувати гіршого замість того, щоб спілкуватися з хорошими людьми. Тому вони стріляють, перш ніж

запитати. Загалом я вважаю, що носити зброю в гетто є актом насильства, оскільки це свідчить про те, що ви не вірите в людей гетто, що породжує контрнасильство. У мої перші два роки в Америці. Тому, поки я не навчився ненасильницького спілкування та позитивного внутрішнього мислення про інших людей, мене постійно били темношкірі. Поліція розвиває негатив у людей і тим самим заохочує його. Якби вони натомість прибули без зброї, з відкритими обличчями, у них був би шанс виховати ті позитивні сторони, які мені завжди вдавалося знайти навіть у найгірших типах, тих, хто «вбив би за долар» – або за камеру. Натомість поліція створює атмосферу страху з обох сторін, що робить жорстокість неминучою. До тих пір, поки сьогоднішні відеорозкриття не зупинили це, більшість із них була санкціонована білою владою. Багато штатів дозволяють поліції проникати в будинки людей без стуку. Таким чином було вбито багато невинних людей.

#399

1973 - NYC

“Black Lives Matter”: Чорне життя має значення

кохання Джеймса та Барбари

Одного разу я побачив у New York Times фотографію мера Ліндсі, який дарує букет квітів «героїчному» поліцейському на лікарняному ліжку. Там сказано, що його збили під час «входження в квартиру». Я вирішив дізнатися, що насправді стоїтьЦей інцидент і кілька днів носився по Бронксі, щоб знайти родичів і квартиру, де все відбулося. Потроху я дізнався, що сталося. Джеймс і Барбара були молодію чорношкірою парою, яка жила в найгіршому районі США поблизу Фокс-стріт у Південному Бронксі. Одного разу вони почули грабіжників на даху і викликали поліцію. Двоє офіцерів у цивільному прийшли до квартири і без стуку вибили двері. Джеймс подумав, що це грабіжники, і він вистрілив у двері, але потім був убитий поліцією. Варвара з криком вбігла в квартиру сусіда. Коли я пішов у поліцейську дільницю 41-го дільничного відділку, вони підтвердили цю історію і визнали, що «була невелика помилка», але Джеймс, звичайно, «просив про це,

Я вже настільки звик до такої американської логіки, що не відчув особливого обуреннядо офіцера. Я просто відчув, що він помилявся. Оскільки я витратив так багато часу на з’ясування фактів справи. Я теж міг би піти на похорон. Я мчав по місту, намагаючись позичити гарну сорочку, і прибув до похоронного бюро вранці приблизно за годину до служби. Я зробив кілька фотографій Джеймса в труні. Він був дуже красивий. Я захоплювався чудовою роботою, яку трунар зробив із пластиком, щоб заткнути кульові отвори. Чорні гробари — справжні художники в цій галузі; навіть люди, яким вирвали очі, можуть виглядати цілком нормально. Оскільки чорні тіла мають усі можливі кольори та умови, вони використовують майже весь спектр кольорів у пластикових матеріалах. Особливого враження Джеймс не справив на мене; Я вже бачив стільки молодих чорних трупів. Єдине, що мене цікавило, це те, що не було жодного квітового вінка від поліції. Я чекав близько години, що мала бути останньою звичайною годиною того дня. На похорон прийшло не більше десяти людей, усі здивовані, побачивши там білого чоловіка. Молодий хлопець прошепотів мені, що він вважає, що для білого чоловіка було трохи непристойно бути на цьому конкретному похороні. Потім раптом я почув жакливі крики з передпокою і побачив, як троє чоловіків ввели Барбару. Її ноги волочилися по підлозі. Вона була нездатна ходити. Я не бачив її обличчя, але це була висока, красива молода жінка зі світлою шкірою. Її крики змусили мене здригнутися. Ніколи ранішеякби я чув такі болісні й сповнені болю крики. Коли вона дійшла до труни, стало нестерпно. Це був перший і єдиний раз в Америці, коли я не зміг сфотографувати. Я фотографував зі сльозами, які текли по щоках, але завжди тримався на такій великій відстані від страждань, що зміг це записати. Коли Барбара підійшла до труни, вона кинулася в неї. Вона лежала на Джеймса

і кричала, так що це прорізало мозок і кістки. Я міг розрізнати лише слова: «Джеймс, прокинься, прокинься!» знову і знову. Інші намагалися відтягнути її, але Барбара не помітила нічого, крім Джеймса. У цей момент я був повністю впевнений, що Джеймс повстанев труні. Я бачив багато страждань в Америці, але часто відчував у розпалі страждання деяке лицемірство або навіть поверховість, що дозволило мені відмежуватися від них. Барбара повністю вибила мої ноги з-під мене. Все почало крутитися на моїх очах. Мабуть, саме в той момент я раптом, плачучи, вибіг із похоронного бюро. Я побіг за кварталами, щоб утекти. Мій плач був абсолютно нестримним. Я, хитаючись, спустився через Сімпсон і Проспект-стріт, де дев’ять з десяти помирають неприродною смертю. У дверях стояли грабіжники та звичайні вуличні злочинці, але я просто хитався, не помічаючи їх, натикаючись на сміттєві баки та розбиті пляшки. Дивно, що мене ніхто не пограбував, але вони, мабуть, подумали, що мене щойно пограбували.

Коли я дійшов до житлового будинку Джеймса і Барбари, все ще плачучи, я запитав у дітей, чи є хтось у квартирі «чоловіка, якого застрелили днями». Вони запитали, чи не я мав на увазі чоловіка, якого вчора ввечері застрелили в будинку навпроти. Ні, це було в цій будівлі, я сказав. Але вони не чули, щоб у їхній будівлі когось стріляли. Вони жили на третьому поверсі, а Джеймс і Барбара жили на шостому. Я піднявся до квартири, яка тепер стояла порожньою.

Грабіжники вже розграбували його, а на підлозі були розкидані лише шматочки паперу та дрібниці. Порожнеча квартири змусила мене схлипнути ще сильніше. У стіні вітальні, де сидів Джеймс, по всій стіні були кульові отвори, але в дверях, які поліція відчинила ногою, було лише дві.

На дверях, як і скрізь у Нью-Йорку, були три замки, а також товстий залізний прут, міцно вставлений в підлогу – запобіжний захід, який сама поліція рекомендує людям використовувати, щоб не відчинити їхні двері зловмисниками. Джеймс і Барбара так боялися злочинців, що поставили подвійні сталеві ґрати на свої вікна, хоча це було шість поверхів і поза межами пожежної драбини не було. Унизу у дворі була трифутова купа сміття, яке люди викинули з вікон.

Тут Джеймс і Барбара жили з шістнадцяти років зі своєю чотирирічною дочкою. Через пару годин я наважився вийти з квартири. Я так сильно плакала, що в мене розболілася голова, і весь шлях до Манхеттена плач хвилями повертався. Коли я прийшов до кінотеатру на Вест-Сайді, я забрив туди,

1974 - Bronx, NY

навіть не знаючи, що роблю. Саме в той час вперше в історії знімалися фільми чорношкірих режисерів. Фільм називався «Соундер» і розповідав про бідну родину в Луїзіані в 1930-х роках. У сім’ї панувала неперевершена любов і згуртованість, але врешті-решт батька забрала біла влада і відправила до трудового табору за те, що вкрав шматок м’яса. Фільм був знятий у Голлівуді і романтизував бідність;

Це була не та бідність, з якою я зустрічався на Півдні. Єдиний раз у фільмі я плакала, коли побачила речі, які дуже нагадували мені Джеймса та Барбару. Згодом я побрив у напрямку Бродвею. Стара темношкіра жінка, з якою я зупинився в Північному Бронксі напередодні ввечері, дала мені десять доларів, щоб я міг придбати гарний одяг на похорон. Спочатку вона не довіряла мені і кілька годин телефонувала в різні відділи поліції, питаючи їх, яка ідея відправити таємного поліцейського до її будинку. Але коли через півдня вона запевнила себе, що я не поліцейський агент, вона була така щаслива, що дала мені десять доларів, і я мусив пообіцяти залишитися .знову з нею, і вона зателефонувала на Аляску, щоб я міг поговорити з її дочкою, яка там жила. Тепер у мене все ще залишилося трохи грошей, і я в своєму дивному душевному стані пішов прямо

в інший кінотеатр на Бродвеї і побачив «Прощавай, дядечко Томе». Це був жакливий фільм про рабство. Його зробили неамериканці (в Італії), тому він не романтизував рабство. Ви бачили, як продавали рабів на аукціоні, знаряддя тортур, які використовували, і ви бачили, як чоловіків продавали від їхніх дружин і дітей. Це було жакливо. Як усе це можна було допустити лише сто років тому? У деяких моментах фільмуЯ ледь не кинув. Я неодноразово оглядав кінотеатр, бо боявся, що там будуть чорношкірі, але в усьому театрі, крім мене, було лише двоє людей. Коли я вийшов на вулицю, там стояв молодий чорнявий хлопець у сонцезахисних окулярах. Я довго стояв, дивлячись йому в очі, і не міг зрозуміти, чому він мене не збив.

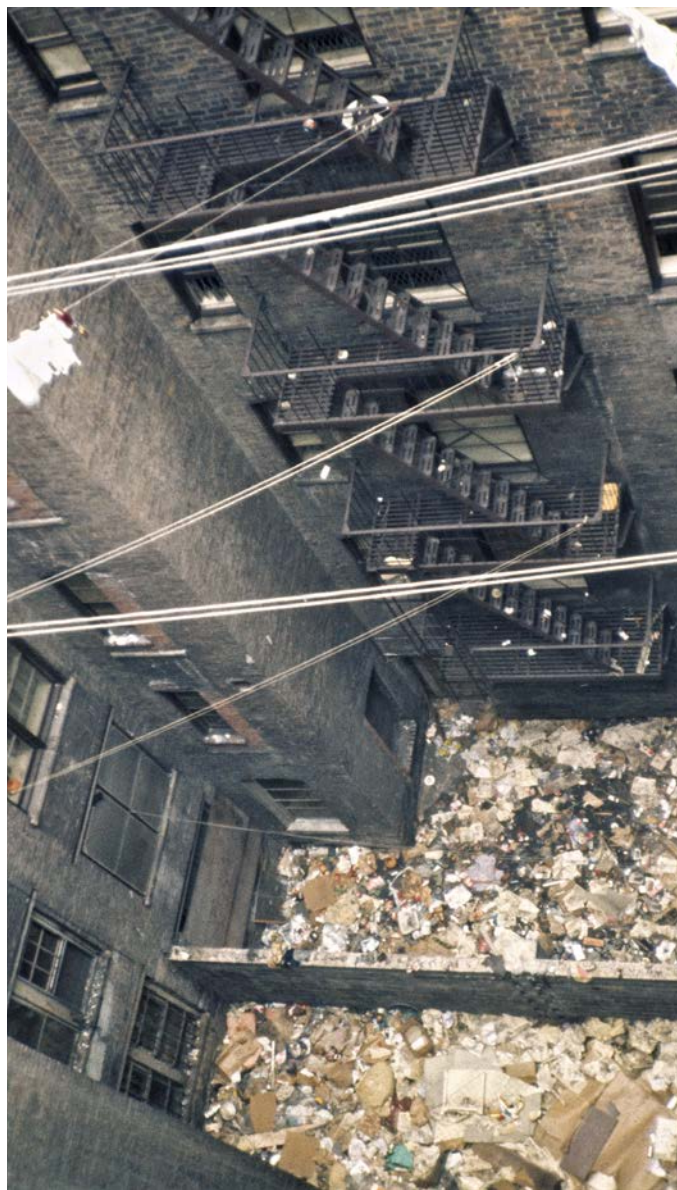
Протягом кількох днів після цього я був аварією. Я ніколи не забуду той день. У моєму щоденнику воно стоїть абсолютно порожнім. Минув цілий рік, перш ніж я зібрався і розшукав Барбару. Але коли я прийшов на кухню в госпіталі ветеранів, де вона працювала, зі мною послали стару темношкіру жінку. Вона сказала мені, що вона була опікуном Барбари, оскільки Барбара не була нормальною після похорону. Вона стала дуже замкнутою і більше не говорила. Я запитав її, якою була Барбара перед смертю

Джеймса. Вона на мить глибоко замислилася, а потім зі сльозами на очах розповіла мені про чотири роки, коли Джеймс і Барбара працювали разом на кухні. Вони завжди раділи, співали і були справжньою радістю для кухонного персоналу. Вони ніколи не пропускали жодного робочого дня, завжди приходили разом і завжди разом виходили в кінці дня. Але вона не дозволила мені бачити Барбару, бо Барбара не хотіла нікого бачити.

Минув ще рік, перш ніж я надіслав листа Барбарі з півдня. Я припускав, що Барбара вже подолала вбивство свого чоловіка. Коли я знову пішов на кухню, мене зустріла та сама літня жінка. Час ніби й зовсім не минув, а ми продовжили, де зупинилися. Вона глибоко зітхнула і подивилася мені в очі. «Барбара збожеволіла», — сказала вона.

Барбара постійно згадувала мої думки, куди б я не подорожував. Але не менш сильне враження справила на мене інша подія. Десь у Флориді нещасна біла жінка піднялася на водонапірну башту і стала на краю, збираючись покінчити життя самогубством. Але вона не могла змусити себе стрибнути. Це було в районі гетто, і біла підніжжя вежі зібрався великий натовп людей, більшість із них чорношкірих. Поліція та пожежна частина намагалися переконати жінку не стрибати, а натовп кричав їй, щоб вона стрибала. Я зовсім не зміг це зрозуміти. Я як міг кричав: «Припини, припини, будь ласка, нехай бідна жінка живе». Але їхні крики ставали сильнішими. Це була найгірша і найжахливіша масова істерія, яку я коли-небудь відчував. І раптом мене вразило, що крики звучали, як у Барбарі того незабутнього ранку. Я почав слабнути в колінах і кинувся геть, так само швидко, як у похоронному бюро. Через п'ять років я спробую зв'язатися з Барбарою ще раз. Колись я мушу знову побачити її обличчя !

Короткий зміст листів

1974 - Bronx, NY

1973 - Jersey City, NJ

1973 - Jersey City, NJ

1973 – Джерсі-Сіті, Нью-Джерсі зі Всесвітнім торговим центром за спиною

У той день, коли я став єдиним цілим із стражданням, я вже не міг це зобразити. Крики людей у закритій системі тонуть у вакуумі для зовнішнього світу. Білий поліцейський, який б'є чорну жінку, був у гніві застрелений молодим чоловіком на даху. У помсту 5000 офіцерів марширують через гетто, щоб залякати наших пригноблених. Кожного разу, коли поліцейського вбиває чорний снайпер, таким чином приводиться в дію весь апарат колоніальної влади.

Але в основі цих сумних поліцейських вбивств лежить більша глибока трагедія. 26-річна вдова загиблого офіцера, як і він, походить із найбіднішого білого шару суспільства. Хоча це не виправдовує жорстокість, це можна дуже добре зрозуміти. Ці білі самі часто зазнавали приниження та експлуатації. Зіткнувшись із похмурими перспективами життя, їм не

залишалося нічого іншого, як вступити до лав старих рабовозів . Расизм і відсутність довіри, які прищепило їм погане, недостатньо стимульоване виховання, посилюються через їх нервозність щодо того, що вони є частиною окупаційної сили в культурі, до якої вони не належать.

Напади на поліцію стали звичайними, але ми забуваємо, що вони настільки ж жертви системи, як і її представники. Ми дивимося на їхні стиснуті губи й зачерствілі обличчя й розпач. Можна лише зробити висновок, що вони назавжди будуть відзначені гіркотою, ненавистю та побоюванням. Але чи вони свідомо створили ці обличчя?

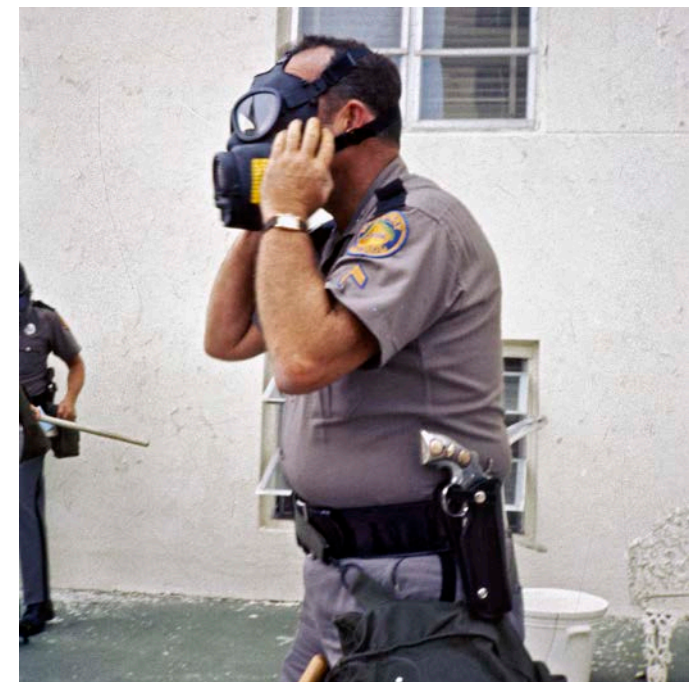
Або вони були змушені жити життям, яке стягнуло їхні обличчя до збоченого спотворення людства? Так, важко створити більш справедливе суспільство, оскільки навіть бачити можливість змін означає мати достатньо віри у притаманну доброту людства та у своє повсякденне життя, щоб мати можливість дивитися за межі моделей лиха, які скрізь паралізують нас. Наш обов'язок — змінити цю систему, яка ґрунтується на нашому спільному накопиченому болю, щоб люди могли повністю стати людьми в усьому світі. Таким чином ми також врятуємо планету від найгіршого з усіх наших утисків: руйнування навколишнього середовища, клімату та майбутнього наших дітей. Я знаю, що не міг би вижити серед усіх дивних людей Америки, якби не мав міцної віри в найкраще в людях. Без цієї віри найгірше взяло б верх, і я був би знищений.

1972 - Miami Beach, FL

1973 - Jersey City, NJ

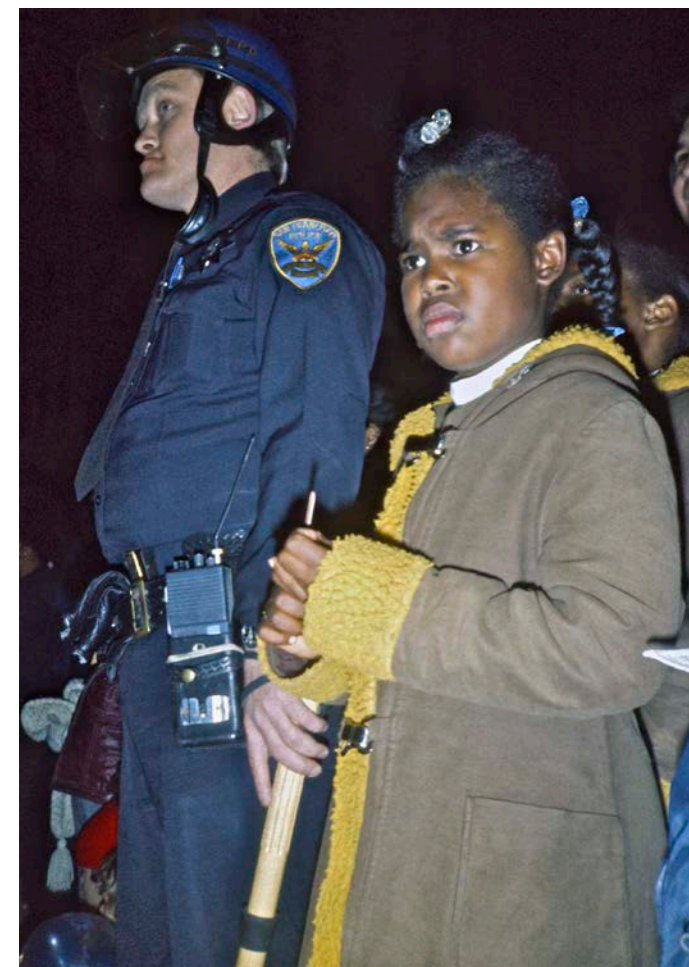
1972 - Miami

1975 - San Francisco

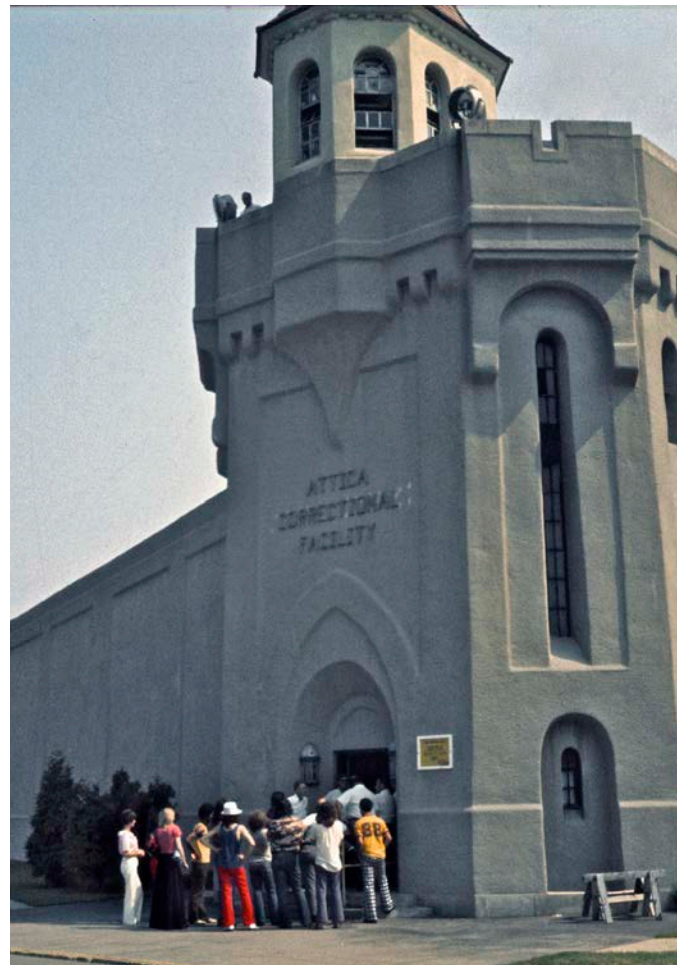
1972 - Miami

1975 - San Francisco

Моя подорож навчила мене, що я більше не можу ненавидіти жодної особи, групи чи навіть класу людей, навіть найгірших експлуататорів. Якби я сказав, що ненавиджу родину Рокфеллерів, я б просто збрехав. Звичайно, це правда, що Нельсон Рокфеллер замовив різанину в Аттіці і вбив 41 ув'язненого, які лише вимагали реформування в'язниці. Але хоча я був присутній на масовому похороні і чув, як озброєні чорні пантери в церкві кричали «Смерть Рокфеллеру! Сади в тюрму багатих, звільни бідних!», і хоча я знав кількох родичів серед заплаканих сімей, і хоча ще раз побачив колір крові на афро-американському прапорі... так, навіть тоді я не був здатний ненавидіти Рокфеллера.

Бо я знаю, що за роллю, яку він був вихований, щоб виконувати та вірити в систему, стоїть людина, яка за інших умов не стала б убивцею у відчайдушній спробі утримати в'язнів гетто на місці. Якщо ми розуміємо, що нижній клас вбиває і грабує через своє оточення, ми також повинні логічно визнати, що вищий клас у своїх діях, мисленні та традиції пов'язаний із своїм середовищем. Чим більше я дозволяв собі промивати мізки вищому класу, тим більше його дії починали здаватись дійсними.

1974 - Attica prison, NY

1971 - NYC

1971 - NYC

Вижли в Аттиці: (Фото: поліція штату Нью-Йорк)

1971 - Brooklyn, NY

1971 - NYC

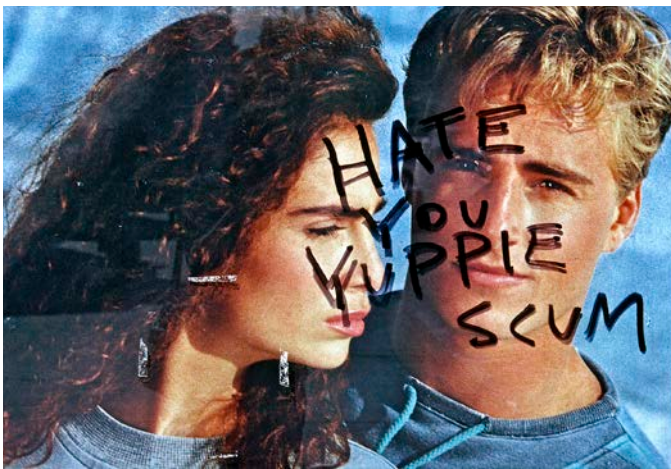
1971 - Brooklyn, NY

1991 - Washington, DC

1985 - NYC

1989 - NYC

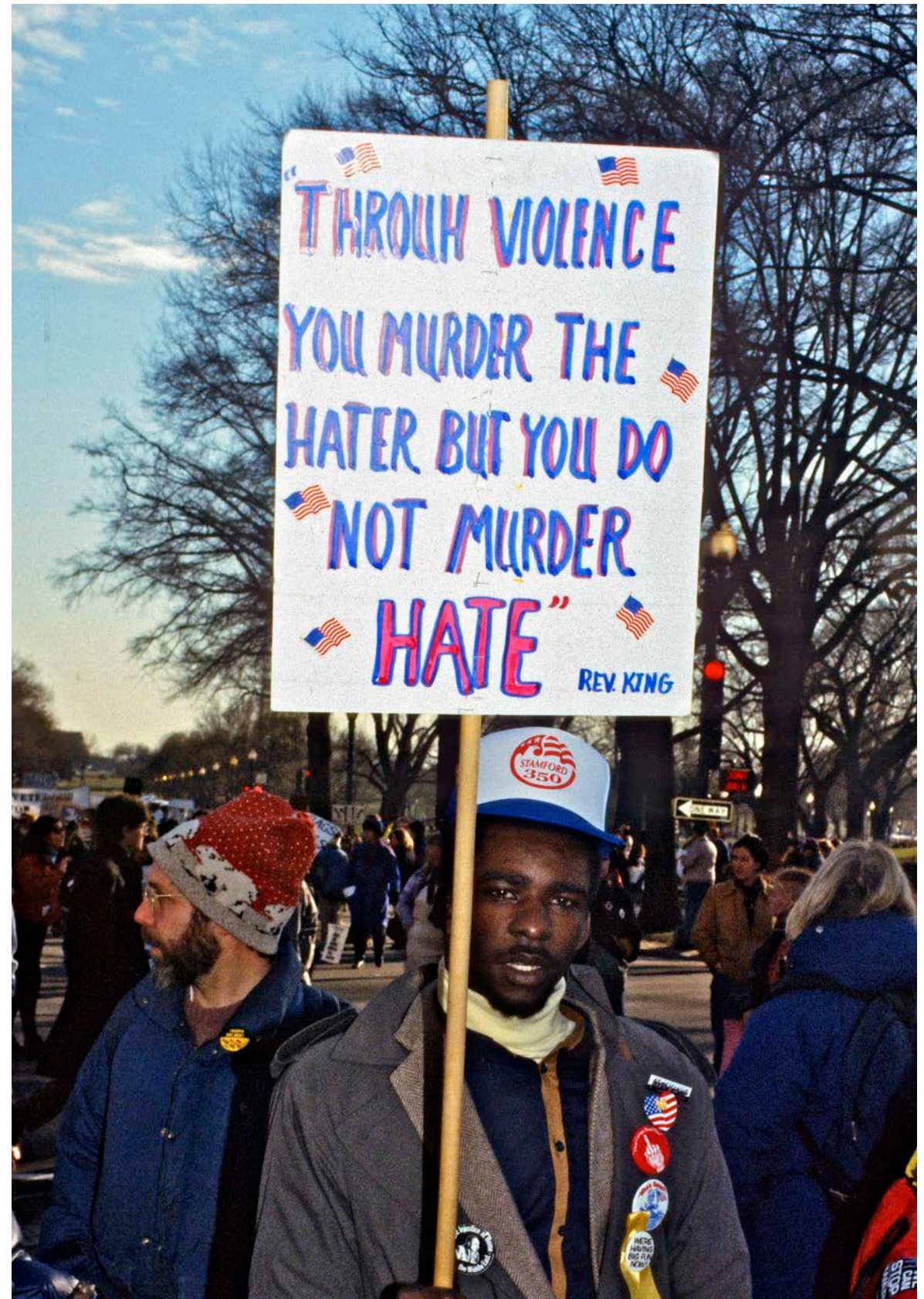
1990 - NYC

Я також був би нечесним, якби спробував приховати той факт, що мені подобаються люди, яких я зустрів із вищого класу Америки. Коли я засуджую вищий клас, це насправді засудження системи, яка створила ці класи і вчить її членів грабувати та вбивати не тільки в США, а й у третьому світі — нелюдська система настільки сильна, що її неможливо змінити. Просто атакуючи його символи. Якби я ненавидів Рокфеллерів як символів, я б відмовив їм у людській теплоті та гостинності, які вони виявляли мені як бродязі в умовах, які не диктувала система.

Чим довше я блукав у цій системі, як бродяга, тим більше я втрачав бажання знову стати її частиною. Скрізь система давала людям фальшиве обличчя. Чим виразніше для мене окреслювалися ці деформовані маски, тим сильніше було моє бажання зайти за них і подивитися крізь очні щілини. Це ніколи не було красивим видовищем — лише ненависть, страх і недовіра. У мене не було бажання стати частиною цієї ненависті. Я зрозумів, що набагато легше ненавидіти і засуджувати, ніж розуміти.

Ненависть ґрунтується на спрощених односторонніх міркуваннях, і більшість людей настільки поглинені болем від неспроможності жити відповідно до норм свого середовища, що їм легше звести реальність до символів, ніж зрозуміти її. Набагато легше, читаючи таку книгу, ненавидіти білих, ніж намагатися зрозуміти нас, тому що таким чином ви уникнете боротьби з цією частиною системи в собі. Тільки доки ми не усвідомимо, як ми самі є частиною гніту, ми зможемо зрозуміти, засудити та змінити сили, які дегуманізують усіх нас.

Я зміг вижити поза системою, тому що завжди шукав людину за фальшивим фасадом. Але за цими фасадами я завжди бачив поразку кохання. Чим менше ниток, що з'єднують людей у здоровому суспільстві, тим скам'янішими та непроникними здавалися маски, через які я мав проникнути, щоб вижити. Але навіть у цьому гніті можна знайти багато відтінків людяності. Навіть якщо любов між людьми була вбита в цій системі, ми всі знаємо, що любов все одно може вилетіти крізь асфальт, коли б... де...

1991 – Вашингтон, округ Колумбія. «Насильством ви вбиваєте ненависника, але не вбиваєте ненависть». Мартін Лютер Кінг

1991 - Bullock County, AL

1974 - Jersey City, NJ

1975 - Bullock County, AL

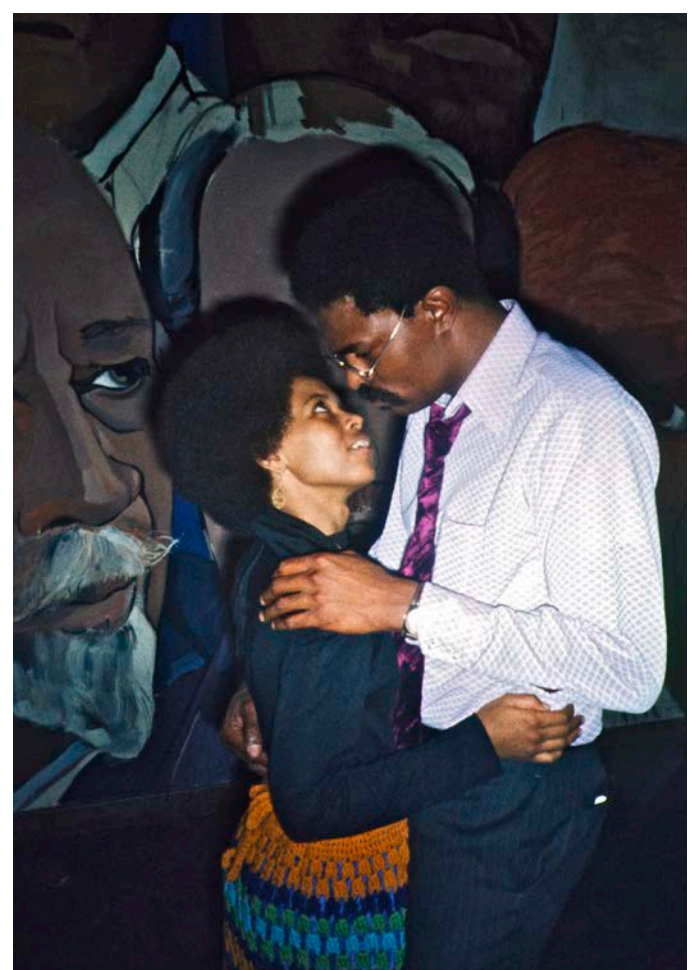
1975 - Richmond, VA

1974 - Norfolk, VA

2009 - Gainesville, FL

11973 - Гарлем, Нью-Йорк. Кандидат у вице-президенти Комуністичної партії Джарвіс Тайнер

1975 - Philadelphia, PA

1975 - San Francisco

1975 - San Francisco

1985 - Harlem, NY

2012 - St. Francisville, LA

1973 - Greensboro, NC

1973 - Зебулон, Північна Кароліна. Пізніше Керолайн була вбитим.

1974 - Abilene, TX

1993 - Brooklyn, NY

1985 - Harlem, NY

2004 - NYC

1996 - Chicago

1991 - Houston, TX

1975 - Baumont, TX

1975 - Philadelphia, PA

1978 - Jacksonville, FL

1996 - Tunica, LA

1973 - Baltimore

1975 - Fillmore ghetto, San Francisco

1973 - rural LA

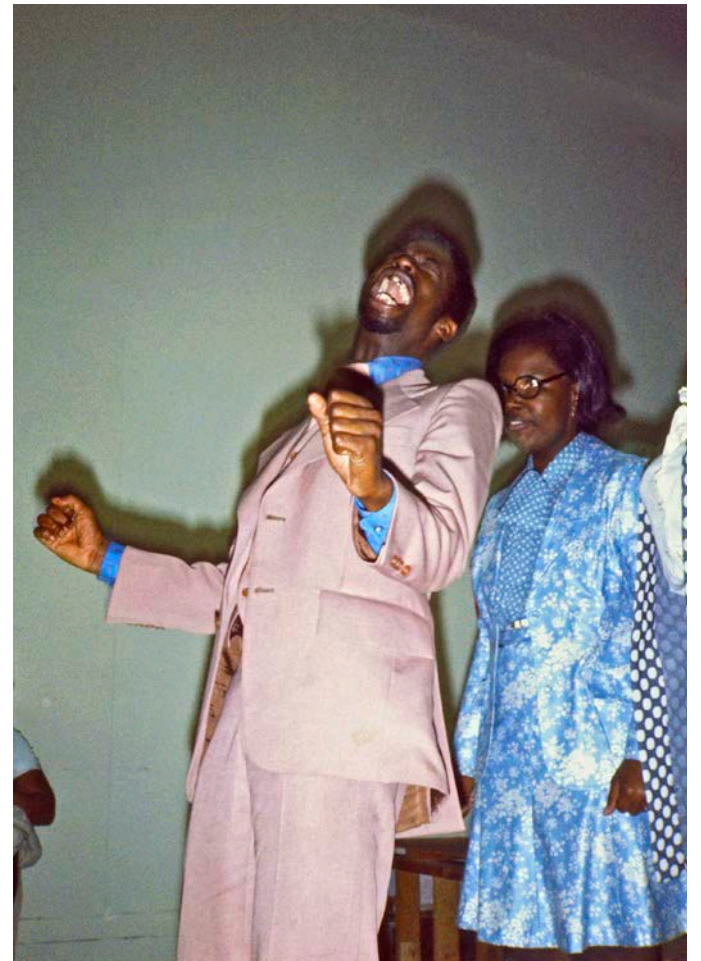
1975 - San Francisco

1975 - Fillmore ghetto, San Francisco

1975 - Fillmore ghetto, San Francisco

1975 - Fillmore ghetto, San Francisco

1975 - Філадельфія, MS. Руки мого тестя, преподобного Джейка Раіша

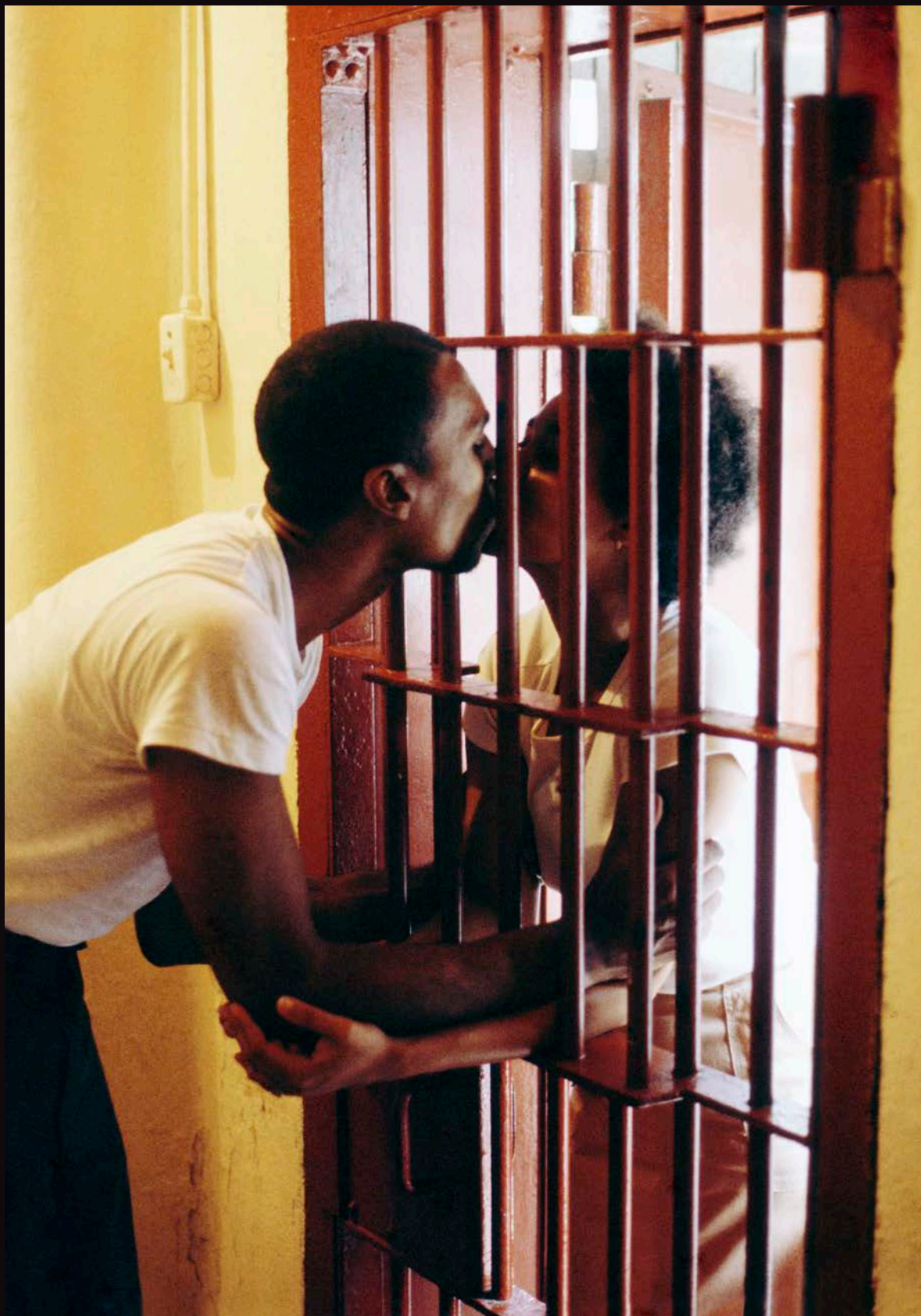
2009 - Harlem, NY

1975 - Meridian, MS

2003 - Церква мого тестя, преподобного Джейка Раіша

1978 - Washington, GA

Кохання в гетто

«Немає такої любові, як кохання з гетто».

Після чотирьох років бродяжництва в гетто я вийшов за нього заміж. Енні — єдина жінка, з якою я пам'ятаю, що вона виявляла ініціативу. Коли вона сиділа в нью-йоркському ресторані — непереборно красива — з перших поглядів було видно, що ми потрібні один одному. Обидві легкі жертви: вона нікого не знала, щойно повернувшись із десятирічного вигнання в Англії, щоб відвідати похорон своєї матері, а я перебував у одному зі своїх пригнічених періодів бродяжництва. Ми обидва були дітьми міністрів і по-різному повстали проти свого походження. Вона була глибоко зворушена моїми фотографіями і хотіла допомогти мені оприлюднити їх. Вона мала сильну літературну схильність і набагато більшу інтелектуальну широту погляду, ніж я, тому незабаром я став дуже залежним від неї, щоб змусити частини мого пазла стати на свої місця.

У своєму вигнанні Енні довелося значною мірою звільнитися від ментальності господаря-раба, що робить шлюб майже неможливим для тих небагатьох нещасних американців, які закохуються всупереч реаліям закритої системи. Бо «змішаний шлюб» — це справді підривний акт. Навіть ліберали намагаються відповідь, коли виникає питання: «Чи хотіли б ви, щоб ваша дочка вийшла за нього заміж?» Зазвичай я знаходив звичайних сегрегаціонерів, які починали розмову словами: «Мені байдуже, білі люди, чорні, фіолетові чи зелені...» Через десять речень вони стануть заклятими ворогами «змішаних шлюбів». Проте, поки це не було заборонено в 1691 році, існувало багато змішаних шлюбів між білими і чорними найманими слугами, і до зведення чорних до рабства ненависть до них була невідомою. У більшості інших країн, навіть у країнах після рабства, таких як Куба та Бразилія, немає нічого схожого на фанатизм американців щодо змішаних шлюбів. Хоча я родом із консервативної сільської місцевості, площа Я не можу пригадати, щоб у дитинстві чув жодного негативного зауваження про часті міжнародні шлюби датчан з африканськими студентами. Навпаки, я відчув сильну солідарність і навіть заздрість до тих, хто переїжджає в далекі краї. Але в Америці жоден міжрасовий шлюб не може розглядатися як просто природний союз. У Голлівуді чорношкірі промоутери хотіли інвестувати багато грошей, щоб оприлюднити моє слайд-шоу, але спочатку вони хотіли, щоб я вилучив розділ про свою дружину: «Це руйнує ваше повідомлення, робить вас схожим на чергового ліберала». Багато чорношкірих і лібералів з тієї ж причини відпадуть у цій главі. Чорна жінка була в гніві, побачивши моє слайд-шоу з фотографіями кількох оголених чорношкірих жінок (не знаючи, оскільки вона знала мою

датську культуру, в якій оголеність дуже культивується: сімейні пляжі таміські парки заповнені оголеними тілами ледве через хвилини після того, як пробивається сонце). «Хіба ви не усвідомлюєте, наскільки безвідповідально у вас були стосунки з усіма цими психічно неврівноваженими жінками? Хіба ви не знаєте, що рабство робить усіх нас душевно хворими?» Вона задала головне питання: як я можу втручатися як нейтральна в суспільство пан-раб, не стаючи частиною проблеми? І все ж вона зробила ту саму помилку, що й більшість американців, автоматично припустивши, що фотографія оголеної жінки дорівнює сексуальним стосункам з нею.

Йї не варто особливо хвилюватися, бо на відміну від того, що я знайшов серед чорношкірих жінок у більшій частині Африки, чорношкіра американка зробила величезні механізми захисту від білої людини у відповідь на багатівкове знущання. Хоча я провів більшу частину свого часу в громадах темношкірих, понад 90% жінок, які запросили мене поділитися своїм ліжком, були білими. Але підозра щодо білого чоловіка-сексуального експлуататора, природно, завжди нависла над мною під час моєї подорожі. Гуляючи вночі в гетто на глибокому півдні, молоді чоловіки запитували: «Сер, ви хочете, щоб я купив вам жінку?»

Я цілком переконана, що більшість жінок не запропонували б мені гостинності, якби не відчували в мені неагресивної складової. Оскільки я завжди бачив своє бродяжництво як пасивну роль, тому не уникав і не ініціював сексуальних стосунків. Я думаю, що цікаво проаналізувати, що насправді сталося, коли я зблизився з жінками. Через кілька днів, якщо ми добре ладили разом, білі жінки виявляли б сексуальну агресію. Але навіть якби ми стали інтимними й обійняли один одного, зазвичай нічого більше не трапилося б із чорношкірою жінкою з нижнього класу, особливо на Півдні. У нас обох ніби щось зірвалося — спільне визнання, що це був занадто великий історичний нарів, щоб його проколоти. Вона не могла уникнути свідомого чи несвідомого сигналу про те, що це стосунки між вільною та невільною людиною, що одразу викликало у мене відчуття, що я просто ще один у ряду білих сексуальних експлуататорів. Тому більшість моїх сексуальних і тривалих стосунків з темношкірими жінками були з жінками із середнього класу або Вест-Індії, які, хоча більш консервативні, ніж білі жінки та жінки з нижнього класу, яких я зустрічав, тим не менш звільнилися від цього рабства в більш високому ступені. Деякі американці сказали б, що якщо ви знаєте, що певні люди живуть у рабстві, ви не повинні, як привілейований білий, потрапляти в такі інтимні ситуації, коли можуть виникнути

сексуальні стосунки або «змішані шлюби». Але рабство є продуктом того, що не об'єднуються з групою абсолютно вільно як з рівними, тим самим ізолюючи та калічивши її.

Енні була одним із моїх винятків із нижчого класу. Бо хоча після тривалої відпустки її зовнішній вигляд здавався «середнім класом», у її фундаментальних світоглядах вона була відзначена вихованням у нижньому класі. Такі стосунки, ймовірно, могли б спрацювати з великою довірою та зусиллями обох партнерів, але через мій расизм, сексизм і, перш за все, ту непомітну «невинність», яка завжди буде остаточним привілеєм правлячого класу, цього не сталося. . Натомість це стало для мене такою болісною нищівною поразкою, що я, наприклад, не міг узгодити її зі своєю оригінальною книгою. Навіть початок пішов не так. Ми одружилися в п'ятницю, 13 вересня, і нам не було де жити.

Покоївка дозволила нам провести медовий місяць у розкішній квартирі південноафриканського консула, якого закликав додому режим апартеїду. Згодом ми опинилися в найгіршому районі гетто. Ми ледве заплатили орендну плату за перший місяць, як усі заощадження Енні були вкрадені. Ми жили на п'ятому поверсі будинку, де були лише повії, знедолені , наркоманки та соціальні матері. Енні з дитинства не жила в культурі низьких класів , і опинитися тут було для неї жахливим шоком. Через її зовнішній вигляд і місцями жили, її постійно «набивали» сутенери та шахраї, які намагалися її завербувати. Коли мені довелося їхати автостопом на кілька днів, Енні викрали представники проституції, які під прицілом пістолета змусили її роздягтися догола, поки вони грали з нею в російську рулетку, «щоб зламати її». Вночі їй вдалося втекти через вікно ванної кімнати без одягу на вулиці міста. Коли я прийшов додому , вона лежала, розчинена в сльозах і болі.

Напади сутенерів тривали, і не допомогло те, що я був білим. Одного разу сутенер зневажливо кинув в Енні в автобусі жменя грошей. З моїми старими бродячими звичками я підняв його. Енні була розлючена на мене і тиждень не розмовляла зі мною. У будівлі вдень і вночі були насильство, крики та шалений біль. Кілька разів на початку я намагався втрутитися між сутенерами та шлюхами, яких вони били. Був і піроман. Протягом перших місяців майже щоночі нас будила пожежна сигналізація, і з сусідніх квартир вибухало полум'я. Ми були настільки підготовлені, що весь час у нас було все запаковано. Перше, що я схопив, це валізу з усіма тисячами слайдів для цієї книги. Одного разу вночі, коли ми всі стояли напівголі в нічному одязі

1974 - Наше весілля в Ратуші, Нью-Йорк (з дитиною південноафриканського консула).

на вулиці Я попросив Енні стежити за валізою, поки я фотографую вогонь, але вона не почула мене в шумі та коли ми повернулися до квартири. це було залишено позаду. Я кинувся на вулицю й виявив, що валіза все ще стоїть там. Усі в будівлі назвали це справжнім дивом, адже ніхто ніколи не бачив, щоб цінні речі залишилися на вулиці хоча б на хвилину, щоб їх не викрали.

Психологічний тиск спочатку був гіршим на Енні, ніж на мене. Ми намагалися отримати допомогу, щоб переїхати, але отримали лише 7 доларів. Майже щовечора вона лежала в сльозах і розпачі. У перші місяці, коли у мене ще залишався психічний надлишок , я намагався проникнути у світ, який для неї так очевидно розпався. Як і більшість інших моїх стосунків в Америці, цей був через насильство. Ми зустріли один одного в результатівбивство її матері; а через кілька місяців її вітчима знайшли, хитаючись по вулиці, смертельно пораненого ножом. У ці слізні ночі для мене почав з'являтися жахливий зразок її дитинства. Коли її 16-річна мати народила її та сестру-близнюка, в сім'ї міністра вважалося гріхом, що матір відправили на Норт, а Енні до тітки в Білоксі, штат Міссісіпі. Усе, що Енні згадує з цих перших чотирьох років, — це п'яна тітка, яка завжди лежала у своїй халупі, а Енні сиділа сама на вулиці на піску. Одного разу вона ледь не вдавлялася курячою кісткою і боролася відчайдушно й самотньо. Ніхто не прийшов їй допомогти. Дідусь і бабуся виявили занедбаність і повернули її до Філадельфії, штат Міссісіпі, де вона отримала суворе фундаменталістське виховання. Часто її підвішували на шкіряних ремінцях на заг'ястях у флігелі і збивали в желе. По дорозі зі школи майже щодня між чорними та білими дітьми відбувалися кидання каменів . Одного разу білі козенята звернули на них німецьких вівчарок, і Енні сильно вкусили. Двоє з цих білих дітей пізніше приєдналися до Ку-клукс-клану, і один з них, Джим Бейлі з вулиці Енні , був тим, хто пізніше вбив трьох правозахисників у 1964 році.

1975 - Енні в вирізці, Сан-Франциско

Після цього насильства клану, з парадами палаючих хрестів на вулиці Енні , вона втекла на північ, а пізніше пішла у вигнання. Оскільки вона була першою темношкірою, яка об'єднала міську бібліотеку, вона ніколи не наважилася повернутися. Чим більше розкривалися ці плаксиві ночі, тим більше я був шокований. Вона була неймовірно чутливою, і якимось я пам'ятаю, як вона плакала при думці про «білу змову», через яку вона та інші чорношкірі діти не знали про вбивство шести мільйонів євреїв.

Нарешті Енні вдалося отримати тимчасову офісну роботу в Архітектурному бюро, де вона опікувалася рахунками від будівельних компаній. Вона спричинила велике потрясіння, виявляючи одну шахрайство за іншим. З її незвичайною пам'яттю -липучкою вона могла виявити, як будівельні компанії за місяці до цього надсилали рахунки за ту саму роботу, але в різних формулюваннях. Роками ці мафіозі роздирали місто. Кожен день вона приходила додому і розповідала мені про те, як щойно заощадила місту 90 000 доларів або щось подібне. Коли її робота закінчилася, її бос сказав їй, що вона може написати будь-яку рекомендацію, яку забажає: він підпише її. Але у нас самих досі не було грошей, і наче ця корупційна атмосфера допомогла ще більше зруйнувати наш моральний дух. Коли багаті крадуть, чому б і нам? Коли одного разу ми знайшли в коридорі гаманець із 80 дол. США, нам знадобилося багато часу, щоб вирішити повернути його власнику, материнству. Коли вона відчинила двері, вона без жодного слова схопила гаманець із презирливим поглядом, ніби хотіла сказати: «Ви, мабуть, дурні, намагаєтеся бути кращими за інших тут. З цього моменту все дедалі більше сповзало в кримінальне русло. У нас була ідея, що я повинен використати час, щоб написати книгу. Енні та інші вважали, що я повинен писати про свої переживання в гетто очима іноземця. Спочатку я день за днем сидів перед чистим аркушем паперу, але в цій жорстокій і нервовій атмосфері мені було неможливо вимовити слова.

Поступово ми обидва втратили впевненість у собі , і я здався. Чим менше у нас було надлишку, тим менше надії, тим більш бурхливою ставала атмосфера між нами. Поступово Енні почала пити у відповідь на мою зростаючу нечутливість. Вона почала дорікати мене за те, що я не що інше, як наївний ліберал. Ці нескінченні ночі більше за все є причиною нападів на лібералів (або на мене) у цій книзі. Вперше в моїй подорожі Я почав втрачати віру в чорних - дивитися на їх реальність, а не на потенціал. Я американізувався, став жертвою ментальності господар-раб. Чим більше я втрачав віру в людей (і своє власне майбутнє), тим більше я кипів ненавистю і гнівом. Щоб уникнути нестерпної атмосфери з Енні, я почав більшу частину свого часу проводити на вулиці. Чим безсилішим я ставав, тим похмурішою була моя перспектива, тим більше вона втрачала віру в мене. Одного вечора вона кричала: «Ти навіть не можеш забезпечити! Чуєш, блакитноокий негр, забезпечуй!» Ще гірше було те, що хоча я постійно намагався влаштуватися на роботу Я почав звинувачувати себе. Я нічого не робив, тільки стояв у черзі. Вранці я сидів і лежав у черзі в банку крові, щоб отримати 5 доларів. Щодня об 11:00 протягом восьми місяців я стояв у годинній черзі до супу, а вночі часто їв у церкві. Решту дня я стояв у черзі, щоб отримати роботу, що було неможливо, оскільки я не мав навичок. Якщо я приходив туди о четвертій ранку , мене іноді вдавалося найняти на день, щоб розкидати рекламу в заможних передмістях за 2 долари на годину.

Через деякий час я здався і все більше часу проводив із злочинцями на вулиці. Я ніколи не був причетний до масштабної злочинної діяльності, але вона явно рухалася в цьому напрямку. Одного вечора, коли хлопець розхитно сказав мені, що його брата щойно вбили в Чикаго, я просто холодно відповів: «Якого калібру пістолет?» Лише згодом я зрозумів, як глибоко я опустився. За час, коли я жив з Енні, у нашому кварталі було вбито вісім людей, деякі з них були знайомими. Тереза, яка так часто давала мені безкоштовну їжу у своїй кав'ярні, одного дня була вбита клієнтом, який не міг оплатити рахунок у 1,41 долара. Іноді навіть стіни в нашому коридорі були вимазані кров'ю. Коли я повертався додому пізно ввечері, Енні часто лежала в тумані, наповненою сльозами та випивкою. Я більше не дбав. Зрештою, боячись руйнівних сварок, я не повертався додому, поки вона не спала. Наше статеве життя, як і все інше, розпалося.

Нарешті я затаїв таку ненависть як до чорних, так і до білих навколо мене, що почав боятися самого себе. Одного разу вночі, коли Енні пила , я так зневірився, що націлився

на неї в темряві. Наступного ранку вона мала чорне око, як і всі інші в будівлі. Ніколи до цього не поклавши руку на людину, мене потрясло. Я раптом злякався, що одного разу вб'ю її. Єдиний спосіб зламати геттоізацію – це втеча. Нам вдалося отримати крихітну кімнату для Енні в білому будинку за межами гетто. Після цього я поїхав прямо на шосе. Шосе, яке я знав, означало безпеку та безпеку, відпочинокі свобода. Протягом чотирьох років я жив привілейованим бродячим життям у гетто, який не постраждав. Коли я став частиною гетто, мене знищили менш ніж за рік, я зненавидів чорношкірих, втратив віру у все і побачив, як найгірші сторони мого характеру почали контролювати мою поведінку. Однією з них була зростаюча егоїзм і агресивна черствість у моїх стосунках з жінками. Я не випадково разом із своїм другом Тоні в Північній Кароліні одразу вступив у період помітного споживання «дівчат». У мене не залишилося ніяких гальм. І все ж я був не зовсім роговим спокусником. Тоні раз у раз шепотів мені: «Гей, чому б тобі не зробити крок?» і час від часу йому доводилося передчасно відвозити моє побачення додому. А потім щовечора з'являлися тривожні перешкоди. Одного вечора я не зміг повернутися додому зі своїм побаченням через перестрілку на вулиці. Іншої ночі ми всі пішли подивитися Землю, Вітер і Вогонь у Чапел-Хілл, і я використав свій білий привілей, щоб «обманути» свій шлях безкоштовно, оскільки у мене ніколи не було грошей. Це так роздратувало Боба, який керував машиною, що по дорозі додому він раптом зупинився і сказав: «Гей, чоловіче, титреба виходити, розумієш?» Оскільки Боб був подвійним вбивцею, убив і свою дружину, і її коханця, і всі знали, що він кипів усередині, ніхто не намагався втрутитися, і мені довелося вибиратися в морозну ніч серед нікуди.

Важливим інструментом у знайомствах є автомобіль. Оскільки я не міг покататися на своїх побаченнях, я запросив їх на те, що я любив найбільше на світі: подорож автостопом. Саме ці поїздки більше, ніж будь-що інше, допомогли мені усвідомити свій сексуальний настрій. Я так часто жив з чорношкірими, що майже не звертав уваги на те, що був «на хибному боці колій», але поїздка автостопом з чорношкірою жінкою знову швидко штовхає її на «місце», особливо якщо вона настільки неосвічена, як я. вдалося залишитися про додаткові відносини пан-раб чоловіка до жінки. Через моє бродяче ставлення до того, що водія потрібно «розважати», якщо водієм була жінка чи гей, я б сидів попереду, щоб вести розмову, тоді як якщо це був гетеросексуальний чоловік Я змусив б жінку сісти біля нього, навіть якби вона цього не хотіла. Реакція білих водіїв була жахливою. Якби вони не задовольнялися психологічними катуваннями жінок, то використовували

2004 - Філ. MS - Перегляд сім'ї Енні протягом усього життя.

б пряме фізичне посягання. Хоча більшість із тих, з ким я їздив автостопом, були добре одягненими дочками професорів і лікарів на Півночі й мали освіту та довіру до свого оточення, що змусило їх, на відміну від жінок із гетто, навіть наважитися вирушити в таку подорож з білим, вони були вважалися не що інше, як легкою сексуальною здобиччю або навіть повією. Кілька разів хтиві водії жорстоко намагалися виштовхнути мене. Для деяких з цих жінок це був перший шанс побачити свою країну. Більшість навіть не дотягнули до державної лінії. Один пройшов 4000 миль через Канаду та Гранд-Каньйон, а потім зламався в істеричному нападі, через який нас обох мало не заарештували.

Після геттоізації я все ще був надзвичайно нерівноважний, і я вирішив, що мені потрібно відтворити себе в спокійній сімейній атмосфері. Проживши у кількох білих будинках, я повернувся до найгармонійнішої та найстабільнішої подружньої пари, яку я міг пригадати, що бачив у нижньому класі: Леона і Шеріл в Августі, штат Джорджія. Їхня любов і відданість один одному були настільки збагачуючими та заразними, що я часто думав про них під час мого власного невдалого кохання до гетто як живий доказ того, що справжня любов до гетто може процвітати. Поки я жив у їхньому домі, я відчував спокій і підтримку, що дозволяло мені день за днем їздити автостопом, щоб досліджувати бідність у цьому районі. Але коли я прийшов до них додому я відразу відчув, що щось змінилося. Леон запросив мене увійти, але він був не задоволений. Він, здавалося, був у трансі, коли сказав мені, що його дружина померла від хвороби, яку можна було вилікувати, але у них не було грошей, щоб пройти належне лікування, поки не стало надто пізно. Леон так і не оговтався від втрати. Він ніколи не виходив зі свого будинку, який стояв поруч з елітною медичною школою в Августі. Цілий день він сидів на блакитному килимі перед своєю маленькою стереосистемою, наче це був вівтар, слухав музику, дивлячись на фотографію Шеріл зверху. Кілька днів він протягом дня співав пісні про кохання, вписуючи в них її ім'я. Час від часу він кричав у кімнати:

1975 - Енні в вирізці, Сан-Франциско

«Я хочу тебе! Я хочу обійняти тебе. Я хочу знову бути з тобою... Ми повинні об'єднатися, бути одним... Я хочу померти... померти...» Ніколи я не бачила такого сильного кохання чоловіка до жінки. Щонайбільше раз на день він повертався і спілкувався зі мною, а потім тільки для того, щоб розповісти мені про те, як він хоче приєднатися до Шеріл на небесах. Іноді, коли він дивився прямо на мене цим порожнім поглядом, ніби мене не було, мої очі наповнювались сльозами. Я відчув до нього глибоке розуміння не міг це висловити. Вечорами він лежав у своїй кімнаті. Його мати чи інша жінка приносили нам приготовану їжу за два тижні, коли я там пробув. Цей гнітючий досвід змусив мене заглянути глибше в себе. Я вирішив повернутися до Енні, а пізніше вона повернулася зі мною до Данії. Наші стосунки дуже постраждали, тому через деякий час ми розлучилися. Ми досягли хороших робочих відносин, і вона допомогла перекласти частини цієї книги та весь фільм.

Через три роки я об'їздив всю Америку, щоб подарувати або показати цю книгу всім тим друзям, які зробили це можливим. Одним із них був, природно, Леон, який так мені допоміг і був одним із тих, кого я мав на думці, щоб

допомогти організувати шоу в Європі. Але коли я підійшов до його сітчастих дверей з книгою під пахвою, на мій стук відповіла незнайома жінка. Ні, Леон там більше не жив. Його застрелив три роки тому – білий чоловік. Увесь день його мама показувала мені фотоальбом із фотографіями Леона та Шеріл і зі сльозами розповідала про три щасливі роки разом. Ми сиділи, ридаючи, обіймаючи один одного на ганку. Я знаю, що Леон і Шеріл знову об'єднані. «Немає такої любові, як кохання з гетто».

Написано за допомогою моєї колишньої дружини на її лікарняному ліжку. Енні померла після тривалого періоду проблем зі здоров'ям у 2002 році в Данії.

1973 - NYC

Суспільство, в якому було вбито любов і взаємні зв'язки, не є красивим видовищем. Навіть церква уникає соціальної етики Христа і зраджує ізгоїв. Не дивно, що ці ізгої потім зраджують церкву. Розлучені молоді люди з гетто часто приходять до білих церков перед тим, як передають тарілку для збору, і змушують відвідувачів церкви під дулом зброї дати справді голодним кохання.

Куди б ми не виганяли наших співгромадян через геттоізацію та загибель білого втечі, наші високі символи милосердя залишаються порожніми поряд із розбитими мозаїчними вікнами. Церкву датських моряків у Балтіморі, в якій я часто знаходив спокій, довелося закрити, бо Альфонсо та інші мої друзі в сусідніх будинках постійно грабували її.

1973 - Bronx, NY

1973 - Baltimore

1975 - Richmond, VA

1973 - Queens, NY. Christmas Eve

1974 - Нью-Йорк. Бездомні біля церкви

Зневірений священник у Чикаго сказав мені, що його церква закривається, бо щонеділю грабують громаду. За даними упереджених ЗМІ, «християнського священника вигнали зі своєї церкви (у гетто Данії) мусульманські головорізи», коли наша коричнева молодь точно так само виражала біль і гнів від відчуття відторгнення білими. Коли я провів семінар з примирення для них і для кількох білих, які залишилися в гетто, я виявив, що єдина відмінність між ними та їхніми американськими колегами полягає в тому, наскільки зразковою їх поведінка (досі) є в Європі.

У деяких американських містах на кожному поверсі готелів є озброєна охорона або поліція. Потяги метро в Нью-Йорку та Чикаго перевозять поліцейських як у формі, так і в цивільному, але людей досі вбивають і гвалтують на очах пасажирів, охоплених панікою. Туристи повертаються до Європи з «американською шиєю», тому що постійно відсилають тривожні погляди через плече. Студентка з Нігерії, яку я зустрів у гетто Філадельфії, була настільки в паніці через умови там, що її намагалися відправити додому, «в безпечне місце», до того, як її навчання закінчилося. Її заява мене не здивувала б, якби не той факт, що вона щойно пережила громадянську війну в Біафрі. Замкнення нижчого класу є дегуманізуючим для всіх. У п'яти будинках, в яких я жив, за час моєї перебування там двічі були озброєні пограбування. Суспільство витрачає мільярди, щоб вилікувати хворих, замість того, щоб інформувати нас про страждання, які наш расизм завдає собі. Ми інтуїтивно відчуваємо, що копаємо собі могилу, але, не в змозі нічого з цим вдіяти, перетворюємо її на траншею. Виробник, з яким я жив, заробив статки на виробництві військового обладнання, але звернувся до виробництва сигналізації та сльозогінного газу, можливо, тому, що країна витратила так багато ресурсів, експортуючи війну, що «війну з бідністю» вдома довелося припинити. Чим більше ми боремося за «свободу» без

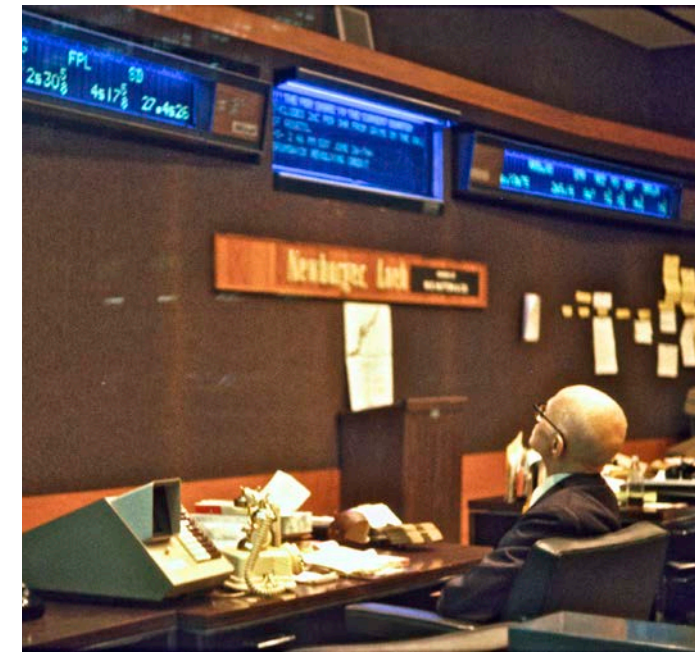

1974 - Нью-Йорк. Бездомні біля церкви

взаємної поваги, тим більше ми відрізаємо себе від неї. Таким чином, зараз багато хто живе за сталевими укріпленнями.

Повільно, але неухильно залізна завіса наближається до Америки. Ви заходите в магазин і опиняєтеся всередині сталеві клітки. Багаті можуть дозволити собі інвестувати мільярди в невидимі електронні укріплення між собою та гетто. Чим більше електронних променів замінює довіру, тим більше система замикається. Люди, багато з яких з дитинства навчені поводженню зі зброєю, паралізовані від страху. Багато хто озброюється до смерті, щоб «захиститися від негрів», як сказала мені одна сім'я в передмісті Мічигану. Я не знаю, що найбільше шокує: те, що наші діти гніву почуваються настільки психологічно маргіналізованими, що можуть вбити за долар, або що мільйони американців готові покінчити з життям, щоб захистити телевізор. Навіть вчителі часто зазнають нападів на очах своїх учнів. Мій друг Джеррі, згаданий у листі з Детройту на сторінці 183, навчився не втручатися, коли його студенти сиділи й шліфували зброю на його уроках. Як викладач, я часто приходив, щоб підтримати його зусилля бути ангелом-рятівником для цих скривавлених дітей гетто. Але коли після багатьох років спроб єдиний студент, якому йому вдалося потрапити до Гарварду, був убитий на уроці випадковими кулями під час бійки між бандами — незадовго до випуску — Джеррі здався. У 2005 році він втік зі США і приїхав до мене в Копенгаген. Однак лише через три роки між нашими маргіналізованими людьми спалахнули бандитські війни, які змусили данців так само втекти від власних творінь.

Чим більше автомобілів, тим більше зброї, чим більше фортець, тим більше військових наросування... тим більше приватна промисловість збагачується цим систематичним підривом суспільства. Чим вищі бар'єри, які великий бізнес вибудовує між людьми, тим більше йому вдається вбити любов між людьми — і тим вищі ціни на акції ростуть на Уолл-стріт. У процесі ми стаємо нечутливими, наприклад, до цієї голодної жінки на вулиці біля біржі...

1974 - NYC

1974 – жебрак на Уолл-стріт

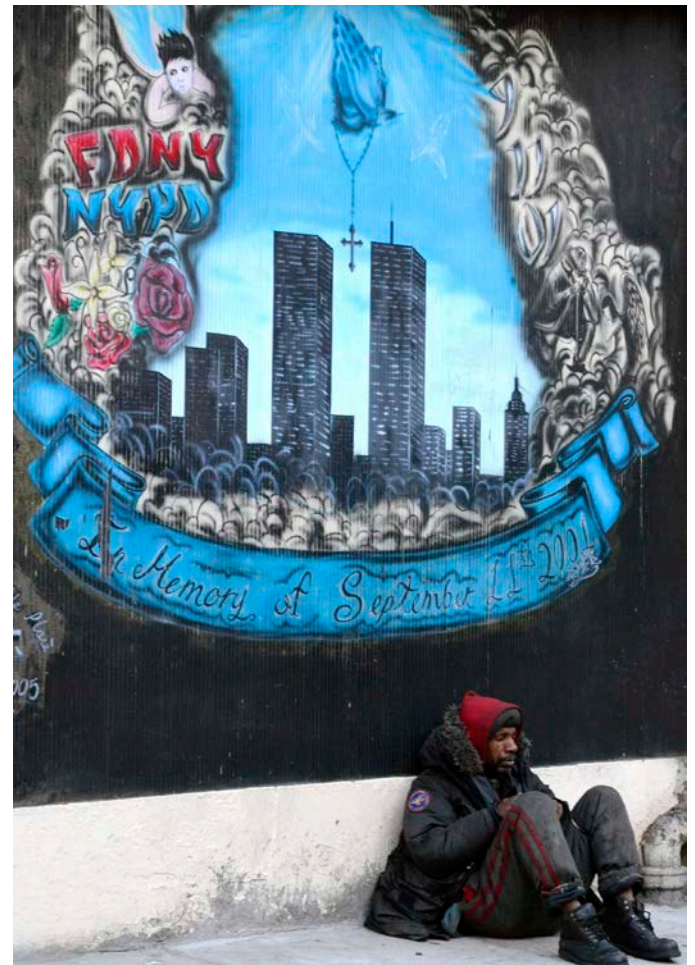
2006 - NYC

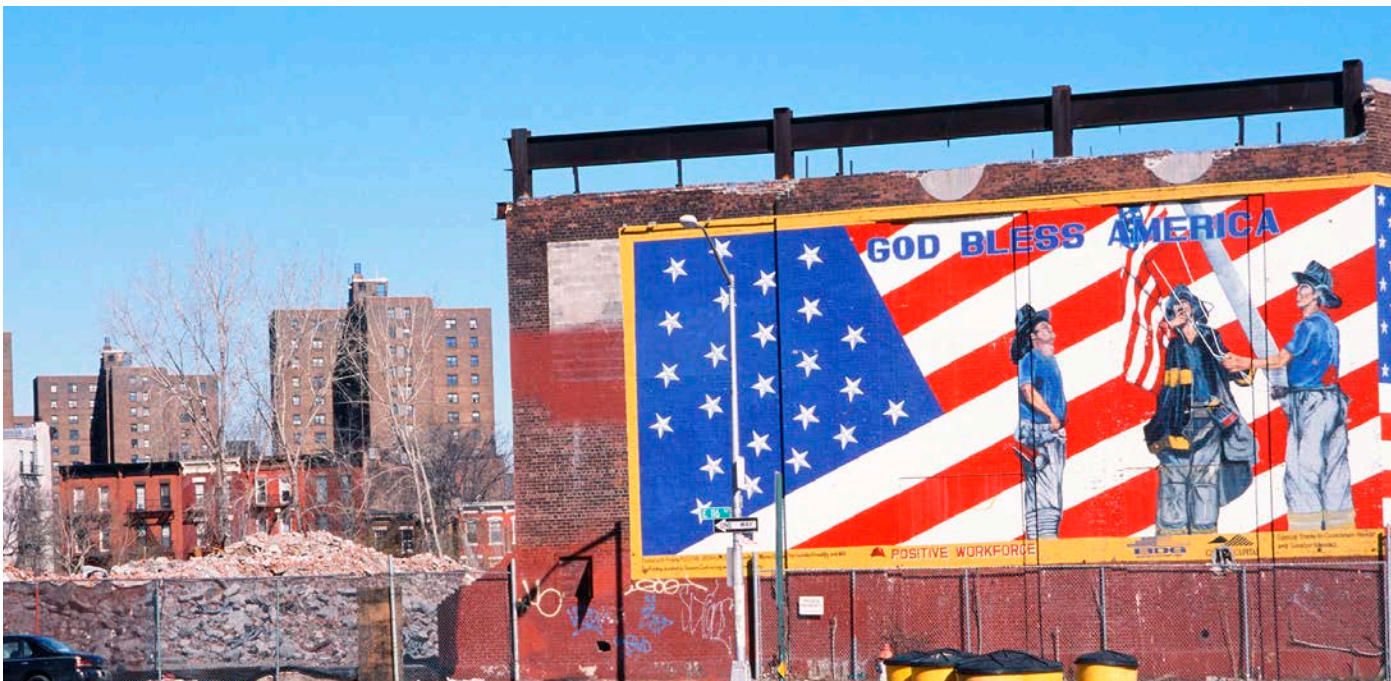
2007 - NYC

2003 - Portland, OR

2010 - NYC

2002 - NYC - 9/11 Memorial

1975 - San Diego, CA

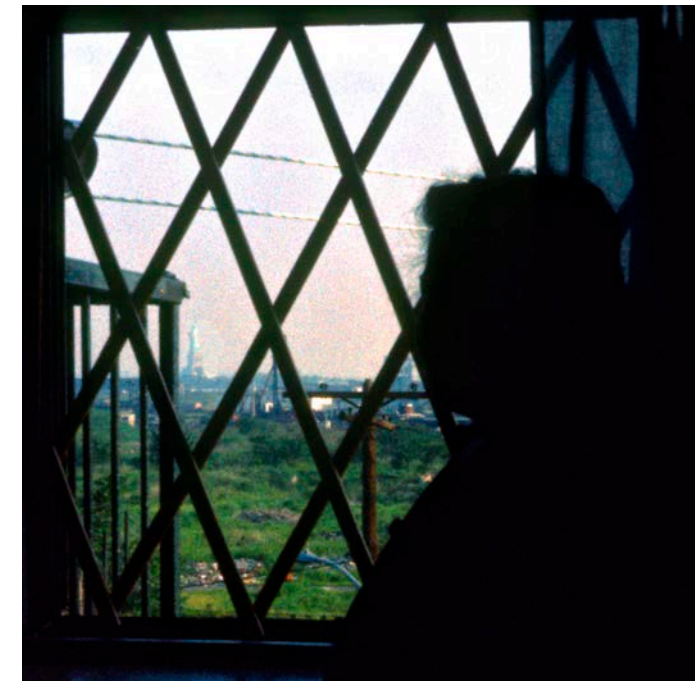
1972 - Miami Beach, FL - Republican convention

1974 - Jersey City, NJ

1974 - Jersey City, NJ

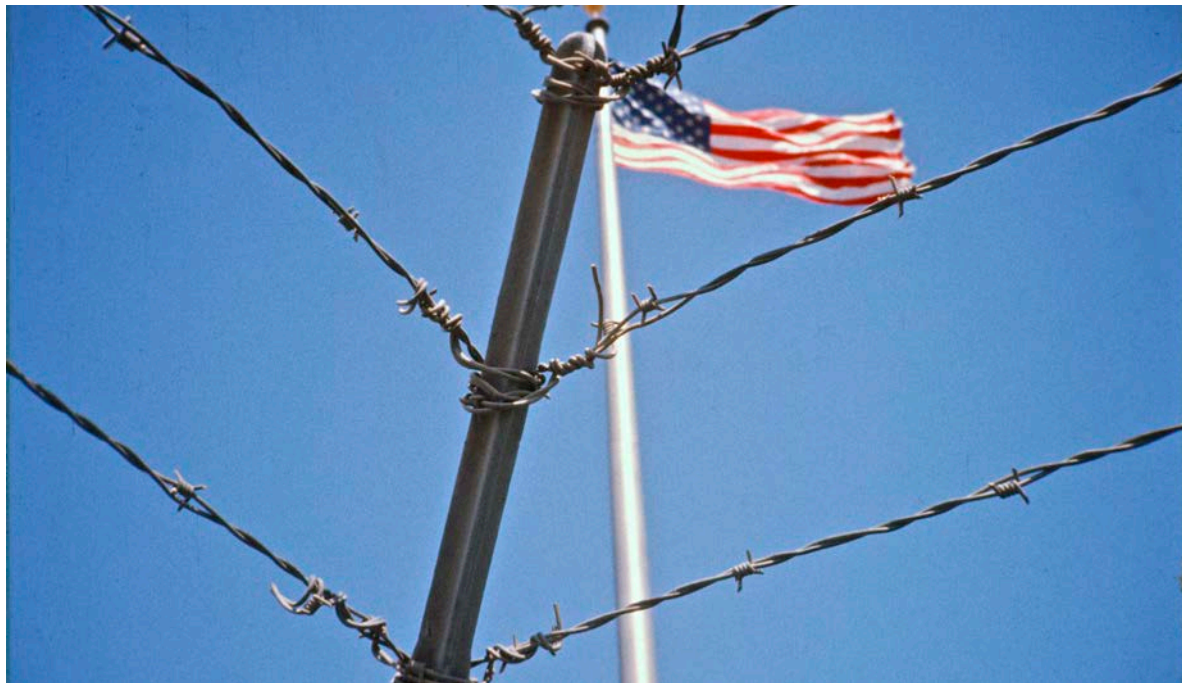
1973 - NYC

Коли нам не вдається зміцнити справедливість, виникає необхідність виправдати силу. Чим більше ми намагаємося знайти шлях до свободи та безпеки, тим більше наші дії у втечі та відчай нагадують типові для гетто. Подібно до того, як ув'язнені гетто шукають швидких втеч у вражаючі розкішні автомобілі та насильство, ми рятуємося за допомогою використання ще більш вражаючих бронетранспортерів та військового насильства, які спрямовані проти гетто, замість того, щоб змінити ставлення, яке ми сповідуємо. створювати гетто. Наскільки ми насправді вільні у власній країні Бога, коли тисячі людей повинні дивитися на Статую Свободи з-за вікон зі сталевими ґратами? Її пильний погляд, який завжди відвернений навіть від найжорстокіших актів расизму, все частіше замінюється незмінним оком Великого Брата.

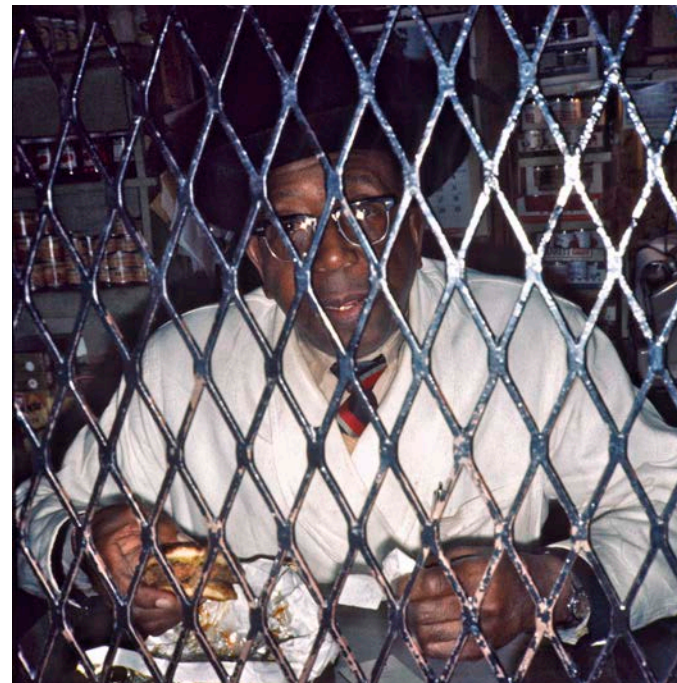
Зі страху та відчуження ми постійно порушуємо Конституцію під приводом боротьби зі злочинністю та тероризмом. У Данії ми також неодноразово обмежуємо власну свободу за допомогою нового та суворішого законодавства про тероризм через страх перед тими, кого ми маргіналізували. В одному відношенні Америка небезпечно близька до тоталітаризму: країна кишить таємною поліцією. Ніхто, абсолютно ніхто, крім тих, хто, як і я, їздив автостопом у великих і малих американських містах, не має уявлення, скільки насправді цих поліцейських у цивільному. Вони завжди обшукували мене. Навіть у маленьких сонних містечках на півдні я міг би виявити до двадцяти офіцерів за одну ніч. Чим більше закривається система, тим більше зникає довіра до дій і цінностей суспільства в цілому. Витісняючи розум, страх придушує нашу турботу та співчуття до інших людей.

Наші (чорні) злочинні та (білі) репресивні втечі отруюють все населення, яке поступово розбещується насильством, яке воно вчиняє над чорним гетто. Гетто створюється і зберігається зовнішніми силами; його не можна розібрати зсередини. Паралізоване страхом і насильством, усе наше суспільство починає набувати характеру гетто. Населення все більше усвідомлює, що воно діє в закритій системі — системі, в якій ми втратили навіть уявну свободу дій. Система, чие тривале ув'язнення (наших) небажаних людей у величезних гетто вже давно стало настільки інституціоналізованим, що здається нам цілком природним. Протягом поколінь наш «системний расизм» формував і калічив нас до такої міри, що ми не можемо уявити альтернативи,

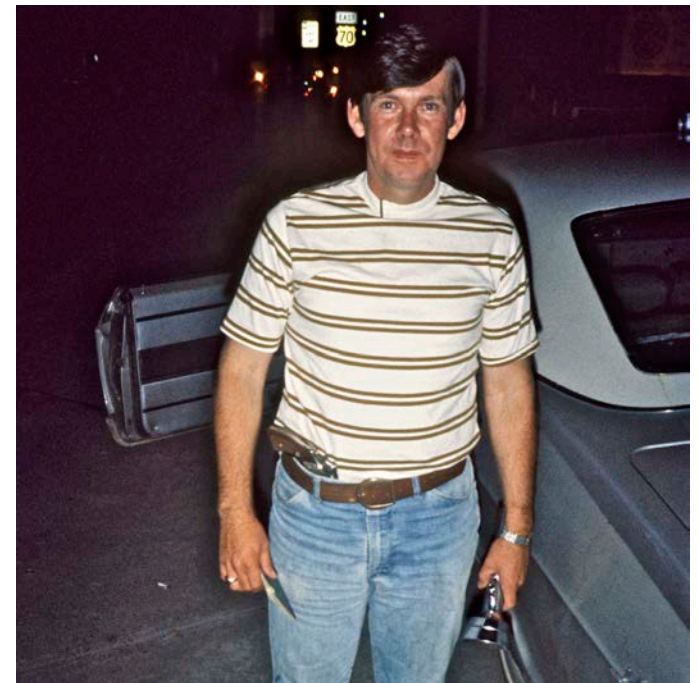
І отже все суспільство стає закритою системою так само, як Південь до 1865 року і до 1954 року — системою, яка, незважаючи на зусилля лібералів та активістів, не змогла змінитися зсередини. Північне втручання в південну замкнуту систему не розірвало коло; він лише знайшов новий вищий рівень балансу, піднявши середній дохід чорношкірих на Півдні з 45% до 55% доходу білих. Ми, білі, маємо владу ліквідувати гетто шляхом зміни ставлення, але доки ми пасивно дозволяємо бути захопленими поневоленою моделлю добре скоординованого гніту, я не бачу можливості, щоб це сталося. Ми не розуміємо монстра нижнього класу, якого ми постійно створюємо, і тому повертаємося до нього спиною, руйнуючи наше суспільство в процесі.

1974 - Harlem, NY

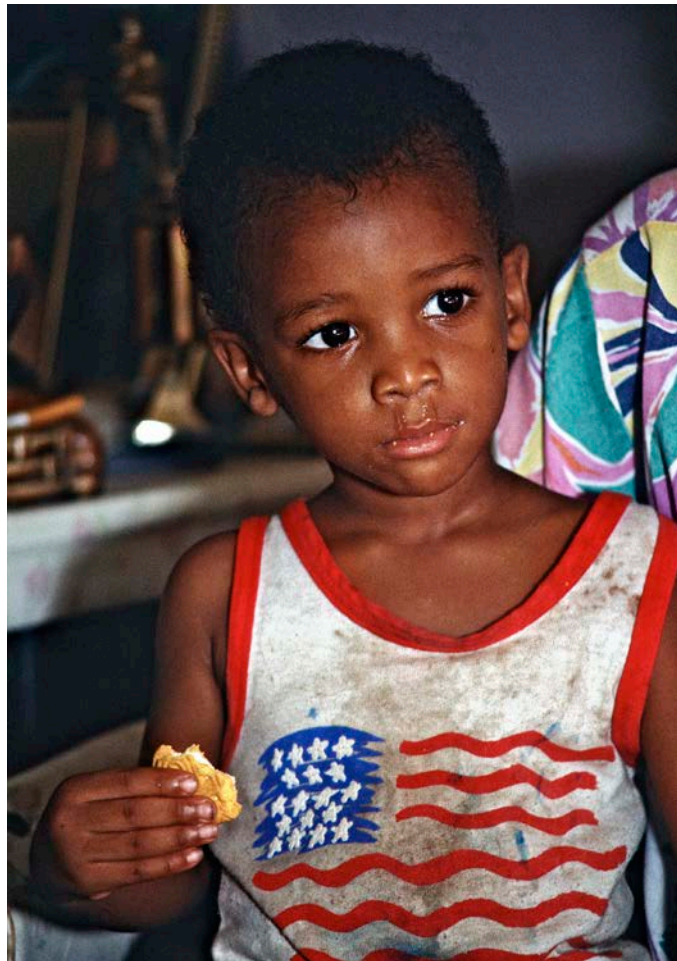
1973 - Baltimore

1974 - Річмонд, Вірджинія. Поліцейський у цивільному одязі перевіряє мене

1986 - Amherst, MA

1975 - Philadelphia, MS

1972 - Jackson, MI

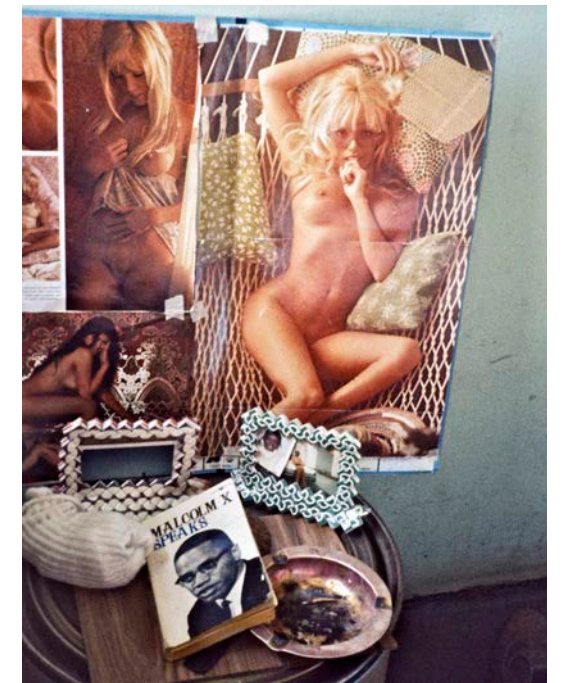
1975 - San Bruno Jail, CA

1975 - San Bruno Jail, CA

1973 - NYC

1975 - San Bruno Jail, CA

Моя подорож цими соціальними джунглями автоматично привела мене до остаточної закритої системи, в'язниці, в якій я зіткнувся з трьома грабіжниками з нижчого класу, які напали на мене, коли я прибув до Америки п'ятьма роками тому. У той час як суспільство повільно закривалося навколо мене, як лещата, ці люди відкрилися мені і через мою власну геттоізацію стали частиною мене самого. Тепер я зрозумів, що у них не було справжнього вибору: їхня свобода була одномірною. Тоді їхній вибір, стати жертвою мене чи ні, є ознакою вибору білих: чи варто припинити пригнічувати неспокутований народ, щоб самі не ризикувати опинитися у своєрідній в'язниці? Або, замкнені в системі, де «життя вже створено», ми втратили свободу вибору?

Навіть якби ми виділили мільярди доларів на відбудову нетрів, щоб забезпечити кращі школи та роботу, ув'язнені в гетто розцінили б це як ще один випадок принизливих крихт згори. Це лише погіршить самоуявлення тих, кого ми позбавляємось і яких наполовину намагаємось повернути, — і вони кусали б руки, які їх годують. Наша велика ліберальна відкрита рука зазнає швидкого консервативного відступу. Ні, ми не можемо просто розплатитися за наш расизм! Навіть у найкращі роки ліберального токенизму, 1960-67, 348 мільярдів доларів було витрачено на війну і 27 мільярдів доларів на дослідження космосу, але лише 2 мільярди доларів на допомогу гетто. Не дивно, що нижший клас зневажливо спалив гетто!

Така рука допомоги згори ненавмисно функціонує так само, як і американська карна система. Тут 95% грошей витрачається на утилізацію небажаних і зв'язання з ними, тоді як лише 5% витрачається на патерналістичну «реабілітацію» відходів (на виробництво яких знадобилися роки). Більшість

ув'язнених настільки зруйновані тюремною системою, що ніколи не пристосовуються до зовнішнього життя і знову потрапляють у в'язницю. Мільйони людей, які потребують психіатричного лікування в результаті інституціалізованої, хронічної та самозакріплюючої патології гетто натомість замкнена. Близько 25% ув'язнених є розумово відсталими через бідність та отруєння свинцем. Майже половина ув'язнених — чорношкірі, хоча вони становлять лише 13% території країни. Коли, крім того, чорношкірі в середньому отримують вдвічі довші терміни ув'язнення, ніж білі за один і той же злочин (як повідомляє New York Times), починаєш розуміти, чому багато чорношкірих вважають себе політичними в'язнями.

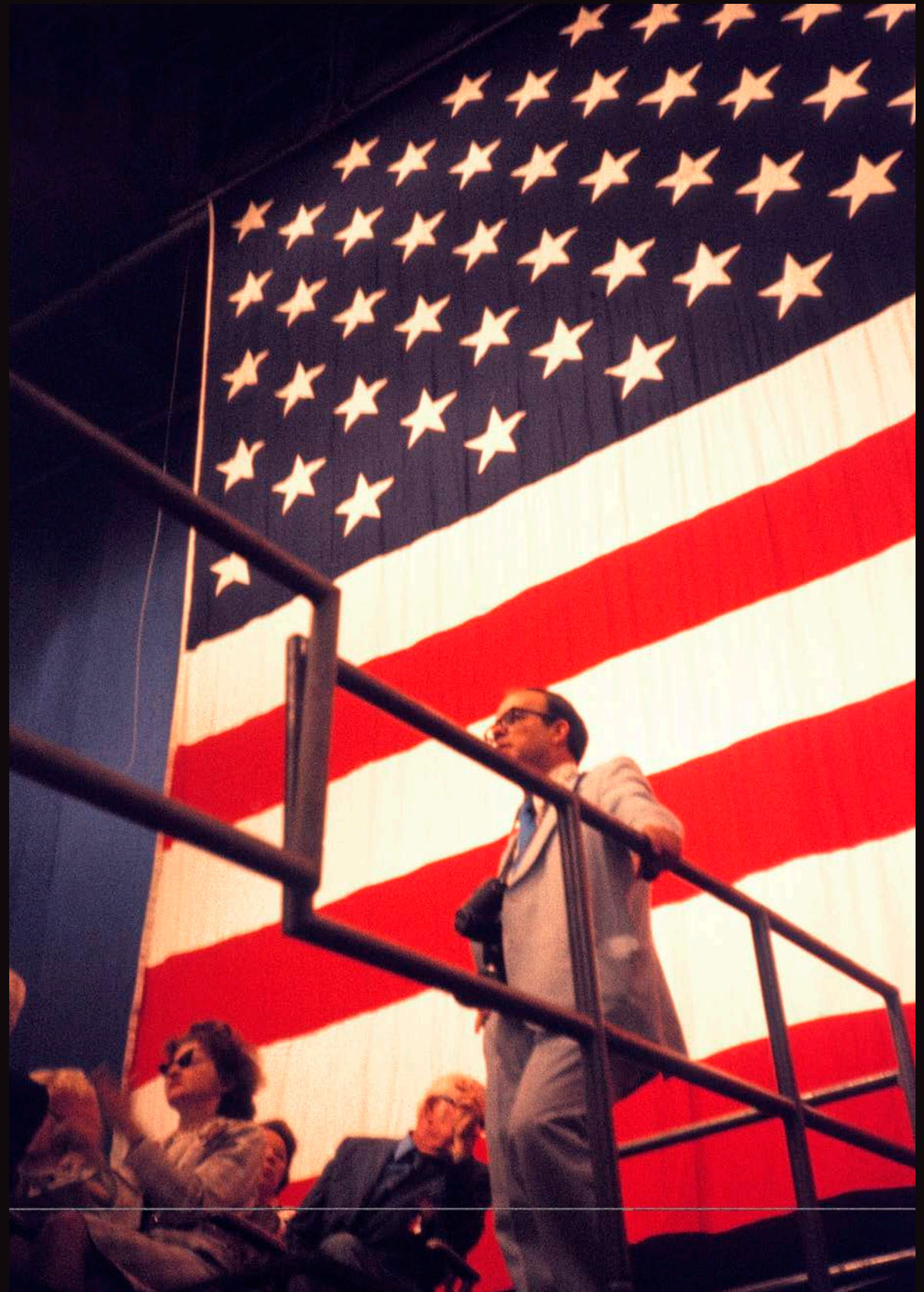
Може здатися, що я представляю чорношкірих безпорадними жертвами, але як інакше ми побачимо в собі ката? Читаючи цю книгу, ваш несвідомий расизм намагався заперечити відповідальність, наполягаючи на тому, що проблема все-таки, ймовірно, пов'язана з вродженою неповноцінністю чорношкірих. Але згадаймо, що чорношкірі іммігранти з Вест-Індія, яких не змушували усвідомлювати наш расизм, почувалися так само добре, як і білі в Америці. Отже, коли місцеві чорношкірі, глибоко сформовані нашим расизмом, мають лише половину доходів білих і становлять більше половини всіх ув'язнених, тоді так, багато з них є безпорадними жертвами нашого расизму. Образи зламаних і апатичних людей у цій книзі — це не ті образи, які люблять бачити самі наші пригноблені, що намагаються зберегти трішки гідності.

1974 - Baltimore

1975 - San Bruno Jail, CA

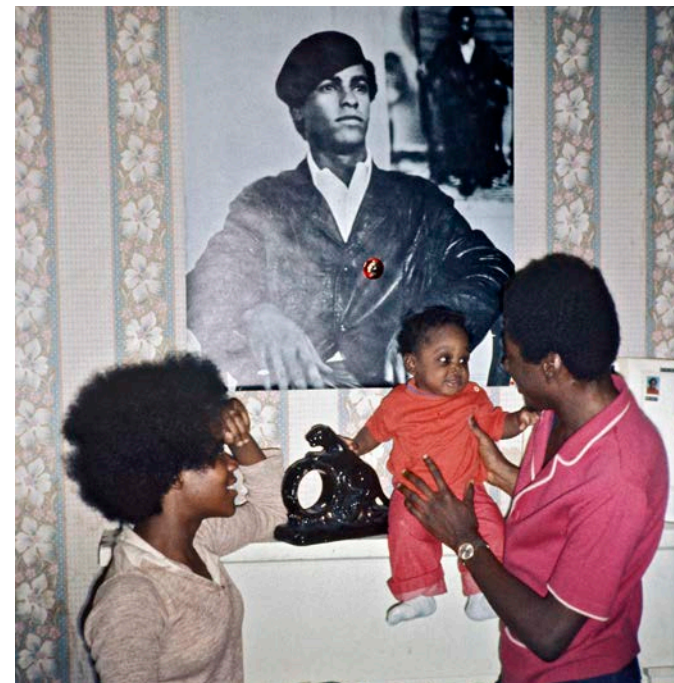
1972 - Miami Beach, FL

1971 - Окленд, Каліфорнія. Голова Х'юї П. Ньютон

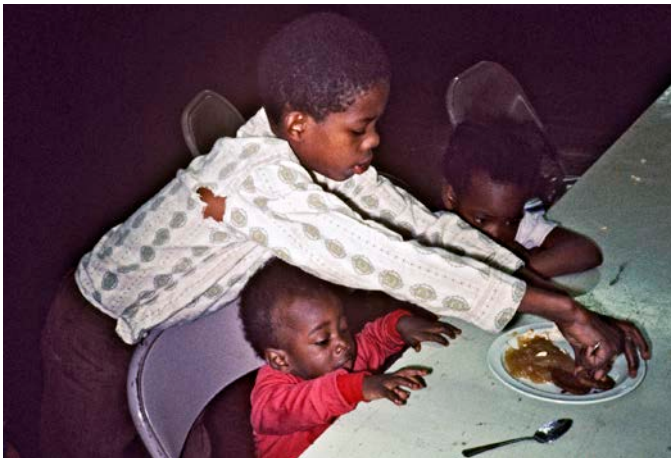
Пізніше голова ВРР Елейн Браун, яка співає останню пісню в цій книзі

Генрі та Елейн на плакаті Х'юї П. Ньютона

1975 - Seattle, WA

1973 - Балтімор. Програма безкоштовного сніданку ВРР

Але пригнічення завжди породжує більше зламаних людей, ніж порушників шаблонів, і якщо ми не розуміємо тих, хто надто слабкий, щоб чинити опір, як ми коли-небудь усвідомимо, наскільки руйнівним є наш расизм?

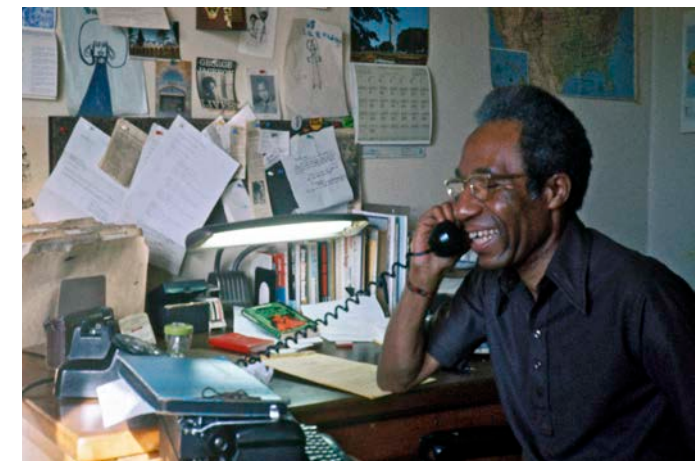
Ці в'язні чинили опір. Те, що змусило їх вибрати наше остаточне покарання, було не справжньою потребою чи голодом, а неконтрольованим гнівом — злісним коктейлем ненависті та ненависті до себе, який змушував їх зневажати все. Вони лише видимі симптоми нашого гноблення; їх гнів поділяють всі чорношкірі американці. Гнів постійно перемагає їх, змушує спотикатися там, де інші легко досягають успіху. Замість того, щоб досліджувати причину їх гніву, ми звинувачуємо їх у тому, що вони не досягли успіху. Ми не розуміємо створеного нами монстра гетто. Натомість ми повертаємось до нього спиною, «масово ув'язнюємо» — можливо, одного разу це будуть «концентраційні табори» — і в цьому процесі руйнуємо наше власне суспільство.

Проте, яким би грізним не здавалося гноблення, завжди існував активний рух проти нього, від Ната Тернера до Black Lives Matter. Я не міг пасивно спостерігати за всім цим руйнуванням, тому приєднався до руху свого покоління, «Чорних пантер». Вони вже використовували силу політичного театру на деяких сміливих подіях, користуючись правом на носіння зброї згідно з Другою поправкою, протестуючи проти нескінченних поліцейських вбивств чорношкірих. Білі були настільки налякані чорношкірими зі зброєю, що губернатор Рейган за підтримки NRA (вірте чи ні) посилив закони про зброю в Каліфорнії. І навіть незважаючи на те, що «Пантери» були ненасильницькими, ФБР розпочало секретну операцію COINTELPRO, щоб розгромити групу, вбивши незліченну кількість Пантер, деякі уві сні, як Фред Гемптон. Особливо мене вразила програма

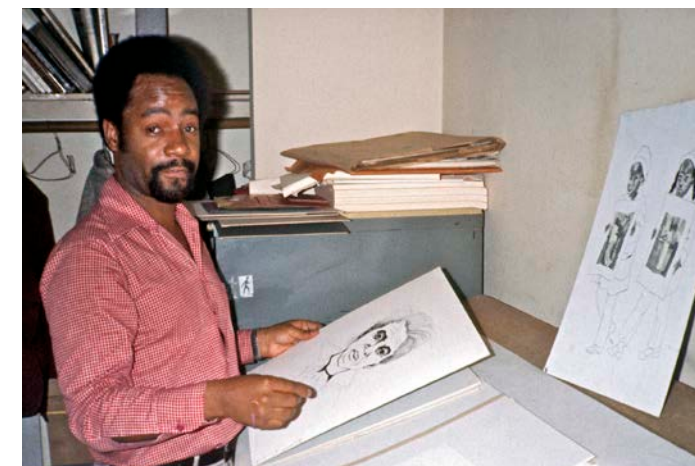
1973 - Балтімор. Програма безкоштовного сніданку ВРР

«Безкоштовний сніданок для дітей», яку вони створили в багатьох гетто, і я їздив автостопом, щоб підтримати їх. У Балтіморі я зазвичай залишався зі своїми друзями-пантерами Генрі та Елейн (побачили тут з їхньою дитиною під плакатом Х'юї Ньютона). Я допомагав їм годувати місцевих дітей і бачив, як ці діти, одягнені в лахміття, йшли вранці на великі відстані, щоб поїсти. Я відчував, що це було більш значущим, ніж приєднатися до культури навколо лідера Меркурія Х'юї Ньютона (угорі ліворуч), якого я часто зустрічав в Окленді, разом з іншими лідерами, такими як Елейн Браун, яка співає «There is a Man» у кінець мого шоу. Але коли Девід Дюбуа став головним редактором газети «Пантера», він переконав мене, що моя справжня роль — це як фотограф для газети. Я неймовірно пишався тим, що працював на сина великого WEB'уа, якого бачили тут, у штаб-квартирі ВРР в Окленді, разом із відомим карикатуристом Еморі Дугласом. І тому фотографії в цій книзі вперше були опубліковані в «Чорній пантері».

1974 - Девід Дюбуа в штаб-квартирі ВРР в Окленді

У цій історії є сумна післямова: коли мені довелося переглядати фільм «Дворецький» на датському телебаченні в 2013 році, я розплакався під час тієї частини, де вперше «Чорні пантери» були зображені позитивно — як природна сцена в чорному опорі. Я зрозумів, як сам придушив свою причетність до «Пантери», яка була частиною моєї оригінальної датської книги. Коли я починав своє шоу в Америці Рейгана в 1984 році, я стер усі його сліди, боячись, що мене звинувачують у терористичній діяльності. Ми з Америкою змінилися відтоді, як я зустрів Рейгана в 1972 році, коли я нахабно звинуватив його в пригніченні чорношкірих. Я був правий. Він був першим кандидатом, який використовував «закодований» расизм і собачий свист («джунгли» = гетто, «мавпи» = африканці), який виграв президентство з часів Руху за громадянські права.

1974 - Еморі Дуглас у штаб-квартирі ВРР в Окленді

1971 - Washington, DC

Я приєднався до чорних у незліченних демонстраціях, від заходів, спонсорованих Чорною Пантерою, до протестів Black Lives Matter, але ніколи не бачив, щоб стільки чорних було залучено, як тоді, коли вони виступали проти двостороннього расизму Рейгана: він використовував кольорову південну стратегію проти чорношкіри вдома і підтримували режим апартеїду в Південній Африці. Він навіть пригнічував жінок, закликаючи диктатора Зія встановити закон шаріату в Пакистані. Я зрозумів, що чорношкірі завжди намагалися апелювати до сумління своїх гнобителів, але в роки Рейгана відчували, що гнобителі були однією великою спільною змовою білих, євреїв, мусульман та іммігрантів (навіть чорношкірих іммігрантів, принаймні в університетах) проти наших розп'ятих жертв. Таким чином Я поділився чорним розчаруванням щодо демонстрації проти людей, які, як і Рейган, були в основному добрими в душі (як стверджує його епітафія).

1987 - Ann Arbor, MI

1971 - Washington, DC

1972 - Ronald Reagan, Miami Beach, FL

1991 - Philadelphia, PA

Я фотографую демонстрацію Black Lives Matter у 2016 році

2013 – На його меморіальній могилі я нарешті знайшов те, про що ми з Рейганом могли домовитися – і помирився з ним.

1975 - Попай у в'язниці Сан-Бруно, Каліфорнія

Але не забуваймо, що ті, хто може пристосуватися до цієї системи ГУЛАГу, можуть відчутти наше суспільство з його заграганими вікнами та безлюдними охопленими страхом вулицями найвільнішим у світі. Таку книгу зустрінуть з розпростертими обіймами, тому що система настільки масова у своєму гніті, що на неї втрачається вся критика, і вона стає розвагою або релігійною втечею.

Тільки коли система зустрічає організований опір, вона сильно обрушується на вас, як я бачив у свого найкращого друга з Каліфорнії Полая Джексона. На той час, коли я зустрів Полая, я вже досяг кінця своєї подорожі. Як бродяга, я любив свободу втратити себе в індивідуальній особі і наївно вірив, що зможу захистити себе від расизму. Але тепер я почав відчувати, що моє бродяжництво було привілейованим білим польотом — як і багато інших. Концептуальна основа, яку я тут використовую, стала необхідною надією, а також засобом виживання у світі пригнічення, але тепер я зрозумів, що існують інші істини та більш духовні способи сприйняття людського життя. Я відчував, що використовую страждання за допомогою своєї камери, і, відчуваючи власний зростаючий расизм, мене почало нудити. Неприємно виявляти, що ви стали тим, проти чого боретеся, але расизм не є добровільною справою в расистському суспільстві, і я знав, що я більше, ніж просто расист. Тому замість того, щоб відчувати сором, мій расизм змусив мене відчутти себе частиною Америки, і я повинен був взяти на себе відповідальність за це, ставши активним антирасистом і допомагаючи змінити країну, яку я полюбив. Чим більше я любив Америку, тим важче було просто мовчки спостерігати за її самознищенням. Поки я фотографував, десятки моїх друзів потрапили до в'язниці — друзів, які протестували проти системи, багато хто не замислювався про це, — а я думав і знімав камерою, не діючи.

1975 - Попай у в'язниці Сан-Бруно, Каліфорнія

1975 - Попай пише для газети Союзу в'язнів

ТакЯ відклав камеру й почав працювати з Полаем. Він довів мені, що жертва далеко не безпорадна, а здатна чинити опір. Він пишався своїм походженням із нижчого гетто й завжди одягався як шахрай. Він був уособленням нижчого класу з усією його відкритістю, насильством, сексизмом, прекрасною культурою, щедрістю — усім, що ми в Європі вважаємо стереотипно американським. Сам Попай був у далекій подорожі. Йому було лише 10 років, коли він вперше потрапив у в'язницю, а загалом провів у в'язниці 19 років. Під час його тривалого ув'язнення його політична свідомість дозріла, і він відчув, що через марксизм він може звільнитися від посиленої ненависті до себе, яку зазвичай викликає ув'язнення. Він не хотів, щоб марксизм був лише індивідуальним психологічним втечею чи суто аналітичною системою, Як і для багатьох європейських студентів, він почав організовувати інших ув'язнених до Об'єднаного

1975 - Попай у кімнаті для відвідувачів

1975 - San Francisco

союзу в'язнів (UPU), пізніше ставши його президентом. Він відчував, що втекти з гетто можна лише шляхом колективної зміни всієї системи. Він швидко став відомою фігурою і, наприклад, був обраний посередником між родиною Херстів і Симбійською визвольною армією, терористичною групою, яка викрала Патрісію Херст.

Вплив Полая на ув'язнених посилювався, і мені сказали, що поліція намагалася повернути його у в'язницю, підклавши наркотик у його автомобіль (інколи вони також погрожували йому смертю). Працюючи разом в ВПУ, ми все тісніше зв'язувалися один з одним. Помітивши великі діри на моїх черевиках, він дав мені пару чобіт, не сказавши ні слова. Хоча я перестав фотографувати, він переконав мене зробити ці фотографії для тюремної газети. Я пообіцяв

ніколи не розповідати, як я контрабандою вніс камеру, але оскільки шериф Хонгісто, який був геєм, зараз мертвий, я не соромлюся розповісти, що саме Хонгісто «ув'язнив» мене через вдячність за мою роботу в гей-руху. Попай постійно намагався організувати ув'язнених у нелюдських умовах, які задушили все приватне життя в місці, де система використовувала майже будь-які засоби, щоб зламати людей. Саме тому, що я сам був повністю паралізований в цьому оточенні, побачивши, як Попай змушував інших ув'язнених читати політичну літературу, хоча неможливо було уявити, як хтось міг читати серед зловісного шуму та постійного страху, справило на мене незгладиме враження. Багато ув'язнених казали мені, що Попай мав на них подібний вплив — він не був «фальшивим інтелектуалом-революціонером»; він був одним із їхніх.

Хоча Попай був надзвичайно багатообіцяючим організатором, він, природно, був не без серйозних людських недоліків, які турбували багатьох волонтерів нашої групи, особливо жінок. Вони винесли урок з наївних лівих 60-х, які романтично сприйняли низку гвалтівників як «авангард революції». Деякі з них покинули нашу групу через сексизм Полая. Я з ними інтенсивно конфліктував, тому що відчував, що їхні погляди — це просто інша форма расизму — сучасний радикальний спосіб сказати: мені не подобається нижчий клас.

«Якщо ви думаєте, що людина може вийти з 300 років рабства і 19 років ув'язнення як ангел, ви дурні. Навіть Мартін Лютер Кінг був сексистом», — каже Коретта Кінг. Тоді я сказав: «Якщо ви вважаєте, що чоловікові слід відмовляти в потужній керівній ролі до тих пір, як він відповідає білим ліберальним нормам у всіх відношеннях, то ти такий же небезпечний ворог позитивних дій, як і найгірший південний расист. Якщо ви зараз повернетесь спиною до Полая, то не їхній расизм змусує його повернутися в гетто, а ваш». Потрапивши в сексистську пастку (стор. 274), я був чудовим захисником Полая. Але в той же час я також зраджував його: так само, як білі не роблять достатнього тиску на расизм один одного, я та інші чоловіки в групі не намагалися змінити сексизм Полая, хоча б дозволити йому бути більш успішним організатором.

1975 - San Bruno Jail, CA

1975 - Попай на нашій вечірці з випуску «Назад у світ».

1975 — Місцеві телевізійні новини

За межами в'язниці була розпочата ефективна кампанія, щоб звільнити Попая, і нарешті він був звільнений. Ми влаштували для нього велику вечірку «назад у світ». Попай часто попереджав мене про зловмисників ФБР, які видавали себе за членів ВПУ. Завжди довіряючи всім, кого я зустрів у своєму бродяжництві, я сприйняв його попередження як звичайну параною в гетто. Мені було важко уявити, що хтось із моїх знайомих є таємною поліцією, тому я був повністю розбитий, коли відчув терор, який система використовувала проти профспілки Попая: один із моїх друзів — справді той, у кого я найбільше вірив — був інформатором ФБР. Її звали Сара Джейн Мур. Вона була трохи старша за інших, і ми думали, що вона мила, чуйна, хоча трохи розгублена, домогосподарка з передмістя. Нас вразило, коли вона зізналася газетам, що була шпигункою ФБР, але тепер відчувала муки совісті — під час нашої роботи вона була навірена до поглядів Попая. Через два місяці вона майже змінила світову історію, коли спробувала застрелити президента Форда на Юніон-сквер. Вона пережила такі жахливі муки через те, що вона принесла своєю роботою в ФБР, що хотіла помститися ФБР, вбивши главу системи, як вона сказала.

Біллі, сусід у будинку, де я жив із трансвеститами, вибив пістолет із руки Сари Джейн і врятував життя президенту. Через це його запросили до Білого дому. Але Біллі зустрічався з лідером гей-руху, коханцем Харві Мілка, Джо, і Білий дім скасував запрошення, коли Мілк змусив його відкрито зізнатися, що він гей. (Після 32 років ув'язнення Сару Джейн звільнили у 2007 році, і зі мною зв'язалися кіно-та телекомпанії, які хотіли використати мої фотографії). Що сталося між цими двома епізодами, що могло вивести її з рівноваги? У суботу ввечері, через пару днів після нашої вечірки, Попай мав прийти, щоб вибрати тюремні фотографії для нашої газети. Однак він подзвонив і сказав, що не встиг; у нього була зустріч. Я сказав, що прийду на зустріч пізніше і поїду з ним додому. Лише за дві години до того, як я збирався їхати, мені зателефонувала Енні, яка плакала від страху і благала мене не йти додому з Попаєм. Якби мені не подзвонили, я б не дивився новини наступного вечора:

«Це недільний випуск одинадцяті години Очевидців. Поліція Сан-Франциско продовжує розслідування вбивства реформатора в'язниці Попая Джексона, який був головою Об'єднаного союзу в'язнів. Джексон сидів у машині з Саллі Вой, шкільною вчителькою з Вальехо, коли стрілянина сталася о 2:45 неділі вранці. У поліції кажуть, що вони померли одразу.»

- Зараз, як і багато хто з вас, я люблю собак. Я за них стурбований. Тому я годую своїх собак Альпо. Тому що м'ясо — це природна їжа собаки. Це те, що вони люблять найбільше. А на м'ясній вечері Альпо є продукти з яловичини, які дійсно корисні для них. Жодної крупинки. Не краціуй корм для собак у світі.

(Поліція): Звіти свідчать, що вбивця спочатку зробив постріл, який розбив вікно автомобіля. Перша куля влучила в міс Вой, а потім у Джексона. Збройний чоловік був там не для того, щоб грабувати людей. Гаманці були цілі. Це звучить як вбивство в стилі страти...

- Можна це так назвати. Ми працюємо над цим як можливою теорією. Треба виключити пограбування. — У поліції кажуть, що кілька людей підійшли до своїх вікон, коли почули постріли. Завтра поліція почне їх допит, щоб знайти вбивцю.

- Ось як це починається. Ви бачите, як хтось робить перший апетитний кусок, і вам просто потрібно відчути смак для себе. У цьому світі є лише одна смажена курка, яка завжди має такий смак, як палець оближеш, і ти повинен сказати «ГЕЙ! Це день смаженої курки в Кентуккі!»

1975 - San Bruno Jail, CA

1975 - San Bruno Jail, CA

Хоча це був мій найкращий друг, якого я побачив лежачим у калюжі крові по телевізору лише через кілька годин після того, як я сам планував поїхати з ним додому тієї жахливої ночі, я не міг плакати перші чотири дні — все це здавалося таким нереальним для мене, представлений, як це було, у цій дивній американській суміші реклами корму для собак і смаженої курки. Системі, маючи в своєму розпорядженні засоби масової інформації, можна практично будь-що, оскільки вона здатна змусити нас забути в наступну мить те, що ми бачили в попередній.

Те, що трапилося, не осяяло мене до похорону, і я повністю розплакався. Я також зрозумів, що Саллі, яка працювала з в'язнями та дітьми гетто, хоча вона жила в безпеці передмістя, яка навіть намагалася працювати над сексизмом Полая, і яка мені подобалася, ця фантастична жінка також була вбита — просто тому, що вона була б свідком вбивства. Моя доля була б не інакше, якби я був з ними тієї ночі.

Ось Саллі з Попаєм за кілька днів до їхнього вбивства. Вбивця так і не був встановлений. Але оскільки Сара Джейн Мур, засуджена до довічного ув'язнення, розповіла Рубіну жахливу розповідь про свою таємну роботу в ФБР, у тому числі про те, як ФБР загрозували її життю, коли вони зрозуміли, що її захоплюють ідеї Полая, мало хто з нас сумнівається. Попай часто попереджав мене про колишніх засуджених, які могли укласти угоду про дострокове звільнення з поліцією. Сам він ніколи не боявся смерті, незважаючи на це, як пізніше виявила San Francisco Chronicle, поліція погрозувала йому вбити. У своїй останній статті, яку він написав, коли я був з ним у в'язниці, він сказав: «Ми не повинні боятися смерті. Ми є засудженим класом і лише завдяки революції ми можемо здобути свою свободу і свободу всіх пригноблених людей у світі». На похороні, куди я був єдиним фотографом, якого запросила його родина, багато його профспілок і друзів у в'язниці — індіанці, чорношкірі, чикано й білі — поцілували його на прощання. Багато інших не зможуть повернутися «повернутись у світ» і побачити його могилу лише через покоління. Його мати, яка приносила йому торт у в'язницю щотижня протягом 19 років, зазнала повного розладу перед труною.

1975 - San Francisco Examiner

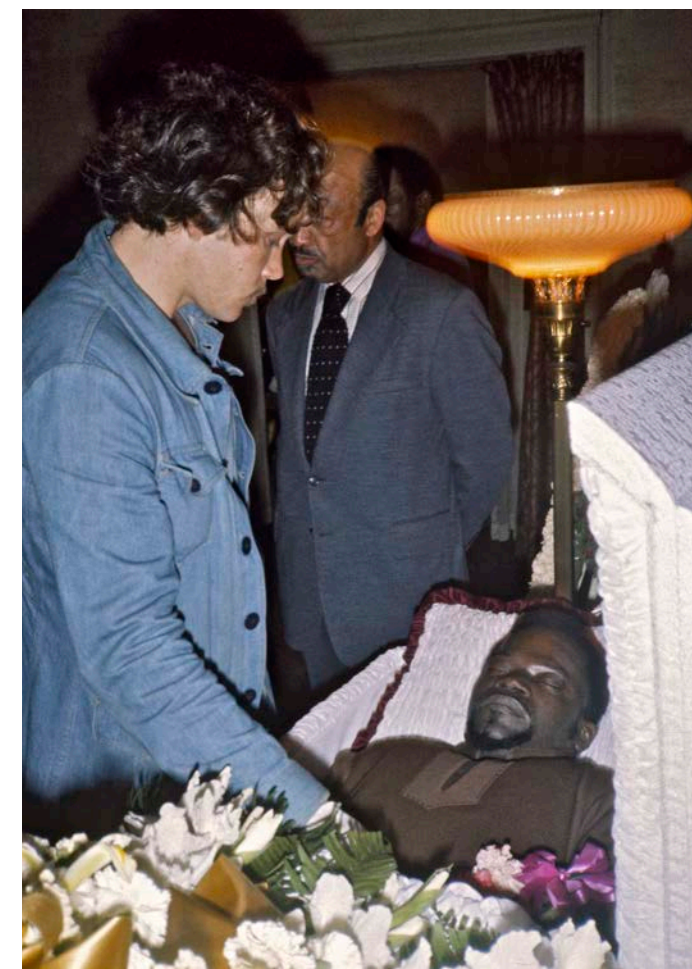
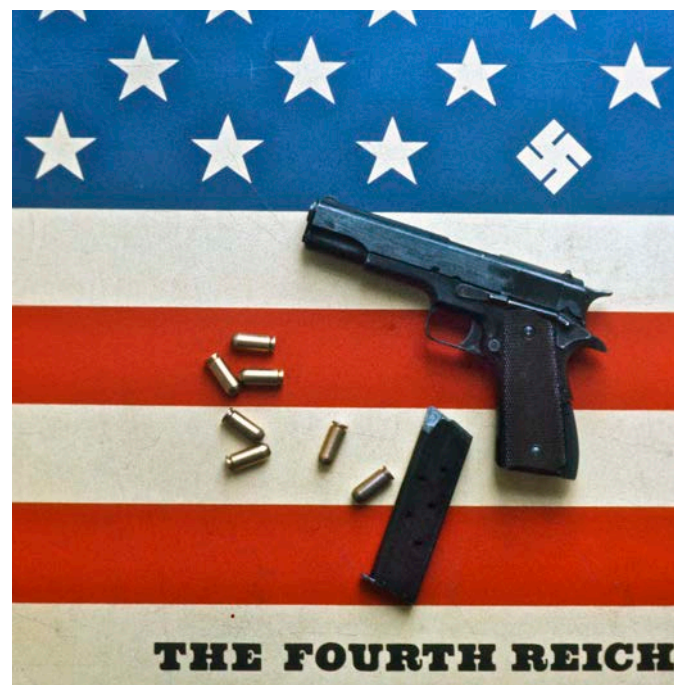
1975 - S-F Chronicle

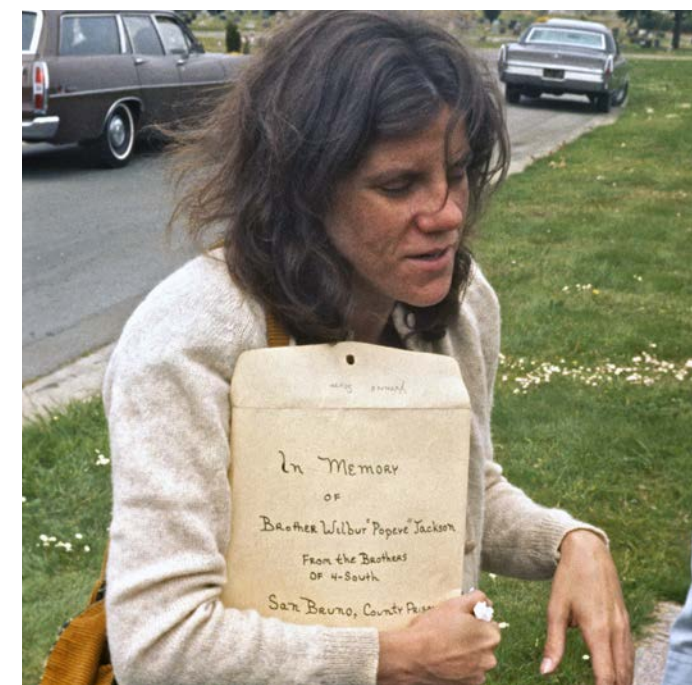
1975 - Попай і Саллі Вой на вечері

1975 - Popeye at party

1975 - член ВІУ «Сонний» на похороні

1975 - вагітна дружина Полая Пет Сінгер на похороні

1975 - гості за 5000 \$ тарілка вечерея зі збору коштів для президента Форда

Є чоловік
який стоїть на всьому нашому шляху.
І його жадібні руки
охопити весь світ.
Але якщо ми вб'ємо цього чоловіка
у нас буде мир на цій землі
і ця славна боротьба
буде зроблено.

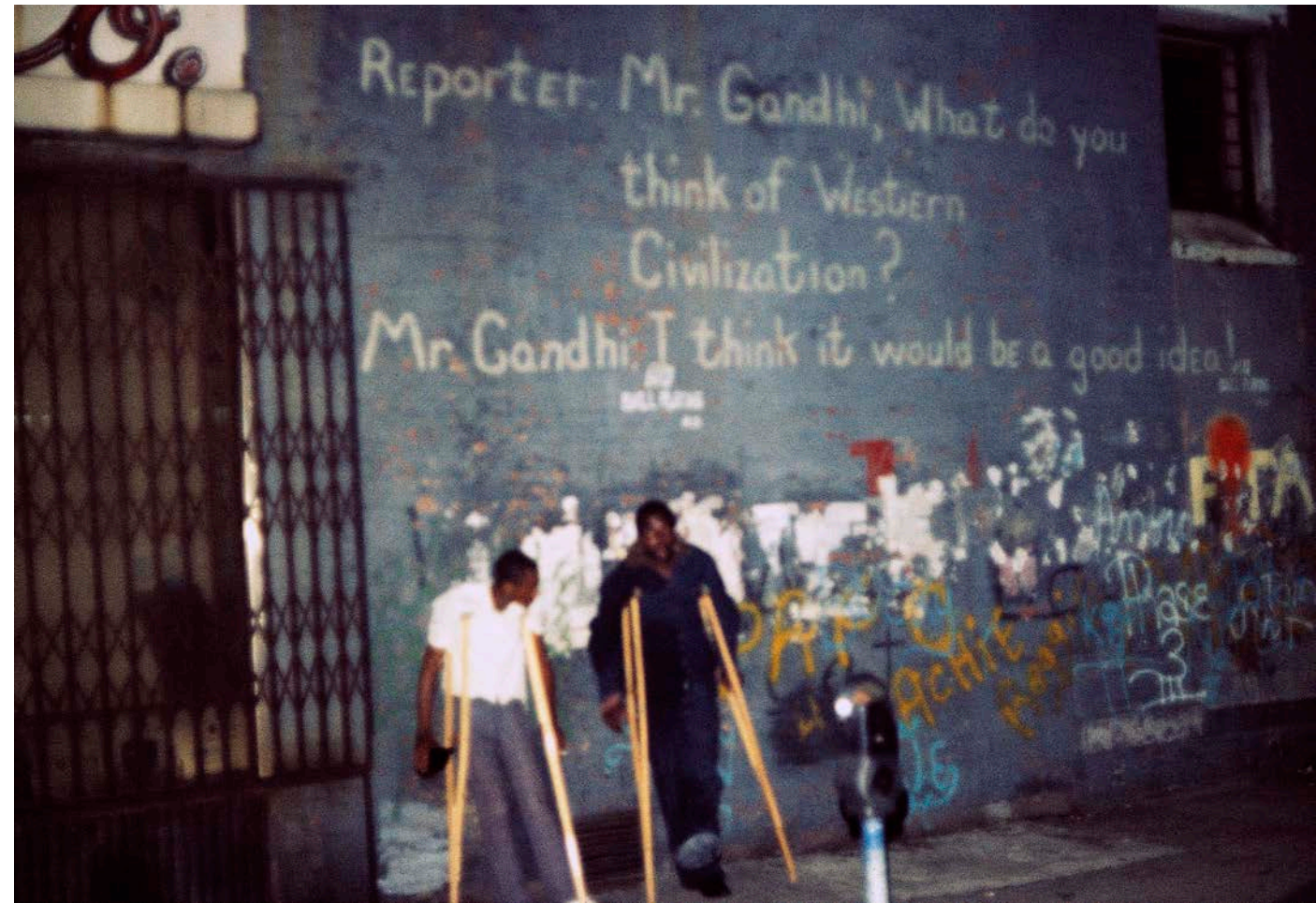
А ми хочемо просто мати
що нам потрібно
і жити в мирі з гідністю.
Але ці кілька старих,
ні, вони не ламаються і не згинаються
тож це лише через їхню смерть
що ми будемо вільними.

1975 - Колишній ув'язнений прощається

А якщо наважимося битися
для чого, для чого ми хочемо
не шкодуючи жодного
хто стоїть на нашому шляху:
Боротьба важка
і довго
але ми не можемо, ми не можемо помилитися,
бо наше визволення буде здобуто.

І ми можемо зустрітися знову
якщо ми не померемо
бо це ціна
що може бути сплачено,
Але якщо ми пройдемо цим шляхом
колись ми зустрінемося,
ми ще зустрінемося
якщо ми не померемо...

1971 - Два ветерани на меморіалі Ганді, Нижній Істсайд, Нью-Йорк

Але як довго... як довго...?

Попай був останнім другом, з яким я хотів попрощатися таким чином. Після вбивства Саллі та Попая всі мої почуття та почуття були вбиті. Я не витримав більше і втік з країни. Я втратив 12 своїх найкращих друзів через це безглузде американське насильство, а багато інших зникли у в'язниці на все життя.

Цю людину вбили в Нью-Йорку неподалік від того місця, де я жив, прямо навпроти муралу в гетто (за саваном), на який він, можливо, ніколи не звертав уваги, можливо, не міг прочитати. Одного разу ввечері біля тієї ж стіни ми знаходимо двох калік-ветеранів, які захищали «західну цивілізацію», а тепер змушені жебракувати на вулицях.

1971 - тіло навпроти меморіалу Ганді

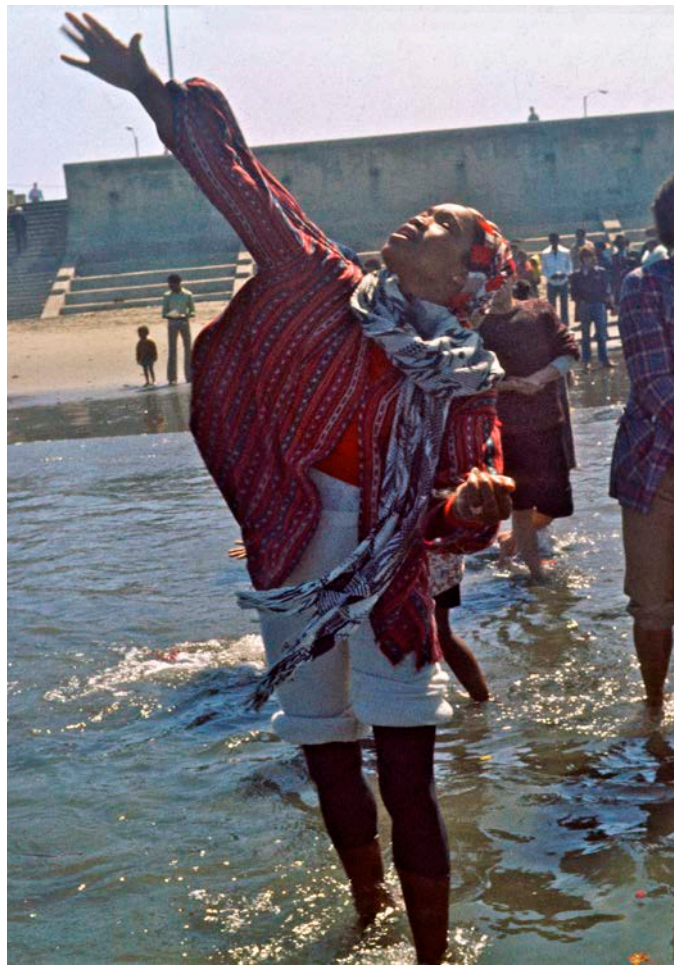

1975 - Сан-Франциско. Лінда Джонс викидає попіл в океан

Я любив американський народ більше, ніж будь-який інший, кого я коли-небудь знав. Зрештою, я хотів стати частиною Америки і не збирався залишати країну.

Людська теплота, з якою я стикався скрізь — та сама теплота, з якою інших іммігрантів зустрічали з розпростертими обіймами — була свіжим вітерцем у моєму житті після відстороненості й стриманості, які я знав у Європі. Але теплота і відкритість американців різко контрастували з жорстокою і нелюдською системою гетто, яка виросла з їхнього власного сильного болю. Я був на найвищих вершинах, і я був у найглибших темних глибинах, однією ногою в могилі Америки.

Скрізь мені було боляче бачити дедалі більше скам'янілості й укріплення, яким підпорядковується ця теплота та відкритість — тепло, від якого я все ще міг би отримати користь як іноземецьале які давно переросли в страх, ненависть і озлобленість до інших американців. Американці живуть у більшій ізоляції та відчуженні один від одного, ніж будь-які інші люди, яких я знаю.

1975 — Сан-Франциско. Родесса Джонс кидає попіл

А насильство над пригнобленими народами триває всюди. Між нашим геттоізацією найбідніших, найбільш незахищених людей у світі та нашим кліматичним расизмом — у поєднанні з несправедливою торговельною політикою — ми щороку вбиваємо більше людей, ніж Друга світова війна, і притягнемо мільйони до наших берегів як біженці. Чи готові ми прикрити ще одне тіло? І скільки всього ми готові позбутися, бо боїмося глибших особистих змін, які підуть на користь світу в цілому?

Сцена змінюється. Колонізовані народи, спиною до стіни, тепер повинні служити колонізаторами і гнобителів. Їх відправили за океан, через який їхні предки перейшли, щоб прийти сюди. Наша нелюдність пройшла повний круг. Нарешті нам вдалося створити їх за власним кривавим образом нашої цивілізації. Ще одна дитина була вбита внаслідок насильства в гетто (5 років). Кільце замикається. Чорна мати знову повинна кинути свою дитину в океан, як вона це зробила з одного з невольницьких кораблів 400 років тому ... протягом життя нашої системи ...

Океан поверне її до берегів, звідки прийшли її предки, коли ми їх потребували. Скільки ще страждань ми будемо свідками—або завдати? Ми не знаємо. Ми кидаємо нашу невизначеність в океан разом із прахом наших жертв...

*Ship Ahoy! Корабель Ahoy! Корабель Ahoy!
Наскільки сягає ваше око,
чоловіки, жінки та немовлята-невільники
приходять до країни Свободи,
де вже створено задум життя -
Такі молоді й такі сильні
, що вони тільки чекають, щоб їх порятувати...*

1975 - San Francisco

Особиста післямова

(ось одна можливість, але буде написано пізніше після консультації з видавцем)

КІНЕЦЬ?

Упродовж усієї книги ви можете відчувати: Винний, параноїдальний, розчарований, виснажений, засмучений, заціпенілий, напружений, злий, розлючений , замовкнутий, німий, розгублений, негідний, обережний, неповноцінний, безсилий, страх, лагідний, пасивний... Подальше пригнічення також могло зробити вас... захисним, неуважним, ворожим, відстороненим, кмітливим, граючим в ігри, брехливим, плануючим, маніпулятивним, відповідальним, вищим, спостережливим (гнобителя), хитрим, руйнівним, відстороненим, ловким. ... і нарешті, можливо, насильницький!

Ці емоції подібні до тих, які переживають чорношкірі з гетто, які живуть за репресивними моделями в США та Південній Африці, іммігранти в Європі, палестинці під Ізраїлем і в тій чи іншій мірі багато інших пригноблених народів. Біль, що супроводжує ці емоції, змушує людей впасти в параліч, безнадійний і самозаглиблений гнів. Ірраціональна та безсила поведінка, яка, у свою чергу, розпалює білий расизм. Усвідомлення того, як працює це порочне коло, дає нам силу працювати разом, щоб звільнитися від цих гнітючих моделей...

...за любов до людства та до нас самих!

Але не варто забувати про одну важливу річ. Будучи «пригнобленими» через цю книгу, ми тепер ризикуємо опинитися на іншому кінці моделі пригнічення: Не маючи відповідного чи конструктивного виходу для нашого болю, ми можемо використати наші нові знання, щоб стати ще більш витонченими расистами, ніж раніше. Біль, співчуття, злість, провинна чи смуток, які ви можете відчувати зараз, демонструють людську турботу в кожному з нас і наше глибоке бажання побачити все, як треба. Багато хто відчує потребу поплакати чи посмиятися чи повідомити комусь поруч із вами, що ви відчуваєте. Ділитися своїми почуттями та глибокими занепокоєннями з приводу расизму — це значущий перший крок до подолання страху й гальмування, які тримають нас у згубних моделях.

Я залишу іншим надати життєздатні урядові рішення щодо того, як подолати наш нищівний інституційний расизм – сукупність усього нашого індивідуального расизму. Я був свідком прогресивної урядової політики, яку колись надихнула «Американська дилема» Гуннара Мірдала, і особисто отримав користь від неї. Протягом багатьох років після руху за громадянські права уряд намагався змінити гнітюче мислення білих, оскільки, як справедливо зазначив Мірдал, лише зменшення упереджень білих призведе до висхідної мобільності пригноблених. У той же час я був пригнічений, бачачи, як європейська тенденція в різкій

протилежності наполягає на тому, що меншини спочатку повинні змінитися, щоб стати прийнятними для білої більшості – ця точка зору, яку я боюся, з тих пір зайняла в Америці і проломила шлях до розкольніцького і руйнівного впливу Трампа. Одним із бенефіціарів прогресивних державних програм був мій наставник, доктор Чарльз Кінг, якого уряд використовував на своїх семінарах «Білі люди повинні змінити» для співробітників військових, ЦРУ, ФБР та багатьох інших державних установ і великих корпорацій, таких як IBM, Federal Express тощо. Ідея полягала в тому, що лише через депрограмування їхнього роз'єданого расизму їхня об'єднана влада могла «знову зробити Америку сильною». Після перегляду мого шоу Чарльз Кінг запросив мене взяти участь у своїх семінарах як нейтральний спостерігач: «Я не буду поводитися з тобою, як з іншими», він сказав наперед і поставив мене біля себе, нічого не сказавши мені про те, що станеться. Потім почав знущатися, ділити, лягти, звинувачувати, гнобити, схожий на що відбувається з чорними. Як білий я відчув, що він зайшов занадто далеко і відчув жалість до цих високоосвічених і справедливих учасників, які домовилися зі своїм роботодавцем не втекти від його програми – хоча ми всі іноді відчували спокусу зробити це. Завдяки його грізному проникненню в чорно-білу психологію я бачив, як він поступово руйнував цих могутніх лідерів, тож вони в кінцевому підсумку повилися та відповідали майже «як діти». Він точно знав, що робить. Перший день він почав з того, що просто запитав їх імена – нічого більше – а потім написав щось на маленькому аркуші паперу з їхніми іменами та поклав у коробку. Після двох днів гноблення він попросив кожного з них підійти і прочитати вголос написані ним передбачення про те, як кожен з них відреагує на його гноблиту поведінку, як деякі з них потягнуться в панцир, як інші, «бойовики», спершу відбивалися, а всі інші ролі втечі, на які зазвичай потрапляють люди, які перебувають під пригніченням. Зрештою він попросив їх усіх окремо записати почуття, які вони зараз відчували, і я був вражений тим, як всі вони були схожі – також і на мене (хоча б тому, що я не був готовий до його гноблення). Потім він закінчив, сказавши, що «це ті самі почуття, які ми, чорні, відчуваємо щодня через білий расизм.... Але тепер я перестану вас гнобити, обіцяю. Ти мені довіряєш?» У нашій розбитості після багатьох таких нетривалих моментів, коли ми бачимо світло в кінці тунелю, звісно, ніхто з нас не вірив, що наш великий гнобитель коли-небудь матиме шанс, навіть якщо він «втягнув свій ніж від 4 до 2 дюймів» у нашу спину». Але нарешті він змінився і закінчив два напружені дні, влаштувавши справжню вечірку звільнення з великою кількістю «чорно-білого шотландського купажованого віскі», під час якої я ніколи не бачив, щоб така вдячність виливалася до людини. Усі відчували, що він підніс їх на нове

1986 - з доктором Чарльзом Кінгом після одного з його семінарів

й вільніше мислення. Я сам відчував жалюгідну самотність протягом усього емоційного випробування, оскільки інші тепер визнали, що вважали мене шпигуном чи союзником Чарльза Кінга, хоча в багатьох відношеннях я був шокований, відчуваючи, як мої внутрішні емоційні реакції були подібними до їхніх – і ті, і інші. Білих і чорних учасників. Тому як аутсайдер я був неймовірно гордий, коли врешті він представив мене як «єдиного сучасного Джона Брауна». Тому в роки після того, як я часто брав своїх студентів з собою на екскурсії до Hager's Ferry, де Джон Браун розпочав своє повстання аболіціоністів.

Чарльз Кінг був першим, хто дав мені зрозуміти, що емоції людей після його пригнічення були такими ж, як у людей, які переглядали American Pictures, і з однієї причини я розтягнув це на два дні. Однак його потужний підхід виявився невдалим в університетських містечках, оскільки студенти, на відміну від його звичайних державних службовців, не були змушені бути «замкненими» під час його утисків і незабаром шукали втечі та виходили. На щастя, суміш потужних образів і музики зробила моїх студентів «полоненими» і «шокованими» протягом п'яти гнітючих годин, після чого вони були віддані другому дню зцілення звільнення – протягом якого вони зазвичай були повністю спокійні протягом перших кількох годин, але потім – особливо під впливом мого чорношкірого помічника Тоні Гарріса, почнеться відкриватися і закінчиться першим глибоким чорно-білим діалогом, який вони коли-небудь мали в кампусі. Незабаром вони так щасливо обмінялися почуттями один з одним, що ми їм там більше не були потрібні – і ми з Тоні тихенько вислизнули б і того ж вечора йшли до наступного кампусу, щоб знову розпочати всю програму. Зазвичай вони повертали нас протягом року до своїх груп «Американські фотографії, які не навчаються расизму», але часто я не чув

1991 - з моїм наставником на смертному одрі в Атланті за кілька днів до його смерті

про те, що вийшло з наших програм пригнічення/зцілення, доки через 20 років ці студенти знову зустрілися, щоб оцінити, як американські Картинки змінили їхнє життя, і вони хотіли, щоб ми приїхали знову. Незабаром вони так щасливо обмінялися почуттями один з одним, що ми їм там більше не були потрібні – і ми з Тоні тихенько вислизнули б і того ж вечора йшли до наступного кампусу, щоб знову розпочати всю програму. Зазвичай вони повертали нас протягом року до своїх груп «Американські фотографії, які не навчаються расизму», але часто я не чув про те, що вийшло з наших програм пригнічення/зцілення, доки через 20 років ці студенти знову зустрілися, щоб оцінити, як американські Картинки змінили їхнє життя, і вони хотіли, щоб ми приїхали знову. Тож «пригноблення» людей, щоб протистояти їхнім глибоким гнітючим уявленням один про одного та об'єднати їх у діалозі – віч-на-віч – це єдиний ефективний спосіб зцілення та боротьби з расизмом, який я бачив. Цей процес використовується в різних формах незліченною кількістю інших консультантів по боротьбі з расизмом, чії семінари я проходив протягом багатьох років. Тільки один метод, на мою думку, є більш ефективним; тобто переїхати до тих, до кого ти відчуваєш упередження. Це я бачив кожного разу, коли бував із собою студентів, іноземців чи навіть членів ККК, щоб вони залишилися з людьми, які потрапили в пастку в наших гетто,

і зустрілися з ними на їх власних умовах. Незабаром вони відвчаться від своїх моделей страху та провини, що важко в безпечному оточенні інтелектуального університетського середовища. І в процесі,

Будь ласка, запиши. Після консультації з моїм майбутнім американським видавцем буде написано післямову . Це лише деякі ідеї....

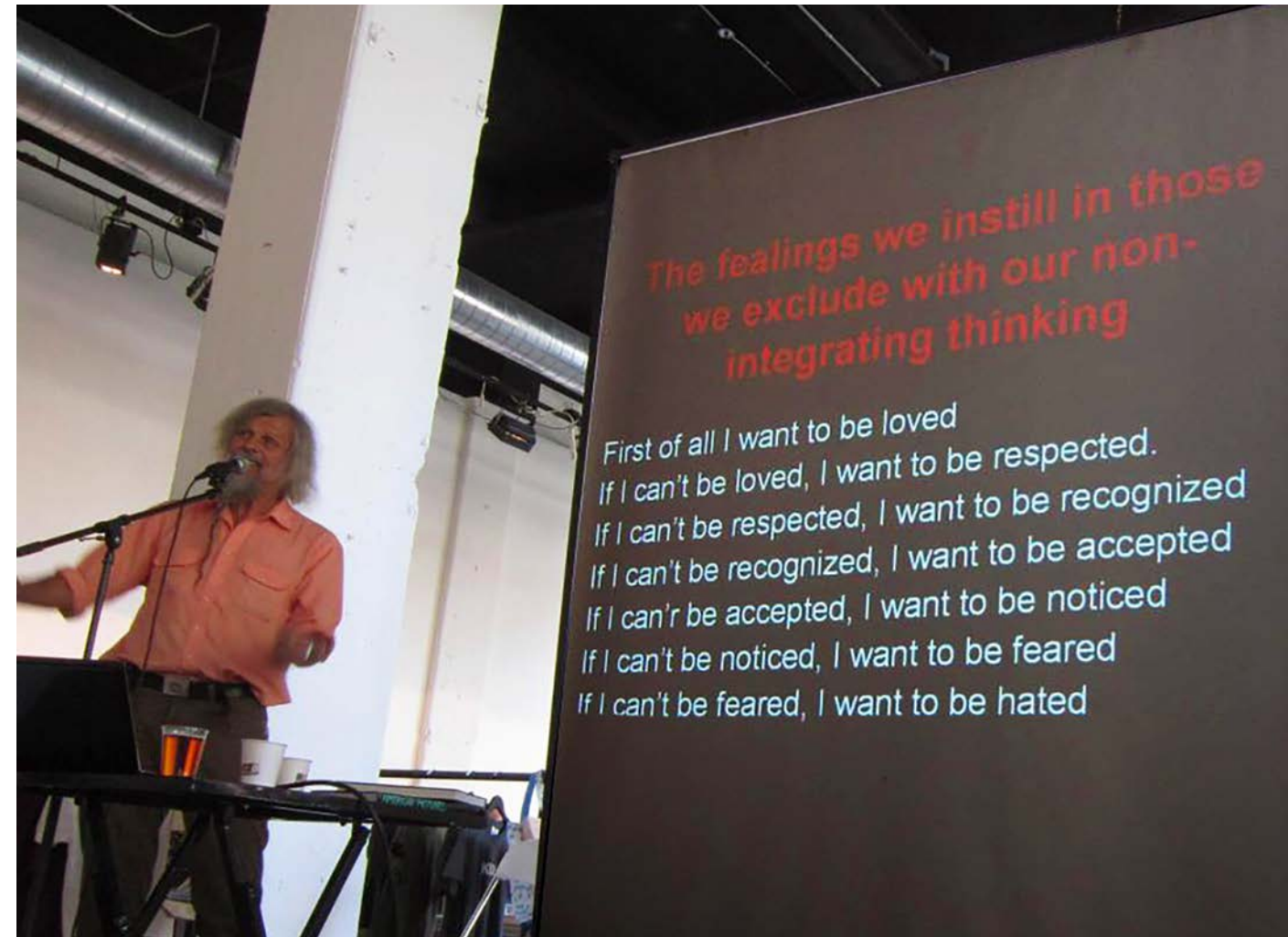
..... Бо я не маю необхідної академічної освіти, щоб придумати чудові інституційні рішення проблеми. Зі свого обмеженого досвіду я можу дати читачам кілька ідей, як подолати власний індивідуальний расизм. Кожен читач, звичайно, повинен перекласти мої «бродячі методи» «переїзду до тих, до кого ви відчуваєте упередження» відповідно до своїх здібностей. Хоча це звучить так просто, зі своїх семінарів я добре знаю, що «любов» — це не те, що люди можуть легко навчитися чи ефективно «одягтися» (Колосян 3:12-14) – принаймні, до того, як вони в групах зцілення спробували щоб звільнитися від різних утисків, травм і незагоєного гніву, яким кожен із них піддавався. Що буквально включає всіх нас. Так Це лише мій спосіб проілюструвати, як ми не можемо досягти інтеграції без викупної любові до співгромадян. Що ж, оскільки я бачив, як багато моїх студентів протягом багатьох років були мотивовані «християнською провинною», щоб вони хотіли щось зробити зі своїм расизмом, дозвольте мені лише зазначити, що я не перший, хто відстоює такий підхід. Бо без святого Павла вони навіть не могли б називатися християнами. Як Павлу та іншим апостолам вдалося проповідувати це сполучне спілкування у ворожому та насильницькому багатокультурному світі, який розмовляє багатьма мовами? Подумайте лише про завдання, яке було дано апостолам, щоб вийти і поспілкуватися з усіма «парфянами, мідійцями, еламцями, месопотамцями, євреями, каппадокійцями, фригійцями, памфлійцями».тощо.» про Божу любов своїми мовами, тобто тисячами місцевих мов. Очевидно, лише через розмову мовою серця – загальною мовою, яка розтоплює всі кам'яні серця. Бо знову ж таки, на всіх людей впливають любовні думки, незалежно від мовних чи культурних бар'єрів. Лише завдяки переконливій любові, яка проливалася через учнів згори, вони могли у світі нелюбих людей, глибоко уражених нескінченними дитячими жорстокими і війнами, за кілька десятиліть досягти такої кількості людей зі своїм дивним посланням, що всіх людей люблять. Тому що всі люди хочуть відчувати себе коханими та включеними, і те, чого Павло та всі інші місіонери швидко навчилися – уникати побиття камінням до смерті – як Стівен став тим самим Савлом (попереднє ім'я Павла як «расистського» єврея) – так, це було те, що якщо вони

поблажливо й вороже думали про тих, кому хотіли передати свої цінності, то глядачі замикалися в собі й самі ставали ворожими. Бо мова кохання також включає «ворожу любов». Любити тих, у кого стільки надлишку, що вони можуть відповісти взаємністю, не є мистецтвом. Тож послухайте на мить слова, де Павло відкрито розкриває свій ефективний метод інтеграції:

«Якщо я говорю мовами людськими й ангельськими, а любові не маю, то я гуд дзвінкий або цимвал, що дзвеніє. І якщо я маю пророчі сили, і розумію всі таємниці і всяке знання, і якщо маю всю віру, щоб гори зрушити, але не маю любові, то я ніщо. Якщо я віддам усе, що маю, і віддам тіло своє на спалення, а любові не маю, то нічого не здобуду» Його учні, поступово зростаючи до тисяч послідовників, могли навчитися «одягатися в любов, яка пов'язує нас усіх у досконалій гармонії». І ми можемо сьогодні.

Коли через пару років завдяки люблячому допомозі інших я навчився долати свій страх і недовіру до співгромадян і побачив, як вони тепер відкрилися мені, одного разу я знайшов цей вірш Ніса Петерсена і відчув виклик щоб далі спробувати відкритися й довіряти тим, хто все ще підживлював мій огидний страх перед людьми. Я проілюстрував це своїми фотографіями і носив із собою всюди натхненням і роками пізніше він став вступом до всіх моїх лекцій «Про те, щоб сказати «так» тим, кого уникаємо».

З любов'ю Джейкоб Холдт

2012 Нью-Йорк. Моя лекція «Про те, як сказати «так» тим, кого ми уникаємо»

Любиш ти, чоловік?

*Чоловік підійшов до мене
– важко – болісно –
за ним шлях
зі слизькими слідами
брехні та гнійних ран -
Пролунав голос: ти любиш, Чоловіче?
Ні! Я сказав – не можу.
Любов! — сказав голос.
Прийшов чоловік –
ближче – повзе –
слина пожадливості -
з мухами та шкідниками
у ранах його живота.
Забивав голос:
- Ти любиш, чоловіче?
Ні! я сказав .
Любов! — сказав голос.*

*Ближче – і повільно ближче –
дюйм за дюймом -
сморід був важкий
від тисяч хвороб брехні –
і голос погрожував:
- Ти любиш, чоловіче?
– Ні – не люблю!
- Любов! — сказав голос.
Тоді він піднявся на ноги -
і він простяг до мене руки,
і ось: колосові рани червоніли –
оголені руки були закриті до плечей
з чорними виразками гріха –
і чоловік засміявся:
- Так полюбив Бог!
З очей мені впала пов'язка –
І я закричав:
— Ман , я тебе люблю!
І мій рот був повний крові -
кров людини.*

“Те, що робить американські картини настільки тривожно потужними, - це сукупні ефекти фотографій Холдта в поєднанні з його стороннім аналізом динаміки бідності та гноблення в США”.
Лос -Анджелес Таймс

“Це потужний, тривожний погляд на цілий сегмент нашого населення, який ніколи не досягав свободи в будь -якому значущому сенсі”.
Сан -Франциско хроніка

“Можна, можливо, позначити американські фотографії шедевром “. Але “шедевр” - це слово, яке передбачає чотири зірки у розділі фільму щоденних газет. Це слово, найбільш застосовне для “великих” голлівудських фільмів - тих великих, приголомшливих, мелодраматичних, кінотеатрів, які так легко задовольняють наші бажання ілюзії, пасивності та вуайризму.

Такі шедеври незабаром забуті.

Американські картини висловлюють глобальну реальність та відповідальність, якою ми всі ділимося. Це буде переслідувати вас цілими днями, побачивши це. Це буде мати вас емоційно та інтелектуально, ніби це була чума. Хоча цей надзвичайний масив

Американські культури можуть запросити етикетку “Шедевр”, така етикетка затьмарить силу і переважає ці виробничі вправи на своїх глядачів. Американські фотографії досягають того, що “шедеври” рідко навіть намагаються. Американські фотографії кидають виклик глядачеві діяти, а не просто реагувати катартично; зробити щось із жахами американської системи. Саме цей, здавалося б, величезний стрибок від натхненного мистецтва до емпіричної дії, які американські картини свідомо ставлять як свою мету. Але те, що змушує визнати, однак, що ці емпіричні результати неможливо виміряти, - це його усвідомлення величезної здатності американської системи поглинати всі та здатність створювати маски, які постійно приховують свої жахи та несправедливості. По всій американській картині Яків Холдт постійно ставить під сумнів обгрунтованість свого творіння, висловлюючи страх, що він, мабуть, лише ще одна біла людина, яка експлуатує меншин і постійно заявляє, що просте представлення його досвіду ніколи не може дорівнювати реальності Америки, яку він намагався зрозуміти. Тут застосовується те саме: жоден простий опис чи похвала не може передати досвід американських картин. Американські фотографії - це презентація, яку всі американці повинні відчувати для себе.

Чиказький читач

Всередині заднього конверта клаптя

Написано видавцем.

Ось кілька оглядів на слайд -шоу American

Pictures, на яких ця книга частково нарощена.

Джейкоб Холдт писав про перше “Чорне життя”, яке він пережив у своїй подорожі:

.... Джеймс і Барбара були молодою чорною парою, яка жила в найгіршому мікрорайоні в США навколо вулиці Фокс у Південному Бронксі. Одного разу вони почули грабіжники на даху і викликали поліцію. Двоє офіцерів з простими тканинами прибули до квартири і балили у двері, не стукаючи. Джеймс подумав, що саме грабіжники пробилися, і він вистрілив у двері, але потім був сам вбивство поліцією. Барбара побігла криком у квартиру сусіда. Коли я поїхав до 41 -ї дільничної відділення поліції, вони підтвердили

історію і зізналися, що “була невелика помилка”, але Джеймс, звичайно “, просив її, володіючи незареєстрованою зброєю”. тоді Раптом я почув жахливі крики з передньої зали похоронного будинку і побачив, як троє чоловіків привозили Барбара. Її ноги тягнулися по підлозі. Вона була нездатна ходити. Я не бачив її обличчя, але вона була високою, красивою, легкою молодою жінкою. Її крики змусили мене здригнутися. Ніколи раніше я не чув таких болісних і наповнених болем криків. Коли вона дійшла до труни, це стало нестерпним.

Це був перший і єдиний раз в Америці, я не зміг сфотографувати